JACQUELINE MONSIGNY

FLORIS
FRUMOASA DIN LOUISIANA

Jacqueline Monsigny

CICLUL FLORIS

Jacqueline Monsigny
LA BELLE DE LA LOUISIANE
Editions Grasset & Fasquelle, 1986

3. Frumoasa din Louisiana

În româneşte de MANUELA CERNAT

Jacqueline Monsigny este pseudonimul lui **Jacqueline Rollet**, născuta la 22 martie 1931 la Paris.

Romancier şi scenarist, a avut şi o cariera ca actrita, prezentator şi producator de programe de televiziune.

ntâi

PTISTINEI

Capitolul I

— Ce bine că a ieşit soarele!

Baptistine se răsuci fericită în aşternutul de mătase întinzându-se leneş. După furtuna care bântuise zile în şir, cerul se înseninase parcă anume pentru logodna ei. Nici că se putea semn mai bun.

Tânăra sări sprinten din pat şi se înfioră de răcoarea dimineţii. În pofida razelor de soare revărsate din belşug în cameră, acea dimineaţă de aprilie a anului 1745 se anunţa neobişnuit de friguroasă. Apropiindu-se de fereastră, Baptistine îşi lipi buzele de geamul care se aburi într-o clipită. Chiciura cotropise turlele în stil renascentist ale castelului, iar brazii seculari din marginea peluzei centrale îmbrăcaseră tunici albe de promoroacă. Întorcând spatele acestui peisaj iernatic, Baptistine îşi înghesui în grabă sub boneta de noapte cascada buclelor blonde şi grele revărsate până mai jos de tăliuţa fină, trasă prin inel. Încălţă o pereche de papuci din mătase brodată, cu toc jos, îşi petrecu peste cămăşuţa din pânză albă scrobită, mirosind încă a pension, un „mantou de noapte” din indiană înflorată, ieşi în fugă din cameră şi coborî ca o furtună scara spre bucătăria unde bătrâna ei guvernantă Elisa, care veghease educaţia a trei generaţii din spiţa Villeneuve-Caramey, ţinea un „consiliu de familie” cu Blaisois, paracliserul parohiei Mortefontaine, şi cu prea-cinstita lui soţie, doamna Martine.

— Ah, Iisuse, Fecioară Marie, Sfinte Iosife! De ce te-ai

dat jos din pat, porumbiţa mea? Vrei să răceşti? Tocmai într-o zi ca asta te-ai găsit să faci imprudenţe? Vai de capul meu, ce mă fac cu tine? Măi, măi, ce-ar spune viitorul tău mire dacă i s-ar îmbolnăvi logodnica? începu să se văicărească Elisa în vreme ce arunca pe umerii Baptistinei un şal gros de lână.

— Ah, bună ziua, prieteni! Drăguţ din partea voastră că v-aţi deranjat să veniţi să mă vedeţi! spuse tânăra aşezându-se lângă ei la masa lungă de lemn.

— Vă dorim multă fericire, domnişoară Baptistine, îi urară într-un glas paracliserul şi soţia lui.

— Ce m-aş face fără voi, dragii mei? Norocul meu că vă am! Voi sunteţi familia mea! zâmbi Baptistine.

— Iute, păpuşa mea, bea supa asta fierbinte. Şi voi n-o mai ţineţi de vorbă, lăsaţi-o să bea până nu se răceşte zeama, mormăi Elisa aşezând în faţa pupilei sale un bol de argint în care aburea îmbietor o supă de prepeliţe şi de becaţe dreasă cu ierburi aromate.

— Dă-o pe gât şi du-te înapoi, în camera ta. Urc şi eu imediat să te pieptăn şi să-ţi strâng şiretul de la corset, în cel mult un ceas trebuie să fii gata. Domnul Jéodard ne trimite caleaşca la ora zece. El a organizat totul. Din fericire! Altminteri, zău nu ştiu cum m-aş fi descurcat.

Logodna Baptistinei se datora în parte bătrânei guvernante, care acum se umfla pe drept cuvânt în pene, privindu-i triumfător pe paracliser şi pe soţia acestuia. Amândoi intraseră în slujba castelanilor de la Mortefontaine în perioada de glorie a familiei Villeneuve-Caramey. Dar vremurile acelea erau demult apuse. Contesa Maximilienne se prăpădise, iar contelui i se pierduse urma în lumea largă. De pe urma lor rămăseseră trei orfani cu câte o rentă de zece mii de

livre care se devalorizau din ce în ce. Băieţii Adrien şi Floris intraseră în „Serviciul secret” al regelui şi de mai bine de cinci ani plecaseră într-o misiune extrem de primejdioasă pe meleagurile îndepărtate ale Rusiei. De atunci încoace nimeni nu mai auzise nimic despre ei. Majestatea Sa Ludovic al XV-lea scrisese cu mâna lui ţarinei Elisabeta pentru a se interesa de soarta protejaţilor săi şi, neprimind nici un răspuns, organizase o discretă anchetă pe cont propriu. Nu izbutise să afle însă nimic, aşa că autorităţilor franceze nu le rămăsese decât să conchidă că cei doi tineri se prăpădiseră şi să consemneze în mod oficial decesul lor.

Cumplita veste îi fusese adusă Baptistinei la pension de către un muşchetar, negru. Pe copilă o cuprinsese o negrăită disperare. Îşi adorase fraţii şi moartea lor o lăsa singură pe lume la frageda vârstă de şaisprezece ani. O altă misivă regală, adusă de astă-dată de un muşchetar cenuşiu[1], o înştiinţase că Majestatea Sa promitea să îi poarte ele grijă; avea să o înzestreze cum se cuvine şi să o primească la Versailles spre a o prezenta întregii Curţi.

Cu toate că era atât de tânără, Baptistine devenea răspunzătoare pentru propria ei soartă. În consecinţă hotărâse să se retragă de la pensionul Ursulinelor, unde s-ar fi plictisit oricum foarte curând, întrucât cea mai bună prietenă a ei, Jeanne-Antoinette Poisson, urma să se mărite cu un burghez înstărit, domnul Le Normant d’Etioles.

De aproape un an se instalase la Mortefontaine şi, în

[1] Denumirea muşchetarilor „cenuşii” şi a muşchetarilor „negri” nu era dată de culoarea uniformelor acestora, ci de aceea a valtrapului cailor lor.

tovărăşia bravei Elisa, aştepta să se împlinească făgăduiala Regelui. În totala ei izolare, avea o singură distracţie: cât era ziulica de lungă se plimba călare pe domeniu. Amazoană desăvârşită, sărea ca un cangur peste tufişuri şi pâraie, spre marea admiraţie a ţăranilor.

— S'o întors dom'şoara la castiel! Tii, da'fain să mai ţine în şea! se minunau ei când le trecea ca o săgeată pe dinaintea ochilor.

De la Versailles nu sosea însă nici o veste şi Baptistine se împăcase cu gândul că, uitând de existenţa ei, regele Ludovic al XV-lea o părăsise în voia tristului său destin. La şaptesprezece ani era prea mândră ca să cerşească mila regală, prea neştiutoare ca să înfrunte de una singură curtea de la Versailles, prea atrăgătoare ca să treacă neobservată şi prea inteligentă ca să nu se folosească de frumuseţea ei.

Nu departe de Mortefontaine, un burghez putred de bogat, Jéodard Castillon du Rocher, pare-se neîntrecut în speculaţii financiare, îşi cumpărase un fals titlu de nobleţe şi o moşie pe care înălţase un falnic castel. Pe cât de dubioasă îi era genealogia, pe atât de plină îi era punga. Văzând-o pe Baptistine la biserică, duminicile, se îndrăgostise de ea şi, spirit practic, se gândise că nu i-ar fi stricat să îşi ia o nevastă săracă lipită, cum era ea, dar descendentă dintr-o familie de viţă veche, recunoscută încă de pe timpul cruciaţilor. Pe scurt, domnul Jéodard jinduia după singurul lucru de care nu avea parte: un pic de sânge albastru.

Întâmplarea făcuse ca Jéodard să o cunoască pe Jeanne-Antoinette Poisson şi, fără să mai stea pe gânduri, i se destăinuise. Încântată de perspectiva unui

asemenea codoşlâc, tânăra aceasta alergase într-un suflet să o înştiinţeze pe Elisa. Bătrâna guvernantă o luase pe departe pe Baptistine care, după îndelungi şovăieli, sfârşise prin a se învoi, ce-i drept fără prea mare tragere de inimă. A doua zi, primise un superb coş de logodnă plin cu rochii, dantele, şaluri, pene dintre cele mai rare, inele, coliere şi cercei din nestemate, toate după ultima modă de la Versailles.

Tânăra fată nu mai văzuse în viaţa ei asemenea minunăţii. Pocnise fericită din palme spunându-şi că, la urma urmei, căsătoria se arăta a fi o aventură extrem de agreabilă.

Aşa se face că în acea dimineaţă de aprilie, Baptistine se afla pe punctul de a pleca de acasă pentru a se logodi cu domnul Jéodard Castillon du Rocher, un bărbat chipeş de vreo treizeci de ani, despre a cărui existenţă, în urmă cu o lună, nici măcar nu avusese habar. Între timp, îl întrezărise duminicile la slujba de dimineaţă, unde Elisa, intransigentă în materie de principii religioase, o însoţise ca totdeauna.

— Grăbeşte-te, comoara mea, urc şi eu îndată să te ajut! o îndemnă blând Elisa.

Baptistine împinse într-o parte bolul de argint, trimise celor doi musafiri o sărutare din vârful degetelor şi o zbughi chicotind spre scară.

— Mititica de ea, e fericită, se mai distrează şi ea! oftă Martine.

— Ce vorbă-i asta, femeie? protestă indignat paracliserul. Auzi la ea, „se distrează”. Cum adică? Căsătoria este o distracţie? Uiţi că este vorba de un legământ sfânt? I-auzi acolo, halal nevastă de paracliser, n-am ce zice!

— Dă-i pace, Blaisois! mormăi Elisa. Eu una înţeleg prea bine ce-a vrut să spună Martine... Dacă vrei să ştii, şi eu gândesc întocmai ca ea! Iac-aşa!

— Va să zică aşa stă treaba? Atunci, dacă-i vorba că vă coalizaţi împotriva mea, vă las pe amândouă baltă şi mă duc la biserică. Parohul o să fie încântat să-i lustruiesc candelabrele. Vă las să bârfiţi ca nişte pupeze. Oh, la, la! Nu degeaba poartă femeile vina păcatului originar!

— Ei, haide, haide, nu te supăra! Şi-apoi, cum să pleci de aici, doar mi-ai promis că rămâi să păzeşti castelul până la întoarcerea noastră!? Mi se pare mie sau o dată cu vârsta te-ai cam acrit, de nu mai poate scoate omul o vorbă fără să-ţi sară ţandăra? Parcă nu te ştiam aşa pe vremea când te aflai în subordinea mea?

Elisa nu rata niciodată ocazia să facă aluzie la trecuta ei autoritate de pe vremea frumoasei contese Maximilienne.

— Domnişoara Baptistine s-a consolat de moartea domnişorilor Adrien şi Floris? întrebă în şoaptă Martine, fără să ia în seamă cârtelile caustice ale soţului său.

— Ehei, sărăcuţa de ea, nu scoate o vorbă, dar eu ştiu că se gândeşte întruna la ei... mai cu seamă la domnişorul Floris pe care îl diviniza.

Musafirii îşi plecară cu tristeţe frunţile.

— Tare-i greu să fii orfan, of! Dar nici dumitale, doamnă Elisa, nu cred că îţi este prea uşor!

Bătrâna guvernantă oftă din rărunchi.

— Of, vai şi amar de sufletul meu, bunii mei prieteni! Să văd odată încheiată căsătoria asta şi abia după aceea o să pot respira în voie!

— Ea... încă n-a aflat nimic?... întrebă Martine coborând glasul.

— Nu, şi nici nu va afla niciodată! Pe lumea asta adevărul îl ştim doar noi trei. Noi trei şi nimeni altcineva...

— Oh, doamnă Elisa, din partea noastră fii fără grijă! N-o să spunem nimănui, chiar de-ar fi să pierim pe rug, ca preafericitul sfânt Laurenţiu! se grăbi să o liniştească paracliserul.

— Ei, şi tu acum, nu de voi mi-e mie teamă, ci de vreo surpriză neplăcută. Ia gândiţi-vă ce s-ar întâmpla dacă vreo persoană rău intenţionată ar afla grozava taină... Dumnezeule, nici nu cutez să mă gândesc... Mititica noastră s-ar trezi deposedată şi de bruma de avere care i-a mai rămas... şi în primul rând de numele ei... de... ah, Cerule, ce coşmar!

Bătrâna guvernantă îşi trecu degetele tremurânde peste frunte, ca pentru a alunga un funest presentiment...

* * *

— Domnişoară de Villeneuve, veţi avea în persoana mea cel mai tandru dintre logodnici şi, foarte curând, îndrăznesc să nădăjduiesc că voi deveni cel mai supus dintre soţi, pe vecie robul frumuseţii voastre! murmură Jéodard luând mâna Baptistinei şi sărutând-o respectuos.

Tânăra fată se îmbujora ameţită. În acele clipe ar fi avut nevoie de sfaturile şi de experienţa unei mame. Masa festivă începuse la ceasurile unsprezece ale dimineţii şi Baptistine băuse cam multă şampanie. Jéodard Castillon îşi trase deoparte logodnica şi o

conduse spre un mic budoar bine încălzit de focul zdravăn încins în şemineu. Râsetele şi glasurile vesele ale numeroşilor invitaţi se auzeau în surdină, estompate de ţesătura groasă a unor draperii brodate.

— Vei fi regina castelului du Rocher, continuă Jéodard apucând-o din nou de mână şi lipindu-i-o de pieptul lui lat şi puternic.

Baptistine descoperea cu mirată încântare că logodnicul ei nu era lipsit de farmec. Destul de înalt şi de bine clădit, îşi purta peruca cu certă distincţie. Avea o înfăţişare simpatică şi ochii mici, dar cu privire pătrunzătoare, păreau să indice o inteligenţă ieşită din comun. Trăsătura lui distinctivă rămânea însă acea siguranţă de sine, proprie celor ce au izbândit în viaţă.

Fascinat de frumuseţea şi de titlurile de nobleţe ale logodnicei sale, Jéodard o copleşise cu atenţii. Aşa cum fusese stabilit, la ceasurile zece ale dimineţii, o somptuoasă caleaşcă trasă de patru căi sosise la Mortefontaine. Baptistine şi Elisa se instalaseră pe pernele de mătase, în vreme ce Blaisois şi Martine nu mai conteneau cu exclamaţiile admirative.

— Porumbiţa mea, ai să fii cea mai frumoasă dintre logodnice! şoptea întruna bătrâna guvernantă constatând cu uimire că nu-şi mai recunoştea pupila. Crisalida se preschimbase în fluturaş.

Cu mijlocelul strâns fest în corsetul întărit cu tije de bambus, Baptistine stătea pe marginea canapelei, dreaptă de parcă-ar fi înghiţit un băţ, cum o desprinseră călugăriţele la pension. Deşi era moartă de frică, îşi ascundea vitejeşte emoţia, glumind şi râzând cu Elisa de parcă nici nu i-ar fi păsat. Guvernanta o îmbrăcase cu o capă de blană şi o rochie de crinolină,

din şaten roz sidefiu, ţesut cu fir de aur. Cute dispuse graţios „à la francaise” coborau dinspre talie spre „coşuleţele cu tăblie”, ample cum nu mai purtase Baptistine niciodată. Din mânecile „în pagodă” ieşeau trei rânduri de „angajante”[2] care îşi meritau mai mult ca oricând numele, acum, când Jéodard se grăbea să îi sărute braţul urcând cu buzele spre încheietura cotului. Baptistine se zăpăci de tot. I se înmuiaseră picioarele; ar fi vrut să fugă şi să se ascundă cu capul în fustele bătrânei Elisa. Jéodard o privi şi zâmbi, flatat de tulburarea tinerei fete. Era cu un cap mai înalt decât ea şi se simţea stăpân pe fragila ei persoană. Îşi înfipse autoritar privirea în minunaţii ochi albaştri pe care Baptistine îi ridica, total inocentă, înspre el.

— De când sunt nu mi-a fost dat să văd o asemenea nuanţă de albastru, doar azurul cerului poate rivaliza cu ochii voştri, domnişoară de Vill... adică nu, Baptistine... Baptistine... îmi daţi voie, nu-i aşa, scumpă logodnică, să vă spun pe nume când nu mai este nimeni altcineva de faţă?

Baptistine încuviinţă în tăcere. Oricum nu se simţea în stare să îi refuze ceva... Jéodard îi cuprinse cu delicateţe mijlocul. Mâinile lui experte o trăgeau imperceptibil spre el. Baptistine închise ochii. Cu răsuflarea tăiată, presimţea că urma să i se întâmple un lucru extraordinar. Jéodard îşi aplecă încetişor capul spre ea. Buzele lui se apropiau pe nesimţite de gura ca un fruct pârguit a tinerei fete. Baptistine nu opunea rezistenţă. Jéodard întredeschise cu blândeţe fructul oferit cu o ardoare ce prevestea un viitor fericit norocosului logodnic.

[2] Manşete de dantelă atârnând până peste cot.

Desprinzându-se cu greu din prima lor îmbrăţişare, Jéodard o ridică de mijlocel pe Baptistine ca un fulg, o aşează pe o măsuţă şi îi mângâie buclele ca mierea.

— Ce frumoasă eşti, Baptistine! Şi ce plină de vitalitate! Nu cred să fi cunoscut o fiinţă mai îndrăgostită de viaţă ca tine... murmură Jéodard peste măsură de tulburat, dar nu se cade...

— De ce nu se cade, Jéodard? întrebă Baptistine cu un zâmbet nevinovat.

Palid, Jéodard o sorbea din priviri. De afară cineva ciocăni discret în uşa budoarului şi un glas muzical de femeie spuse râzând:

— Dragă prietene, invitaţii încep să-şi piardă răbdarea. Toată lumea vrea să îi vadă pe fericiţii logodnici.

Jéodard tresări. O apucă de mijloc pe Baptistine şi o dădu jos de pe măsuţă.

— M-aţi făcut să îmi pierd capul, contesă mică. Am crezut totdeauna că numai fetelor din popor le place dragostea şi că aristocratelor cu sânge albastru, nişte fandosite insensibile, nu le pasă de aşa ceva. Sunt cel mai fericit om din lume să constat că am fost un mare dobitoc. Iertare că m-am lăsat furat de patimă. De acum înainte voi şti să vă apăr de propria voastră persoană...

Baptistine zâmbi fericită şi duse un deget la buze arătând cu capul înspre uşa îndărătul căreia tânăra doamnă Le Normant d’Etioles se impacienta, tamburinând cu degetele în tăblia de lemn sculptat.

— Intră, intră, draga mea, domnişoara de Villeneuve şi cu mine tocmai vorbeam despre căsătoria noastră. De comun acord am hotărât să devansăm data

stabilită iniţial, îi declară Jéodard fără să clipească.

— Vă înţeleg prea bine, scumpii mei! pufni în râs Jeanne-Antoinette, prefăcându-se a nu băga în seamă obrajii în flăcări al Baptistinei.

— Spune-mi, Domnişoară de Villeneuve, ce-ar fi să ne cununăm de Sfântul Placid, adică peste... ia să vedem, da, peste exact trei zile? Ce părere aveţi? Poate că până atunci se milostiveşte Cerul şi se mai încălzeşte şi vremea.

— Ha, ha, auzi la el, în trei zile! De Sfântul Placid spui? Ha, ha, ha! chicotea Jeanne-Antoinette din ce în ce mai amuzată.

— Ei, da, doamnă Le Normant d’Etioles, şi nu văd ce-i de râs în asta! replică Jéodard, vexat din cale afară.

— Nu te supăra, prietene, dar gândul că doi tineri vor să se cunune tocmai de Sfântul Placid mă face să mor de râs. Ca să nu mai spun că sunteţi nebuni de legat! Păi bine, dragul meu, cum să vă căsătoriţi peste trei zile? Numai unor îndrăgostiţi le poate trăsni prin cap asemenea fermecătoare năzbâtie! Cum să faceţi rost de toate actele necesare în trei zile?! Şi cine să brodeze trusoul miresei în şaptezeci şi două de ore? Sper că glumiţi! explică pe nerăsuflate Jeanne-Antoinette.

Ameţită, Baptistine îşi plimba privirile de la prietena la logodnicul ei, cu sentimentul straniu că se vorbea despre căsătoria altcuiva. De altfel, nici unul dintre cei doi interlocutori nu părea să realizeze că s-ar fi cuvenit să ceară şi părerea ei.

— Câtuşi de puţin, draga mea! Ne vom căsători peste trei zile! încă nu ştii ce poate Jéodard Castillon du Rocher. Pentru el totul este cu putinţă! Pentru el

cuvântul imposibil nu există! Când ai bani, orice obstacole dispar ca prin farmec! declară cu trufie Jéodard, aranjându-şi dezinvolt jaboul de dantelă. Domnişoară de Villeneuve, mă grăbesc să anunţ chiar acum... vestea cea bună invitaţilor noştri...

Baptistine deschise gura cu intenţia de a-l ruga să mai chibzuiască, dar din gâtlej nu-i ieşea nici un sunet. Disperată, ridică mâna ca să-l oprească din drum, numai că Jéodard luă gestul ei drept o încuviinţare tacită.

— Domnişoară de Villeneuve, îngăduiţi-mi să mă retrag.

Jéodard făcu o plecăciune adâncă şi ieşi, închizând uşa în urma lui.

— Vai de mine, Baptistine, ce-i cu mutriţa asta disperată? Vino aici să-ţi aranjez buclele, pufni în râs Jeanne-Antoinette.

— Reginuţă, Reginuţă! Eşti singura mea prietenă! şopti Baptistine care se încăpăţâna să-şi numească astfel colega de pension de când, în urmă cu cinci ani, o bătrână ghicitoare ţigancă îi prezisese acesteia un anume lucru. Spune-mi, Reginuţă, asta este dragostea? Slăbiciunea asta care îţi moleşeşte trupul, fierbinţeala care te cuprinde, dorinţa de a te simţi apărată de două braţe puternice? Tu, care eşti măritată, trebuie să ştii. Rogu-te, spune-mi tu ce simţi când te ia în braţe bărbatul tău?

— De trei ori nimic. Absolut nimic! Adică nu, mint. Simt o plictiseală de moarte şi o infinită silă pentru bietul om care e veşnic răcit şi îi curge întruna nasul. Chiar şi astăzi e bolnav şi a trebuit să-l las în vârful patului... răspunse ea pe un ton glumeţ, strângând mai

fest şiretul de la corsetul Baptistinei.

Tânăra se întoarse întristată spre ea.

— Eu te-am întrebat serios şi tu îţi baţi joc de mine. Domnul Castillon du Rocher... în sfârşit... Jéodard m-a sărutat. Dar vreau să ştiu, pe urmă, pe urmă când o să dormim în acelaşi pat, ce se întâmplă? Ţie, ce ţi s-a întâmplat?

— Pfff! Domnul Le Normant d'Etioles a făcut hapciu, şi s-a născut fetiţa mea Alexandrina, cât despre restul... eu nu sunt ca tine.

— Cum adică? se nelinişti Baptistine.

— Nu te speria draga mea, tu nu trebuie să te temi de nimic! I-ai sucit capul bietului Jéodard. N-ai văzut? A plecat ca din puşcă. L-ai înnebunit de tot.

— Cum adică?

— E nebun după tine, prostuţă! Ai mare noroc! Şi acum nu mă mai întreba nimic. Ai să afli singură totul la timpul potrivit. Cu toată înfăţişarea ta angelică, ai să-i înnebuneşti pe bărbaţi pentru că eşti focoasă, pe când eu... eu am sânge de „peştoaică" singura mea armă de vânătoare va fi inteligenţa... n-am să-i mai pot păstra lângă mine decât prin şiretenie...

Baptistine tresări şi începu să se bâlbâie.

— Dar de ce vorbeşti despre „bărbaţi"? pe mine n-o să mă intereseze decât soţul meu. Nimeni altcineva nu mă va putea tulbura vreodată...

Jeanne-Antoinette îi zâmbi cu blândă afecţiune.

— Nu aduce anul ce aduce ceasul, prostuţa mea. Şi acum gata cu flecăreala, că spunem numai bazaconii. Vino să ne luăm rămas de la logodnicul tău şi de la invitaţi. Dacă vrei, te duc cu caleaşca mea până la Mortefontaine. Jéodard o să fie furios că mă substitui

lui, dar puţin îmi pasă. Peste trei zile o să te aibă numai pentru el!

Baptistine şovăi o clipă, oscilând între bucuria de a petrece câteva ceasuri în plus cu prietena ei şi tentaţia de a relua „conversaţia” abia amorsată cu logodnicul ei.

— Invitaţii au început să plece, vino, porumbiţa mea, trebuie să plecăm chiar acum, ştii că mie mi-e întotdeauna frică în pădure! o chemă Elisa de pe coridor.

Baptistine oftă. Chiar dacă Jéodard ar fi însoţit-o până la castelul de la Mortefontaine, cei doi logodnici ar fi trebuit să stea smirnă şi să facă o călătorie perfect protocolară, vegheaţi cu ochi de cerber de bătrâna guvernantă. Tânăra fată se hotărî pe dată şi, luând-o de braţ pe Jeanne-Antoinette, ieşi împreună cu ea din budoar.

— Minunat, Reginuţă, mergem împreună! Pe drum o să bârfim şi nici n-o să ştim că traversăm pădurea...

Capitolul II

— Ah, domnul du Rocher a organizat de minune totul, n-am ce spune! Ce festin nemaipomenit! Treizeci de claponi cu trufe! Cincizeci de porumbei în aluat! Şi ce de mai fricassé de fazan! Ei, da, pe cinstea mea, omul ăsta nu se zgârceşte nici la cantitate şi nici la calitate. Pe deasupra, e şi bărbat bine! Tii, şi ce manierat se poartă, cu toate că nu-i de neam mare. Iisuse, Fecioară Preacurată, Sfinte Iosife, lângă el ai să te simţi ca o regină, porumbiţa mea, nu-i aşa, doamnă

Le Normant?

Jeanne-Antoinette zâmbi din vârful buzelor la auzul descrierii înflăcărate a bătrânei guvernante pe care Jéodard o dăduse gata cu comportamentul lui afabil.

Frumoasa doamnă Le Normant d’Etioles, născută Poisson, o iubea din tot sufletul pe Baptistine şi totuşi nu se putea împiedica să nu îi invidieze ascendenţa aristocratică. Ce noroc pe ea să fie descendenta contelui de Villeneuve-Caramey! De câte ori nu-şi visase şi ea un asemenea titlu!

— Nu se mai isprăveşte odată drumul ăsta? Mai avem mult? M-am plictisit de atâta mers! se strâmbă enervată doamna Le Normant, făcându-şi vânt cu evantaiul.

Baptistine nu îi replică pentru simplul motiv că n-o auzise. De cum se instalase în caleaşca îşi rezemase capul de speteaza capitonată închizându-se într-o desăvârşită muţenie. Cufundată într-o dulce reverie, privea absent cum copacii desfrunziţi defilau prin faţa ochilor ei albaştri. Doar două leghe despărţeau castelul du Rocher de domeniul Mortefontaine, dar ceaţa lăptoasă ce cuprinsese pădurea Senlis altera noţiunile de timp şi spaţiu. Caleaşca azurie a Jeanne-Antoinettei înainta ca vântul. Ca o culme a rafinamentului, tânăra şi înstărita burgheză îşi comandase o caleaşca bleu şi una roz, asortându-şi toaletele la culoarea acestora.

Îndatoritor, Jéodard pusese la dispoziţia logodnicei sale doi valeţi călare, la nevoie să lumineze drumul cu torţele, precauţie inutilă, întrucât la cel târziu ceasurile patru şi jumătate aveau să ajungă la Mortefontaine, unde Jeanne-Antoinette urma să rămână peste noapte ca să nu îşi lase singură prietena. Ultimele raze de

soare filtrate printre crengi argintau covorul de frunze îngheţate, răsfrângându-se în miriade de cristale multicolore.

Deodată tufişurile din marginea drumului trosniră sec.

— Ho! Ho! Staţi aşa! Ho! răcni surugiul trăgând cu disperare de hăţuri, ca să oprească caii şi să lase să treacă ceea ce bănuia el că trebuia să fie o căprioară sau un cerb.

Mai înţelept ar fi fost să îi plesnească cu biciul şi să-i îndemne înainte, căci din boschete ţâşni drept în faţa lor un imens porc mistreţ, unul din acei bătrâni şi primejdioşi „solitari”, lungi de cinci picioare şi cântărind pe puţin patru sute de livre. În loc să-şi vadă liniştită de drum spre bârlogul ei, jivina se crezu atacată şi, întorcând râtul spre caleaşcă, mormăi fioros şi se repezi drept spre calul din fruntea atelajului.

— Ho, stai, ho! zbieră vizitiul, plesnind din bici ca să sperie mastodontul.

Era însă prea târziu. Rănit la un picior, trăpaşul se cabră cu un nechezat de durere în vreme ce, înspăimântaţi, ceilalţi doi cai încremeneau locului.

— Die, die, haideţi, curaj... die! îşi spărgea pieptul vizitiul.

— Iisuse, Marie, Iosife! gemu Elisa, lăsându-se în genunchi pe fundul caleştii unde începu să se roage cu mâinile împreunate la piept.

Zdruncinate de şocul atât de bruştei opriri a caleştii, Baptistine şi Jeanne-Antoinette se aplecară înspre portieră, urmărind cu oarecare nelinişte evoluţia evenimentelor.

Bătrânul solitar părea să se fi calmat. Grohăind

fioros, întoarse spatele cailor şi-şi văzu de drum.

— Lăsaţi că îl gonim noi, Domnişoară! strigară în aceeaşi clipă, într-un glas, cei doi valeţi, aprinzându-şi torţele.

— Pentru nimic în lume! Lăsaţi-l în pace, doar vedeţi că nu ne mai atacă! le strigă Baptistine care în copilăria ei asistase la destule vânători, împreună cu fraţii ei, ca să ştie că un mistreţ furios putea face moarte de om.

— Hia, hia! răcniră cei doi valeţi şi, fără să o asculte, dădură pinteni cailor, pornind pe urmele fiarei. Îngrozit de lucirea torţelor, acesta făcu stânga-mprejur cu neaşteptată agilitate şi se azvârli ca un berbece asupra primului dintre călăreţi şi, după ce izbuti să îl trântească jos de pe cal, îl strivi cu furie sub copite împungându-l cu colţii săi ascuţiţi.

— Oh! Doamne, ajutor! Săriţi! Ajutor! Bietul băiat! începură să strige cu disperare Baptistine şi Antoinette care asistau îngrozite şi neputincioase la acel groaznic măcel.

— Oh, laşul!

În loc să sară în apărarea camaradului său, celălalt valet îşi întoarse calul în loc şi o luase la sănătoasa.

— Eu mă duc să-l salvez! Nu-l putem lăsa să fie măcelărit aşa, sub ochii noştri! strigă Baptistine deschizând curajoasă portiera.

Mistreţul gâfâia stâlcindu-l sub copite pe valetul căzut la pământ. Deodată întoarse capul spre caleaşcă. Din botul rânjit şi plin de bale ieşeau trâmbe de abur.

— Aveţi grijă, Domnişoară, şarjează drept spre dumneavoastră! răcni înspăimântat vizitiul.

Jeanne-Antoinette îşi trase înapoi cu forţa prietena şi

trânti cu putere portiera.

— Ajutor! Iisuse! Săriţi! Asasinul! Ne omoară! Săriţi! urla isteric Elisa, cu mâinile încleştate pe mătănii.

Înnebunită de furie, jivina îşi izbea din răsputeri trupul de portiera caleştii care se zgâlţâia din ţâţâni. Baptistine nu-şi pierdu cumpătul, deşi i se albiseră buzele, şi o apucă de mână pe Jeanne-Antoinette care, pe jumătate moartă de spaimă, se lăsase moale pe perne lângă ea.

— Curaj, Reginuţa mea! Vino-ţi în fire! Şi tu, Elisa, nu mai zbiera, că nu ne-ajută cu nimic.

Duhoarea greţoasă de animal începea să pătrundă în interiorul caleştii. Lemnul portierei trosnea ameninţător, încă puţin şi avea să cedeze. Baptistine nu îndrăznea să se gândească la ce anume le aştepta după ce tăblia subţire avea să plesnească.

— Nu vă fie teamă, doamnelor, sosim! se auzi deodată o voce masculină.

Baptistine se aplecă spre portieră ca să vadă dincotro le sosea acea nesperată salvare. Din desişul pădurii un călăreţ în straie pline de praf ţâşni spre caleaşcă. Evită în extremis o groapă, ridicându-şi calul în două picioare şi, încărcându-şi puşca în plin galop, strigă:

— Capul la cutie, doamnelor!

Baptistine şi tovarăşele ei de drum se lăsară pe fundul caleştii. Un foc de armă trosni la un pas de ele. Femeile ridicară capul.

— Rămâneţi acolo, încă nu l-am omorât, e doar rănit! strigă necunoscutul, dându-le ocol în galop.

Grohăind fioros, de răsuna toată pădurea, mistreţul sângera abundent. Baptistine îşi astupă urechile cu

palmele. Cavalerul se apropie de jivină şi ridică iar arma la umăr. Pricepând că avea de-a face cu un nou agresor, monstrul se azvârli asupra lui. Dezechilibrat, călăreţul nu mai avu răgaz să evite impactul. Executând maestru un „mare panaş”, căzu pe un cot, fără să scape însă puşca din mână. Baptistine şi Jeanne-Antoinette ţipară într-un glas. Şiroind de sânge, mistreţul se năpustise asupra bărbatului prăbuşit pe spate.

Cu un calm nemaivăzut, acesta duse arma la ochi, aşteptă ca fiara să se apropie până la zece paşi de el şi abia atunci apăsă pe trăgaci. Lovit în plin elan, animalul făcu o tumbă şi se prăvăli greoi pe o parte. În pădure se lăsă o tăcere apăsătoare. Undeva departe croncăni un corb. Impetuoasă, ca de obicei, Baptistine sări din caleaşcă.

— Vai, domnule, vă mulţumesc, ne-aţi salvat de la moarte sigură!

— Cu preţul propriei voastre vieţi! se apropie la rândul ei Jeanne-Antoinette, ceva mai palidă şi mai descompusă la faţă decât prietena ei.

Cavalerul se înclină şi le răspunse cu un zâmbet curtenitor.

— Unde s-a mai văzut ca un gentilom să abandoneze primejdiei două tinere şi atât de frumoase domnişoare!

Necunoscutul avea un glas aparte, uşor răguşit. Baptistine tresări, căznindu-se să îşi amintească unde şi când anume îi mai fusese dat să îl audă. Se întoarse spre prietena sa, ca să vadă dacă şi pe ea o frapase timbrul neobişnuit al gentilomului, dar Jeanne-Antoinette era atentă la ce-i spunea vizitiul care se apropia în goană.

— Vai, doamnă, e nenorocire, ce ne facem? Valetul domnului Jéodard a mierlit-o şi calul din fruntea atelajului e grav rănit. O rog pe doamna să vină cu mine să constate care e situaţia! îşi frângea îngrozit mâinile vizitiul.

Jeanne-Antoinette îşi stăpâni cu greu enervarea. Era deranjată tocmai acum, când vorbea cu acel seducător necunoscut, dar nu avea încotro. Trebuia să îşi urmeze slujitorul.

— Ce grozăvie! murmură Baptistine ridicându-şi ochii mari şi limpezi spre cavaler. Bietul băiat a plătit cu viaţa încercarea de a ne salva pe noi. Tovarăşul lui a fugit englezeşte şi bine a făcut.

— Las’ că dau eu de urma lui şi o să primească o bătaie de-o să mă ţină minte! mârâi necunoscutul, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

— Nu cumva sunteţi rănit şi dumneavoastră, domnule? Am nişte rachiu în caleaşcă. Îngăduiţi-mi să mă duc să-l iau ca să vă dezinfectez rănile, spuse Baptistine neliniştită, observând abia acum că necunoscutul avea faţa plină de sânge.

— Unde nu dă Cerul să fiu rănit, doamnă, spre a avea fericirea de a mă vedea îngrijit de mâinile voastre blânde, din păcate însă sunt doar stropit de sângele bestiei, ca şi „Împăratul” de altfel!

— Împăratul? îşi arcui Baptistine sprâncenele a mirare.

— Da, doamnă, viteazul meu armăsar! Ne-am depărtat de ceilalţi vânători pentru că Împăratul, încă mai împătimit decât mine, s-a încăpăţânat să se ţină pe urmele acestui mistreţ singuratic. Îmi pare nespus de rău, doamnă, pentru spaima pe care fără voie v-am

pricinuit-o. Se vede treaba că bătrânul pişicher simţise că îi luasem urma şi de aceea era într-atâta de întărâtat.

Baptistine îl asculta vrăjită pe necunoscutul cu glas straniu şi învăluitor, scrutând cu febrilitate trăsăturile lui maculate de sânge, fără să distingă mare lucru pentru că în pădure începuse să se însereze.

Ochii bărbatului luceau în întuneric. Baptistine se înfiora de plăcere sub privirea lui posesivă. Necunoscutul îşi frecă maşinal obrazul cu mâna. Avea degete extrem de fine şi nervoase, iar inelarul îi era împodobit cu un diamant imens, cu sclipiri de o intensitate rară.

— Doamnă, aveţi cumva la îndemână vreo bucată de pânză cu care să îmi pot şterge obrazul?

Baptistine scoase din mânecă o batistă brodată cu iniţialele ei şi i-o întinse în tăcere.

— Vă puteţi lua adio de la această batistă, doamnă, pentru că o voi păstra în amintirea voastră, murmură cu un surâs şăgalnic bărbatul.

Pentru o tânăra domnişoară de pension, Baptistine învăţase foarte multe lucruri în acea zi, totuşi nu se putu împiedica să nu se îmbujoreze, tulburată de căutătura lui îndrăzneaţă.

— la seama, domnule, această tânără domnişoară este o fermecătoare fecioară pe care tocmai am logodit-o astăzi! N-o speria! interveni răutăcios Jeanne-Antoinette apropiindu-se de cei doi.

Mirată de tonul agresiv al prietenei sale, Baptistine întoarse capul spre ea. Ochii aurii al doamnei Le Normant aveau o lucire stranie şi pentru prima dată Baptistine intui că Jeanne-Antoinette putea fi o

primejdioasă rivală. Bărbatul îşi plimba amuzat privirea de la una la cealaltă, în vreme ce îşi ştergea obrazul cu gesturi leneşe. Derutată de ţinuta cavalerului, Baptistine nu mai ştia ce să creadă. Ochii negri, catifelaţi, uşor alungiţi spre tâmple, luminau un ten smead, tăbăcit de traiul în aer liber. Lat în umeri şi spătos, nu purta nici perucă şi nici tricorn; poate că în goana calului le pierduse. Pe chipul nespus de frumos, cu trăsături regulate, era întipărită acea siguranţă de sine a omului căruia viaţa nu i-a refuzat niciodată nimic.

Dintr-o dată pe Baptistine începu să o enerveze acel necunoscut care o fixa cu aere de proprietar. Intuiţia îi şoptea să se depărteze neîntârziat de el, aşa că îi întoarse sec spatele.

— S-a făcut târziu. Putem pleca spre casă, Reginuţa mea?

— Da, târâş-grăpiş, cu numai doi cai. Al treilea şchioapătă ca vai de el şi Eusebiu tocmai l-a deshămat. Acum urcă lângă el, pe capră, trupul nefericitului valet...

Baptistine îşi strânse umerii, cutremurată.

— Adio, domnule, fiţi binecuvântat pentru curajul vostru!

Tânăra schiţă o scurtă reverenţă şi porni spre caleaşcă.

— Adio, domnule! Ia te uită la ea! Cum se poate să te porţi aşa urât, Baptistine? exclamă Jeanne-Antoinette, încântată că ea, burgheza, avea prilejul să dea o lecţie de bună purtare aristocraticei sale prietene. Eu cred că s-ar cuveni să îl invităm la castel pe salvatorul nostru, ca să-şi vină în fire după atâtea

emoţii.

— Baptistine... Trebuia să îmi fi închipuit că ea este! murmură abia auzit cavalerul privind batistuţa pătată de sânge pe care era brodată o coroniţă de flori cu un „B” în mijloc.

— Iertare, domnule, nădăjduiesc că veţi accepta invitaţia noastră? zâmbi cochet Jeanne-Antoinette.

— Vă mulţumesc, doamnă, cum aş putea îndrăzni să refuz ceva unor ochi aurii şi unui zâmbet atât de fermecător, teamă îmi este însă că îi aud apropiindu-se pe prietenii care mă caută. Îngăduit fie-mi să mă retrag, doamnelor...

Necunoscutul întinse curtenitor braţul celor două femei, pentru a le conduce la caleaşcă. Le ajută să se instaleze pe pernele de mătase, ciulind o clipă urechea spre larma ce se apropia. Pădurea se umpluse brusc de chiote, hăulituri, trosnete de crengi şi nechezat de cai.

— Taaaaiaut! strigă necunoscutul cu glasul lui dogit şi se aruncă dintr-un salt în şeaua Împăratului care rumega flegmatic nişte frunzuliţe de mesteacăn scăpate ca prin minune de cămaşa de chiciură a pădurii.

— Taiaut!... Taiaut!... îi răspunseră mai multe glasuri deodată.

Din tufişurile de la marginea drumului se ivi ca o săgeată, în galop nebun, un călăreţ înveşmântat în negru din cap până în picioare.

— Zah, Dumnezeule, zâmsfârşit v-am zgăsit! Nu sunteţi rezonabil, ce se zântâmpla dacă..

— Iar ai întârziat, du Plessis, întotdeauna apari la spartul târgului! îi tăie vesel vorba necunoscutul, ducându-şi discret degetul la buze.

Cavalerul în negru trase de dârlogi şi îşi opri calul care se cabră cu botul în spume.

Cele două tinere se aplecară spre portieră, curioase să afle cine era noul venit. Acesta le salută distrat, ridicându-şi scurt tricornul. Abia atunci dădu cu ochii de trupul încă aburind al mistreţului întins de-a curmezişul drumului, tresări îngrozit şi reîncepu să facă reproşuri amare necunoscutului.

— Hăitaşii zau zîmpânzit ţaţă păzdurea căuţându-vă de zatâtea ceasuri! V-aţi zlăsat ţârât la şase leghe de Pierrefond, dzupă ce zaţi zomorât patru cai şi zaţi lăsat în urmă ţoţi câinii...

Baptistine căscase ochii mari, întrebându-se dacă nu cumva visa. Rostirea cavalerului în negru era mai mult decât bizară. Tânăra fată îşi amintea vag că fraţii ei îi povestiseră că la curtea regelui era de bonton ca marii seniori să lege între ele cuvintele astfel decât muritorii de rând... Judecând după cât de „zdes” pocea limba noul venit, era limpede că ocupa un loc foarte sus pus în ierarhia nobiliară. Baptistine îşi privi salvatorul pe care acel straniu limbaj nu părea că-l surprinde câtuşi de puţin. Calm, cu un zâmbet în colţul gurii, asculta reproşurile lui du Plessis.

— Zău ştiţi că-ntrz-o bună zi, zo să vi se zîntâmple zo nenorocire şi...

— Până atunci, astăzi am avut fericirea să le întâlnesc pe aceste două doamne! îl întrerupse în cele din urmă necunoscutul evident agasat. „Solitarul” nostru le plictisea cu asiduităţile lui. Şi când te gândeşti că îi luasem urma încă din zorii zilei! Să nu-ţi fie niciodată teamă pentru mine, la vânătoare, dragul

meu, pe mine „mă ucide”... altceva... Ah, dar iată-i şi pe ceilalţi! exclamă necunoscutul la vederea unui grup de zece călăreţi care se apropiau ca vântul, urmaţi de câţiva ogari sleiţi de oboseală, cu limbile atârnându-le de un cot.

— Adio, doamnelor! strigă necunoscutul aplecându-se până mai jos de grumazul calului său, pe când trecea prin dreptul portierei de la caleaşcă.

Baptistine simţi cum privirea lui o învăluie cu o mângâiere fierbinte. I se păruse ei, sau ochii cavalerului îi făgăduiau ceva?

— La bună vedere, domnule, oftă languros, Jeanne-Antoinette fixându-l parşiv pe frumosul necunoscut, uşor jignită de evidenta atracţie pe care Baptistine o exercita asupra acestuia.

— Cum va vrea Dumnezeu! rosti gentilomul zâmbind cu ironie abia simţită frumoasei doamne Le Normant, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, apoi dădu pinteni împăratului şi se depărta în galop.

Bărbatul în negru îl urmă îndeaproape în vreme ce noii sosiţi se opreau lângă leşul mistreţului.

— Ia te zuită.

— Pe ciuma roşie, zăsta zera turbat...

— Zun pericol public, nu zalta...

— Ce curaj pe zel!

— Trimiteţi zslugile să zia bestia!

— Maţele zdaţi-le la câini, deşi pe ziua de zazi nu-şi merită hrana, n-au fost buni zde nimic!

— L-a zochit drept între zochi!

— Se vede că ze cel mai bun vânător din tot zregatul!

— Zo să zaibă un trofeu de toată zfrumuseţea!

— Zunul în plus la zcolecţie!

Din pădure se auzea un vacarm de nedescris. Surugii vociferau şi plesneau din bice, caii nechezau, roţile caleştilor huruiau pe drumurile desfundate, hăitaşii sunau din trompete, ogarii, lătrau, rândaşii şi valeţii pedeştri chiuiau. Din loc în loc lucirea torţelor străpungea întunericul nopţii proiectând umbre fantasmagorice pe trunchiul arborilor seculari.

Cavalerii porniră în trap săltat spre o imensă „gondolă”![3] trasă de opt cai, precedată de străjeri elveţieni şi urmată de o companie de cavalerie uşoară.

Vânătorii descălecară cu exclamaţii vesele şi se dădură respectuos la o parte din partea gentilomului necunoscut. Acesta sări pe scara gondolei, dar înainte de a se urca în ea, se întoarse să şoptească un ordin la urechea bărbatului în negru care se ţinea după el ca o umbră.

— Prea bine! replică laconic du Plessis, cu o plecăciune adâncă.

— Şi... află tot ce poţi... murmură straniul cavaler cu glas răguşit.

— Am înţeles... despre care dintre ele?

— Despre... amândouă... zâmbi ştrengăreşte vânătorul. Şi acum daţi-i drumul spre Comipiègne... Sunt frânt de oboseală...

Capitolul III

— Deprinde-te să îţi ascunzi sentimentele, draga

[3] Caleaşcă spaţioasă, ca un apartament pe roţi, ce putea transporta douăsprezece persoane.

mea! Ia-ţi privirile de la gondola aceea care se depărtează, coboară din nori şi catadicseşte să te uiţi şi la noi, muritoarele de rând, îi spuse Baptistinei, cu veselie forţată, Jeanne-Antoinette, bătând-o cu palma peste genunchi.

Baptistine tresări. Într-adevăr, urmărind fascinată, ca un copil, fastuoasa cavalcadă desfăşurată sub ochii ei, pierduse noţiunea timpului.

— Dar ce s-a întâmplat, Reginuţa mea? se miră ea.

— Cum adică ce s-a întâmplat? În primul rând, „draga” ta Elisa se simte ceva mai bine, o înştiinţă sec Jeanne-Antoinette.

— Vai, buna mea Elisa, scumpa mea, sunt de neiertat, cum de-am putut să uit de tine?! exclamă Baptistine, expansivă şi irezistibilă ca întotdeauna, copleşindu-şi „tutora” cu sărutări şi mângâieri. Nu fiţi supărate, dar pentru mine totul este atât de nou şi de nemaivăzut! Tu, Reginuţă, trăieşti la Paris, tu eşti o doamnă!...

— Las-că nu mai e mult şi o să te măriţi şi tu! replică Jeanne-Antoinette ceva mai îmbunată.

Baptistine rămase cu gura căscată. Uitase cu desăvârşire de Jéodard.

— Da... da, e adevărat, ah ce zi minunată! bătu ea din palme, entuziasmată.

— Minunată, zici? Vai de mine, nu te ştiam atât de fără inimă! Nu te gândeşti la bietul valet ucis sub ochii noştri? gemu Elisa.

„Are dreptate, sunt un monstru de egoism”, îşi spuse Baptistine cuprinsă de amare remuşcări.

Jeanne-Antoinette îşi privi prietena, ridică imperceptibil din umeri, se aplecă înspre portieră şi,

scoţând capul afară, întrebă:

— Ce faci, Eusebiu? De ce nu pornim?

— Păi să vedeţi, doamnă...

— Ce să văd, dă-i bice şi gata...

— Uşor de spus...

— Te poftesc să nu fii obraznic. Ai deshămat calul din fruntea atelajului şi ai pus lângă tine mortul, da?

— Brr... da, doamnă.

— Atunci ce mai aştepţi, dă-i drumul! porunci, furioasă Jeanne-Antoinette.

— Să-mi fie cu iertare, doamnă, dar dacă porneam până nu se întuneca era una, da', acu' e alta! Fără „făclier" nu mă încumet să pornesc. E o beznă ca-n inima iadului şi căluţii mei sunt speriaţi de toată vânzoleala de până acum! gemu nefericitul Eusebiu care încă nu-şi venise în fire după spaima trasă.

Jelania lui fu întreruptă de zgomotul unei cavalcade. Patru cavalerişti cu câte o torţă aprinsă în mână încadrară, de-a stânga şi de-a dreapta, caleaşca.

— Doamnelor, am primit porunca să vă escortăm! spuse unul dintre ostaşi, salutând milităreşte.

Baptistine băgă de seamă că tânărul avea un uşor accent gascon.

— Mulţumesc, domnule soldat! Eusebiu, putem porni! strigă Jeanne-Antoinette vizitiului şi, rezemându-se de perne, începu să tragă de fundiţa de mătase cu ajutorul căreia se ridica geamul de la portieră.

Caleaşca se urni greoi din loc, în scârţâit de osii. La lucirea torţei lui care lumina parţial şi interiorul caleştii, gasconul le cerceta cu neascunsă curiozitate pe cele două tinere femei. În privirea Baptistinei sticli un licăr jucăuş. Îşi apucă prietena de mână şi îi şopti la ureche:

— Reginuţă, mi-a venit o idee!

Jeanne-Antoinette zâmbi:

— Aşa îmi spuneai la pension, ori de câte ori puneai la cale o şotie!

Cele două tinere pufniră în râs, sub privirile reprobatoare ale Elisei. Baptistine făcu semn soldatului să îşi apropie calul de portieră. Aproape de o vârstă cu Baptistine, cavaleristul purta o uniformă nou-nouţă, cu tunică azurie şi pantaloni albi, de care se vedea cât de colo că este nespus de mândru. Pe umărul stâng strălucea un epolet cu o stea de aur şi franjuri argintii. Tânărul îşi scoase politicos tricornul.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnelor? întrebă el cu sfială, tulburat de cele două superbe creaturi care îl priveau râzând şi dându-şi coate.

— Oh, dar e prea frig ca să stai cu capul descoperit, domnule, te rog, pune-ţi tricornul, îi spuse Jeanne-Antoinette cu un zâmbet fermecător.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse cavaleristul, potrivindu-şi cu grijă peste peruca albă tricornul brodat cu fir de argint.

— Nu-i aşa că nu eşti un simplu soldat, domnule?! îl întrebă Baptistine, cu acea totală siguranţă de sine pe care le-o dă foarte tinerelor fete desăvârşita lor inocenţă.

— Întocmai, doamnă! Am grad de cornet![4] răspunse ţanţoş gasconul, roşind până în vârful urechilor.

Baptistine făcu ochii mari, cuprinsă de o sinceră admiraţie.

— Oh, cornet! E grozav, mai ales pentru vârsta dumitale!

[4] Echivalent cu gradul de sublocotenent.

— Ai grijă, Baptistine, parcă văd că o să cadă de pe cal din pricina ta! şopti Jeanne-Antoinette.

Baptistine pufni în râs. Sublocotenentul de cavalerie uşoară consideră că era mai prudent să depărteze torţa de obrazul lui imberb şi roşu ca racul. Ca urmare, interiorul caleştii se lumină încă mai mult, evidenţiind frumuseţea iradiantă a celor două călătoare.

— Şi câţi ani ai, domnule cornet? întrebă la rândul ei Jeanne-Antoinette.

— Oh, nu sunt chiar aşa de tânăr cum crede doamna, am douăzeci şi patru de ani, minţi cu dezinvoltură gasconul, fixând-o cu o îndrăzneală oarecum deplasată pe Baptistine.

— Ah, da? Ei bine, eu am douăzeci! replică aceasta, minţind cu egală detaşare.

— Oricum, eu deşi sunt femeie măritată, mărturisesc că n-am avut niciodată prilejul să stau de vorbă cu un cornet! continuă Jeanne-Antoinette, mândră că poziţia ei de femeie „cu un trecut” îi oferea un ascendent asupra celor doi mucoşi...

— Serios, doamnă?

— Serios, domnule!

— Ba eu am văzut câţiva, ce-i drept de la mare distanţă. Şi nu erau nici pe departe aşa de chipeşi ca dumneata! recunoscu spontan Baptistine.

— Adevărat, doamnă? bâigui zăpăcit tânărul.

— Adevărat, domnule... Domnule?

— Ernaudan de Gastagnac... sluga voastră prea plecată, doamnelor, spuse cadetul, înclinându-se ceremonios gata-gata să-şi piardă tricornul din cap.

— Oh, domnul este cu siguranţă gascon? exclamă admirativ Jeanne-Antoinette.

— Da, doamnă, gascon din Gasconia! răspunse ţanţoş cavaleristul.

— Şi cine v-a dat dispoziţie să ne escortaţi, domnule De Gastagnac? întrebă Baptistine, clipind cu prefăcută nevinovăţie din genele-i lungi şi mătăsoase.

— Căpitanul meu, doamnă, care a primit ordin de la domnul du Plessis, care se află în subordinea directă a Majestăţii Sale...

Cavaleristul îşi muşcă buzele. Fălindu-se ca toţi gasconii, îl luase gura pe dinainte. Cele două şmecherite se priviră încântate. Izbutiseră să smulgă de la bietul băiat cheia misterului pe care ardeau de nerăbdare să îl dezlege. Jeanne-Antoinette se afundă satisfăcută în pernele matlasate. Ruşinat, cavaleristul lăsase nasul în pământ. Ca să îl consoleze, Baptistine îi zâmbi vesel şi într-adevăr, nefericitul se lumină la faţă.

— Începe să îmi facă plăcere să conversez de la egal la egal cu bărbaţii! declară satisfăcută Baptistine, în timp ce ridica geamul portierei.

— Se vede cu ochiul liber, răspunse acru Jeanne-Antoinette.

— Ah, Reginuţă, eşti singura mea prietenă şi te iubesc. Mi se pare mie, sau te-am supărat cu ceva? exclamă Baptistine cu întristare, mirată de agresivitatea Jeanne-Antoinettei.

— Bineînţeles, porumbiţa mea, din pricina trăncănelii tale doamna Le Normant a îngheţat de tot. Nu vezi ce frig s-a făcut în caleaşcă? interveni bătrâna Elisa care nu pricepuse absolut nimic din dialogul fetelor.

Fără să ia în seamă spusele guvernantei, Jeanne-Antoinette îşi studia cu atenţie prietena.

— Pentru mine ai fost şi rămâi o enigmă, Baptistine.

Cu tine nu se ştie niciodată cum vei reacţiona. Nu-mi dau seama dacă eşti mereu cu capul în nori şi te laşi călăuzită doar de instinct sau dacă dimpotrivă calculezi totul dinainte... oricum ar fi, te iubesc... în felul meu... şi am să te apăr de... propria ta persoană...

— Încetează, ai început să vorbeşti ca Jéodard! pufni în râs Baptistine.

Roţile caleştii scârţâiră pe pietrişul unei alei. Ajunseră la Mortefontaine. Jeanne-Antoinette o apucă strâns de mână pe Baptistine.

— Îţi voi rămâne întotdeauna prietenă, Baptistine, ţi-o jur, chiar dacă vei avea temei să crezi contrariul... murmură tânăra femeie.

— Ce-ţi veni să-mi spui asta, Reginuţă? se miră Baptistine.

Dusă pe gânduri, Jeanne-Antoinette nu-i răspunse.

Vizitiul Eusebiu sări cât ai clipi de pe capră ca să coboare scara caleştii. Pe peron răsunară glasuri îngrijorate.

— Cine-i acolo? Domnişoară Baptistine! Doamnă Elisa! Bine c-a dat Dumnezeu să vă vedem întoarse acasă. Ne-aţi băgat în sperieţi, zău aşa! spuseră într-un glas paracliserul şi soţia lui. Ba chiar am sfeclit-o de tot când ne-am trezit că dă târcoale pe aici, prin întuneric, un bărbat. Ne-a întrebat dacă tânăra domnişoară de Villeneuve locuieşte aici, în castel, sau se află încă la pension, continuă să povestească paracliserul. Era curios din cale afară, doamnă Elisa, şi nu mi-a plăcut deloc cum arăta... părea cam suspect... N-am putut să-i văd chipul pentru că îşi înfundase pălăria până peste ochi, iar partea de jos a obrazului îi era acoperită de faldurile unei cape azvârlite peste umăr. Asta nu mi-a

plăcut chiar deloc. Eu unul ştiu că cine vine cu sufletul curat nu-şi ascunde faţa, nu-i aşa nevastă? Da’ nici noi nu suntem proşti! N-a scos nimic de la noi, am tăcut ca peştii, nu-i aşa, nevastă?

— Da, da, ne-a fost teamă să n-avem de-a face cu vreun tâlhar din ăia de drumul mare, sau cu vreun spărgător de castele, ferească-ne Dumnezeu! întări Martine spusele soţului său.

— Vai de mine, vă mulţumesc prieteni! Ce de întâmplări. Iisuse, Marie! Şi noi am avut un accident groaznic cu un monstru fioros!... Noroc că ne-a salvat un cavaler viteaz! gemu Elisa pe care vizitiul o extrăgea, nu fără oarecare dificultăţi, din caleaşcă.

Baptistine şi Jeanne-Antoinette se priviră cu înţeles.

— Bucură-te, Reginuţă, şopti Baptistine în culmea agitaţiei, luându-şi de mână prietena ca să o tragă jos din caleaşcă, pe urmele Elisei.

—Aşadar *l*-am întâlnit, după cum ne-a prezis bătrâna ţigancă, sper că n-ai uitat?! Oh, e încă mai chipeş decât mi-*l* aminteam! Şi... *El* ne-a salvat... Este adevărat.

— Este adevărat, numai că el n-a avut ochi decât pentru *tine*, ipocrită mică ce eşti, ca şi ăstălalt... murmură Jeanne-Antoinette arătând înspre Ernaudan de Gastagnac care descălecase şi, cu tricornul în mână, aştepta stânjenit lângă caleaşcă porunca celor două doamne...

Jeanne-Antoinette vorbise atât de încet, încât Baptistinei i se păru că nu auzise bine... Scuturându-şi buclele blonde, se rezemă cu graţia unei lebede de braţul galantului gascon, care se repezise să o ajute să coboare.

— Mulţumesc, domnule de Gastagnac, zâmbi Baptistine tânărului sublocotenent.

— Îngăduiţi-mi să vă duc în braţe, doamnă, ca să nu călcaţi în noroiul din faţa peronului! se oferi cavaleristul, arătând cu capul înspre o groapă imaginară.

„Ia te uită, mă ia pe sus, ca Jéodard! o fi vreo manie de-a bărbaţilor!” îşi spuse Baptistine rezemându-se de pieptul băiatului, mai apăsat decât se cădea să facă o domnişoară de neam.

Sub tunica azurie, inima cavaleristului bătea năvalnic. Baptistine îşi petrecu braţele pe după gâtul lui. Fără să înţeleagă prea bine de ce, simţea că o cuprinde o dulce tulburare. Tânărul răspândea o mireasmă virilă de călăreţ deprins să prizeze tutunul. Baptistine îşi lipi fruntea de umărul lui. Băiatul începu să tremure şi îndrăzni să o strângă mai tare decât ar fi fost necesar de mijlocelul încorsetat în balene de bambus. Baptistine ridică spre el o privire nevinovată, tocmai bună să îi prăbuşească în iad pe toţi preafericiţii Paradisului. Începea să intuiască vag efectul pe care azurul ochilor ei îl avea asupra bărbaţilor şi se deprindea să îşi ascută gheruţele torcând ca o pisicuţă. Moleşită, Baptistine îşi apropie cu bună ştiinţă obrazul de buzele lui Ernaudan. La adăpostul întunericului, acesta fură un sărut scurt, ca o părere, pe colţul unei guri pârguite, care n-ar fi spus nu.

— Pot îndrăzni... să vin şi altădată să aflu ce mai faceţi, doamnă? întrebă Ernaudan lăsând-o cu regret din braţe pe ultima treaptă a peronului pe care îl urcase, ca un somnambul.

— Desigur, domnule de Gastagnac, puteţi veni

oricând doriţi la Mortefontaine. Sunteţi foarte simpatic şi mi-ar face mare plăcere să ne revedem...

— Cu permisiunea voastră, doamnă, voi veni zilnic...

— Prea bine... vino zilnic, adică nu mai poţi veni decât două zile, pentru că într-a treia mă mărit!... spuse Baptistine cu aerul cel mai firesc din lume.

— Ah! exclamă năucit băiatul, începând să se bâlbâie. Deci... Vă măritaţi... Domnişoară... Eu... hâm... eu...

— Da, dar după căsătorie poţi veni să mă vizitezi când vrei, la castelul du Rocher. Se află la numai două leghe depărtare de aici. Logodnicul meu Jéodard o să-ţi placă, cu siguranţă.

— Nu mă îndoiesc, Domnişoară, răspunse politicos Ernaudan de Gastagnac căruia îi pierise brusc sângele din obraji.

— Nu vrei să rămâi să cinezi cu noi în seara asta, domnule de Gastagnac? Te putem găzdui aici la castel, împreună cu soldaţii dumitale. Doar n-o să plecaţi acum în toiul nopţii! propuse Baptistine fără să-şi dea seama că nu prea se cuvenea să facă o asemenea invitaţie.

Crezând că vorbele tinerei fete ascundeau o promisiune nerostită, băiatul se învioră şi de-abia izbuti să-şi stăpânească bucuria din glas în vreme ce răspundea demn:

— Spre marele meu regret, suntem obligaţi să vă refuzăm. Noi, cavalerişţii, ne aflăm în serviciu comandant, pentru noi nu există devreme sau târziu... de altfel trebuie să ne grăbim, pentru că nu avem alte torţe pentru drumul de întoarcere... Vă mulţumesc oricum, Domnişoară.

— Îmi pare rău, tocmai începeam să ne împrietenim! oftă Baptistine.

— Am... am să mă întorc... pe cont propriu... cum mi-aţi îngăduit să o fac... Sluga voastră, Domnişoară!

Cavaleristul făcu o plecăciune adâncă, de parcă Baptistine ar fi fost regina în persoană.

„E adorabil! Şi ce accent fermecător are! De fapt nu prea ştiu dacă s-ar înţelege cu Jéodard?” se gândi tânăra fată luând de pe o măsuţă de la intrare un sfeşnic cu lumânări şi urcând scările spre camera ei. Ajunsă sus, îşi zvârli pelerina pe patul acoperit cu o plapumă groasă de puf şi se repezi la oglindă ca să îşi cerceteze cu atenţie chipul în cleştarul ei. Ochii îi scânteiau ca niciodată, şi părul răvăşit strengăreşte îi încadra obrazul cu meşe graţios buclate. Baptistine zâmbi imaginii răsfrânte în oglindă şi o sărută pe gură cu un oftat voluptos. Amintindu-şi de cavalerist, roşi şi se hotărî să nu-i pomenească nimic despre el lui Jéodard, a doua zi, când acesta avea să vină „să-i facă curte”. Întorcându-se cu faţa spre cameră, dădu cu ochii de pat şi îşi spuse că peste trei zile avea să se afle culcată acolo, în tovărăşia unui bărbat!

— Jéodard... da... te iubesc, Jéodard... Jéodard... Ernaudan... Ernaudan... repetă Baptistine încântată, modulându-şi vocea pe diferite tonuri.

— Nu eşti prea obosit, domnule cavalerist? se auzi de jos din curte vocea ironică a Jeanne-Antoinettei.

— Nu, doamnă, dacă aveţi nevoie de mine, vă stau la dispoziţie, răspunse sublocotenentul plesnindu-şi călcâiele.

„Dar ce-i cu ea, de ce-o fi întârziat atâta?” se întrebă Baptistine apropiindu-se de fereastră. Spre marea sa

mirare, prietena ei se suise din nou în caleaşcă, unde aprinsese o lumânare. La lumina ei tremurătoare Baptistine văzu că Jeanne-Antoinette avea pe genunchi un mic pupitru portativ. Tocmai lăsase din mână pana de gâscă şi presăra nisip pe o foaie de hârtie, ca să usuce mai repede cerneala; împături hârtia în patru, încălzi un boţ de ceară la flacăra lumânării şi sigilă scrisoarea. Profund intrigată, Baptistine întredeschise fără zgomot fereastra.

— Poftim, domnule, fii bun şi înmânează acest răvaş gentilomului care ne-a salvat în pădure... şopti Jeanne-Antoinette, după ce în prealabil aruncă o privire circumspectă de jur împrejur, pentru a se asigura că nu o spionează nimeni.

— Pentru... gen... genti... hâm... cred că... vă... vă referiţi la domnul du Plessis, doamnă?... se bâlbâi tânărul cavalerist, făcând pe prostul.

— Câtuşi de puţin... mă refer la celălalt... la gentilomul cu glas răguşit...

— Prea... bine... doamnă, fiţi fără grijă... îl va primi chiar în această seară! răspunse gasconul într-un suflet.

„Nu înţeleg de ce a trebuit să se ascundă de mine dacă a vrut să îi scrie!” se miră în sinea ei Baptistine.

Jeanne-Antoinette urcă în grabă treptele peronului şi intră în castel. Ernaudan de Gastagnac oftă adânc şi ridicându-şi ochii spre cer o zări pe Baptistine la fereastră. De teamă ca nu care cumva să o dea de gol, fata duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Cavaleristul îi interpretă greşit gestul drept o dovadă de tandreţe şi răspunse cu o înfocată bezea. Baptistine pufni în râs şi îi întoarse sărutul de la distanţă. Joaca

lor s-ar fi prelungit la nesfârşit dacă un glas dogit de beţivan nu le-ar fi întrerupt pantomima.

— Iertare, Dom'şoară! Şi nu vă fie cu supărare, Dom'le cornet, da' nouă ne'o degerat turu' de când vă tot aşteptăm! bodogăni un cavalerist rotofei, mult mai copt decât imberbul ofiţeraş.

Baptistine nu se putu stăpâni şi izbucni într-un hohot de râs cristalin. Furios pe soldatul care îl ridiculizase în ochii tinerei fete, Ernaudan de Gastagnac se întoarse pe călcâie şi se stropşi la el:

— Taci din gură, La Fortune[5]! Te-nvăţ eu să vorbeşti politicos cu mine şi am să te-ncălzesc cu o ţesală de-o să-ţi meargă fulgii...

Baptistine adresă un ultim semn curtezanului ei.

Ernaudan de Gastagnac sări în şa, salută respectuos cu tricornul şi îşi împunse armăsarul în burtă cu pintenii, răcnind:

— Soldaţi, daţi-i drumul!...

Tropotul cailor îi acoperi restul cuvintelor.

— Stai demult, acolo, la fereastră?

Baptistine tresări speriată. Din pragul uşii Jeanne-Antoinette o privea cu un amestec de nelinişte şi curiozitate. Baptistine deschise gura cu intenţia de a-i spune adevărul şi a o întreba ce tainic mesaj îi trimise frumosului necunoscut. Dar ceva din expresia prietenei sale o determină să se răzgândească.

— Nu, Reginuţă, tocmai intrasem în cameră şi am auzit tropotul cailor.

Jeanne-Antoinette zâmbi uşurată.

— Bietul sublocotenent, i-ai frânt inima, ticăloasă mică!

[5] Norocel (n.t.)

Cele două tinere pufniră în râs şi coborâră ţinându-se de mână în sufragerie unde Elisa tocmai punea masa pentru cină. Privite de departe păreau cele mai bune prietene din lume. Frumoase, proaspete şi îmbujorate, erau ca două flori de specii diferite, din potirul cărora bondarii abia aşteptau să soarbă nectarul.

Cu un gest aparent afectuos, Jeanne-Antoinette o cuprinse pe după talie pe Baptistine. Dintr-o dată acesta se simţi copleşită de o imensă şi inexplicabilă tristeţe.

În timpul nopţii avea să viseze că se cununase.

Capitolul IV

— Scumpa mea... dulcea mea... mă topesc după dumneata... după tine... murmură Jéodard tremurând de emoţie.

Baptistine răspundea cu pasiune mângâierilor soţului ei, suspinând de plăcere. Jéodard se aplecă asupra ei ca să o sărute, dar chipul lui se preschimbă pe neaşteptate în acela al necunoscutului din pădure, care o ridica în braţe murmurându-i cuvinte tandre. Baptistine îi recunoscu straniul glas răguşit. Cavalerul deschise o uşă izbind-o cu piciorul. În mijlocul unei încăperi întunecoase lucea albeaţa imaculată a unui imens pat nupţial. Baptistine roşi şi îşi ascunse obrazul la pieptul bărbatului. Oftă în somn şi se întoarse pe partea cealaltă. Avea să afle în sfârşit tulburătoarea taină. Întinsă pe dantela pernelor, îl trase spre ea pe chipeşul necunoscut, dar acesta se făcu nevăzut într-un nor de ceaţă şi în locul lui se ivi Ernaudan de

Gastagnac care o privea ţintă, apropiindu-şi buzele de ale ei. Deopotrivă ruşinată şi fericită, Baptistine se lăsa în voia lui. Deodată undeva departe răsuna un tropot de cal. Un al patrulea bărbat, cu chipul ascuns pe după faldurile bogate ale unei cape, de nu i se zăreau decât ochii verzi, scăpărând ameninţător, o smulse cu brutalitate din îmbrăţişarea lui Ernaudan şi o aburcă în spinarea calului.

Zdruncinată de galopul nebunesc şi, sufocată de lacrimile care îi urcau în gât, Baptistine scoase un urlet disperat. Bărbatul râdea... râdea...

Baptistine se trezi îngrozită, cu obrazul scăldat în lacrimi. Îşi astupă urechile, părându-i-se că aude încă acel hohot sardonic.

Se lumină de ziuă.

* * *

— Unde este Jeanne-Antoinette? întrebă Baptistine coborând scările.

— Ehei, să fii tu sănătoasă, porumbiţa mea, doamna Le Normant a luat-o din loc încă din zori!

Baptistine oftă. Va să zică prietena ei plecase fără să-şi ia rămas bun de la ea.

— A spus că trebuia să mai treacă şi pe la mama ei, doamna Poisson, continuă Elisa. Se reîntoarce poimâine pentru căsătoria ta, aşa că n-avea nici un rost să te trezească şi să-ţi strice somnul de care ai atâta nevoie... Avea dreptate... Uite la tine ce trasă eşti, păsărica mea. Ai dormit rău? Ce ai? se nelinişti matern Elisa, sărutându-şi drăgăstos „pupila”.

— N-am nimic, buna mea Elisa... doar că... am avut un... coşmar, murmură Baptistine, neştiind nici ea prea

bine cum să califice acel vis.

— Oh, porumbiţa mea, mi se pare normal: eşti agitată din pricina măritişului. Toate fetele păţesc la fel. Parcă o văd pe răposata mama ta, biata de ea, cu două zile înainte de nuntă nu mai avea astâmpăr, întocmai ca tine, oftă Elisa.

— Şi tata venea să-i facă curte?

— Ăăă... da, da.

— Nu pari prea convinsă de ce spui!

— Păi, am îmbătrânit şi a cam început să mă lase ţinerea de minte. Nu mi-l mai amintesc pe domnul conte, s-a prăpădit de atâta vreme... mormăi Elisa, vizibil interesată să eludeze chestiunea.

Ochii albaştri ai Baptistinei o ţintiră cu o privire pătrunzătoare.

— Nu pricep de ce nu l-ai iubit niciodată pe tata. Ori de câte ori aduc vorba despre el, îţi iei o mutră de înmormântare.

— Ei, alta acum! De unde ai mai scos-o şi pe asta? Mai bine ascultă ce vreau să-ţi spun, bodogăni Elisa, schimbând repede vorba. De dimineaţă a trecut pe aici Sfinţia Sa Părintele, însoţit de paracliserul Blaisois. Vor să facă o slujbă de pomină! He, he, una este Domnişoara de Villeneuve, he, he! Aoleu, da’ proastă mai sunt, uitam tocmai principalul. domnul du Rocher ţi-a trimis cu noaptea-n cap, printr-un valet, un răvaş şi niscaiva daruri. Ţi le-am pus în salon... dar nu te duce aşa dezbrăcată, ai să răceşti.

— Ba nu... a venit primăvara... e primăvară! exclamă vesel Baptistine, traversând în fugă spaţiosul vestibul, cu poalele cămăşii de noapte fluturând ca nişte aripioare.

— Logodnicul tău o să vină după-amiază să te „curteze”, după cum se cuvine, dar am aflat că se dă de ceasul morţii din pricina accidentului cu mistreţul. Nu-şi poate ierta că nu ne-a însoţit el însuşi! strigă Elisa cu paşi mărunţi pe urmele răsfăţatei sale protejate.

Dar Baptistine nu mai era atentă la spusele ei.

— Oh, în viaţa mea n-am văzut ceva mai frumos! bătu ea din palme repezindu-se să deschidă pachetele şi cutiile cu exclamaţii de copilărească încântare.

În mâinile ei scânteiau trei coliere de nestemate. Baptistine şovăia dacă să aleagă o parură de rubine, de smaralde sau de diamante. Într-un târziu se hotărî pentru cea din urmă.

— Arăt ca o adevărată doamnă! şopti ea, admirându-se într-o oglindă.

— Nu te interesează să afli ce ţi-a scris domnul Jéodard? o mustră cu blândeţe Elisa întinzându-i răvaşul pus la vedere, pe o consolă cu instalaţii preţioase.

Cuprinsă de remuşcări pentru că se repezise la bijuterii înainte de a fi citit răvaşul, Baptistine rupse cu grijă sigiliul.

— Oh, Elisa, mi-a scris o poezie!

— Mi se pare normal, doar îţi este logodnic! replică peremptoriu Elisa.

— Şi o să-mi trimită răvaşe în versuri şi după ce ne căsătorim?

— Aăă... da... sigur... adică... poate ceva mai rar decât acum.

— Ah, da? De ce? se bosumflă Baptistine

— Pentru că atunci te va vedea zilnic şi nu va mai

avea nevoie să-ţi trimită răvaşe.

— Ce păcat... nu, eu vreau să continue să-mi dedice în fiecare seară un catren pe care să îl găsesc pe pernă dimineaţa, la trezire! declară Baptistine pe tonul cel mai serios din lume.

Elisa îşi ridică ochii în tavan.

— Foarte bine, porumbiţa mea, n-ai decât să-i pretinzi asta, vom vedea ce-ţi va răspunde!

— Ce să-mi răspundă? Că va face cu mare plăcere ceea ce îi cer eu!

— Sunt convinsă. Până atunci însă, fii bună şi citeşte-mi şi mie ce ţi-a scris frumos domnul Jéodard... vreau... vreau să sper că ţi-a scris ceva frumos şi... decent! se nelinişti brusc Elisa, luându-şi în serios rolul de guvernantă.

Baptistine gânguri amuzată, imaginându-şi cum ar fi reacţionat Elisa dacă ar fi aflat ce se petrecuse între ei doi, în urmă cu o zi, în budoar.

— Desigur, Elisa, este foarte decent şi mai ales nespus de frumos. Oh, ce fericită sunt în dimineaţa asta! Ascultă:

„Logodnica mea mi-a răpit inima.
Frumuseţea-i străluce pereche nu are,
Iubind-o îmi pare că-i ruptă din soare,
Şi doru-mi năprasnic nu-mi pot alina!”

— Execrabil!

Baptistine şi Elisa tresăriră la auzul vocii masculine care reluă ironic:

— Iertare, Domnişoară, dar zaţest catren zeste literalmente zorribil...

În salon se ivise, un bărbat, înalt, înveşmântat în negru din cap până în picioare. Rezemat de canatul

uşii, ascultase în voie dialogul celor două femei.

Baptistine se înfruntă.

— Vă recunosc, sunteţi domnul... ăăă... ah, cum de-am uitat... în sfârşit, ieri seară eraţi acolo, în pădure...

— Zîntr-adevăr, zîngăduiţi-mi zã mă zrecomand: Louis-Armand de Vignerot du Plessis, duce de Richelieu, Mareşal al Franţei, nepot direct al marelui Cardinal şi zsluga voastră Domnişoară.

— Iisuse! Marie! Fugi şi te-mbracă, porumbiţa mea, exclamă Elisa gata-gata să leşine, în vreme ce Baptistine, câtuşi de puţin stânjenită de ţinuta în care se află, făcu o scurtă reverenţă şi începu să converseze, cu o prezenţă de spirit uimitoare pentru o adolescentă care de mai bine de un an trăia într-o izolare aproape totală.

— Domnule Duce, fiţi bun şi spuneţi-mi, cum se face că nici una dintre noi nu a auzit clopoţelul de la intrare...

Ducele de Richelieu se înclină politicos. Versat în ale polemicii, părea că apreciază agresivitatea acelui început de dialog.

— Am găsit uşa întredeschisă şi am zintrat zi am audzit voţea voastră zagreabilă care m-a zatras până zaiţi unde zam avut zghinionul să vă zsupăr zdându-mi cu părerea zasupra zaţelui poem.

— Aşa este, m-aţi supărat, domnule Duce, întrucât eu îl găsesc foarte reuşit! declară sec Baptistine, pusă pe harţă.

Ducele fotă cum ar fi făcut în faţa unui ţânc de patru ani, se apropie de ea, se înclină ceremonios şi îi luă delicat între degete misiva lui Jéodard.

— Dacă îmi îngăduiţi, Domnişoară... ia să vedem...

zun, doi, trei, zun, doi, trei, ah, zaici e un picior zîn plus... hâm... mai curând zascultaţi:

Frumoasa mea ze ca un soare
Şi seamăn zea în lume n-are
Când zsufletul, zvai ţi-l răpeşte,
De chinuri zdulci te pregăteşte.

Baptistine se strâmbă.

— Ei, bine, zdomnişoară, zcum zvi se pare?

— Mda, nu e rău... dar... zâmbi Baptistine, hotărâtă să-l tachineze pe Duce, ce păcat de pronunţia asta infamă, care omoară orice fior poetic.

— Pronunţie infamă? se sufocă de indignare Ducele de Richelieu. Ah, Domnişoară, cel ucis sunt eu, de această afirmaţie, a domniei voastre! Păi tocmai zaceastă pronunţie zdeosebeşte persoanele de calitate zde restul zlumii! Totul zstă în zfelul cum zlegi zcuvintele, Domnişoară. Legătura zface frumuseţea zlimbii noastre, Domnişoară!

— Nu mă-ndoiesc, domnule Duce, replică Baptistine pufnind în râs, dar pot îndrăzni să vă întreb dacă aţi bătut dis-de-dimineaţă tot drumul până aici numai ca să îmi vorbiţi despre acest pasionant subiect?

Ducele se înclină cu mâna pe inimă. Puştoaica era dată naibii. Câştigase prima manşă a duelului.

— Nu, Domnişoară, deşi zîmi faţe znepusă plăcere zsă conversăm, zam străbătut opt leghe până zaici ca să vă anunţ că VĂ aşteptăm cu legitimă nerăbdare.

— Hei, stai uşor, domnule Duce, nu se poate! Unde vreţi să o duceţi pe porumbiţa mea? se zburli dintr-odată Elisa pe care controversa lor lingvistică o lăsase rece, în schimb intenţiile necunoscutului o nelinişteau brusc.

— Fii zbună şi îmbracă-ţi degrabă stăpâna, femeie! porunci cu trufie Richelieu, sunt znevoit să o zrog pe Domnişoara zde Villeneuve-Caramey zsă aibă zextrema şi surâzătoarea zbunăvoinţă de za mă însoţi la Compiègne zunde CINEVA se perpeleşte de dor zdupă ea, ca zun muritor de rând.

Baptistine schiţă o scurtă reverenţă.

— Sunt de-a dreptul dezolată, domnule Duce, dar aţi bătut tot drumul ăsta de pomană.

Ducele tresări.

— Cum aţi spus, Domnişoară?

Baptistine răspunse cu un surâs graţios.

— Mi-ar fi făcut nespusă plăcere să vă însoţesc, m-ar fi amuzat chiar, din păcate nu sunt liberă în această după-amiază; tocmai aştept vizita logodnicului meu.

Louis-Armand de Vignerot du Plessis, duce de Richelieu şi nepot direct al marelui Cardinal, ridică din sprâncene, adânc mâhnit.

— Pare-mi-se, Domnişoară, că nu m-aţi înţeles, eu v-am transmis un ordin al Majestăţii Sale, spuse calm Richelieu, lăsând deoparte jargonul de la curte şi trăgând-o pe Baptistine spre fereastră. Priviţi, Domnişoară, adăugă el, caleaşca aceea ultra-rapidă se află aici ca să vă ia, iar cei zece cavalerişti ca să vă escorteze, cu toate că Majestatea Sa nu s-a îndoit nici o singură clipă de bucuria şi docilitatea cu care vă veţi grăbi să îi dovediţi că are în dumneavoastră o supusă mai mult decât credincioasă.

— Regret, domnule, dar după câte văd eu, dumneata nu mă înţelegi pe mine. Mor de nerăbdare să îl revăd pe Rege, aş înnebuni chiar de fericire, numai că astăzi nu sunt liberă; m-aş putea strădui să îi fac o vizită

mâine, deşi vezi dumneata, în ajun de căsătorie am o mie de treburi pe cap. Nu, nu... imposibil, cred că cel mai înţelept ar fi să lăsăm totul pe săptămâna viitoare, conchise Baptistine pe tonul cel mai serios din lume, în vreme ce-i făcea cu mâna prin fereastră sublocotenentului Ernaudan de Gastagnac, sub comanda căruia se aflau cei zece cavalerişti dimprejurul caleştii. Numitul La Fortune căsca de-i trosneau fălcile; nu părea să-şi fi alungat din oase frigul din noaptea trecută.

Auzind răspunsul Baptistinei, Ducele de Richelieu îşi miji ochii şi se rezemă de şemineu ca să nu cadă de-a-npicioarelea.

— Mii de draci, Domnişoară de Villeneuve, pe cuvântul meu de Richelieu, de patruzeci şi ceva de ani, de când trăiesc la Curte, nu mi-a fost dat să aud una ca asta! Ha, ha, ha!

— Nu văd nimic comic în ceea ce v-am spus, replică Baptistine străduindu-se să i se adreseze şi ea pe acelaşi ton dispreţuitor.

Ducele îşi scoase ceasul din buzunarul de la piept şi îi spuse sec:

— Dragă Domnişoară, întrucât nici o zână bună nu s-a gândit să îmi picure la născare un strop de imaginaţie în leagănul cu fundiţe albastre, nu mă văd de fel înfăţişându-mă dinaintea Majestăţii Sale şi comunicând Augustei sale persoane că „poate” veţi fi liberă în cursul săptămânii viitoare. Şi cum nici răbdarea nu se numără printre virtuţile mele, vă anunţ, Domnişoară, că sunt ceasurile nouă şi jumătate şi că dacă până la zece fix nu sunteţi gata de drum, mă voi vedea silit să iau măsurile cuvenite şi fiţi sigură că, în

cazul când va fi nevoie, voi porunci oamenilor mei să vă înfăşoare într-un şal şi să vă ia pe sus, aşa cum vă aflaţi, în cămaşă de noapte şi cu colier de diamante la gât!

Baptistine îl cercetă cu atenţie pe Richelieu. Acesta nu glumea de loc, ba chiar se vedea de la o poştă că şi-ar fi împlinit cu mare plăcere ameninţările.

— Mizericordie! Iisuse! Marie! Mi-o răpeşte! începu să urle Elisa.

— Potoleşte-te, femeie, tânăra ta stăpână, nu va lipsi mult şi oricum nu va păţi nimic... decât poate, ceva extrem de plăcut.

— Păcatele mele, şi eu ce-i spun Domnului Jéodard, pe unde scot cămaşa? gemu bătrâna guvernantă.

— Ascultă, buna mea Elisa, ai să-i spui... hâm... că m-am hotărât să fac nişte cumpărături de ultimă oră la Compiègne. Haide, vino să-mi strângi şiretul de la corset şi nu mai face mutra asta de înmormântare... O să mă întorc cât de curând... spuse Baptistine îndreptându-se spre scara ce ducea la dormitorul ei.

— Domnişoară de Villeneuve, îngăduiţi-mi să vă felicit pentru promptitudinea acestei decizii, zâmbi ducele aşezându-se picior peste picior.

— Îngăduiţi-mi să fac acelaşi lucru, domnule Duce... îi răspunse cu maliţiozitate Baptistine, din pragul uşii.

— Serios? Şi pentru care motiv anume, Domnişoară? întrebă exasperat ducele.

— Pentru că v-aţi hotărât, în sfârşit, să nu mai pociţi frumoasa noastră limbă franceză! pufni în râs Baptistine, făcându-se nevăzută.

— Ce scorpie! bodogăni Richelieu, rănit în amorul propriu.

* * *

Galopul celor patru cai înhămaţi la caleaşcă, stârnea nori groşi de praf. Baptistine privea cu încântare cum prin faţa ei se succedă cu nemaivăzută viteză câmpii, păduri şi sate. La fiece două leghe, caleaşca şi escorta ei trăgeau la popasurile regale, ca să schimbe caii.

— Hei, daţi fuga! în numele Regelui! striga mândru Ernaudan de Gastagnac.

Baptistine sperase zadarnic să poată profita şi ea de acele opriri pentru a-şi dezmorţi picioarele cât timp rândaşi destoinici şi bine antrenaţi înlocuiau la iuţeală caii osteniţi cu alţii odihniţi şi bine hrăniţi. La una din halte, Baptistine coborî geamul portierei şi într-un elan de cochetărie intră în vorbă cu Ernaudan.

— Bună ziua, domnule de Gastagnac.

— Respectele mele, Domnişoară, răspunse cavaleristul, descoperindu-se respectuos.

— Mi se pare mie sau n-ai prea dormit azi noapte, domnule sublocotenent? îl întrebă ea zâmbind maliţios.

— Aţi ghicit, Domnişoară, dar ce contează, de vreme ce astăzi am avut norocul să vă revăd?! Ce dimineaţă minunată este aceasta! exclamă fericit gasconul.

— Pentru tine o fi, da’ pentru noi nu e sigur, bodogăni La Fortune care nu vedea nici un motiv de bucurie în faptul că de aproape o zi şi o noapte o ţineau tot într-o goană.

— Gata cu zvorbăria, soldat! interveni Richelieu, ridicând enervat geamul.

— Domnule Duce, vă rog să nu-l certaţi pe domnul de Gastagnac, este prietenul meu! protestă Baptistine.

Louis de Vignerot du Plessis, duce de Richelieu, nici

măcar nu catadicsi să-i răspundă.

Baptistine îl privi cu coada ochiului şi îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs. Ducele părea din ce în ce mai tuflit. Moţăia cu capul rezemat pe perne, căsca de-i trosneau fălcile îşi aranja peruca albă care-i tot luneca pe ceafă, se foia şi nu-şi găsea locul, ba încrucişându-şi picioarele, ba întinzându-le cât erau de lungi. În cele din urmă luă de lângă el un cufăraş de lac, încrustat cu sidef, din care scosese o carafă şi două pocale aurite.

— Pe zstrămoşii mei, sunt mort de zoboseală. Domnişoară vă pot oferi un deget de ratafiá[6]?

Baptistine nu îndrăzni să-i mărturisească că nu băuse niciodată şi că nici măcar nu ştia ce-i aceea, pentru că îşi propusese să încerce să-l îmbuneze pe ducele care părea să aibă o fire tare ciufută.

— Oh, desigur, chiar vă rog, domnule Duce! spuse ea, înmuindu-şi limba în pocal, ca o pisicuţă lacomă.

— Mmn... această... această ratafiá e cea mai bună pe care am gustat-o vreodată! declară ea cu aplomb, deşi licoarea i se păruse din cale afară de dulceagă, dacă nu chiar greţoasă.

Ducele o privi încântat.

— Nu-i aşa, Domnişoară? Ratafiá asta „te scoală din morţi. Zam un văr dze-al meu care mi-o trimite din „colonie” de câte zori zblestemaţii de zcorsari zenglezi se îndură să zlase corăbiile noastre în pace.

— Serios? se prefăcu a-l asculta cu interes Baptistine pe care de fapt o durea în cot şi de băuturica lui, şi de englezi.

---

[6] Licoare creolă, la modă, fabricată din rachiu, zahăr şi suc de fructe exotice, (n.a.)

— Pe cuvânt de zonoare! Zuite ce e, Domnişoară de Villeneuve, ce-ar fi zsă ne zîmprietenim? La zurma zurmei gândeşte-te că zeu am venit să te caut cu znoaptea în cap, de cad zacuma din picioare de somn. Zam putea să ne zajutăm zunul pe celălalt, copila mea... zînţelegi ce vreau să spun! şopti ducele mângâind uşor poala mantiei de catifea dublată cu blăniţă în care era înfăşurată Baptistine.

Aceasta tresări şi se trase instinctiv spre celălalt colţ al caleştii, fără să răspundă la propunerea ducelui.

— Nu cumva am ajuns la Compiègne, domnule? Văd soldaţi care fac manevre.

— Zîntr-adevăr, am ajuns, Domnişoară! spuse ducele, mângâind mai apăsat genunchiul tinerei fete.

Enervată, Baptistine începu să îşi facă vânt cu evantaiul.

— Caleaşca asta mi se pare îngrozitor de strâmtă. Am impresia că staţi cam înghesuit, domnule Duce! exclamă ea, cu francheţea şi lipsa de tact a fragedei sale vârste.

„Ce ciudat, gândea ea mirată dacă Jéodard sau Ernaudan s-ar fi aflat în locul lui, m-aş fi simţit fericită, pe când el...”

Ducelui nu i se mai întâmplase în viaţa lui să fie respins atât de direct. Palid de furie, se retrase în colţul său, privind-o pe Baptistine cu un amestec de nelinişte şi admiraţie.

„Atenţie la scorpia asta mică, poate fi primejdioasă, dacă armăsarul[7] chiar se îndrăgosteşte de ea, o să-l aibă la degetul ei mic. Amanta lui oficială trebuie să se afle neapărat sub controlul meu, iar impertinenta asta

[7] Regele (n.a)

mică nici măcar nu mi-a mulţumit. S-ar fi cuvenit să îmi cadă în genunchi... hâm... sau în braţe... la urma urmei de ce nu? De ce să nu mă înfrupt şi eu din ovăzul armăsarului?”

— Acesta este regimentul personal al Regelui? se interesă Baptistine privind trupele care mărşăluiau pe străzile oraşului, fără să bănuie ce se petrecea în mintea ducelui.

— Zda, este „poligonul” regal, zunde sub pretextul zinstruirii Prinţului Moştenitor, regimentul Majestăţii Sale se dă zilnic în spectacol, răspunse posac ducele şi, trăgând de un şnur de mătase, coborî brusc măntăluţele.[8]

— Ce faceţi, domnule Duce? Nu mai văd nimic! protestă Baptistine furioasă.

— N-aveţi ce vedea şi mai ales nimeni nu trebuie să vă vadă. Regret, Domnişoară, am primit ordine precise în zacest sens. Zar fi trebuit să călătorim de la bun început cu geamurile zacoperite şi să nu vă las să schimbaţi zo vorbă cu nimeni! Dar, zvorbăreaţă cum sunteţi, nu m-am zîndurat! adăugă ducele, cu vădită rea-credinţă.

Baptistine îl fulgeră cu ură. Îl găsea respingător, rău, nedrept şi cu două feţe şi îi întoarse spatele bosumflată.

Caleaşca înainta acum pe un drum pavat cu dale de piatră. Caii îşi încetiniră pasul, apoi se opriră. Portiera se deschise, Ernaudan de Gastagnac coborî cât ai clipi scara caleştii şi întinse braţul Baptistinei spre a o ajuta să coboare. Fericită să scape de tovărăşia înfumuratului şi înţepatului duce, tânăra îi privi cu

[8] Jaluzele mici care protejau geamul caleştilor.

recunoştinţă chipul simpatic şi prietenos, zăpăcindu-l cu ameţitorii ei ochi albaştri.

— M-am gândit într-una la dumneavoastră; când ne vom putea revedea? o întreabă în şoaptă sublocotenentul, profitând de o clipă de neatenţie a lui Richelieu care tocmai cobora prin cealaltă portieră.

— Încearcă să nu mă mai însoţească nimeni altcineva la întoarcere, murmură Baptistine cu un zâmbet fermecător.

Ernaudan o strânse de mână şi încuviinţă din cap în semn că a înţeles.

Baptistine privi împrejurul ei. Se aflau într-o curte interioară, aproape pustie. Câte un slujitor în livrea albastră cu galoane aurite o traversa discret, fără să „vadă” caleaşca, pasagerii şi escorta ei. Baptistine se încruntă. Nici prin cap nu i-ar fi dat că va avea parte de o primire atât de discretă încât să semene mai curând a prizonierat. Îşi lăsă capul pe spate. Deasupra ei hornurile înalte ale castelului păreau că se joacă cu norii şi deodată simţi că o cuprinde o cumplită ameţeală.

Capitolul V

Pierzându-şi răbdarea, Baptistine începu să bâţâie nervos din picioare. O pendulă aurită deasupra căreia un mic grup statuar simboliza „sacrificiul dragostei” bătu ora două şi jumătate. Tânăra aştepta de una singură într-un elegant budoar octogonal, cu pereţii îmbrăcaţi în mătase galbenă brodată cu floricele albastre. Trecuse o veşnicie de când Ducele de

Richelieu o încuiase pur şi simplu acolo, răsucind de două ori cheia în broască.

În şemineul din marmoră roşie, italienească, ardea un foc zdravăn. Baptistine îşi scoase mantia dublată cu blăniţă şi se ridică exasperată de pe canapeaua tapisată cu damasc, pe care înţepenise de atâta aşteptare. Pieptăraşul decoltat, îmbrăcat cu atâta plăcere de dimineaţă începea să o strângă, curmându-i suflarea. Se privi într-o oglindă şi găsi că arăta groaznic, aşa congestionată la faţă şi zburlită cum era. Scoţând limba la propria-i imagine ridică din umeri şi, ca să-şi treacă vremea, începu să-şi plimbe ochii peste încântătoarele peisaje agăţate pe pereţi. Predominau scenele rustice cu ciobănei şi ciobăniţe zbenguindu-se pe pajişti pe lângă turme de oi.

Baptistine căscă de-i trosniră fălcile. Încreţindu-şi năsucul cârn, se ghidă după miros ca o pisicuţă şi se apropie de o măsuţă rotundă de sequoia încărcată cu bunătăţi pregătite probabil, anume pentru îndestularea prizonierei. Deşi pe Baptistine o durea stomacul de foame, refuză cu stoicism să se atingă de mâncare în acel loc inospitalier, exasperată de atâtea mistere şi de tratamentul la care fusese supusă.

— Palatul ăsta este mai pustiu şi mai antipatic decât cele din basmele Domnului Perrnault, bodogăni tânăra fată căţărându-se pe un taburet, în nădejdea că va zări prin fereastră şi altceva decât ardeziile unui acoperiş.

— Intraţi, domnule conte!

Baptistine tresări şi coborî precipitat de pe scăunelul unde se cocoţase. În camera de alături cineva deschisese brusc o uşă.

— Intraţi şi luaţi loc, hărţile se află pe biroul meu,

continuă glasul răguşit şi învăluitor pe care tânăra fată l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Uşa se închise la loc. Baptistine încremeni, neştiind dacă să-şi facă simţită prezenţa de care era clar că cei de alături uitaseră, sau să tragă cu urechea la conversaţia lor. După o scurtă şovăire, optă pentru cea de-a doua soluţie. Traversă salonul în vârful picioarelor, având grijă să îşi ridice poalele rochiei ca să nu fâşâie pe parchet. Vocile păreau să se audă dindărătul unei biblioteci încastrate în zid. Curioasă ca o veveriţă, frumoasa iscoditoare împinse cu grijă în lături câteva cărţi legate în piele fină, în căutarea unei crăpături pe unde să poată zări ceva. Biblioteca masca o uşiţă secretă. Baptistine zâmbi încântată de perspicacitatea ei şi apropie un ochi de interstiţiul din zid, când, deodată, o scrisorică pusă probabil între două cărţi alunecă pe parchet. Instinctiv, Baptistine se plecă să o ridice. Pecetea era ruptă şi, spre stupoarea ei, Baptistine recunoscu scrisul Jeanne-Antoinettei. Scrisoarea era adresată „curajosului salvator”.

Fără să-şi dea seama că era pe cale de a comite o indiscreţie, despături febril hârtia.

„Bărbatul cel mai curajos din lume
Aţi devenit. De dragul zeului Amor
Ar vrea ca să vă răsplătească anume,
O fiinţă ce suspină de al vostru dor.
Ochi de Aur”

Baptistine rămase cu gura căscată de uimire. Aşadar, prietena ei, ipocrita aceea de Jeanne-Antoinette, cutezase să trimită pe ascuns o poezie, de dragoste unui bărbat, şi încă ce bărbat! Stăpânul

regatului!

„Bine dar... Jeanne-Antoinette este măritată... n-are dreptul să...” îşi spuse Baptistine şocată şi enervată, fără să înţeleagă nici ea prea bine de ce.

— Poftim, e gata şi n-a dat în foc, se auzi din camera cealaltă glasul cel răguşit, rupând tăcerea.

Baptistine îşi strecură biletul în sân şi se repezi să-şi lipească ochiul de crăpătură. Din păcate nu vedea decât spatele celor doi bărbaţi. Unul stătea în picioare şi moşmondea ceva, aplecat din şale, pe când celălalt se afla aşezat la o masă.

— Dacă nu vă face rău, vă ofer puţină cafea, domnule conte, spuse cel dintâi, posesorul glasului răguşit.

— Făcută de mâna Majestăţii Voastre nu poate decât să mă vindece pe loc, răspunse cel de-a doilea înclinându-se uşor.

Primul bărbat izbucni într-un hohot de râs tineresc.

— Să nu exagerăm, domnule conte, eu nu sunt Ludovic cel Sfânt! Cafeaua ne va limpezi doar minţile şi, luând seama la graba cu care aţi dorit să îmi vorbiţi, se pare că avem mare nevoie de aşa ceva, răspunse primul bărbat, în vreme ce se întorcea spre interlocutorul său ţinând în mâini o ceaşcă şi o cafetieră de porţelan alb aurit.

Inima Baptistinei începu să bată nebuneşte, cum nu s-ar fi cuvenit din partea unei domnişoare educată de călugăriţele Ursuline. În faţa ei se afla chiar vânătorul cel necunoscut, numai că acum purta o perucă albă pudrată şi o cămaşă cu jabou de dantelă sub un costum de catifea albastră broşată, cu pasmanterii grena. Părea mai puţin tânăr şi mai puţin exuberant,

decât în pădure, mai distant şi mai inaccesibil. Bărbatul din fotoliu, căruia Baptistine îi vedea doar umerii şi ceafa, dădu să se ridice pentru a-i lua din mână ceaşca aburindă.

— Nu, nu, staţi jos, domnule conte! spuse regele zâmbind.

Ameţită, Baptistine închise o clipă ochii. Îi plăcea nespus acel glas straniu, uşor răguşit, care o tulbura până în adâncul fiinţei. Când redeschise ochii, văzu că Ludovic al XV-lea se aşezase în faţa oaspetelui său, îşi turnase şi sieşi cafea şi mesteca cu o linguriţă aurită în ceaşca plină cu băutură fierbinte şi aromată.

— Ei domnule mareşal, ce se mai aude cu cetatea Tournai?

— Absolut nimic, Sire, noi o asediem de aproape un an, iar ea ne priveşte!

— Cu ochi de femeie cochetă şi îndrăgostită?

— Nu, Sire, ca o ticăloasă care nu vrea să cedeze! răspunse „contele-mareşal” cu o anume bruscheţe ce nu păru să îl şocheze câtuşi de puţin pe rege.

— Fecioara asta belicoasă, n-o să cedeze totuşi într-o bună zi?

— Nu cred, Sire. Un vechi dicton din Ţările de Jos ne învaţă că un flamand este mai căpos decât zece bretoni şi decât douăzeci de normanzi la un loc! Las pe Majestatea Voastră să tragă concluziile de rigoare.

— Şi Lowendell ce aşteaptă? De ce nu atacă?

— Aşteaptă ordinul pe care am venit să îl cer Majestăţii Voastre!

— Asta-i bună, domnule mareşal! sări în sus regele, începând să se plimbe cu paşi mari prin odaie şi ieşind astfel din câmpul vizual al Baptistinei care îşi sucea în

fel şi chip gâtul, ca să nu piardă nimic din palpitanta scenă la care asista. În calitate de comandant suprem al armatei noastre, răspunderea acestei campanii vă revine integral. Doar n-o să săriţi într-o letică aşa bolnav cum sunteţi, ori de câte ori o să ajungeţi în faţa unui oraş care vă opune rezistenţă? Important este să lovim simultan Austria şi Anglia. „Noi” trebuie să punem mâna pe Tournai ca să fim stăpânii acelui teritoriu, până la Marea Nordului, şi să devenim astfel o ameninţare pentru blestematele astea de insule britanice!

Tonul regelui devenise casant. Baptistine se înfioră şi i se rupse inima pentru bietul mareşal al cărui nume continua să îl ignore, dar care părea atât de bolnav în fotoliul lui.

— Păi suntem o ameninţare, Sire, şi... tocmai asta mă încurcă! se scuză mareşalul, fără să-şi piardă firea.

— Nu înţeleg! se enervă regele, întorcându-se brusc spre el.

— Am trecut de citadela de la Tournai, pe care în clipa de faţă o asediază 35.000 de soldaţi şi armata voastră, Sire, continuă să înainteze ca în brânză. Teritoriile din Nord sunt în mâna Majestăţii Voastre.

— Dar bine, domnule mareşal, existenţa unei asemenea ameninţări în spatele liniilor noastre nu vi se pare riscantă? întrebă prevenitor regele, aşezându-se din nou la birou.

— Hâm, ba da, Sire, foarte!

Ludovic al XV-lea îşi privi stupefiat interlocutorul.

— Să fie acesta motivul neaşteptatei voastre vizite?

— Întocmai, Sire, am un plan atât de îndrăzneţ, încât strategii militari vă vor spune că Maurice de Saxa este

nebun de legat, iar Majestatea Voastră îmi va retrage probabil conducerea armatei.

Baptistine oftă uşurată. Curiozitatea îi fusese în sfârşit satisfăcută. Aşadar privea umerii „celebrului” mareşal de Saxa, al cărui nume călugăriţele Ursuline de la pension refuzau să îl rostească, afirmând despre el că este o făptură a iadului şi că răsuflarea lui împrăştie iz de pucioasă.

Maurice de Saxa se sprijini de braţele fotoliului şi se ridică cu greu în picioare ca să privească hărţile desfăşurate pe biroul regelui. Acesta se repezi să îl ajute.

— Dacă Majestatea Voastră binevoieşte să se uite aici, va observa că am ocupat partea de nord ca să degajez anume întreg teritoriul francez de la răsărit la Tournai. Aşa cum îl cunosc eu pe Ducele de Cumberland[9], la reluarea ostilităţilor va dori în primul şi în primul rând să despresureze citadela. Nu o va ataca prin nord, pentru că acolo ne aflăm noi cel puţin deocamdată, şi în asta şi rezidă riscul planului meu, ci pe la răsărit, unde are cale liberă ca-n palmă, pe malul drept al râului Escaut... explica febril mareşalul, uitând să mai mulţumească regelui pentru că îi oferise braţul.

— Unde anume se află Cumberland în acest moment? îl întrebă regele privindu-l îngândurat.

— La Bruxelles, Sire, la circa 45 de leghe de Tournai... are nevoie cam de zece zile ca să ajungă la locul unde îi voi tăia calea cu armata mea, reîntregită cu fulgerătoare viteză.

— Numai că dacă soseşte pe neaşteptate la Tournai,

[9] Cel de-al doilea fiu al regelui George II al Angliei, Generalissim al coaliţiei armate anglo-austriece.

poate elibera nestingherit citadela, observă sumbru regele.

— Cu neputinţă, sire, Cumberland este jumătate englez, jumătate neamţ, din Hanovra... În consecinţă nu-i plac decât apa şi berea.

Ludovic al XV-lea ridică mirat din sprâncene.

— Şi ce-i cu asta? Nu văd legătură!

— Vă explic îndată sire, se grăbi mareşalul să-şi continue raţionamentul. Ca orice bun englez, la ceasurile trei ale fiecărei după-amiezi, ducele face o pauză ca să bea un ceai fierbinte, adică apă caldă, şi nu se mai clinteşte din loc până a doua zi de dimineaţă la ceasurile şase, după ce în prealabil, ca orice neamţ care se respectă, face o baie îngheţată, adică se scaldă în apă rece. Masa de dimineaţă şi-o stropeşte, pe la orele zece, ca un bun anglo-neamţ ce se află, cu o bere călduţă şi o supă rece. Treaba lui, e dreptul lui, îl priveşte, numai că asta îi ţine în loc armata, dependentă de tabieturile lui. Din secunda în care Ducele părăseşte Bruxelles-ul, o iscoadă de-a mea va omorî şi cincisprezece cai într-o singură noapte, dar îmi va da de ştire în mai puţin de douăsprezece ceasuri despre fiece mişcare a lui. Din cei 80.000 de soldaţi ai armatei voastre, Sire, 20.000 i-aş lăsa în împrejurimile Tournai-ului, ca o rezervă care să poată interveni şi schimba soarta bătăliei, în caz de înfrângere. Am rechemat discret în ţară alţi 45.000, dintre care 12.000 de cavalerişti. Aici, Sire, în pădurea Barry[10], voi camufla artileria. Dincoace, la Antoine, voi săpa o tranşee mortală. Va fi un veritabil masacru. Aliaţii vor bate în retragere şi vor ataca aici, în mijloc, unde îi va

[10] Nici o legătură cu viitoarea Madame du Barry, concubina Regelui.

aştepta o qvadruplă linie de puşcaşi instruiţi să nu tragă în inamic decât după ce acesta va fi deschis cel dintâi focul. Inamicul va pătrunde prin această breşă şi noi îi vom prinde pe englezi în capcană, Sire, precum, crabul îşi strânge prada în cleşti.

Maurice de Saxa se întoarse spre rege să vadă cum reacţiona la planul său. Pe Baptistine o impresiona entuziasmul acelui bărbat care părea că de-abia se ţine pe picioare cu toate că, spre marea ei surpriză descoperea acum că era foarte chipeş, cu trăsături energice şi ochii pătrunzători.

Ludovic al XV-lea tăcea. Baptistine se străduia zadarnic să îi ghicească gândurile. Pe chipul enigmatic al regelui nu se putea citi nimic.

— Cumberland dispune de o armată mai numeroasă decât a noastră, domnule conte? întrebă într-un târziu suveranul pe un ton glacial.

— Da, Sire, în Ţările de Jos dispune cam de 55.000 de soldaţi şi de o mare cantitate de rezervişti, dar dacă Majestatea Voastră m-ar asigura că va asista în persoană la bătălia decisivă, îmi pun capul că pentru moralul trupelor noastre o asemenea prezenţă valorează cel puţin cât 50.000 de oameni.

— Ţţţ! Lasă linguşelile, domnule mareşal, nici nu te prind şi nici nu-mi plac, ştii bine că le detest mai mult decât orice pe lume!

— Iertare, Sire. Fie-i totuşi îngăduit unui bătrân soldat ca mine să spună sincer ce gândeşte. La ora asta oştenii noştri se simt părăsiţi, lăsaţi în voia sorţii. Sunt gata să-şi verse sângele, care nu este desigur albastru, ci roşu, mândru şi neînfricat, dar nu le convine să o facă pentru nimic şi mai ales pentru

nimeni. E cam multişor de când regii Franţei n-au mai luat parte la nici o bătălie; de parcă nu le-ar păsa, de parcă n-ar fi în joc şi soarta lor! spuse mareşalul pe nerăsuflate, oprindu-se o clipă să tragă aer în piept.

— Nu mai e nevoie să adaugi nimic, domnule conte, am înţeles. Ştii să ţinteşti în plin şi ghiulele dumitale fac prăpăd! replică regele ridicând frumoasa lui mână cu degete lungi şi nervoase. Acum însă trebuie să primesc pe altcineva. Pot să te rog să aştepţi în salonaşul de alături hotărârea „noastră”? Trebuie să „reflectăm” la planul vostru... dacă dă greş, se va vorbi despre lamentabilul eşec al unui suveran nepriceput, pe când dacă izbuteşte, gloria va fi numai şi numai a dumitale... Aşa e de când lumea... În ochii popoarelor numai regii poartă vina pentru toate.

Baptistine aşează în grabă cărţile la locul lor şi abia avu timp să se repeadă în vârful picioarelor spre o canapea. Uşa bibliotecii se deschise neauzit şi în cameră îşi făcu intrarea, târându-şi anevoie picioarele diforme, Mareşalul de Saxa. Cu ochii în pământ, înfăşurată strâns în pelerina ei îmblănită şi aşezată cuminte pe un colţ de canapea, Baptistine părea întruchiparea vie a inocenţei. Neîncumetându-se să-şi ridice privirile, tânăra izbuti să întrezărească, printre genele-i plecate, silueta regelui care închidea uşa secretă în urma mareşalului.

— Rămân de o mie de ori recunoscător Majestăţii Sale pentru delicateţea de a nu lăsa un biet bătrân neputincios ca mine să îl aştepte într-o dureroasă singurătate. Sunteţi, Domnişoară, cea mai frumoasă rază de soare de la curtea regală, spuse Maurice de Saxa cu glas scăzut, însoţindu-şi vorbele cu o

plecăciune adâncă, înainte de a se trânti greoi pe canapea, alături de Baptistine. Cine se află aici aude şi bâzâitul muştelor de dincolo, dacă nu cumva această prea frumoasă cochilie este lovită de cine ştie ce beteşug, continuă în şoaptă contele mângâind abia simţit urechiuşa tinerei fete.

Indignată, aceasta întoarse brusc capul şi îl fulgeră scurt. Ochii lui albaştri-cenuşii sclipeau poznaş.

— În schimb, dumneavoastră, domnule, aveţi auzul prea fin. Închipuiţi-vă că eu l-am auzit doar pe Majestatea Sa dând diferite porunci supuşilor săi, dacă nu cumva bieţii de ei or fi insectele la care vă refereaţi, replică insolent Baptistine, tot în şoaptă.

— Ei poftim! Ce salvă de artilerie! Asta zic şi eu contraofensivă. N-aş fi bănuit niciodată că poţi fi atât de agresivă, Domnişoară! Numai că, obrăznicătură mică, dumneata ai tras cu urechea la secrete de stat şi voi cere chiar acum Majestăţii Sale să te închidă la Bastilia ori în Micul Châtelet[11] până ce vei fi judecată la Marele Châtelet şi pedepsită cum se cuvine. Pentru o faptă ca a dumitale Regele nu şi-ar ierta nici chiar propriul frate, în cazul când ar avea unul.

Baptistine îl privi îngrozită. Mareşalul nu părea de loc că glumeşte.

Obrăznicătura începea să o bage pe mânecă.

— Bine dar eu n-am comis nici o crimă! protestă Baptistine.

— Da? Cine îmi garantează mie asta? Şi în primul rând ce cauţi aici? ridică mareşalul glasul.

— Sst!... Vorbiţi mai încet, îl imploră Baptistine, privind neliniştită spre bibliotecă. Ca şi dumneata, îl

[11] Închisoare dărâmată în 1782.

aştept pe rege.

— Mda? Pentru scopuri evident diferite de ale mele, rosti cu voce tare Maurice de Saxa.

— Vă implor vorbiţi în şoaptă, de dincolo se aude totul! se dădu de gol fără să vrea, Baptistine.

— Aha! Vezi că până la urmă ai mărturisit? spuse triumfător mareşalul. Mă duc să poruncesc gărzilor să te aresteze neîntârziat. Nu mai încape nici o îndoială, eşti o spioană strecurată cine ştie cum până aici! continuă necruţător mareşalul, dând să se ridice de pe canapea, ceea ce implică un imens şi dureros efort din partea lui.

În ciuda picioarelor lui betege, era un bărbat foarte atrăgător, cu trăsături superbe, umeri laţi, impunători. Nu i-ai fi dat pentru nimic în lume cincizeci de ani.

Baptistine arboră o atitudine glacială, prefăcându-se a nu avea habar de ilustra identitate a noului venit şi, pe deplin satisfăcută de reuşita stratagemei sale, începu să-şi facă vânt cu evantaiul.

„Bietul mareşal, oare ce-o fi având la picioare? Bănui că îl dor cumplit. Păcat de el, un bărbat aşa frumos!” oftă în sinea ei hoţoaica.

În salon se lăsase o tăcere grea de aşteptări. Deprins să dea gata femeile din prima clipă, Maurice de Saxa era stupefiat de nepăsarea tinerei fete care nici măcar nu catadicsea să moţăie din cap la meşteşugitele lui complimente. Cu oarecare mirare amuzată, mareşalul contempla marmoreanul profil oferit privirilor sale.

— Poftim înăuntru, domnule Berryer. Mi te înfăţişezi cu veşti bune din capitală? se auzi de dincolo de perete vocea răguşită a regelui.

— Nu, Sire, proaste, foarte proaste...

— Când o să te văd şi eu o dată zâmbind şi aducându-mi veşti bune, domnule Berryer?

— Când nu voi mai avea temuta cinste de a fi locotenent general de poliţie al Majestăţii Voastre.

— Ai răspuns la toate, Berryer! spuse regele.

Contele de Saxa se aplecă uşor înspre vecina lui de canapea, spre a-i observa mai îndeaproape profilul de o perfecţiune aproape ireală.

— Domnişoară care păreţi să nu vedeţi şi să nu auziţi nimic, pot cuteza să vă întreb dacă vă aflaţi de mult timp în acest salon?

Spre furia ei neputincioasă, Baptistine simţi că îi năvăleşte tot sângele în obraji.

— Oh, domnule mareşal, vă conjur să nu faceţi asta, vă rog, îl imploră Baptistine agăţându-se de braţul lui. Vă înşelaţi cu desăvârşire în privinţa mea. Dacă mă aflu aici este numai şi numai din pricina Ducelui de Richelieu care a venit azi dimineaţă la noi la Mortefontaine ca să mă ia pe sus şi să mă aducă aici, nici eu nu ştiu prea bine de ce. S-ar părea că Regele doreşte să mă vadă.

— Să te vadă şi atâta tot? Haida-de, nu cred o vorbă din povestea asta. La carceră cu dumneata! Las-că te-nvăţăm noi să-ţi ţii limba! replică glacial mareşalul, degajându-şi braţul din strânsoarea degetelor ei.

Pe Baptistine o trecu un fior pe şira spinării. Pentru prima dată aşteptarea începea să i se pară insuportabil de lungă. Obosită şi îngrozită, simţea că o lasă puterile.

— Sunteţi rău şi nedrept! izbucni ea, copleşită de atâta nedreptate, şi două lacrimi grele ţâşniră din minunaţii ei ochi albaştri.

O clipă mai târziu descoperea că plânsul, abil dozat, avea miraculoasa putere de a muia sufletul bărbaţilor, chiar şi pe acela împietrit al unui bătrân soldat trecut prin multe.

— Ei, haide, fetiţo, se poate să dai apă la şoareci pentru o glumă? Gata, gata, linişteşte-te! Of, of, pe toţi grenadierii mei, sunt o brută! Poftim, şterge-ţi ochişorii ăştia frumoşi cum n-am mai văzut! spuse mareşalul scoţând din buzunar o batistă mare, parfumată cu mosc şi tamponând cu ea obrajii catifelaţi ai Baptistinei.

— Eu... eu... nu... nu... sunt... spi... spioană! se smiorcăi aceasta ca o cocuţă de cinci ani. Eu... eu... vă admir... grozav... Bu... bunelor călugăriţe... de la pension... le era teamă... de domnia ta... Mie însă... nu... N-am... n-am să spun o vorbă... nimănui... despre... planul de luptă... spuse ea în şoaptă, printre sughiţuri.

— Te cred, suflă-ţi nasul şi haide să ne împăcăm, zâmbi Maurice de Saxa, punându-şi la loc batista, în buzunar.

Baptistine încuviinţă din cap. Mareşalul îi luă blând mâna, îi mângâie o clipă degetele lungi şi subţiri, apoi i le sărută.

— Cum te cheamă, fetiţa mea?

— Baptistine de Villeneuve-Caramey, răspunse tânăra fată, neştiind prea bine dacă trebuia sau nu să opună rezistenţă mareşalului care îşi petrecuse un braţ pe după talia ei şi o trăgea binişor către el

— Porţi un nume ilustru, murmură Maurice de Saxa apropiindu-şi buzele de obrazul ei de piersică. Nu te superi dacă te sărut, frumoasă Baptistine? şopti mieros

mareşalul.

— Câtuşi de puţin, răspunse Baptistine întorcând capul spre el şi privindu-l cu inocenţă în ochi. Începusem să mă plictisesc de una singură, domnule mareşal, şi dacă acum suntem prieteni!

— Chiar foarte prieteni, Baptistine, aşa că nu mi te mai adresa cu domnule mareşal, când suntem între patru ochi. Îţi dau voie să-mi spui pe nume, fetiţa mea. Ah, eşti mai frumoasă şi mai strălucitoare decât flacăra unei muschete. Pe când bietul de mine, uite-mă, mă lupt cu o criză de hidropică. În fiecare dimineaţă, medicul meu mă goleşte de aproape cinci litri de zemuială.

— Oh, trebuie să fie tare dureros, se îngrozi Baptistine, sincer impresionată.

— Cam da, recunoscu Maurice de Saxa, fără să îşi dea seama că asemenea detalii morbide nu aveau ce căuta într-un dialog galant cu o tânăra domnişoară. Dar dacă asta mă poate vindeca, n-am încotro, rabd, ca să mă pun cât mai iute pe picioare. Până atunci, frumoasă Baptistine, ca să fiu sigur că nici pasărea din cer nu va auzi de la tine ceea ce ai aflat tu despre planurile mele, te voi lua cu mine în tabăra de la Valenciennes... Îţi voi trimite o berlină care să te conducă până acolo...

— Oh, cu plăcere Maurice, cu cea mai mare plăcere, răspunse Baptistine, gândindu-se pe bună dreptate că n-o va costa nimic să accepte, de formă, invitaţia. M-ar amuza grozav să văd şi eu cum e războiul, trebuie să fie tare frumos!

Contele de Saxa o privi stupefiat.

— Eşti nemaipomenită!

Baptistine duse un deget la buze.

În încăperea de alături regele ridicase glasul.

— Nu, nu şi nu, Berryer! tuna Ludovic. Îţi interzic să tragi în mulţime! N-ai decât să te descurci ca poliţiştii tăi să devină simpaticii poporului! Îţi poruncesc să le redai liniştea locuitorilor din cartierele mărginaşe ale Parisului. Lipeşti pretutindeni pe ziduri înştiinţarea că nimeni nu a ridicat de pe străzi copii pentru popularea Louisianei. Vreau să sper că n-aţi ridicat nici un copil? Da sau nu?

— Aăă... nu... nu... Sire, cel puţin eu unul nu am cunoştinţă de aşa ceva... N-am expediat peste ocean decât cerşetorii, borfaşii şi târfele de drumul mare, ca să curăţăm temniţele care gemeau de puşcăriaşi şi străzile rău famate ale capitalei...

— Bine, domnule Berryer, bine. Îţi mulţumesc pentru devotamentul arătat. Te aştept din nou peste câteva zile, ca să îmi raportezi cum a evoluat situaţia.

— Majestatea Voastră se va afla la Versailles?

— Da, sau poate la Choisy, dacă nu cumva la Saint-Denis[12] spuse regele care adora glumele macabre. Poţi pleca, domnule Berryer.

— Sluga prea plecată a Majestăţii Voastre!

Maurice de Saxa şi Baptistine auziră paşii regelui care se plimba nervos prin cameră, apoi un foşnet de hârtii.

— Va să zică, fetiţa mea, ne-am înţeles, ai promis că vii la mine în tabără! spuse Maurice de Saxa, luând mâna Baptistinei şi lipindu-şi-o de inimă.

Tânăra îşi plecă ochii.

— Oh, nădăjduiesc din inimă că regele va accepta

[12] Catedrala unde erau înmormântaţi regii Franţei.

planul vostru, schimbă ea vorba.

— E greu de ştiut, ce gânduri are regele. Totuşi, când este supărat mi se adresează cu „domnule mareşal”, iar când este bine dispus, cu „domnule conte”. Pentru tine însă, micuţul şi frumosul meu soldăţel, sunt şi voi rămâne Maurice... murmură mareşalul aplecându-se brusc spre Baptistine ca să-i fure un nou sărut pe obraz.

Baptistine începu să râdă şi îl pocni uşor cu evantaiul peste nas, obligându-l să bată în retragere.

— Mulţumim domnului mareşal pentru că în pofida şubredei sale sănătăţi a suportat această lungă şi neplăcută aşteptare! rosti regele din pragul uşii secrete pe care o deschisese pe neaşteptate.

Expresia lui glacială nu îngăduia să îi bănui sentimentele. Chipul împietrit nu te lăsa să ghiceşti dacă surprinsese sau nu gestul lui Maurice de Saxa.

„Ce dobitoc şi mareşalul ăsta, ce i-o fi venit să mă sărute tocmai acum?” se întrebă Baptistine pe când sărea în sus de pe canapea şi se afunda într-o reverenţă adâncă, după cum învăţase la pension.

Ludovic al XV-lea o privi lung, preţ de câteva secunde, apoi îi întoarse spatele fără o vorbă.

— Oh, Majestatea Voastră este prea bună! oftă mareşalul agăţându-se de braţul întins de suveranul său.

Maurice de Saxa o salută grăbit pe Baptistine, în vreme ce regele aproape că îl târa după sine spre biroul lui. Uşiţa secretă se închise în urma celor doi bărbaţi.

„Brr! Da’ antipatic mai este! În pădure părea mai drăguţ!” îşi spuse Baptistine vexată, înfiorându-se uşor

la amintirea ochilor catifelaţi dar reci ca două pumnale de gheaţă şi a glasului răguşit şi mângâietor al regelui.

Ridicându-se din reverenţă, încremeni în mijlocul salonului, fără a cuteza să mai mişte, cu urechile atent ciulite la dialogul din camera alăturată.

— Iată care este decizia „noastră”, domnule conte. Faptul că v-am încredinţat conducerea supremă a armatei „noastre” presupune ca toată lumea să vă dea ascultare. Sunt cel dintâi care se cuvine să dea astăzi exemplu, deci merg pe mâna voastră! spuse regele.

— Să înţeleg că Majestatea Voastră este de acord cu planul meu? întrebă Maurice de Saxa cu glasul tremurând de emoţie.

— Întocmai, domnule conte, porniţi bătălia, vom asista în persoană la desfăşurarea ei, dar până atunci vă poruncesc să vă îngrijiţi cum se cuvine sănătatea.

— Mă voi supune întru totul poruncilor Majestăţii Voastre.

— Nădăjduiesc că aşa va fi, sănătatea voastră ne este mult mai preţioasă; vi-i vom pune la dispoziţie pe propriul nostru medic, Sénac şi pentru ca vindecarea să fie mai grabnică, aveţi aici un ordin semnat de mâna mea care vă interzice, domnule mareşal, să primiţi vizita oricărei persoane de sex feminin, fie ea prinţesă de sânge, fie chiar vorba de un simplu dialog de politeţe, încheie regele cu ironie abia ghicită în glas.

Copleşit de neaşteptata interdicţie, mareşalul tăcu mâlc. Un clopoţel abia auzit sfâşie tăcerea instalată între cei doi. Uşa de la biroul regelui se deschise instantaneu de parcă cei de afară ar fi aşteptat anume acel semnal.

— Majestatea Voastră m-a chemat?

— Da, bunul meu Lebel, cheamă te rog lectica domnului mareşal care nu mai are nevoie să se obosească de fel! porunci regele credinciosului său valet şi, întorcându-se spre Maurice de Saxa, adăugă pe un ton jovial:

— Dacă tot nu mai puteţi zdrobi inima femeilor, măcar să vă revăd cât de curând, acoperit de lauri!

— Sper să revăd panaşul alb al regelui Henric pe tricornul Majestăţii Voastre şi mă voi ruga Cerului ca nu cumva în timpul bătăliei vreo ghiulea de-a lui Cumberland să îl trântească sub un tufiş! replică perfid Maurice de Saxa care îşi târa anevoie picioarele dar îşi păstra intactă vioiciunea spiritului şi nu se pierdea cu firea în nici o împrejurare.

Regele preferă să ignore evidenta insolenţă a răspunsului.

— Pentru că veni vorba de bătălie, domnule mareşal, în ce loc anume va avea ea loc?

— La Fontenoy, Sire!

O clipă mai târziu, Baptistine auzi paşii valeţilor care se depărtau cu lectica mareşalului.

— Lebel, poftesc să nu mai fiu deranjat de nimeni, sub nici un pretext, porunci tăios regele.

Baptistine îşi muşcă degetul mic de la mâna dreaptă.

— Prea bine, Sire, dar cutez să amintesc Majestăţii Voastre că astăzi are o „cină mare”[13].

— Ah, eşti sigur că ai programat-o pentru astăzi?

— Desigur, Sire, la Compiègne mâncaţi în public doar de trei ori pe săptămână.

— Doar de trei ori! oftă regele. Şi-aşa e mult. O dată

[13] Cină la care, pe lângă întreaga Curte, aveau, dreptul să asiste şi alţi supuşi ai regelui.

şi încă ar fi fost prea de-ajuns. Bine, întoarce-te aici la patru şi jumătate, ca să mă îmbraci, dar până atunci nu îngădui nimănui să mă mai deranjeze!

Uşa încastrată în bibliotecă se deschise fără zgomot.

Stângace şi paralizată de emoţie, Baptistine lăsă ochii în pământ şi se afundă din nou într-o adâncă reverenţă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se afla singură între patru ochi cu regele...

Capitolul VI

— Te pricepi să asezonezi salata?

Baptistine îşi ridică nedumerită privirile. Întrebarea era cel puţin neaşteptată.

Ochii catifelaţi ai Regelui o cercetau cu prefăcută severitate. Baptistine zâmbi galeş şi schiţă o nouă reverenţă.

— Sunt încă prea tânără, Majestate, şi ruşinată din cale-afară de neştiinţa mea într-ale vieţii, dar... salată... ştiu să fac. Am o reţetă secretă...

— Oho-ho! Domnişoara de Villeneuve posedă secrete! Ce scorneli mai sunt şi astea? se încruntă regele încrucişându-şi braţele cu un aer inchizitor.

— Dar e adevărat, Sire, protestă Baptistine fără să-şi piardă cumpătul, o ştiu de la Elisa.

— Aha, din ce în ce mai interesant! râse Ludovic al XV-lea, făcând un pas spre ea. Va să zică e vorba de secretul Elisei, şi pot îndrăzni să vă întreb, domnişoară, cine este această minunată Elisa?

— Bineînţeles că puteţi, Sire, răspunse cu naivitate Baptistine, este bătrâna guvernantă care m-a crescut.

Regele păru că reflectează adânc, apoi îşi trecu maşinal palma peste frunte, cum îi era obiceiul, şi o întrebă cu aerul cel mai serios din lume:

— Şi crezi, domnişoară de Villeneuve, că această stimabilă persoană s-ar învoi să îmi dezvăluie şi mie secretul cu pricina?

Baptistine îşi încreţi fruntea.

— Oh, nu, cred că nu, Sire. Elisa este din cale afară de secretoasă şi cred că nici chiar luată la întrebări[14] n-ar scoate o vorbă.

— Preţioasă persoană! murmură regele.

— În schimb, Sire... cred că ar fi de acord să vă pregătească sosul şi să vi-l ofere din toată inima, continuă Baptistine.

Louis plesni din buze.

— Oh, ar fi foarte frumos din partea ei. Dar dumneata, domnişoară, luată la întrebări ai vorbi?

— Oh, eu, Sire... depinde cum aşi fi luată! răspunse Baptistine cu un joc de cuvinte cam decoltate pentru o tânără educată într-o mânăstire de călugăriţe Ursuline. Ochii regelui sclipiră scurt în vreme ce Baptistine adăugă calm: Oricum, Ursulinele spuneau despre mine că aş fi cea mai prost crescută din tot pensionul!

— Prost crescută? se miră regele.

— Da, Sire, da, adică mincinoasă, hoaţă, bătăuşă şi...

— Ba eu cred că ai doar o imaginaţie foarte bogată... şi îţi place să te ponegreşti de una singură, aşa că isprăveşte!

— Nu, Majestate, vă rog să mă credeţi, este aşa cum vă spun eu, am toate defectele pământului şi deci vă pot oferi cu inima împăcată secretul salatei!

[14] Torturată.

Ludovic al XV-lea pufni în râs.

— Mulţumesc, domnişoară, mulţumesc! Adineauri aerul dumitale de copil cuminte mă cam neliniştise pentru că amintirea mea păstrase imaginea unei încântătoare zgâtii cu braţe slăbuţe şi imenşi ochi albaştri pe care mi s-a părut că o recunosc în pădure... deşi între timp devenise infinit mai interesantă, adăugă regele apropiindu-se de Baptistine ca să-i ia mâna şi să i-o ducă galant la buze.

Tânăra zâmbi flatată frumosului cavaler în faţa căruia, spre propria ei mirare, nu se simţea de fel intimidată. Mâna ei rămăsese prizonieră într-a lui.

Ludovic şi-o lipi de inimă.

— Vei fi crezut că regele tău te-a dat uitării?

— Într-adevăr, Sire aşa am crezut.

— Şi porţi pică ingratului care încă n-a răsplătit-o pe sora prea credincioşilor săi supuşi? murmură Ludovic, neîncumetându-se să rostească numele celor doi, Floris şi Adrien, dispăruţi în slujba lui.

— Nu, Sire, cinstit-cinstit, nu v-am purtat pică. Fără să fiu prea umblată prin lume, am înţeles că sunteţi foarte prins cu treburile regatului. Doar nu e floare la ureche să conduci o ţară. Buna mea Elisa spune într-una. „Grijile văcarului şi ale satului, nu-s ca ale regelui şi ale regatului”.

Ludovic al XV-lea se străduia să ghicească ce anume se petrecea îndărătul imenşilor ochi de peruzea înălţaţi, cu naivitate spre el. Înduioşat de aerul copilăros al Baptistinei, îi dădu un uşor bobârnac peste năsucul cârnit obraznic în sus.

— Şmecheriţă! Află că Elisa asta a ta este o mare filozoafă, iar tu eşti amuzantă foc! Ceea ce, pe legea

mea, face mâi mult decât tot aurul din lume mai ales în această „tristă ţară”[15].

— Vă mulţumesc, Majestate, dar vă asigur că eu una nu mă consider de fel amuzantă, zâmbi Baptistine sincer mirată.

Nu prea înţelegea ce-i spunea regele, în schimb observa că îşi petrecuse un braţ pe după mijlocul ei.

— Potoleşte-te, Messalina! strigă deodată Regele, depărtându-se brusc de Baptistine.

Aceasta oftă uşurată, dar şi uşor decepţionată.

Dindărătul bibliotecii se auzea un zgrepţănat furios. Ludovic deschise larg uşa prin care năvăli înăuntru, ca o furtună, o superbă ogăriţă roşcat-aurie. Căţeluşa începu să ţopăie împrejurul Baptistinei, lătrând de zor şi trăgând-o de fustă cu lăbuţele din faţă.

— Fii cuminte, Messalina, o plictiseşti pe prietena noastră şi, mai ales, ai să-i murdăreşti rochia.

— Oh, nu, lăsaţi-o, Sire, e aşa de drăguţă şi mie îmi plac grozav animalele, protestă Baptistine aplecându-se să mângâie căţeluşa.

Înduioşat de priveliştea celor două făpturi, aidoma de copilăroase în purtări, regele zâmbi cu îngăduitoare blândeţe.

— Messalina are un instinct infailibil. Să ştii că poate fi şi feroce, dar văd că pe dumneata, domnişoară, te place... de altfel nu e singura.

Sub privirea insistentă a regelui, Baptistine se îmbujoră.

Ludovic pufni din nou în râs.

„Ce nemaipomenit de tânăr pare când râde!” îşi

[15] Denumire dată pe vremea aceea Curţii Regale. A se vedea *Floris, dragostea mea*.

spuse Baptistine.

— Hai, vino, trebuie să-ţi fie o foame de lup. Văd că nu te-ai atins de gustarea pregătită aici, de ce?

— Ca să spun drept, Sire, eram furioasă că mă aflu încuiată aici! mărturisi Baptistine, dând drumul căţeluşei.

— Aha, te-ai supărat!

— Da, puţin...

— De fapt era normal să te superi. Cine şi de ce a îndrăznit să încuie uşa?

— Păi... Ducele de Richelieu, Sire.

— Oh, oh... du Plessis ăsta! Mi-a fost de ajuns să le aud pronunţându-i numele, ca să înţeleg că nu-l ai deloc la inimă.

— Nu, Sire... aţi ghicit... mă enervează rostirea lui. Când vorbeşte, nu pricep o iotă.

Louis îşi frecă încântat mâinile. Jubila de-a dreptul.

— Bine, bine, acuma însă lasă asta, mergem să mâncăm. Sporovăială ta o să-mi schimbe gândurile, iar secretul salatei tale mă va face să uit nesuferitele mele secrete de stat! spuse regele luând-o de braţ pe Baptistine şi îndreptându-se spre uşa din peretele opus bibliotecii.

— Ai dreptate, e încuiată! Du Plessis ăsta e un chiţibuşar nesuferit. De dragul ochilor tăi albaştri, Baptistine, am să-l expediez la Bastilia! exclamă regele.

— Mulţumesc, Majestate! replică senin Baptistine, scuturându-şi buclele lungi şi mătăsoase, de culoarea mierei, în timp ce regele scotea dintr-un buzunar interior al vestei o legătură de chei.

— Ia te uită la ea! Nici nu se gândeşte să spună o

vorbă pentru bietul duce! Şi eu care credeam că femeile sunt miloase! zâmbi Ludovic oprindu-se în prag şi lăsând-o să treacă înaintea lui, cu politeţea unui gentilom oarecare.

Messalina se strecură ager printre picioarele lor, fluturând vesel din coadă.

— Eu sunt sinceră, Sire. Chiar vă rog să-l zvârliţi într-o temniţă colcăind de şobolani, zasta o să-l zînveţe minte să nu ne mai ztâlcească limba! replică râzând Baptistine, întorcându-se spre suveran...

Acesta tocmai închidea uşa în urma lui.

— Fiară mică şi necruţătoare, ţi-e inima de piatră! glumi la rândul său regele, în vreme ce mâinile lui agere se ridicau spre bărbia fetei şi îi descheia cu îndemânare de seducător versat, deprins cu veşmintele feminine, mantia îmblănită.

Luată prin surprindere, Baptistine tresări şi se îmbujoră la faţă. Regele se prefăcu că nu observă şi luându-i mantia de pe umeri o zvârli nonşalant pe tăblia de la picioarele patului capitonat cu mătase albastră ce trona în mijlocul încăperii.

„Parcă văd că acum mă aruncă şi pe mine în pat! Ce mă fac?” se întrebă Baptistine. Cu lipsa de logică proprie femeilor, era dispusă în egală măsură să reziste şi să se lase moale în braţele puternice ale regelui.

— Să ne grăbim, inimioară, ne aşteaptă lucruri serioase, spuse blând Ludovic şi, luând-o gingaş de mână, o trase după el spre o altă uşă scundă ce dădea într-o anticameră cu lambriuri verzi... închise cu grijă în urma lor şi această uşă, ţinând-o în continuare de mână pe Baptistine, care îşi rotea ochii de jur împrejur,

ca o pisicuţă curioasă. Se aflau într-un mic apartament mansardat, unde sobe din faianţă albă şi azurie răspândeau o plăcută căldură.

— Oh, Majestate! N-am văzut de când sunt aşa ceva! exclamă Baptistine în culmea admiraţiei, trecând pragul celei de-a treia camere, care se dovedi a fi o sală de baie.

Încremenită de încântare, Baptistine nu-şi putea lua ochii de la o nişă spaţioasă pardosită cu marmură trandafirie şi aurie, în care, suprem lux, tronau două imense căzi de baie din faianţă albă. Messalina începu să dea din coadă amuşinând şi căutând peste tot.

— Mulţumesc, frumoasa mea, spuse regele aplecându-se să ridice un papuc pe care căţeluşa îl găsise îndărătul uneia din căzi şi i-l adusese triumfător în bot.

Ameţită de priveliştea acelor obiecte minunate, Baptistine nu se îndura să îşi ia ochii de la ele.

— Ei, hai, Baptistine, zâmbi regele, nu te mai mira atâta, cred că dacă te-aş lăsa de capul tău, ai începe să cotrobăi peste tot, ca Messalina.

— Dar, Sire pentru mine totul este atât de neaşteptat şi de nemaipomenit... Nu-mi închipuiam de fel să vă văd în asemenea condiţii. În pădure, da, era altceva, dar astăzi... credeam... credeam...

— Că ai să mă vezi aşezat pe un tron, cu coroană pe cap, împărţind dreptate sub ramurile unui bătrân stejar... Hotărât lucru, astăzi toată lumea mă ia drept Ludovic cel Sfânt...

— Da... oarecum, Sire... în tot cazul, credeam că vă voi găsi înconjurat de întreaga curte.

— Ei, micuţa mea Baptistine, din păcate, cam aşa mă

aflu mai toată vremea... murmură regele, dar aici, în apartamentele mele secrete, aproape că izbutesc să îmi închipui că sunt un om la fel cu toţi ceilalţi.

Baptistine nu protestă când regele o cuprinse blând pe după mijloc. Suplă ca o liană, se lipi de pieptul lui ridicându-şi cu inocenţă ochii spre suveranul ei. Tulburat, de acea privire albastră, curată şi limpede ca adâncul unui lac de munte, Ludovic se aplecă uşor spre tânăra fată.

— Mulţi la număr trebuie să mai fie cei ce ar dori să se înece în ochii tăi, Baptistine oricum eu sunt de pe acum unul din ei, murmură vocea răguşită a regelui.

Neştiind ce să răspundă, Baptistine oftă adânc, ca o matroană excedată ele omagiile bărbaţilor. Ludovic sărută abia simţit fruntea şi pleoapele acelui chip de o neasemuită frumuseţe, rezemat cast de umărul lui.

— Majestate, pot îndrăzni să vă întreb ceva? şopti Baptistine.

— Sigur, inimioară, ce vrei să ştii?

— Pentru ce aveţi două băi, Sire? Vă îmbăiaţi împreună cu altcineva? întrebă cu toată seriozitatea Baptistine.

Regele izbucni într-un hohot de râs atât de nestăpânit încât căţeluşa, neobişnuită cu asemenea manifestări gălăgioase din partea stăpânului său, se ascunse înspăimântată sub una din căzi.

— Eşti nemaipomenită, vai, caraghioasă mai eşti Baptistine! exclamă regele ridicând-o în sus şi sărutând-o apăsat pe amândoi obrajii, cum faci cu un copil. Cinstit-cinstit, cum spui tu, eu nu râd aproape niciodată... mai cu seamă în tovărăşia femeilor, dar tu, pe cinstea mea, ai darul să mă înveseleşti ca nimeni

altcineva!

Baptistine zâmbea uşor stânjenită de reacţia suveranului, neştiind dacă să se bucure sau, dimpotrivă, să se simtă jignită.

— Nu, scumpa mea, fac baie de unul singur numai că, şi acum ţine-te bine, îţi încredinţez un mare secret: mă săpunesc într-o cadă, iar în cealaltă mă clăteşte valetul cu apă curată.

— Oh! Oh! exclamă copleşită de atâta lux, Baptistine, pe care buna Elisa o ajuta să se spele într-un modest hârdău.

Sătulă de atâta vorbărie, Messalina ieşi din ascunzătoarea ei şi începu să latre de zor.

— Vino, inimioară... Ah, ce bine că nu s-a ars! exclamă încântat regele pe când intrau într-o mică sufragerie unde mâna unei invizibile zâne aşternuse o masă îmbietoare.

— Vrei să-ţi dau un şorţ, inimioară? întrebă regele, trăgând-o pe Baptistine spre o minusculă bucătărie cu pereţii ticsiţi de tingiri şi vase de aramă.

Deasupra unui cuptor de faianţă dădeau în clocot două oale de lut ars, pline ochi cu fierturi plăcut mirositoare.

— Mulţumesc, Majestate, şopti Baptistine prinzându-şi sorţul la brâu, în timp ce regele îşi sufleca până la coate mânecile cu volane creponate şi îşi agăţa o cârpă de butonierele vestei.

— Baptistine, vrei să fii bună să guşti şi să-mi spui părerea ta sinceră? spuse regele în vreme ce, înarmat cu o lingură lungă de lemn, dădea la o parte capacele. Ei, cum ţi se pare? întrebă Ludovic, dintr-odată neliniştit.

Cu ochii ţintă la Baptistine, îi prindea reacţia. Tânăra fată linse cu conştiinciozitate lingura, chibzui, şi-o umplu a doua oară şi degustă mâncarea într-o tăcere aproape religioasă.

— Oh, Sire, trebuie să vă spun că este cea mai delicioasă supă din câte am gustat vreodată...

— Serios?

— Serios, Sire, numai că... adăugă cu îndrăzneală fata, poate că ar trebui...

— Ce ar trebui? Spune odată...

— Ar mai trebui adăugat...

— Ce anume? nu mă mai fierbe! se răţoi îngrijorat regele.

— Aăă... nişte cuişoară!

— Ah, domnişoară de Villeneuve, ai dreptate, de trei ori dreptate... Aşa este! spuse regele după ce gustă la rândul lui.

— Şi... şi mai cred, Sire, că n-ar strica... un vârf de busuioc... Lămâiţă... două frunze de dafin... şi, la sfârşit, niţică nucşoară.

Prea-Iubitul o privi extaziat.

— Ah, datorită ţie, Baptistine, supa mea „de picior de lemn” va fi mai gustoasă ca niciodată.

— Oh, Sire, era delicioasă şi-aşa! răspunse concesiv Baptistine.

— Ba nu, ştiu eu mai bine ce spun, replică autoritar Ludovic. Nu sunt decât un biet bucătar amator, dar poate că amândoi laolaltă vom face minuni.

— Am gustat şi din tocăniţa voastră, Sire, şi zău că e grozavă, nu-i mai trebuie chiar nimic!

Ludovic zâmbi cu falsă modestie.

— Aşadar... iată-mă regele tocăniţei!

Baptistine pufni în râs. Ludovic o imită. Părea un „puşti de treizeci de ani” pus pe şotii, fericit că are ocazia să se distreze.

— Văd că şi Majestatea Voastră ştie să descreţească frunţile celorlalţi!

— Mulţumesc, inimioară, răspunse regele depărtându-se de cuptor.

Baptistine îi întoarse spatele ca să cerceteze lăptucile cam veştede dintr-un castron. Regele se apropie de ea cu paşi de lup şi cuprinzând-o pe după umeri o sărută abia simţit pe gâtul lung, ca de lebădă.

— Ei, ne apucăm de salată, sufleţelule? murmură el galeş.

— Păi, Sire, şopti ea abia auzit, dacă mă ţineţi aşa de strâns nu pot să...

— Aici şi când suntem doar noi doi, inimioară, spune-mi Ludovic... oftă regele. Şi acum, adăugă el, dându-i drumul din braţe cu părere de rău, învaţă-mă taina divinei Elisa.

— Prea bine, Ludovic, se învoi Baptistine căreia i se părea perfect normal să-i spună pe nume suveranului său. Dă-mi te rog castronul acela mare... mulţumesc... şi acum fii atent... se pun trei linguri de untdelemn, sucul de la o lămâie stoarsă, sare grunjoasă şi piper... adu-mi patru ouă... îmi trebuie numai gălbenuşurile, ai grijă cum le separi de albuş... perfect, acum pune-mi-le în castron şi taie în feliuţe subţiri două trufe şi o bucată de slănină, între timp eu toc trei căpăţâni de arpagic, două cepe şi un căţel de usturoi... mulţumesc, Sire... ăăă, pardon, Ludovic, e foarte bine aşa, spuse senin tânăra fată luând trufele rase din mâna regelui.

Buuun... acum am nevoie de un pahar de hypocras[16]. Bat cu putere ca să se lege sosul şi să se umfle ca o maioneză, continuă Baptistine ilustrându-şi energic cuvintele sub privirile admirative ale regelui. Aproape că am terminat... Ah, Ludovic, te rog pune tu salata în castron şi amestec-o bine cu sosul. Nu mai rămâne decât ca în clipa când o aducem la masă, să presărăm pe deasupra două vârfuri de cuţit de şofran, unul de zahăr şi arpagicul tocat... Poftim, am isprăvit, încheie Baptistine ştergându-şi mâinile de şorţ şi scoţându-şi-l de la brâu.

— Baptistine eşti o mică zână şi de dragul tău sunt gata să o răsplătesc cu un titlu nobiliar pe semeaţa şi puternica doamnă Elisa, deţinătoarea mult râvnitului secret! declară solemn regele, muşcând cu deliciu dintr-o inimă de lăptucă muiată în acel sos magic, în vreme ce Baptistine pufnea în râs gândindu-se ce-ar fi spus bătrâna ei guvernantă dacă ar fi văzut-o în acea bucătărie şi, mai ales, în acea companie.

— Minunăţia asta nu are nici în clin nici în mânecă cu vulgara cruditate preparată de bucătării mei, o vom savura împreună! adăugă el, punând pe o tavă oalele cu „supa de picior de lemn” şi cu tocăniţa, în vreme ce Messalina hămăia întruna, nerăbdătoare să participe şi ea la festin.

Baptistine îi urmă în sufragerie, aducând salata. Câteva minute bune, în încăpere nu se auzi decât zgomotul lingurilor şi lipăitul prea puţin elegant al căţeluşei căreia stăpânul ei îi oferise un castronel plin cu supă şi bucăţi de carne.

Ochii Baptistinei străluceau, obrajii i se îmbujoraseră

[16] Băutură tonică preparată din vin dulce şi scorţişoară.

şi regele o privea din cale afară de mândru cum se înfruptă cu foame de lup din mâncarea gătită de mâna lui. După ce îşi goli farfuria, Baptistine şi-o umplu din nou cu dezinvoltură, servindu-l şi pe rege, fără să-l mai întrebe, de parcă ar fi fost prieteni de o viaţă.

„Pare făcută din altă plămadă decât toate „foşnitoarele”[17] de aici, care se agaţă de mine, mă înăbuşă şi mă scârbesc. Mie îmi trebuie să am lângă mine o femeie adevărată cu purtare simplă, firească şi sinceră ca a ei. Fata asta n-a apucat să fie pervertită şi alterată. Pare să îşi ignore cu desăvârşire frumuseţea şi forţa de seducţie şi sunt sigur că n-a mângâiat-o încă nici un bărbat. Eu voi fi cel dintâi, îşi spuse regele prinzând picioruşele Baptistinei într-ale lui. Fata nu încercă să se elibereze din strânsoare. Se îmbujoră din nou, dar îl privi drept în faţă pe rege, cercetându-i cu atenţie chipul frumos şi aristocratic, ochii catifelaţi, zâmbetul nonşalant.

— La ce te gândeşti în clipa asta spune-mi imediat, vreau să ştiu! spuse deodată Ludovic cu glas schimbat, interpretând greşit privirea insistentă a tinerei fete. Şi te rog să nu care cumva să-mi mai vorbeşti despre reţete de bucătărie.

— Nici prin cap nu-ţi trece, Ludovic, replică Baptistine cu un zâmbet larg, mă gândeam pur şi simplu că pari nespus de singur, că eşti frumos ca prinţii din poveştile cu zâne şi că mi-ar place să te pot ajuta, chiar dacă eu sunt o persoană neînsemnată, fiindcă te simt nefericit... oh, am spus ceva ce nu trebuia să fi spus şi te-ai supărat... adăugă precipitat

[17] Poreclă dată doamnelor de la curte, pentru că purtau rochii din taftale foşnitoare.

Baptistine, speriată de neaşteptata reacţie a regelui.

Împingându-şi scaunul cât colo, acesta sărise brusc în picioare şi o privea cu ochii scăpărători.

Capitolul VII

— Taci, inimioară, nu mai spune nimic, murmură Ludovic înfăşcând-o ca pe o pradă. Până să se dezmeticească, Baptistine se trezi luată pe sus de braţele puternice şi muşchiuloase ale regelui.

„Ce caraghios, procedează întocmai ca Jéodard şi Ernaudan... încep să mă obişnuiesc... şi e chiar foarte plăcut”, îşi spuse ea rezemându-şi capul de umărul suveranului.

Ameţită, i se părea că pluteşte pe un nor şi habar nu avea că Ludovic deschidea ca o furtună uşă după uşă, ducând-o înapoi spre camera albastră. Iubirea înaripează. Ajuns în faţa canapelei pe care Baptistine îl aşteptase atâta amar de vreme, regele lăsă binişor din braţe preţioasa lui povară.

— Inimioară, inimioară... şopti cu emoţie incorigibilul seducător, credeam că m-am blazat, că port în piept o inimă împietrită pentru totdeauna. Tu eşti atât de plină de viaţă, încât în preajma ta renasc. Vrei să îmi dăruieşti neprihănirea ta, trupul acesta intact, sufletul tău pătimaş?

— Da... da... Ludovic, îngână Baptistine topită, îndrăgostită, impresionată de interesul pe care regele i-l acorda ei, o biată fetişcană oarecare.

Derutată de întorsătura cu totul neprevăzută a propriului destin care de câteva zile încoace o purta în

galop nebun din surpriză în surpriză, închise ochii şi un oftat de fericire îi umflă pieptul la gândul minunatelor surprize care o aşteptau cu siguranţă de-aici înainte.

Ludovic o privi o clipă, Baptistine redeschise ochii şi îi zâmbi. Regele se plecă şi îi sărută gura ca fraga. Libertinul căruia nici o femeie nu îi refuzase vreodată ceva, sorbea cu nesaţ, ca dintr-un izvor de munte, dulceaţa acelui sărut curat şi neştiutor.

„Ce minune... îşi spunea Baptistine, îmi place... îmi place grozav să fiu sărutată...”

— Majestate... Majestate... e timpul să vă pregătiţi! murmură cineva ciocănind discret în uşa salonaşului.

— Deja, Lebel? Dar bine, cât este ceasul? întrebă regele cu glas încă mai răguşit decât de obicei.

— Patru şi jumătate, Sire, de-abia dacă aveţi vreme să vă schimbaţi hainele şi peruca pentru cină.

Regele se ridică oftând.

— Bine, Lebel, cobor în apartamentele mele. Trimite-mi-l pe du Plessis.

Baptistine zâmbi compătimitor.

— Cinstit-cinstit, tare multe obligaţii ai...

— Aşa este, sufleţelule, murmură Ludovic, sărutând-o pe vârful nasului. Uite, acum, de pildă, trebuie să mă rup de lângă tine. O să-ţi asigur o escortă până acasă şi ne vedem mâine, la Versailles. Tocmai bine, până atunci mă gândesc ce însărcinare oficială să-ţi găsim pe lângă palat. Probabil ai să faci parte din suita reginei. De curând i-am îngăduit să ia în slujba ei două doamne poloneze de viţă veche. Fiind deci în culmea fericirii, soţia mea nu îmi poate refuza nimic, încheie Ludovic cu un surâs uşor ironic.

Baptistine nu se prea simţea la largul ei să îl audă pe

rege vorbindu-i cu atâta detaşare despre nevasta lui. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Ludovic îşi miji ochii catifelaţi:

— Regina este cea mai minunată fiinţă de pe lume, sufleţelule, numai că... cum să te fac să înţelegi... Sunt un om singur... singur... oh, e prea complicat să îţi explic asta acum... du Plessis îţi va căuta o „naşă” care să te prezinte la curte şi după aceea... sufleţelule, după aceea te voi putea păstra lângă mine, bineînţeles dacă, ai să vrei... adăugă Ludovic răsfăţându-se ca un adolescent, ceea ce îl făcea să pară efectiv mult mai tânăr decât era.

— Cum să nu vreau? se grăbi să răspundă Baptistine. Sigur că mi-ar place grozav să rămân cu tine, Ludovic, numai că teamă mi-e că nu ne vom putea vedea nici mâine şi nici poimâine.

Prea-lubitul se încruntă şi o apucă de braţ apropiindu-şi ameninţător obrazul de al ei.

— Cum vine asta?

— Păi ce să fac dacă poimâine mă mărit?! replică senin Baptistine.

— Dar ştii dumneata, Domnişoară, că potrivit uzanţelor, odraslele nobiliare nu se pot căsători, decât dacă, în prealabil, au cerut autorizaţia regelui? se burzului suveranul, în vreme ce o ajuta să îşi îmbrace pelerina îmblănită.

— Iertare, Sire, pe mine nu are cine să mă înveţe uzanţele de la curte. De când... de când fraţii mei... s-au prăpădit... eu nu o mai am pe lume decât pe Elisa... şopti Baptistine cu un oftat ce semăna mai curând a hohot de plâns înăbuşit.

Cuprins de remuşcări, regele îşi petrecu cu blândeţe

braţul pe după umerii ei.

— Biată orfană părăsită, de fapt s-ar cuveni ca tu să mă ierţi pe mine. Tu care n-ai scos o vorbă de reproş pentru că ţi-am trimis fraţii la pieire. Crede-mă, i-am căutat pretutindeni, cu toate mijloacele de care dispune un rege, ţi-o jur, Baptistine. Pe vremea când tu nu erai decât o fetiţă neastâmpărată şi poznaşă, ei mi-au fost tovarăşi de tinereţe. Mă încânta impetuozitatea lui Floris şi aveam încredere în înţelepciunea lui Adrien. Din păcate, nimeni nu va şti vreodată ce dramă ascunde dispariţia lor. Tu însă nu eşti singură pe lume, Baptistine. Mă ai pe mine. Te iubesc, sufleţelule, şi voi avea grijă de tine. La urma urmei, de ochii lumii, poate că este chiar mai înţelept să te măriţi... Da, da, dacă mă gândesc bine, căsătoria asta pică la ţanc. Cine este nefericitul pretendent?

— Jéodard Castillon du Rocher, surâse Baptistine, fericită de întorsătura evenimentelor.

— Ha? Eu nu cunosc nici un du Rocher... eşti sigură că e de viţă nobilă?

— Aăă... nu prea cred...

— Din ce în ce mai bine. Dar moşii are?

— Oh, da, foarte mari!

— Perfect. O să-i acordăm titlurile pe care cu siguranţă şi le visează, poţi să i-o şi spui, apoi va rămâne acasă, „să vadă de brazde”, zâmbi maliţios regele.

Baptistine îi întoarse zâmbetul cu toate că în sinea ei se întreba neliniştită dacă un asemenea viitor putea fi pe placul lui Jéodard. Cuprinsă de un straniu presentiment, se înfioră. Simţea o apăsare pe inimă. Parcă se înăbuşea.

— Oh, poftește, du Plessis, tocmai i-am promis Domnișoarei de Villeneuve că te voi trimite la Bastilia... ai mai fost acolo, dacă nu mă înșel, chiar de două ori, nu-i așa? îl întâmpină glumeț regele pe ducele care bătuse în ușă.

— Majestatea-zvoastră este prea bună și Domnișoara zașișderea pentru că zv-ați gândit să îmi zdați zocazia să respir zaerul curat al zdonjonului, zatât de binefăcător plămânilor zmei! răspunse ducele cu mult sânge rece.

— Ei, haide, dragul meu duce, nu te supăra când regele glumește cu dumneata. Ah, era să uit, ai grijă ca Domnișoara de Villeneuve să fie escortată până la castelul ei... Între timp, însă, poate că Domnișoara dorește să vadă „cina cea mare”?

— Oh, da, Sire, cu plăcere! răspunse Baptistine cu o reverență cam stângace.

De cum se ivise ducele, vraja se risipise. Regele redevenise distant și ceremonios, iar privirea cercetătoare și ironică a ducelui o enerva. Ludovic îl luă totuși mâna și îi sărută ușor vârful degetelor.

— Pe foarte curând, Domnișoară de Villeneuve, șopti el înainte de a părăsi încăperea.

Rămași singuri, Baptistine și ducele se priviră cu ostilitate. Încruntată, Baptistine își luă un aer sfidător, pregătindu-se să riposteze oricărei replici sarcastice. Neliniștit, Richelieu cântărea ascendentul pe care această frumoasă gâsculiță îl putea căpăta asupra suveranului.

— Fiți zbună și zurmați-mă, domnișoară de Villeneuve, și ziertați-mă dacă zam zavut nefericirea să vă supăr mai zadineaori, spuse cu ipocrizie ducele,

preferând să aştepte să-şi verse veninul cu altă ocazie.

Baptistinei îi păru dintr-odată rău de bietul Richelieu.

— Ştiţi, domnule duce, povestea aceea cu Bastilia... era doar o glumă! se grăbi ea să îl asigure, sincer întristată că îl necăjise.

— Dintre zcele mai zamuzante, domnişoară de Villeneuve... bănui că Majestatea sa za râs cu lacrimi, rânji Richelieu lăsând-o politicos pe Baptistine să iasă prima din încăpere.

Tânăra se căi instantaneu pentru înduioşarea ei de-o clipă.

Înaintau de-a lungul unui coridor extrem de întunecos. La capătul lui se afla o anticameră luminată de trei făclii. Nemişcat ca o statuie, un „valet albastru” aştepta lângă o tapiserie. La un gest al lui Richelieu, valetul se repezi şi apucă cu o singură mână două din făclii, fără să risipească pe jos nici un singur strop de ceară, ceea ce Baptistinei i se păru o adevărată probă de jonglerie în vreme ce cu cealaltă mână ridica tapiseria făcându-le loc să treacă spre treptele unei scări spiralate, apoi o luă înaintea lor, luminându-le drumul cu făcliile ţinute sus, deasupra capului.

Baptistinei coborârea i se păru nesfârşit de lungă. Într-un târziu, valetul se opri, deschise o uşă şi pătrunseră toţi trei într-un vestibul placat cu marmură, care răspundea într-o altă interminabilă galerie. Se aflau pe etajul apartamentelor regale.

După ce traversară o spaţioasă sală de muzică şi două vaste saloane, dintr-o dată tânăra fată observă că densitatea curtenilor şi a vizitatorilor sporea la fiece pas şi că toţi acei oameni întorceau capul după ea. O priveau cu făţişă curiozitate şi cu incredibilă

indiscreţie. Mai că n-o pipăiau.

„Câtă obrăznicie! Bietul Ludovic, îl plâng că trebuie să îşi ducă viaţa printre ei”, îşi spuse Baptistine, simţind că îi iau foc obrajii.

— Cine mai e şi asta? cotcodăci ostentativ o roşcată înaltă şi planturoasă, acoperită de diamante.

— S-ar părea, doamnă ducesă, că Frérot a fost vizitat „în taină” de o superbă necunoscută! şopti un bărbat scund şi rotofei, care îşi pipăia întruna coada pieptănată englezeşte.

— Pff! Unde vezi dumneata că e superbă, baroane? În orice caz, nu ne-a fost prezentată! rosti dispreţuitor ducesa.

— Luaţi seama, ze însoţită de zdu Plessis! ricană un bărbat înalt şi slab ca o scobitoare.

— Ei ţi ţe dacă? întrebă cu o inocenţă o blondină bondoacă şi peltică pe care o urâţea îngrozitor nasul rotund şi borcănat.

— „Armăsarul” nu mai are favorită şi se plictiseşte, draga mea marchiză! spuse cu glas tare baronul, punctându-şi remarca cu un sonor hohot de râs.

„Pe cine zcrede Frérot că păcăleşte cu zsecretomania lui? Poftim, acum za aflat toată lumea. Ce-i trebuia să zo escorteze pe scorpia zasta? Hâm... dar zpoate că înadins m-a zobligat să zo însoţesc... Hâm... cu zel nu se zştie niciodată...” bodogănea ducele în sinea lui, aruncând priviri asasine Baptistinei. Aceasta păşea foarte dreaptă, cu fruntea sus, împingându-şi semeţ bărbia înainte.

Pătrunseră într-un vestibul pardosit cu dale de marmoră albă, dispuse ca pe o tablă de şah. Richelieu îl bătu pe umăr pe valet.

— Haide, Domnişoară, vino! şopti ducele, cu amabilitate căznită, oferind braţul Baptistinei.

Aceasta îşi rezemă degetele de catifeaua mânecii lui şi se lăsă condusă, din ce în ce mai uluită de toate câte vedea şi auzea. În ultima încăpere, ce semăna mai curând cu o imensă anticameră, un foc zdravăn trosnea în şemineul de dimensiuni impresionante. Vreo douăzeci de prinţese în ţinută de mare gală stăteau pe nişte taburete orânduite într-un impecabil semicerc, la depărtare de vreo douăzeci de picioare de o masă micuţă acoperită cu o faţă de masă din dantelă, lungă până în pământ.

Cu spătarul întors spre şemineu, un fotoliu tapisat cu catifea verde îşi aştepta stăpânul, ca toţi cei de faţă. Doi paji în costume purpurii, cu pălăriuţe cu pană, puse şmechereşte pe-o ureche, trecură pe lângă Baptistine şi se postară de-o parte şi de alta a şemineului. Şuvoiul compact al vizitatorilor îmbrăcaţi în straie simple dar strălucind de curăţenie se dispersă în mulţimea curtenilor rămaşi în picioare. Înghesuiala era cumplită. Baptistine abia dacă mai putea respira. Opt străji elveţieni pântecoşi, cu tunici multicolore, luară poziţie de drepţi în faţa uşilor date de perete, izbind în pardosea cu halebardele lor damaschinate.

— Ehei, n’ic nu mai e ca alt’dat’, doamnă Bernachon, îl aşteptăm de mai bine de juma’ de ceas, un’ s-ar fi pomenit aşa întârziere pe vremea răposatului rege?! bombăni o voce bărbătească în spatele Baptistinei care se întoarse ca arsă, spre deosebire de Richelieu care se prefăcea a nu băga în seamă că se afla înghesuiţi între „oamenii de rând”.

— Pă şinstea mea, ai dreptate, domnule soţ al meu,

dar şe să-i faşi, în ziua d’azi nimic nu mai e ca în timpurile de anţărţ...

Baptistine zâmbi cu multă simpatie cuplului de mici burghezi sau comersanţi care se plasaseră strategic în spatele ei, în ambrazura unei ferestre.

— Ultima oară când am vin’t aici, regele o fost punctual şi pe masă or pus taman douăzeci şi nouă de soiuri de bucate, continuă planturoasa doamnă Bernachon.

Brusc înveselită, Baptistine pufni în râs.

— Veniţi des aici?

Ducele de Richelieu îşi ridică excedat privirile în tavan. Multe îi mai era dat să îndure în acea zi. Iată că acum „gâsculiţa” intra în vorbă cu târgoveţii.

— Ah, drăguţă domnişoară, curând se împlinesc şincizeci de ani de când burgheza mea şi cu mine venim să-l v’dem pe regele nost’. Aşa-i femeie? spuse bătrânul, dezgolindu-şi cu un surâs larg gingiile ştirbe.

— D’apăi, da, iaca, ‘nainte, dom’şorică, dragă, avem o dugheană la Versailles şi’n tăte duminişile date de la Dumnezeu ne duşeam la Palat să’l v’dem cum mâncă p’răposatul rege. Era plăşerea noastră, aşa-i domnule Bernachon?

— Hei, d’apăi cum altfel? adeveri Bernachon, numa’ că acu’ de când om îmbătrânit şi ne-om mutat din Versailles, taman ici-şa la Compiègne, la un năpot de-al năst’, nu ni-i dat să-l mai zărim decât numa când vra bunul Dumnăzău să-i dea gându’ ăl bun să se abată şi pi la noi... iaca, amu’ în aiastă sară îi aici şi tare bini ni pare că i s’aşterne masa sub ochiu’ nost...

— Ssst... da mai taşi odată guralivule, îl dojeni doamna Bernachon trăgându-l de mânecă.

Soldaţii elveţieni loviră de două ori pardoseala cu călcâiul. Baptistine întoarse capul. Dinspre saloane se apropia un fastuos cortegiu. La trecerea lui doamnele făceau o reverenţă adâncă, iar bărbaţii se înclinau ceremonios. Spre marea mirare a Baptistinei, regele nu se zărea însă nicăieri. Curtenii îl salutau respectuos pe medelnicerul care ducea pe braţe, cu infinit respect, „corabia”[18].

Baptistine îl deplânse în sinea ei pe bietul om pentru obligaţia zilnică de a căra acel obiect sacrosanct, din aur masiv încrustat cu pietre scumpe, care părea din cale afară de greu. Un majordom cu baston în mână şi un ofiţer din garda regală, înarmat până în dinţi, păşeau solemn dinaintea preţiosului sipet, deschizându-i drum prin mulţimea curtenilor. În urma „corăbiei” veneau gentilomi apropiaţi regelui şi, desigur, preotul palatului.

— Aha! Uite-l, Augustin, vine... vai săracu’ de el, da’ tare rău arată! şopti Gertrude Bernachon.

Palpitând de emoţie, Baptistine îl privi pe Ludovic care înainta cu pas măsurat, urmat de câţiva gentilomi din suita lui. Pe unii dintre ei îi văzuse la vânătoare. Cortegiul includea şi câţiva din câinii preferaţi ai regelui, inclusiv pe nebunatica Messalina.

Ludovic păşea încetişor. Obrazul îi era ca de piatră şi îşi ţinea ochii pe jumătate închişi, de parcă n-ar fi văzut şi n-ar fi vrut să vadă pe nimeni. Purta un costum din mătase gălbuie, brodată cu fir de aur şi papură, şi pantofi cu catarame mari, bătute cu diamante. Nu mai avea nici în clin nici în mânecă cu bărbatul ştiut de

[18] Sipet în care se transporta vesela regelui, şervetele de masă, sticluţele de untdelemn şi oţet, flacoanele cu mirodenii etc.

Baptistine. Glacial, dispreţuitor şi inaccesibil, se lăsa privit şi adorat ca un idol. O clipă tânăra fată se întrebă dacă tot ceea ce trăise între patru ochi cu el se petrecuse aievea ori în vis. Regele se aşează la masă. Perfect dresaţi, câinii se postară în spatele lui, aproape de căldura şemineului. Baptistinei i se păru că Ludovic îşi înăbuşă cu greu un irezistibil căscat. Valeţii începură să defileze prin faţa Majestăţii Sale, oferindu-i „marile supe”, „marile antreuri” şi „micile antreuri”, fripturile de clapon, fleicile de viţel, oaie, porc şi vacă... O interminabilă procesiune mută trecea pe dinaintea mesei regale.

— Tu, Augustin, mi se frânge inima de biata mila lui! O hi bolând, regişoru’ nost’ de nu s’atinge de n’ica! şopti buna doamnă Gertrude.

„Nici nu-i de mirare după cât s-a ghiftuit cu supă de „picior de lemn” îşi spuse Baptistine, muşcându-şi buzele ca să n-o umfle râsul.

Deodată regele ridică privirile din farfurie.

— Domnule Marchiz de Flamorens...

— Da, Sire, răspunse pe dată unul din curtenii din anturajul ducesei, făcând un pas hotărât înainte.

Regele avu aerul că încearcă să îl localizeze pe marchiz. Ochii lui catifelaţi se plimbară alene peste chipurile celor prezenţi ignorând vizibil, ca şi cum nici nu i-ar fi remarcat, grupul alcătuit din Baptistine, Richelieu şi cei doi târgoveţi. Şi totuşi Baptistine avu impresia că o mângâie în treacăt cu o privire nespus de tristă ce părea a-i spune:

— Vezi, inimioară, aş vrea să înţelegi câtă nevoie am de tine. Sunt prizonierul tău...

În sală se aşternu o tăcere de-ţi ţiuiau urechile.

Regele catadicsise să se adreseze cuiva! Ducesele îl fulgerau cu invidie pe marchiz.

— Mâine vom vâna în pădurea de la Versailles, domnule marchiz, fii bun şi ocupă-te de lista invitaţilor!

Stupefiaţi, curtenii schimbară priviri mirate. Majestatea sa nu rostea niciodată în public propoziţii atât de lungi.

Copleşit de neaşteptata cinste, marchizul se frânse din şale într-o plecăciune adâncă şi se întoarse de-a-ndărătelea la locul lui. Ducesele cutezară să şopocăie scurt. Pentru curteni, spusele suveranului ascundeau porunca de a-şi face bagajele şi a se muta la Versailles.

Deodată Baptistine observă cu groază că toţi curtenii şi toţi supuşii regelui admişi în acea sală îşi întoarseră privirile spre ea şi o fixau cu insistenţă. Plictisită să tot păzească focul din cămin, Messalina îşi recunoscuse prietena şi se repezise glonţ la ea să îi spună „bună ziua”, ţopăind vesel şi trăgând-o cu lăbuţele de tivul rochiei. Aşezate pe taburetele lor, toate ducesele şi toţi curtenii din preajma acestora urmăriseră traseul căţeluşei.

Baptistine se aplecă să mângâie căpşorul delicat al ogăriţei şi îi murmură la ureche:

— Fii cuminte, Mesalina, se uită lumea la noi, întoarce-te la stăpânul tău.

Căţeluşa se mai gudură de câteva ori în faţa ei înainte de a-i da ascultare, cu evidentă părere de rău. Imperturbabil, regele nici nu clipi. Era imposibil de ştiut dacă observase sau nu incidentul.

— Zarurile au fost aruncate, ducesă!

— De-acum ştim cine este viitoarea favorită, murmurară curtenii.

Valeţii tocmai aduceau „fructul”. Ludovic făcu semn că isprăvise de mâncat. Un gentilom din suita lui îi depărtă cu respect fotoliul de masă. Regele îşi chemă câinii, se ridică de jos şi, ignorându-i pe toţi cei prezenţi, părăsi încăperea îndreptându-se spre salonul de cavagnolă.[19]

Cuprinsă de o bruscă sfârşeală, Baptistine se rezemă de uşorul ferestrei. Sala se golea cu repeziciune, în vreme ce valeţii strângeau cu dexteritate resturile cinei, iar medelnicerul se făcea nevăzut cu preţiosul său sipet cu tot.

— La bună vedere, micuţă dom’şoară, bag sama că vă plac de adevăratelea căţăii, la bună vedere... şi dac’o mai hi să mai v’inţi la Compiègne, treşeţi p’la noi, stăm pi strada Opărelii la număru’ douăş’ doi... spuseră bravii târgoveţi, singurii din întreaga asistenţă în a nu fi priceput de ce căţeluşa regelui o cunoştea pe Baptistine.

Aceasta le mulţumi cu un zâmbet larg.

— Vă însoţesc până la caleaşcă, Domnişoară! se oferi, cu o plecăciune, Richelieu.

Baptistine îşi rezemă mâna în braţul lui întins şi se lăsă condusă de el ca prin vis, până la curtea interioară a palatului.

Dând cu ochii de caleaşca străjuită de Ernaudan se Gastagnac şi de brigada lui de cavalerie uşoară, respiră uşurată.

— Escortaţi-o pe Domnişoara de Villeneuve-Caramey până la domiciliul ei, porunci Ducele de Richelieu.

— Sluga voastră, Domnişoară.

Portiera se închise cu un pocnet sec. Baptistine îşi

[19] Joc la modă.

rezemă ceafa înfierbântată de pernuţele matlasate. Se simţea deopotrivă agitată şi ostenită, fericită şi disperată.

Roţile caleştii zuruiau pe pavajul din pietre de râu. Baptistine îşi lipi fruntea de geam ca să privească străzile prost luminate ale Compiègne-ului. Câţiva trecători se grăbeau spre casele lor. Torţele cavalerиştilor le lungeau umbrele. Curând, caii trecură de la trap la galop întins, semn că ieşiseră din oraş. Deodată, caleaşca se opri în câmp deschis.

— Ţine hăţurile calului meu, La Fortune, şi preia conducerea escortei! se auzi glasul autoritar al lui Ernaudan de Gastagnac.

Gasconul descălecă şi se apropie de portiera caleştii.

— Las’ pe mine, căpitane... rânji La Fortune.

— Aăă... îmi permiteţi Domnişoară... să... să vă... ţin tovărăşie... drumul este lung... şi... şi voiam să mă conving... că... nu vă este teamă... singurică! se bâlbâi Ernaudan în cadrul portierei larg deschise.

Baptistine zâmbi şi îi întinse mâna. Încurajat de gestul ei, Ernaudan sări cât ai clipi în caleaşcă, sărută galant degetele delicate ale tinerei fete şi se instală lângă ea.

— Dă-i drumul, La Fortune! ordonă cavaleristul coborând geamul de la portieră.

— Die, die... haideţi mototolilor că ne degeră fundamentul! răcni La Fortune vădindu-şi, pentru a câta oară, predilecţia pentru acel cuvânt.

Caleaşca porni ca din puşcă.

— Hei, căpitanul meu n-are nevoie de nimic? Dacă are, să-l strige pe La Fortune, care îi stă la dispoziţie! adăugă cu jumătate de glas rotofeiul cavalerist,

galopând pe lângă geamul portierei. Amuzată şi nu prea, Baptistine îşi miji ochii. Enervat de acea obrăznicie, Ernaudan îşi înălţă ameninţător pumnul spre La Fortune şi trase de şnurul care cobora perdeluţele portierei. Cei doi tineri tăcură preţ de mai bine de un sfert de leghe. În caleaşcă nu se auzeau decât harapnicul vizitiului şi galopul cailor. Ernaudan tuşi de două-trei ori, ca să-şi facă curaj.

— Sunteţi confortabil instalată, Domnişoară? întrebă el netam-nesam.

— Da, mulţumesc, domnule de Gastagnac, oftă Baptistine.

În interiorul caleştii se aşternu din nou o tăcere grea. Ernaudan chicoti încurcat.

— Hâm... hâm... sunteţi sigură că nu vă face trebuinţă nimic? Mi-ar... mi-ar face mare plăcere să... vă satisfac orice dorinţă...

— Oh, nu, sunteţi prea amabil, domnule de Gastagnac, dar nu am nevoie de nimic, răspunse Baptistine, cu glas abia auzit.

Tânărul cavalerist se apropie imperceptibil de tovarăşa lui de drum.

— Eu... eu... de ieri încoace nu mă gândesc decât la dumneata, Domnişoară... chiar şi în şeaua calului tot la dumneata am visat... de altfel n-am închis ochii toată noaptea şi... când azi dimineaţă Ducele de Richelieu mi-a poruncit să îl însoţesc până la castelul vostru, ah, Domnişoară, am sărit în sus de bucurie.

Ernaudan gesticula volubil, după obiceiul celor din Sud. Timiditatea i se evaporase ca prin farmec. În întuneric ochii îi luceau ca doi tăciuni aprinşi. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că se află singur cu

Baptistine între cei patru pereţi ai caleştii. Baptistine în schimb îşi ţintea cu încăpăţânare vârful pantofilor. Încurajat de tăcerea ei, tânărul îşi petrecu un braţ pe după mijlocul ei şi o strânse năvalnic la piept.

— Oh, Domnişoară... ăă... Bapt... mămicule... amintirea ta îmi frige inima... te ţin iarăşi în braţe... sper că te înduri să îmi dai un pupic... te iubesc, mămicule... te iubesc...

Baptistine îşi rezemă capul de acel umăr puternic bărbătesc, peste care buclele ei blonde se revărsau ameţitor.

— Şi eu... te... te iubesc... mult.. Ernaudan, oftă Baptistine cu glasul înecat de un şuvoi de lacrimi care se revărsă pe neaşteptate într-un torent disperat, incontrolabil.

Băiatul rămase ca trăsnit.

— Dar... dar bine, Domnişoară... ce s-a întâmplat... Doamne DUMNEZEULE... m-am purtat necuviincios... şi te-ai supărat pe mine, nu-i aşa?

— Ooooh! hohotea Baptistine, pradă unei adânci disperări care îi pusese un nod în gât, împiedicând-o să mai poată vorbi... oooh... sunt... sunt... prea.. nefericită!...

Speriat, Ernaudan se lăsă să cadă în genunchi în faţa făpturii adorate.

— Dar de ce, mămicule, nu pricep nimic... s-a întâmplat ceva?... Te-a supărat cineva... unde... nu cumva la Compiègne? Şi cine anume? Spune-mi, mămicule, te implor, spune-mi imediat şi oh, o să-l provoc la duel... o să-l ucid... bucăţi îl fac... numai spune-mi numele lui, mămicule, te rog, Baptistine, spune ceva...

— Nu... nu... nimeni, ni... nimeni nu mi-a făcut nimic.
— Atunci de ce plângi?
— Nu... nu... ştiu... nuuu... chiar nu ştiu de... de ce plâng! hohoti jalnic Baptistine.
Ernaudan de Gastagnac se reaşează perplex pe banchetă. Baptistine îl auzi că oftează adânc, dar era prea preocupată de propria nefericire ca să se mai întrebe de ce era trist însoţitorul ei. La rândul lui, acesta se simţea dintr-odată prea lipsit de experienţă ca să se descurce în inextricabilul hăţiş al sentimentelor feminine şi să le desluşească sensul. Un hop o proiectă brusc pe Baptistine în braţele căpitanului, ceea ce avu darul să declanşeze o criză şi mai grozavă de plâns.
— Vreau... vreau... să mor... sau... sau... să mă... duc la mânăstire! gemu Baptistine între două sughiţuri.
Umărul lat al lui Ernaudan inspira încredere. Baptistine se cuibări ca un copil mic.
Împuns de ghimpele curiozităţii, la primul popas de poştă La Fortune întredeschise portiera caleştii şi îşi strecură înăuntru mutra zâmbăreaţă, prefăcut discretă.
— Sst... pleacă de aici! protestă Ernaudan.
— Să vezi şi să nu crezi! Unde s-a mai pomenit asemenea ceva? Ăsta-i bărbat? Ăsta nu e cavalerist, ci dădacă! se cruci bodogănind La Fortune de parcă în joc ar fi fost însăşi onoarea regimentului.
Fără să aibă habar de reacţiile declanşate de comportamentul ei, Baptistine dormea dusă pe umărul lui Ernaudan, zâmbind prin somn unor privelişti numai de ea ştiute...

Capitolul VIII

— Ho! Ho! Am ajuns, căpitane! răcni La Fortune, convins că foloseşte un ton suav.

Baptistine tresări şi se trezi, ridicându-se de pe umărul înţepenit de nemişcare al lui Ernaudan. Uitase cu desăvârşire disperarea de mai adineauri, ba chiar se simţea cum nu se poate mai bine dispusă. Coborî sprinten din caleaşcă, trăgându-l pe Ernaudan după ea.

În salonul cel mare al castelului îi aştepta o surpriză. Prăbuşiţi faţă-n faţă, pe câte un fotoliu, Elisa şi Jéodard se întreceau în sforăituri. Aşteptându-şi pupila şi logodnica, Elisa şi Jéodard adormiseră în câte un fotoliu din care acum stăteau gata-gata să cadă.

Baptistine pufni în râs.

— Ah, mi-am făcut griji pentru dumneata, Domnişoară, mi-am trimis oamenii să te caute prin toate prăvăliile şi băcăniile din Compiègne. Zadarnică trudă, după câte văd, de vreme ce îmi vii acum, în miez de noapte, într-o stranie tovărăşie! spuse sec Castillon du Rocher, scuturându-se cu greu de moleşeala somnului, în vreme ce privirea lui încă înceţoşată de vise îşi ţintea sever logodnica şi pe nepricopsitul de căpitănaş de cavalerie uşoară care se ţinea ca o umbră după ea.

— Eu l-am rugat pe domnul Jéodard să te aştepte aici, porumbiţa mea, mă neliniştea întârzierea ta la cumpărăturile alea care nu se mai isprăveau odată, iar gândul că la întoarcere ai de traversat o pădure colcăind de fiare, de mistreţi şi de tâlhari, mă băga în răcori... se smiorcăi Elisa, făcând în ascuns semn Baptistinei că aceasta era versiunea pe care i-o

împărtăşise lui Jéodard.

— Oh, Jéodard, drăguţ din partea ta că ţi-ai trimis oamenii să mă caute, dar te asigur că nu avea nici un rost să o faci... Ţi-l prezint pe domnul Ernaudan de Gastagnac, care m-a ferit de orice primejdie şi m-a adus teafără până aici! spuse Baptistine cu tonul cel mai firesc din lume, prefăcându-se a nu fi observat tonul profund dezagreabil al logodnicului său.

Punându-şi tricornul la subţioară, tânărul cavalerist îşi pocni milităreşte călcâiele.

Jéodard se încruntă. O apucă autoritar de braţ pe Baptistine şi o trase spre fundul salonului, în vreme ce Elisa şi Ernaudan se măsurau din priviri, străduindu-se totodată să ciulească urechea spre a nu pierde nimic din interesanta conversaţie a celor doi logodnici.

— Trebuie să recunosc, Baptistine, că sunt cum nu se poate mai surprins, ba chiar şocat, de atitudinea ta. Aşa se poartă o logodnică? Poimâine urmează să ne căsătorim, ori poate ai uitat? Să fi uitat tu după amiaza noastră de ieri când m-ai făcut să cred că ţii la mine... continuă el, coborând glasul.

— Te înşeli, Jéodard, n-am uitat nimic! exclamă Baptistine ridicându-şi cu un aer nespus de drăgăstos neprihăniţii ochi albaştri spre logodnicul său.

Ameţit de privirea ei, Jéodard se clătină ca un om beat şi o strânse discret la piept.

— A... atunci, scumpa mea, fără să mă port ca un logodnic abuziv sau caraghios de gelos, pot să îmi îngădui să te întreb ce-ai căutat de una singură la Compiègne şi de ce te întorci în miez de noapte, cu blestematul ăsta de cavalerist, antipatic cum n-am mai pomenit, după tine?

Baptistine îşi muşcă enervată buzele.

„Cinstit-cinstit, complicaţi mai sunt şi bărbaţii ăştia” gândi ea, luându-l de braţ şi întorcându-l cu faţa spre Elisa şi Ernaudan.

— Dar bine, dragul meu Jéodard, explicaţia este foarte simplă, întreabă-l şi pe domnul de Gastagnac, m-am dus la Compiègne ca să-l văd pe rege! răspunse, cum nu se poate mai firesc, Baptistine.

— Hai? Doamne iartă-mă! se înecă Castillon du Rocher.

— Aşa cum îţi spun, continuă Baptistine. Majestatea Sa a fost extrem de binevoitoare! Oh, pentru că ai pomenit de căsătorie, să ştii că regele a hotărât să îţi acorde un titlu nobiliar. Sper să te bucuri, Jéodard, doar asta îţi doreai?

— Oh!... Aăă... ce... ce... se bâlbâi Castillon du Rocher.

— Da, reluă imperturbabil Baptistine, Majestatea Sa îţi va trimite o scrisoare cu pecete, sau aşa ceva... Ah, regele este chiar foarte, foarte drăguţ. Buun, acuma ştii, da? Asta e! şi acum, dragă Jéodard, te rog să nu te superi, începe să mă cam ajungă oboseala, chiar dacă în caleaşcă am dormit, nu-i aşa, Ernaudan? Elisa, vino cu mine să mă ajuţi să mă dezbrac. Pe mâine, Jéodard... conchise tandru Baptistine, întinzându-i mâna ei micuţă şi delicată.

Jéodard clipea năucit. Începea să înţeleagă că se pregătea să ia de soţie un veritabil fenomen de care pe zi ce trecea se simţea tot mai îndrăgostit.

— Draga mea, hâm... te rog să ierţi brutalitatea întrebării mele... prostul de mine, de unde să ghicesc eu că dragostea ce mi-o porţi te-a îndemnat să

întreprinzi această călătorie! Somn uşor şi vise plăcute scumpa mea, pe mâine, voi veni negreşit să mă interesez de tine, murmură el aplecându-se o clipă să sărute galant degetele ce i se întindeau şi îndreptându-şi imediat trupul voinic şi ţanţoş. Baptistine îl privi cu mândrie. Logodnicul ei avea prestanţă, nu glumă.

— La revedere şi mulţumesc, domnule de Gastagnac, i se adresă tânăra fată cavaleristului, în timp ce lua de pe o măsuţă un sfeşnic.

— Ah, se bătu ea cu palma peste frunte, domnul căpitan şi cavalerii săi sunt de bună seamă osteniţi. Buna mea Elisa, ai putea să le găseşti nişte camere cu paturi confortabile?

— Păi... ăăă... da, porumbiţa mea... desigur... spuse cam cu jumătate de gură Elisa, căreia ideea de a se ocupa de atâţia musafiri neaşteptaţi, la acel ceas târziu al nopţii, nu-i surâdea de fel.

— Lăsaţi, doamnă Elisa. domnule căpitan, locuinţa mea se află la numai două leghe depărtare de castelul logodnicei mele. Aş fi mai mult decât onorat să vă pot găzdui în noaptea aceasta, dimpreună cu oamenii domniei voastre.

Pentru Ernaudan de Gastagnac, propunerea Baptistinei avea toate temeiurile să fie mai atrăgătoare, dar căpitanul era un om cu bun simţ. Duse mâna la inimă şi se înclină în faţa lui Jéodard.

— Vă rămânem îndatoraţi, domnule. Să mergem!

Câteva minute mai târziu, Baptistine adormea din nou buştean, sub privirile din ce în ce mai îngrijorate ale bătrânei Elisa care vorbea de una singură, în timp ce aduna jupoanele, corsetul şi cămăşuţele trântite neglijent pe parchet de pupila ei.

— Regele... căpitanul... Doamne Dumnezeule, ştiu eu ce ştiu, ce ţi-e şi cu ereditatea asta, vai de mine şi de mine, ce pacoste... trebuie să o mărit degrabă... degrabă!

Baptistine avea să îşi amintească tot restul vieţii de căsătoria ei ca de un vis cam trăsnit. Dis-de-dimineaţă, doamna Quentin, „naşa” modei, dacă ar fi să dăm crezare celor afirmate lună de lună în paginile „Mercurului galant”[20] descinsese din „gondola” ei urmată de lucrătoare care cărau pe braţe munţi de cartoane pline-ochi cu mătăsuri, dantele, pasmanterii şi sumedenie de rochii gata cusute.

La scurt timp după aceea îşi făcu apariţia vestitul peruchier Legros. De prisos să spunem că cele două celebre personaje, frecventate zilnic de seniorii de la curte, nu se deplasau decât pentru sume colosale. Acum se in-vârteau ca doi titirezi împrejurul Baptistinei ameţind-o şi năucind-o cu o flecăreală din care ea nu pricepea mai nimic.

— Oh, priveşte domnule Legros, ce talie!

— Ce gât, doamnă Quentin, veritabil alabastru!

— Ce minune, e o plăcere să o „balenezi” pe domnişoara!

— Nu cumva să pui meşe false pe asemenea bucle de aur!

— Ce părere aveţi, domnişoară, de materialul acesta de culoarea nisipului, adică, nu, mai bine uitaţi-vă la cel perlat! Ah, un moar paietat.

— Treisprezece egrete!

— Nu, două bucle şerpuite.

— Pudrează, pudrează, domnule Legros!

[20] Revistă pariziană la modă.

— Un coc de bucle.
— Un puf din pene?
— Să încercăm boneta fluture.
— Şase panglici în „trompe l’oeil”!
— Mai repejor, fetiţo, mai repejor, bombăni doamna Quentin împingând de la spate pe una din croitoresele ei, arată-i domnişoarei noile crinoline. Ei, ce spune domnişoara? Doreşte o „cupolă”, o „rezemătoare”, un „butoi”, „janseniste”,,moliniste”, „în gondolă”... oricum rochia de mireasă trebuie să aibă o amploare de aproape patru metri.

Baptistine simţea că se înăbuşă în „corpul” strâns bestial pe trupul ei. Pe deasupra, fiecare din cei doi o împungea, o sucea, o trăgea de păr. Doamna Quentin o înţepa cu acele în timp ce, căţărat pe o scară, domnul Legros construia pe capul Baptistinei tot soiul de coafuri fanteziste.

Colac peste pupăză, din oră în oră, în acel furnicar năucitor dădea buzna un slujitor venit în goana calului de la castelul du Rocher, de fiecare dată mai asudat şi mai furios pe amorul stăpânului său. Cu braţele întinse în lături, cu capul strivit de cocurile domnului Legros, Baptistine se căznea să citească tandrele declaraţii de iubire şi poeziile închinate ei de Jéodard.

În sfârşit, pe la ceasurile patru ale după amiezii, în parcul castelului pătrunse în galop nebun însuşi Jéodard. Avea ochii holbaţi şi un aer năucit.

— Bap... Domnişoară de Villeneuve... ăăă... unde e logodnica mea? răcni domnul du Rocher.

— În apartamentele de sus, domnule Jéodard, e la probă! îi răspunse pe acelaşi ton Elisa pe care tocmai acea atmosferă agitată începea să o cam exaspereze.

„Ce tăun l-o fi împuns?” se miră ea urmărindu-l cu privirea cum suia scările din patru în patru trepte, ca fugărit de diavol.

— Oh, Baptistine, Baptistine! strigă Jéodard şi, uitând de orice convenienţă, se năpusti în camera logodnicei sale, dărâmându-l pe Legros din vârful scării lui şi răsturnând cutiile cu ace ale croitoreselor.

Doamna Quentin şi peruchierul îl priviră reprobator. O fi fost el putred de bogat, în schimb de bune maniere habar n-avea.

— Ei bine, prietene, ce s-a întâmplat? întrebă Baptistine acoperindu-şi pudic cu braţele gâtul dezgolit pentru probă.

— Oh, iertare... iertaţi-mă! exclamă Jéodard roşind ca un şcolar. Întorcându-se cu spatele la logodnica lui, îi întinse peste umăr un răvaş sigilat cu ceară roşie. Baptistine recunoscu pecetea regelui şi despături calm hârtia, în vreme, ce, peste umărul ei, doamna Quentin şi domnul Legros se străduiau din răsputeri să tragă ca ochiul la conţinutul misivei.

„Pentru importante servicii aduse coroanei, acordăm cu bunăvoinţă titlul de conte domnului Jéodard Castillon du Rocher, pe tot restul vieţii sale, precum şi pentru fiecare din noii-născuţi ai descendenţei sale directe, dacă va fi să aibă. Contele Jéodard va putea dispune de un blazon reprezentând două coarne de cerb pe un fundal azuriu, sub deviza „Primesc deci dau”

Întocmit la Versailles, astăzi, 30 martie 1745.

Ludovic”

— Acuma vezi, dragă Jéodard, spuse cu diabolică seninătate Baptistine, că nu te-am minţit?

— Oh, Baptistine, draga mea, te implor, dă-mi un pahar de apă! Mă sufoc... gemu Jéodard, care, copleşit de emoţie, se trânti pe o canapea şi îşi desfăcu cu degete nervoase jaboul scrobit al cămăşii.

— Dacă aţi isprăvit de probat doamnă Quentin, vă puteţi duce să vă odihniţi; şi domnia ta la fel, domnule Legros.

Baptistine îşi încreţi amuzantă fruntea. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că Jéodard ar fi în stare de asemenea subtilităţi. Într-adevăr, nici că se putea formulă mai fermă şi mai politicoasă pentru a se descotorosi de cei doi „artişti”.

— Desigur, desigur, domnule du Rocher. Am isprăvit şi îndrăznesc să nădăjduiesc că domnişoara este mulţumită de toaletele domniei sale. O să-i las una din croitoresele mele ca mâine dimineaţă să o ajute să-şi îmbrace rochia de mireasă, se fandosi doamna Quentin.

— Iar eu voi reveni personal ca să o pieptăn pe domnişoara şi să o „pudrez” pentru cea mai frumoasă zi din viaţa ei! adăugă domnul Legros părăsind de-a-ndărătelea încăperea.

Baptistine îl aşteptă să tragă uşa după el, pufni în râs şi acoperindu-şi pudic umerii cu un lung şal de mătase luă o carafă şi turnă apă din ea într-un pocal de argint.

— Poftim, dragă Jéodard, bea. Săracul de tine, ai asudat leoarcă. Te porţi mai rău ca un copil, ia te uită în ce hal eşti! În sfârşit, măcar acum sper să fii mulţumit. Ai titlul pe care ţi-l promisesem.

— Ah, scumpa mea, ce surpriză! Nu-mi venea să îmi

cred ochilor! Ah! De-aici înainte nu ai a te mai teme de bănuielile mele, micuţa mea contesă. Am deplină încredere în tine. Un singur lucru nu pricep... Oare ce-o fi vrând să însemne deviza de pe blazonul meu: „Primesc, deci dau...”? Poate că este o aluzie la averea mea care va spori întruna ca să te pot răsfăţa pe tine, Baptistine a mea, ca pe o adevărată regină! Oh, eu şi conte! CONTE! Contele du Rocher... da... contele Castillon du Rocher, spuse Jéodard şi ridicându-se de pe canapea, o trase de mână pe Baptistine în faţa unei oglinzi şi se privi în luciul ei.

Baptistine contempla cu înduioşare imaginea logodnicului său. Jéodard degaja un aer de reconfortantă robusteţe fizică şi morală. Deodată i se strânse inima. Bucuria lui copilărească îi umplea sufletul de amare remuşcări.

„Poate ar trebui să îl avertizez că regele vrea să mă ia la curtea lui numai pe mine!” îşi spuse ea cu oarecare regret, pentru că se simţea legată sufleteşte de Jéodard. „Nu. Mai bine nu îi spun nimic acum. O să-l înduplec pe Ludovic data viitoare, când o să gătim din nou împreună. O să înţeleagă că fiind măritată cu Jéodard, e foarte firesc să locuiască şi el cu mine la Versailles.”

Tot făcând şi desfăcând planuri în mintea ei, Baptistine nu observă că Jéodard încetase să mai admire în oglindă reflexul logodnicei sale, preferind originalul. Chipul îi devenise grav. Se aplecă încet spre ea şi trăgând ca din greşeală şalul în jos îi descoperi un umăr şi îşi lipi buzele de el. Baptistine se înfioră şi gândul îi zbură într-o clipă la rege şi la Ernaudan. Intuiţia îi şoptea că nu era frumos ce făcea, fără să-şi

dea prea bine seama faţă de cine era în fond mai vinovată.

— A, nu, domnule Jéodard! Vă rog să respectaţi uzanţele! De-abia mâine veţi avea depline drepturi asupra ei! se răţoi cu indignare Elisa care tocmai intrase în cameră.

— O, doamnă Elisa... nu mi-o luaţi în nume de rău.. dar... ştiţi... eu... începu să se scuze Jéodard, adânc ruşinat

— Înţeleg, înţeleg... am trecut şi eu prin multe în viaţă, domnule Jéodard, aşa că te iert... dar mâine e mâine... asta e! Şi tu, porumbiţo, fă bine şi strânge-ţi şalul pe piept, ai să răceşti, i se adresă sever Baptistinei bătrâna guvernantă.

— Gata, gata... am plecat... hâm, sunteţi sigură că nu mai aveţi nevoie de nimic, doamnă Elisa, şi dumneata, domnişoară Baptistine? întrebă ceremonios Jéodard sub privirile glaciale ale Elisei. Atunci ne revedem mâine. Voi fi aici cu puţin înainte de miezul zilei, ca să semnăm hârtiile. Pe urmă vom pleca spre biserică, separat, fiecare în câte o caleaşcă, pentru slujba de la ceasurile două ale după amiezii. Domnişoară Baptistine, veţi fi condusă spre altar de vărul meu, domnul Papoule de Grandchamp, o persoană foarte respectabilă, care va fi nespus de bucuros să împlinească această plăcută misiune. După ceremonie, veţi fi gazda unui fastuos supeu care ne va reuni pe toţi la castelul du Rocher şi... şi după aceea... ei bine, vom rămâne în sfârşit... hâm... singuri... asta e... doamnelor, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să fiu pe plac... aşadar, pe mâine... pe mâine... încheie Jéodard luându-şi tricornul şi îndreptându-se spre uşă.

— Îţi mulţumesc, Jéodard, pentru tot... pe mâine, strigă după el din prag, Baptistine, trimiţând bezele din vârful degetelor, în urma logodnicului care cobora scările cu vizibil regret.

— O, la, la, bietul domn, mi se pare mie sau şi-a pierdut de tot capul după tine, ticăloasă mică! o certă în glumă Elisa, pufnind în râs, nu fără anume satisfacţie.

— Ei, da, oftă Baptistine pe un ton mai mult decât filozofic, vezi tu, Elisa, am impresia că de fapt e foarte simplu să le suceşti bărbaţilor minţile! Toţi spun şi fac aceleaşi lucruri... şi... e foarte agreabil!

— Ce... ce vrei să spui, porumbiţa mea?! se bâlbâi Elisa.

— Oh, nimic... nimic... decât că ştiu că... o să-mi placă foarte mult viaţa... lângă un bărbat...

— Ah, bine... bine... îi mai veni inima la loc, chiar dacă nu de tot, prea bunei Elisa. Hai, porumbiţa mea, îmbracă-te, vino să cinăm împreună, numai noi două, pentru cea din urmă oară, adăugă cu tristeţe guvernanta pornind spre scară.

— Da, iubita mea, sosesc îndată, numai că nu e pentru ultima oară. Noi două n-o să ne despărţim niciodată. Doar vei locui cu mine şi cu Jéodard! îi strigă Baptistine strecurându-şi mutriţa poznaşă prin uşa întredeschisă, în vreme ce îşi trăgea peste cap o cazacă verde.

— Da, sigur, dar nu va mai fi la fel! murmură Elisa, adăugând ca pentru sine, în timp ce cobora scările: „Copila asta mă depăşeşte şi pace!”

Ajunsă în vestibulul de la parter, aprinse o torţă şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ei, ho! Am auzit! Cine Dumnezeu o mai fi? strigă ea auzind că de afară cineva ciocănea discret în aşa cea maro de la intrare.

— Aduc un mesaj urgent! răsună o voce cu accent gascon.

— Ah, dumneata erai! Ce mai doreşti, băiete? deschise uşa Elisa, din ce în ce mai agasată de toate acele vizite intempestive.

Plin de colb din cap, până în picioare, Ernaudan de Gastagnac venise însoţit doar de La Fortune, care îl aştepta în faţa peronului, fără să se mai ostenească să descalece.

— Porunca regelui! Trebuie să predau personal un mesaj domnişoarei Baptistine de Villeneuve-Caramey, spuse politicos Ernaudan, salutând-o pe bătrâna guvernantă.

— Da, doamnă, îi întări spusele cu un rânjet La Fortune. Chiar aşa a spus Majestatea Sa, după care a adăugat: „Du-te şi tu, bunul meu La Fortune, ca să-ţi ajuţi căpitănaşul în această dificilă misiune!”

Ernaudan de Gastagnac se mulţumi să arunce o privire asasină ordonanţei sale, în vreme ce Elisa ridica disperată braţele spre cer.

— Bine, bine, suie la primul etaj, căpitane, şi bate la a doua uşă pe stânga, acolo ai s-o găseşti pe domnişoara Baptistine, iar dumneata, omule, descălecă şi vino să bei ceva cald în bucătărie.

— Oh, sunteţi prea bună, doamnă, mai ales că, să nu-mi spuneţi pe nume dacă vă mint, dar pe cinstea mea, iertaţi-mă că mă încumet, să v-o spun, mi-au cam degerat nucuşoarele.

— Regele... din nou Regele... murmură Elisa

îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre bucătărie, fără să mai stea să asculte, din fericire, limbajul cam verde al cavaleristului care i-ar fi înroşit obrajii zbârciţi. Hâm... Regele.... toată vânzoleala asta nu-mi miroase deloc a bine...

„Inimioară,
De când ai plecat mă gândesc numai la tine. Mi-e sete de râsul tău. Ţi-am pregătit pentru mâine o surpriză. Un cuvinţel din partea ta, trimis prin acest mesager de toată încrederea, va umple de bucurie sufletul unui biet ocnaş, care tânjeşte după ochii tăi.
Prizonierul”

Baptistine se apropie de fereastră ca să citească încă o dată biletul de o răvăşitoare tandreţe. I se părea că binecunoscutul glas răguşit îi şopteşte la ureche cuvintele drăgăstoase ale acelui scurt mesaj. Ridicându-şi privirile de pe bucata de hârtie se întoarse spre Ernaudan care aştepta trist lângă uşă. Strălucitori de bucurie, ochii Baptistinei păreau mai albaştri şi mai imenşi ca niciodată.

— Lasă, am înţeles, asta e, n-am cum să lupt! murmură Ernaudan, zdrobit de gelozie.

— Oh, prietene! Dragă şi bunule prieten care ai ştiut să mă consolezi cu atâta generozitate ieri. Nu fi supărat pe mine. Nici măcar nu ţi-am dat bună ziua, egoistă ce sunt! exclamă Baptistine, ruşinată de a se fi repezit să îi smulgă nerăbdătoare plicul din mână, făcând apoi abstracţie de prezenţa lui. Ca să îl îmbuneze, se apropie de el şi, înălţându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz.

Interzis, băiatul se căzni să îşi păstreze sângele rece.

— Domnişoară, mi s-a cerut să aduc înapoi un răspuns din partea dumneavoastră! spuse el pe un ton voit glacial.

— Imediat, imediat, într-o secundă e gata, se precipită Baptistine spre o măsuţă de scris.

Înmuie pana de gâscă într-o călimară, rămase cu ea suspendată în aer şi cu capul dat pe spate ca o şcolăriţă în căutare de inspiraţie, şi de-abia după aceea se aşează pe scaun, se ridică, se reaşează şi, în sfârşit, caligrafie în grabă câteva rânduri.

„Dragă Prizonierule,

De-abia aştept să fiu iarăşi singură cu dumneata şi mai ales să gătim din nou împreună. Am furat o nouă reţetă de la guvernanta mea. E vorba de secretul unei şunci...

Îmi vorbeşti de o surpriză... mă faci nerăbdătoare să o aflu.

Sunt foarte ocupată cu căsătoria mea dar mă gândesc mult la dumneata.

Baptistine

P.S. Cum pentru dumneata nimic nu e greu, fii bun şi acordă-i cornetului care îţi va aduce acest bilet gradul de căpitan. Este foarte drăguţ şi mi-ar face o mare bucurie. Ah, uitam să îţi mulţumesc pentru titlul de conte acordat domnului du Rocher. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, dar n-a prea înţeles deviza. Ca să-ţi spun drept, nici eu... Nu face nimic, o să-mi explici când vom fi singuri.”

Baptistine îşi reciti cu atenţie textul. Şovăi asupra ortografiei a două sau trei cuvinte, corectă scoţând limba, unul din acele blestemate participii trecute şi, în fine, împături satisfăcută hârtia.

— Poftim, Ernaudan, poţi să duci acest mesaj, dar stai, mi-a venit o idee... ce-ar fi să cinezi mai întâi cu Elisa şi cu mine? îl întrebă Baptistine întinzând plicul pe care, între timp îl sigilase cu ceară albastră.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, domnişoară, dar... nu mi-e foame. Şi apoi am ordin să mă întorc în galop la Versailles... Suntem grăbiţi, domnişoară! răspunse sec Ernaudan pe când strecura preţiosul răvaş într-unu din buzunarele tunicii sale.

— Oh, ce urât te porţi, ce rău eşti cu mine! Nu mai înţeleg nimic. Şi eu care mă bucuram atâta că te văd! Hai, spune, ce trebuie să fac pentru a te vedea din nou zâmbitor şi bine dispus?

Ernaudan o apucă de mână.

— Baptistine... mămicule... ce frumoasă eşti... ce tăliuţă subţire şi mlădie şi... sunt rău cu tine din gelozie... gelozia mă înăbuşă, mi-a pus aici în gât un nod amar. Nu mă pot împăca cu gândul să te ştiu a altuia, fie el oricât de sus pus, înţelegi? Cât despre logodnicul tău, îmi vine să îl strâng de gât la ideea că mâine... mâine... va avea toate drepturile... Oh, mă faci să uit de toate, Baptistine, din pricina ta sunt gata să-mi uit şi de datorie, şi de misiunea primită.

Ernaudan o apucase de braţe pe Baptistine şi aproape că o zgâlţâia la fiece frază.

„Ce tot îndrugă băiatul ăsta? se întreba Baptistine. La ce drepturi se referă... şi de ce e gelos? Nu pricep. Poate că n-ar trebui să-l las să mă ţină de braţe! Vai de

mine, dacă ar intra acum Jéodard, ce şi-ar închipui? Şi... şi... Ludovic ce-ar spune?”

— Mămicule, mi-ai frânt inima, continuă Ernaudan, cum să uit că ai dormit în braţele mele...

Un strigăt disperat le îngheţă inima în piept. Buna Elisa care intrase pe nesimţite în cameră, se lăsase moale pe un scaun de lângă uşă.

— Dumnezeule, ce mi-au auzit urechile? gemu îngrozită buna guvernantă.

— Nimic, draga mea te asigur că nu e cazul să te agiţi. Mai bine vino să ne dai de mâncare, domnul de Gastagnac se grăbeşte să se întoarcă la Versailles! zâmbi Baptistine sărutând-o afectuos pe amândoi obrajii ca s-o împace, ştiind că bătrâna doică nu rezista la gesturile ei de tandreţe.

— Bine porumbiţa mea dar să ştii că nu te mai scap o clipă din ochi, declară ferm Elisa, aruncându-i lui Ernaudan o privire de smoală.

Baptistine pufni în râs. Îi întinse mâna lui Ernaudan şi îl trase spre bucătărie unde La Fortune înfuleca de-acuma de zor.

— Trebuie să fiu cu ochii în patru... până mâine, oftă bătrâna guvernantă privind în urma tinerilor care coborau vesel scara. După aceea... Dumnezeu cu mila!

Capitolul IX

— Trăiască mireasa!

— Trăiască dom’şoara!

— Oh, priviţi ce frumoasă e!

— Un înger nu alta!

— Trăiască mireasa!

— Trăiască domnu’ conte!

Baptistine le făcea vesel cu mâna ţăranilor buluciţi de-a lungul drumului.

— Tare mi-ar place să mă mărit în fiecare zi! îşi spuse ea, fericită să vadă că pentru locuitorii din Mortefontaine nunta ei se dovedea evenimentul anului.

Sătencele îşi îmbrăcaseră stradele de sărbătoare şi îşi purtau ţanţoş ilicele vărgate, de „siameză”, şi bonetele din muselină plisată. La rândul lor, bărbaţii îşi lepădaseră degrabă saboţii şi veşmintele de zi cu zi şi îmbrăcaseră tunici din postav negru peste cămăşile din pânză albă pe care le puneau numai când mergeau la biserică.

Baptistine era ferm hotărâtă să li se alăture, după supeul de la castelul du Rocher, ca să danseze cu ei un „rigaudon”[21]. Un hambar aflat la hotarul dintre domeniile Baptistinei şi ale lui Jéodard fusese amenajat anume în acest scop. Jéodard avea să le ofere sătenilor un ospăţ pe cinste, după care mirii şi invitaţii domnului du Rocher urmau să se reîntoarcă la castel pentru supeul de la ceasurile patru ale dimineţii.

— Hei, dom’şoara Baptistine, n’o s’te culşi cu bărbatu’ făr’joşi cu noi o ţâră, hai? strigă o namilă de flăcău cu o faţă simpatică şi o claie de păr roşu şi creţ.

Sătenii pufniră într-un râs cu subînţeles.

— Da’ mai taşi, tu, Albin, nu ţi’i ruşini?

— Nu-l ascultaţi dom’şoara, pi prostu’aist’.

Baptistine roşi. Îi cunoştea pe toţi acei bravi ţărani şi

[21] Dans popular.

Albin îi ieşise deseori în cale pe când se plimba călare. Băiatul nu îşi îngăduise niciodată vreo necuviinţă, deşi Baptistine simţise deseori că ochii lui o frigeau. În orice caz, acum flăcăul rostise în gura mare exact ce gândea ea. Baptistine întoarse capul spre un grup de femei, ceva mai placide.

— Mai daţi-ne, dom’le, conte, mai daţi! strigau copiii alergând în întâmpinarea caleştii lui Jéodard.

Baptistine îşi scoase capul prin portieră să privească spre atelajul logodnicului ei. Aceasta zvârlea cu generozitate poporului adunat să-i vadă trecând pe miri, pumni întregi de bănuţi, de un sol.

— Mulţumim, Monsignore!

— Şi mie, şi mie, Excelenţă!

Jéodard se umfla în pene. Ziua acea marca apoteoza succesului său. Portiera caleştii lui mirosea plăcut a vopsea proaspătă, de la noul blazon zugrăvit în culori strălucitoare; Jéodard privi în urmă şi cu vârful degetelor trimise o tandră sărutare Baptistinei.

— Ce noroc pe tine, scumpa mea, ai un soţ frumos, bogat şi nebuneşte îndrăgostit de tine! Mă uitam la el adineauri pe când semna contractul de căsătorie. Mi-aş pune capul că n-a auzit nici o iotă din discursul domnului Baton şi din enumerarea somptuoasei donaţii pe care ţi-a făcut-o. Oricum, iată-te îmbrăcată în aur, din cap până în picioare! spuse zâmbind doamna Le Normant d’Etioles care o însoţea pe mireasă împreună cu domnul Papoule de Grandchamp.

Baptistine nu-i răspunse. Încă de dimineaţă, zeflemelele Jeanne-Antoinettei o agasau şi începuseră să o calce pe nervi. Oftă, hotărâtă să nu-şi strice dispoziţia în acea zi senină şi caldă, prima de acest fel

din acel an.

— Nunta mea a adus primăvara! şopti ea observând că peste noapte mugurii începuseră să plesnească şi că ciripitul vesel al păsărelelor însoţea urările ţăranilor.

— Ha, ha, Baptistine a devenit poetă! Ce nostimă eşti, scumpa mea... haide, spune-ne, eşti fericită? întrebă doamna Le Normant d'Etioles aranjând, cu un gest în aparenţă afectuos, unul din cele trei bucheţele ale miresei.

— Bineînţeles că este fericită, dragă doamnă Le Normant numai că pentru ea aceasta este o zi cu totul specială şi este emoţionată, ca noi toţi de altfel! Eu unul mă simt de parcă mi-aş cununa propria odraslă! remarcă cu blândeţe bunul domn Papoule de Grandchamp, mângâind afectuos mâna Baptistinei. Aceasta îl privi cu recunoştinţă. Ziua începuse aşa de bine... de ce trebuia să se enerveze tocmai acum?

— Simpaticul tău soţ te-a lăsat iarăşi singură, Jeanne-Antoinette? întrebă pe nepusă masă Baptistine.

Doamna Le Normant tresări înţepată.

— Nu, draga mea, bietul...

— ... şi dragul de el este mereu răcit! îi luă Baptistine vorba din gură, râzând în hohote.

Domnul Papoule le privea fermecat, pe cele două tinere şi frumoase femei, care, i se părea lui, erau cele mai bune prietene din lume. Ce-i drept, acum Baptistine zâmbea cum nu se putea mai drăgălaş Jeanne-Antoinettei. De fapt, nici nu se desluşea prea bine ce se petrecea în sufletul său. La rândul ei, cuprinsă poate de remuşcări, doamna Le Normant îi luă afectuos mâinile într-ale ei.

— Trăiască mireasa!

— Trăiască mirii!

Cele două caleşti dădură ocol piaţetei din faţa bisericii, în uralele mulţimii adunate acolo încă de dimineaţă. Jéodard coborî sprinten din atelajul lui, făcu un semn drăgăstos logodnicei sale şi punându-şi tricornul sub braţ, se îndreptă cu paşi mari spre biserică, urmat, de Elisa care făcea pe „soacra”.

„Îl iubesc... da, îl iubesc,” îşi spuse Baptistine, cu inima bătând de nerăbdare, „şi voi fi soţia lui...”

— Fiţi bună şi coborâţi, frumoasă domnişoară!

Baptistine tresări, smulsă din visare de glasul domnului Papoule care îi întindea amabil braţul.

Dinaintea portalului bisericii, cu o halebardă în mână, îi aştepta ţanţoş Blaisois. În interiorul sfântului lăcaş, o prea cucernică fată bătrână din parohie, domnişoara Barbe Dondaine, atacă la orga cu pedale primele măsuri ale unui marş nupţial. Baptistine se pregăti să descindă la rândul ei din caleaşcă.

— Nu mi-ai răspuns, Baptistine, eşti sau nu pe deplin fericită? şopti Jeanne-Antoinette apucând-o de cot.

— Of, pisăloagă mai eşti, Reginuţă!... se impacientă Baptistine.

Un neaşteptat tropot de cai tulbură liniştea pieţii. Ernaudan şi cavaleriştii lui escortau un somptuos cupeu în care nu se afla nimeni. Transpirat şi plin de praf, Ernaudan descălecă lângă caleaşca miresei, aruncă Baptistinei o privire grea de reproşuri şi, cu aerul sumbru şi disperat al cuiva căruia i-a pierit bucuria de a mai trăi, intră grăbit în biserică.

Baptistine roşi şi încercă să-şi elibereze cotul din încleştarea prietenei sale. Nemiloasă, aceasta o strânse şi mai ferm.

— Ticăloasă mică! Te măriţi cu un bărbat care te adoră, dar tu, tu pe cine iubeşti cu adevărat? murmură Jeanne-Antoinette în vreme ce afară, în faţa bisericii, domnul Papoule aştepta nerăbdător să le vadă isprăvindu-şi şuşotelile. Bravul bărbat nu se putea împiedica să nu-şi spună că nu prea era nici momentul şi nici locul potrivit pentru a oferi un ultim „sfat” unei tinere mirese.

— Ascultă, Jeanne-Antoinette, ai început să mă plictiseşti cu interogatoriul ăsta. Dacă n-ai ce face, ocupă-te de bărbatul tău. De altfel nu înţeleg de loc unde baţi, răspunse agresiv Baptistine.

— Serios? Atunci fă bine şi spune-mi cum de ai izbutit să obţii un blazon pentru Jéodard... replică perfid Jeanne-Antoinette.

— Poţi fi sigură să nu scriind poezii de trei parale în care *plăcere* rimează cu *durere* şi nici semnându-le „Ochi de aur”! izbucni Baptistine.

Doamna Le Normant păli.

„Ticăloasa mică! Va să zică a citit biletul trimis de mine regelui. Dar oare cum şi unde? Să i-l fi arătat el? Ah, o să mi-o plătească!” îşi spuse în sinea ei Jeanne-Antoinette, lividă de furie.

Încântată să constate că o lăsase fără replică, Baptistine îi întoarse spatele şi coborând din caleaşcă, uşoară ca un fulg, îl luă graţios de braţ pe domnul Papoule.

— Vai, da’ frumoasă mai este!

— Şi înduioşător de nevinovată!

— Al naibii Jéodard!

Cu ochii plecaţi, Baptistine păşea spre altar întovărăşită de murmurele admirative ale celor

prezenţi, în timp ce domnişoara Barbe Dondaine clămpănea tot mai energic la instrumentul ei cu foale. Mireasa plutea ca într-un vis pe dalele neregulate şi tocite de vreme ale bătrânei biserici.

— Porumbiţa mea, porumbiţa mea, hohoti Elisa, fără să îşi poată stăpâni lacrimile de fericire, în timp ce se precipita să o conducă pe Baptistine lângă Jéodard.

Tânăra fată simţi că logodnicul ei o priveşte cald şi admirativ. Ce-i drept, era superbă în rochia ei, „à la française”, din satin brodat de culoarea paiului, brodat cu fire multicolore de mătase. În partea din spate, faldurile rochiei se revărsau somptuos într-o trenă princiară, iar în faţă se mulau strâns pe bust, volanul corsajului lăsând să se întrevadă un decolteu ameţitor. Baptistine ridică ochii spre Jéodard, încântată de cât de bine îl prindea costumul lui de catifea vişinie.

— Tare frumoşi mai sunt împreună, ca nişte turturei!

Domnişoara Barbe isprăvise de chinuit urechile enoriaşilor. În aşteptarea parohului, toată lumea schimba impresii despre miri.

Baptistine întoarse capul şi îl zări pe Ernaudan care, rezemat de confesional, o privea ţintă, în vreme ce îndărătul lui, La Fortune căsca de-i trosneau fălcile.

„Mă întreb de ce o fi venit cu o caleaşca goală? Să îl fi trimis regele după mine... Asta să fie surpriza?... Ah, nu, nici nu mă gândesc să îl părăsesc pe Jéodard într-o zi ca asta!” îşi spuse Baptistine zâmbind amabil ofiţeraşului.

Jéodard o smulse din gândurile ei, luând-o de cot şi ridicând-o în picioare. Întreaga asistenţă îi imită într-un adevărat concert de scârţâieli de scaune.

Baptistine îşi aranja faldurile fustei peste enorma

crinolină. Clopotele răsunau vesel. Emoţionat din cale afară, părintele Hyacynthe îşi făcu intrarea în biserică precedat de Blaisois şi de doi corişti şi se îndreptă spre altarul unde îl aşteptau mirii.

Baptistine zâmbi preotului.

Acesta tuşi ca să îşi dreagă glasul:

— Dragi fraţi, ne pregătim aşadar să celebrăm cu bucurie cununia religioasă a domnişoarei Baptistine de Villeneuve-Caramey care a crescut aici, sub ochii noştri, ai tuturor, la Mortefontaine, apoi a plecat la pensionul doamnelor Ursuline, de unde s-a reîntors orfană...

Întristată de acea rememorare, Baptistine îşi plecă fruntea.

— ... cu atât mai mult ne bucurăm să ştim că şi-a găsit o nouă familie alegându-şi un soţ al cărui renume şi ale cărui înalte virtuţi morale i-au câştigat pe drept titlul de nobleţe acordat de Majestatea Sa Regele Ludovic al cincisprezecelea...

Părintele Hyacynthe îşi plimbă satisfăcut privirea pe deasupra capetelor asistenţei. Găsise tonul potrivit şi simţea că enoriaşii îl ascultă cu atenţie!

„Inimioară... inimioară... mi-e dor de tine...” i se păru Baptistinei că şopteşte cineva.

Amintirea glasului răguşit al regelui o făcu să suspine înăbuşit. Bănuind că tristeţea ei se datora cu totul altor motive, Jéodard o luă tandru de mână, sub privirile compătimitoare ale preotului.

„Cred că totuşi aş fi preferat ca în locul lui să se afle Ludovic”, îşi spuse Baptistine privindu-şi logodnicul. O clipă i se păru că acesta avea trăsăturile regulate şi ochii catifelaţi şi expresivi al regelui şi îi zâmbi

drăgăstos. Jéodard îi strânse degetele. Baptistine se trezi din visare. Părintele Hyacynthe îşi îndreptă ochelarii pe nas şi luă din mâinile lui Blaisois care i-l întinse cu mult respect, ceaslovul de căsătorii.

Domnişoara Barbe chinui din nou orga ei cu pedale. Baptistine pricepu că urma cununia propriu-zisă. O spaimă incontrolabilă îi cuprinse inima, care începu să-i bată nebuneşte. Se întoarse să vadă dacă cei din biserică îi observase panica şi dădu cu ochii de Ernaudan care îi făcu un semn discret cu mâna, numai că ea nu înţelese ce anume intenţiona să îi comunice cavaleristul.

„În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin...”

Baptistine se uită din nou la părintele Hyacynthe şi îşi făcu grăbit semnul crucii, cu o întârziere de câteva secunde faţă de restul asistenţei. Lacrimi de enervare îi înecau frumoşii ochi albaştri. Jéodard privi şi el crunt în direcţia lui Ernaudan.

— Hâm, ce caută aici soldăţelul ăsta nenorocit?! mârâi el.

— Sst! sst! îl potoli părintele Hyacynthe, căruia acei logodnici începeau să i se pară din cale afară de agitaţi.

Baptistine îşi lăsă bărbia în piept. Părea o sfântă din cărţile de rugăciuni. Străbătând vitraliile bisericii, razele soarelui îi nimbau părul în mii de culori. Fascinat, Jéodard nu-şi putea lua ochii de la logodnica lui.

— *Turn capit operiat et spunsus alloquens cos interrogat ut sepuitus*... reluă părintele Hyacynthe, înainte de a trece la clasica formulă rituală.

— Vă aflaţi aici ca să vă uniţi vieţile în faţa sfântului altar?

— Da, domnule! răspunse limpede Jéodard, având grijă să evite vulgara formulă „domnule preot”, folosită de oamenii de rând.

„După cină ne vom duce să dansăm şi... după aceea mă voi reîntoarce la castel, rezemată de umărul lui, ca în caleaşcă, cu Ernaudan. Slujitorii vor stinge făcliile şi... va începe noaptea nunţii noastre... dar, dar dacă în locul lui ar fi fost Ludovic sau Ernaudan? Oh, Ludovic... de ce nu pot să mă mărit cu el... şi dacă el vrea să locuiesc în preajma lui... Dumnezeule, ce va spune Jéodard...” se gândi Baptistine, simţind că i se usucă gâtul. Îngrozită, îşi împreună mâinile.

— Copila mea, înţeleg, că te rogi şi faci foarte bine, totuşi trebuie să îmi răspunzi la întrebare, rosti cu blândeţe părintele Hyacynthe.

Baptistine ridică ochii. Jéodard o privea neliniştit.

— Poftim? Iertare... m-aţi întrebat ceva, părinte?

— Da, copila mea, te întreb pentru a treia oară: vă aflaţi aici ca să vă uniţi vieţile în faţa sfântului Altar?

— Da, da, domnule! se grăbi să răspundă Baptistine.

Jéodard răsuflă uşurat. Copiliţa acea îl făcea să îşi piardă minţile. Îşi lipi cotul de al ei. Baptistine înălţă capul spre el. Contactul cu braţul cald al logodnicului său o readuse la realitate şi, schimbătoare cum îi era felul, îi zâmbi încrezătoare: îl iubea pe Jéodard şi nu mai dorea să se mărite decât cu el.

— Vă mărturisiţi credinţa şi apartenenţa la religia catolică, apostolică şi romană? continuă părintele Hyacynthe.

— Da, domnule, răspunse Baptistine, la unison cu

Jéodard.

Tânăra fată începea să îşi piardă răbdarea. Părintele Hyacynthe era de-a dreptul pisălog. Prea lungea slujba.

— Vă aflaţi aici de bună voie şi nesiliţi de nimeni?

— Da, domnule, repetară Baptistine şi Jéodard.

Mireasa era din ce în ce mai absentă, atenţia fiindu-i abătută de gândurile ce nu-i dădeau pace, bântuind-o ca un uragan.

„În curând voi fi singură cu Jéodard... dar singură am fost şi cu Ludovic... ce... ce s-ar fi întâmplat dacă nu trebuia să cineze în public?”

Baptistine îşi pipăi gâtul... îi era cald şi se întreba dacă nu are febră.

— N-ai nimic draga mea, mai e puţin şi plecăm acasă la noi, murmură drăgăstos Jéodard aplecându-se spre ea.

Baptistine îi zâmbi tandru.

— Creştini aici de faţă... aflaţi că nu s-a publicat nicăieri vestea căsătoriei Domnişoarei Baptistine de Villeneuve-Caramey cu domnul conte Jéodard Castillon du Rocher, deoarece am obţinut de la Monseniorul arhiepiscop dispensa celor trei anunţuri, dată fiind notorietatea mirilor. Vă comunicăm aşadar hotărârea lor de a se uni sub auspiciile prin sfânta legătură a cununiei, şi vă cerem tuturor să declaraţi acum şi aici dacă aveţi cunoştinţă de vreo piedică ce ar face cu neputinţă celebrarea legitimă a acestei căsătorii, amintindu-vă că pe acela care are cunoştinţă de aşa ceva şi nu ne-o va dezvălui îl paşte excomunicarea.

Baptistine începu să-şi scuture picioarele amorţite. Cinstit-cinstit, părintele Hyacynthe o lungea peste măsură.

„Asta nu mai e o cununie, ci slujba cea mare de duminică!” îşi spuse ea.

După ce rosti cu glas monocord acea obligatorie formulă sacramenală, părintele Hyacynthe zâmbi şi plimbă o privire satisfăcută pe deasupra elegantei asistenţe. În biserică domnea o tăcere cu adevărat religioasă. Blaisois se apropie respectuos cu pernuţa de catifea pe care se aflau verighetele. Preotul le făcu celor doi logodnici semn să îngenuncheze. Baptistine îşi lipi fruntea de rezemătoarea de lemn.

Jéodard îi luă cu emoţie mâna albă şi delicată pe care ea i-o încredinţa pentru tot restul vieţii. Baptistine îi privi pielea bronzată şi degetele puternice, bărbăteşti.

„Cu mâna asta o să mă mângâie... Dar dacă era mâna lui Ludovic? Oh, Jeanne-Antoinette avea dreptate, sunt un monstru... ar trebui să mă rog... da, să mă rog... iartă-mă Doamne... e cea mai frumoasă zi din viaţa mea...”

Spăşită, căindu-se pentru gândurile păcătoase care o tulburau în acele clipe sfinte, Baptistine îşi înfipse mai tare bărbia în piept.

— Întrucât nu există nici o piedică în calea celebrării acestei ceremonii... reluă părintele Hyacynthe, ridicând braţul ca să îi binecuvânteze pe cei doi miri...

— Ba da, opriţi cununia! tună un glas de bărbat.

Toţi cei prezenţi în biserică încremeniră.

Capitolul X

— Opriţi această cununie... ea nu poate fi binecuvântată! repetă necunoscutul pe un ton şi mai autoritar.

Întreaga asistenţă îi privea cu gura căscată pe intruşii care dăduseră buzna în biserică şi se opriseră sub o arcadă laterală.

Baptistine părea preschimbată în statuie. Jéodard o apucă protector de braţ.

— Pf! Cineva vrea să ne facă o glumă proastă! îi şopti el mai mult ca să-şi dea singur curaj.

Tânăra fată nici nu-l auzi. Încordată ca un arc, privea spre intrare, încercând să descopere „cine anume” întrerupsese ceremonia.

„Inimioară, ţi-am pregătit o surpriză pentru mâine...”, glasul regelui îi răsună obsedant în urechi.

„Să fie porunca regelui?... Oh! Să se fi răzgândit Ludovic? Dar de ce?” se întreba Baptistine cu inima bătând să-i spargă pieptul. Oricât şi-ar fi dorit să descopere identitatea intruşilor, îi era cu neputinţă să o facă. Străinii se încăpăţânaseră să rămână în penumbră.

— Cu ce drept tulburaţi pacea acestui sfânt lăcaş şi sfânta taină a cununiei!? exclamă cu indignare părintele Hyacynthe căruia îi trebuiseră câteva secunde ca să-şi revină din stupoare şi să îşi recapete glasul.

— Cu dreptul, domnule... că este dreptul nostru să o facem! reluă acelaşi glas trufaş în care răzbătea şi o

undă de imperceptibilă emoţie, ce nu scăpă urechilor atente ale celor din biserică.

Baptistine păli. Bărbatul care vorbise cu acea calmă insolenţă se desprinse lent din grupul tovarăşilor săi. Mai înalt cu un cap decât toţi cei din biserică, îşi ţinea cu obstinaţie chipul în umbra coloanelor.

— Iertaţi-ne, domnule dar fiţi încredinţat că numai conştiinţa ne-a îndemnat la acest suprem demers! rosti cu glas blând şi convingător un personaj aflat în spatele cavalerului cel înalt.

— Ei bine, atunci apropiaţi-vă şi spuneţi ce aveţi de spus, dar oricine aţi fi, vă ameninţăm cu excomunicarea dacă din răutate şi fără temei doriţi să împiedicaţi această căsătorie! răcni părintele Hyacynthe care îşi venise în fire şi aţintea ameninţător braţul în direcţia necunoscuţilor.

„Porumbiţa mea... Dumnezeule... ah!” gemu bătrâna Elisa agăţându-se cu atâta disperare de braţul domnului Papoule încât îi smulse broderiile de pe mânecă. Cu excepţia Elisei, nimeni altcineva nu se clinti, de parcă o plasă de plumb ar fi căzut peste întreaga asistenţă, paralizând-o.

Cei doi necunoscuţi ieşiră de după coloana masivă de piatră desprinzându-se de grupul altor trei bărbaţi care păreau să îi însoţească şi care îşi încrucişară braţele şi se postară în faţa portalului principal, cu intenţia evidentă de a bloca ieşirea. Un freamăt străbătu mulţimea invitaţilor. Nu cumva era o capcană? Dacă aveau de-a face cu tâlhari şi ucigaşi de drumul mare?

Baptistine îşi duse instinctiv mâna la gât. Jéodard o cuprinse de îndată pe după umeri cu un gest

deopotrivă posesiv şi protector.

Cu tricornul pus sub braţ, cei doi bărbaţi înaintau, cu pas marţial spre altar. Cizmele lor răsunau energic pe dalele de piatră. Toată lumea îşi ţinea respiraţia. Hainele prăfuite ale necunoscuţilor dovedeau că bătuseră cale lungă. Baptistine gemu stins. O rază de soare îi izbise în plin chip pe cei doi cavaleri. Irişii verzi ai celui mai înalt o străfulgerau imperios. În urma lui, celălalt necunoscut îi zâmbea cu blândeţe şi afecţiune.

— Ajutor... Săriţi... Ajutor... Fantome! începu să urle Elisa cuprinsă de o spaimă nebună.

Baptistine voi la rândul ei să spună ceva, să strige. Se clătină sub privirea autoritară a cavalerului cel înalt şi înălţându-şi braţele bătu cu ele aerul, ca o păpuşă dezarticulată. Absida bisericii prinse a se roti nebuneşte împrejurul ei. Jéodard întinse braţele să o susţină, dar cavalerul cu ochi verzi se şi repezise să o prindă. Îmbrâncindu-l cât colo pe nefericitul logodnic, o luă sus pe Baptistine care leşinase şi o aşeză drăgăstos într-o strană.

— Micuţa mea... vino-ţi în fire, se poate?... Micuţa mea... trezeşte-te... murmura el în timp ce tovarăşul său îngenunchea şi el la picioarele fetei, luându-i cealaltă mână şi sărutându-i-o.

— Oh, Doamne, nu e cu putinţă... duhuri,... duhuri... aah! Nevastă! începu să răcnească la rândul lui Blaisois, tremurând ca apucat şi mutându-şi ca nebun privirile de la cei doi necunoscuţi la mireasa leşinată. În cele din urmă, cinstitul paracliser scăpă din mână halebarda de fier care se izbi de pardoseală cu zgomot asurzitor şi se repezi zbierând spre sacristie, în căutarea nevestei lui. Lumea începea să se agite.

— Baptistine... micuţa mea... dulceaţa mea... minunea mea... trezeşte-te... suntem noi... nu ne recunoşti? şopteau cei doi cavaleri, fără să ia în seamă ţipetele şi vacarmul declanşat de prezenţa lor.

În strane şi chiar în bănci, invitaţii se ridicau în picioare încercând să vadă ce anume se petrecea în altar.

— Copii... copiii mei... voi sunteţi? Nu pot să cred! începu să plângă părintele Hyacynthe alergând cu paşi mărunţi spre cei doi necunoscuţi.

— Da domnule nu vă înşeală privirea, noi suntem, ne-am întors! răspunse bărbatul cel blond ridicându-se de jos.

Un zumzet confuz traversă biserica. Jéodard şi invitaţii lui urmăreau cele ce se petreceau sub ochii lor cu uimirea unor persoane tefere la minte care se trezesc pe nepusă masă într-o casă de nebuni. În schimb, cele câteva familii artistocratice prezente renunţau pentru o dată detaşarea impusă de înaltul lor rang şi se interpelau care mai de care.

— Oh, nu!
— Imposibil, prietene!
— Ba da, pe onoarea mea!
— I-am recunoscut pe dată!
— Parcă muriseră!
— Pe dracu’, dispăruseră!
— Au lipsit cinci ani!
— Or fi nişte duhuri de-ale lor!
— Ba nu, sunt chiar cei doi fraţi!
— Da, blondul şi brunetul!
— Să n-am parte de strămoşii mei, ei sunt!
— Nu te jura, prietene!

— De necrezut, fraţii de Villeneuve-Caramey!

— Oh, Floris... tu... tu... Floris... Adrien... murmură Baptistine deschizând ochii, şi întinzându-şi mâinile spre fraţii ei pe care după cinci ani de absenţă îi regăsea încă mai chipeşi şi mai falnici decât îi păstrase în amintire.

Da, ei erau, ei... Floris... Floris, cu buclele-i negre legate neglijent, cu o fundă... Floris, cu ochii verzi scăpărători, cu obrazul bronzat şi maturizat, brăzdat de o cicatrice adâncă, mărturie a primejdioaselor peripeţii înfruntate de fraţii Villeneuve în acei lungi ani. Desprinzându-se de Floris, Baptistine se întoarse spre Adrien, adoratul ei frate mai mare pe care îi respectase din fragedă pruncie pentru înţelepciunea lui ieşită din comun, şi îi mângâie drăgăstos buclele aurii-roşcate.

— Oh, Adrien... tu... tu, Adrien... visez.... Nu se poate! oftă ea trecându-şi degetele peste ochii viorii ai fratelui său de la care îşi luă cu greu privirea ca să se întoarcă iarăşi spre Floris, deşi un simţământ de nelămurită sfială o cuprindea de cum îi întâlnea privirea, chiar dacă el o contempla cu adoraţie.

— Pe cinstea mea, aşa-i, ei sunt, domnul conte Adrien şi domnul cavaler Floris! strigau ţăranii care, aflând vestea, dădură buzna în biserică.

— Io’te-i! Dom’şorii noştri! S-or întors!

— Să dăm acatist Sfântului Vasile!

Toată lumea vorbea deodată, toţi comentau miraculoasa întâmplare.

— Potoliţi-vă, oameni buni, potoliţi-vă!

În zadar se căznea părintele Hyacynthe să facă linişte în sfântul lăcaş.

— Ia te uită, ia te uită, s-au întors la ţanc, poate că

acum lucrurile vor lua o altă întorsătură! murmură Jeanne-Antoinette mototolind nervos între degete o batistă fină de dantelă.

— După câte miros eu căpitane, asta-i cununie cu cântec! mormăi La Fortune la urechea lui Ernaudan, care, prudent, prefera să aştepte evoluţia evenimentelor.

— Doamne cât v-aţi schimbat, frăţiorii mei dragi! zâmbi printre lacrimi tânăra mireasă.

— Iisuse, Marie, s-au făcut bărbaţi în toată firea, porumbiţa mea, rosti cu mândrie Elisa dându-şi capul pe spate ca să-i poată cerceta în voie pe Floris şi Adrien.

Da, doi chipeşi flăcăiandri părăsiseră Franţa ca să se reîntoarcă acum maturizaţi, oţeliţi la trup şi la suflet, cu braţele vânjoase şi priviri dârze de bărbaţi neînfricaţi.

La rândul lor, cei doi fraţi se uitau cu uluire şi admiraţie la Baptistine, pe care o lăsaseră copiliţă şi o regăseau domnişoară. Şi încă ce domnişoară! Frumoasă foc! Îndeosebi Floris nu-şi putea lua ochii de la acea superbă necunoscută cu irişi azurii şi o nepreţuită coroană de cârlionţi de culoarea mierii.

— Va să zică noi nu contăm nici cât o ceapă degerată! tună deodată o voce de bas, sub arcadele de la intrare.

Toată lumea întoarse capul într-acolo. Aşadar, surprizele nu se isprăviseră.

— Vai, Feodor... Li Kang... prieteni... Grégoire, bunul meu Grégoire! exclamă Baptistine ridicându-se din strană şi precipitându-se spre tovarăşii de drum al fraţilor ei.

— Stăpână micuţă, la plecare am luat într-un săculeţ un pumn de pământ de la Mortefontaine. Ştiam că o să ne revedem! strigă Feodor în vreme ce o lacrimă grea se scurgea din unicul său ochi pe chipul fioros brăzdat de cicatrice.

— Oh, Libelulă Albastră, am fost purtaţi pe coada de spumă a virtuosului dragon care s-a milostivit să ne aducă înapoi la tine, în ţara dimineţilor liniştite, murmură Li Kang Yuin, în limbajul lui înflorit, clătinându-şi alene codiţa.

— Baptistine... micuţa mea Baptistine! hohotea Grégoire, bătrânul intendent cu părul ca neaua.

Respectabilul slujitor era atât de emoţionat încât pentru o dată uitase de etichetă, tocmai el care de obicei îşi teroriza în materie de protocol stăpânii, mult mai puţin stricţi decât el la acest capitol.

— Oh, dragii şi bunii mei prieteni! spuse Baptistine sărutându-i pe rând, cu efuziune. Ce fericire, ce surpriză minunată, n-am cuvinte să spun ce simt...

— Ciudat! N-am mai pomenit aşa ceva! Mireasa îi sărută pe servitorii fratelui ei! şopti cu stupefacţie un burghez între două vârste.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar domnii Feodor, Grégoire şi Li Kang nu sunt servitori, ci foşti preceptori ai castelanilor noştri! protestă madam Marie, brutăreasa din Mortefontaine.

— Ciudaţi perceptori şi ciudate moravuri! Pe cinstea mea, Balthazar, încep să mă întreb dacă Jéodard du Rocher face bine că se însoară cu mucoasa asta! spuse acru soţia burghezului contemplând cu ostentativ dezgust toate acele initimităţi de prost gust.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, doamnă, că

încă n-aţi aflat, dar fraţii Villeneuve-Caramey se poartă altfel decât oamenii de rând! replică înţepată madam Marie, care nu se intimida cu una, cu două.

— Stimaţi enoriaşi, fiţi buni şi aşezaţi-vă la locurile voastre! Ne aflăm în casa Domnului şi nu într-un salon! strigă din ce în ce mai disperat părintele Hyacynthe.

— Fă ceva, părinte! îl imploră Jéodard, exasperat de acele interminabile îmbrăţişări şi de tămbălăul de nedescris declanşat împrejurul lui.

— Oh, Feodor, tâlharule! Li Kang, coţcarule! Şi dumneata, Grégoire!... bunul meu Grégoire! gemea Elisa aruncându-se pe rând în braţele vechilor ei prieteni.

— Unde aţi fost până acum, frăţiorii mei dragi? Din ce depărtări veniţi? Trăiţi cu adevărat ori e totuşi un vis! întrebă într-un târziu Baptistine ţinându-i de câte o mână pe Floris şi pe Adrien.

— Venim din ţara lui Li Kang, răspunse Floris.

— Cum? Din China? exclamă stupefiată Baptistine.

— Oh, aţi auzit?

— Ce-au spus, ce-au spus?

— Cică ar veni din China!

— Aha! Vin din China! şuşoteau neîncrezători burghezii din biserică.

— Iisuse! Şi... şi unde e China? gemu Elisa.

— Păi... China e... în China! îi răspunse încurcat Grégoire.

Părintele Hyacynthe îşi ridică disperat braţele spre cer. Circul acela n-avea să se isprăvească niciodată.

— Săriţi! Ajutor! Asasinul! Hoţul! Ajutor! urlă pe nepusă masă Domnişoara Dondaine. În biserică se făcu brusc linişte. Toate privirile se îndreptară spre

cucernica organistă. Cu scăfârlia goală, cheală şi lucioasă ca un ou de Paşti, nenorocita se căţărase pe harmonium şi, cuprinsă de o veritabilă criză de isterie, tropăia pe clapele instrumentului care emitea un soi de miorlăituri pe cât de stranii pe atât de dezagreabile. Speriate, femeile din biserică începură să ţipe. Câteva leşinară, când o mogâldeaţă neagră trecu ca un fulger prin mulţime, sărind de pe umărul pe capetele celor din biserică, agăţându-se de câte o crinolină sau rostogolindu-se printre picioarele bărbaţilor. Îngroziţi, copilaşii care îl asistau pe preot la slujbă, aruncară cât colo cădelniţele şi se refugiară zbierând în altar.

— *Vade retro satanas*... dacă eşti un spirit al răului... piei satană... piei... nu pângări casa Domnului! înfruntă cu curaj preotul strania făptură, făcând cruci grăbite ca să alunge duhul necurat.

— Ajunge, Georges-Albert, potoleşte-te! porunci sever Floris.

— Oh, Georges-Albert, scumpul meu! exclamă Baptistine deschizând larg braţele unui animal bizar, îmbrăcat după ultima modă, cu redingotă şi tricorn.

— Asta e o maimuţă! strigă o fetiţă. O recunosc, doar am acasă o carte cu maimuţe desenate!

— Taci din gură! se răţoi enervată mama fetiţei, plesnind-o scurt peste gură.

— Oh, Georges-Albert, ce fericită sunt să te revăd!

„Dacă-ar fi cu adevărat aşa, te-ai fi interesat până acum de soarta mea şi nu aţi fi uitat cu toţii de mine!” îşi spuse amărât maimuţoiul, catadicsind totuşi să ţocăie un sărut sonor pe obrazul trandafiriu care i se oferea.

Georges-Albert se considera egalul oamenilor. Şi

poate că nu greşea. Acel animăluţ isteţ, înzestrat cu o subtilă inteligenţă, îşi urmase cu devotament stăpânul, pe Floris, în toate peregrinările lui şi trebuie să recunoaştem că nu-i lipsea decât, vorbirea, ca să se poată măsura cu oamenii. Zâmbind până la urechi, îi întinse Baptistinei cadoul lui de bun-găsit: boneţica şi peruca Domnişoarei Barbe.

— Vai, Georges-Albert! pufni în râs tânăra fată.

— Nu ţi-e ruşine! îl certă Floris.

Georges-Albert îşi lăsă bărbia în piept. Era greu de spus dacă poznele le făcea din neştiinţă sau dimpotrivă, cu bună intenţie, din maliţie. Încurcat din cale afară, Floris luă cele două accesorii din lăbuţele maimuţoiului şi le predă spre a fi trecute din mână în mână până la biata domnişoară Barbe, care şi le puse demn pe cap. Strigătele şi agitaţia se potoliseră şi o anume acalmie păru că se instalează în biserică.

Părintele Hyacynthe profită de ocazie ca să urce sprinten treptele amvonului.

— Prea-bunii şi dragii mei fraţi, începu el să cuvânteze autoritar, vă rog să vă aşezaţi la locurile voastre, iar voi, fiii mei risipitori, poftiţi în altar, lângă sora voastră regăsită. Ne vom ruga pentru a mulţumi Celui de Sus că v-a ţinut în viaţă...

Toţi cei prezenţi se grăbiră să dea ascultare prelatului. Jéodard îngenunche lângă logodnica sa, în vreme ce Floris şi Adrien îngenunchează pe scăunelele de rugăciuni aduse în grabă de Blaisois care nu mai contenea cu lăcrimatul.

— Vom începe, iubiţii mei fraţi, printr-un Credo, urmat de Tatăl Nostru şi de Ave Maria, după care vom relua formula sacră a binecuvântării nupţiale, spuse

părintele Hyacynthe, ridicând braţul drept spre cer.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, replică Floris ridicându-se enervat în picioare, credeam că m-am exprimat destul de limpede!

— Nu înţeleg! Acuma ce mai vrei? se răţoi preotul, fulgerându-l mânios.

Câtuşi de puţin intimidat, Floris făcu doi paşi spre amvon.

— Fratele meu şi cu mine vă mulţumim, domnule, pentru rugăciunile pe care intenţionaţi să le înălţaţi către Cel de Sus drept mulţumire pentru a ne fi păstrat în viaţă şi a ne fi readus pe meleagurile părinteşti. Suntem gata să ne rugăm alături de domniile voastre. În ce priveşte cununia însă... din motive familiale pe care nu le putem dezvălui aici şi acum... ne vedem nevoiţi să o suspendăm!

În biserică reîncepu rumoarea.

— Oh! N-am auzit eu bine?

— Ce-a spus domnul de Villeneuve?

— Fraţii se împotrivesc căsătoriei!

— Şi eu care credeam că au oprit cununia ca să poată să asiste şi ei la ea!

— Ce scandal!

— Nemaipomenit!

— Nemaiauzit! Fraţii ăştia nu sunt în toate minţile!

— Da, da, le lipseşte o doagă!

— Dar... bine... fiii mei! Fiii mei... nu mai pricep nimic! strigă părintele Hyacynthe, frângându-şi disperat mâinile. Nu era singurul care reacţiona astfel.

— Vă rugăm să ne iertaţi, părinte, şi îi rugăm pe toţi cei de faţă să nu ne-o ia în nume de rău şi să ne îngăduie să ne retragem împreună cu sora noastră,

pentru a ne putea bucura în tihnă de această regăsire, interveni Adrien cu voce calmă şi bine timbrată, salutându-l mai întâi pe preot şi apoi pe nuntaşi.

Floris o apucă de mână pe Baptistine şi o obligă să se ridice în picioare.

— Vino, scumpa mea, avem multe să îţi povestim...

— Ah, nu, să nu credeţi că vă las să vă bateţi joc de mine! răcni dintr-odată Jéodard, tremurând de indignare.

— Cerem iertare şi domniei voastre, domnule, vă datorăm într-adevăr unele explicaţii, din păcate însă ne este cu neputinţă să vi le oferim. Scuzaţi-ne! replică sec Floris, cu intenţia evidentă de a nu-i lua în seamă protestul.

— Oh, nu, domnule, nici nu mă gândesc. Eu astăzi mă însor, fie că vrei sau nu vrei dumneata şi puţin îmi pasă că eşti fratele domnişoarei de Villeneuve. Ea este logodnica mea şi mă căsătoresc cu ea!

Baptistine îşi plimbă privirea de la Floris, ai cărui ochi verzi scăpărau ameninţător, la Jéodard, pe care mânia îl prindea de minune, dându-i un aer cu adevărat magnific.

— De fapt, Floris, de ce ţii cu tot dinadinsul să amânăm cununia... Eu sunt foarte mulţumită că mă mărit... spuse Baptistine îngenunchind la loc.

— Aha, ai auzit? triumfă Jéodard, îngenunchind la rândul lui.

Floris păli de furie dar, ferm hotărât să se stăpânească, îşi încleştă pumnii şi aplecându-se spre Baptistine îi şopti blând la ureche:

— Micuţa mea Baptistine, de-abia ne-am regăsit! Nu-ţi poţi închipui cât de fericit sunt. Fii bună şi urmează-

mă la castel unde o să-ţi explicăm totul...

Baptistine îşi ridică fruntea spre Floris. Ochii verzi o implorau tandri. Închise o clipă pleoapele, gata să se supună privirii lui dominatoare, simţind că o cuprinde iarăşi dulcea ameţeală de mai adineauri. Şi totuşi, apucându-l de mână pe Jéodard, se încăpăţână să îi ţină piept.

— Nu pricep ce vrei, Floris. Şi eu sunt nespus de fericită că v-aţi reîntors, dar o să vorbim pe îndelete despre toate astea după cununie.

Floris îşi înfipse unghiile în podul palmelor.

— Baptistine, scumpa mea, iubita mea, trebuie să ne asculţi... spuse Adrien, aplecându-se la rândul lui spre sora sa, ca să o convingă să îi urmeze.

Floris privi peste umăr la cei aflaţi în spatele lor. Ridicaţi din nou în picioare, invitaţii îşi întindeau care mai de care gâturile ca să nu piardă nici un gest şi nici o şoaptă din acel neaşteptat spectacol.

— Suntem caraghioşi şi ne facem de râs! şopti el exasperat.

— Nu! Nu şi nu! Mai întâi mă mărit şi de-abia după aceea o să-mi povestiţi peripeţiile voastre! se încăpăţâna Baptistine, instalându-se ostentativ pe scăunelul ei.

— Au înnebunit, ce i-a apucat? începu să se smiorcăie Elisa.

— Ha, ha, aţi auzit, domnilor cumnaţi, care este dorinţa domnişoarei de Villeneuve! Aflaţi că soţia mea şi cu mine vom fi foarte onoraţi să vă primim la banchetul de nuntă pe care îl oferim după cununie... Haide, părinte, gata, ajunge cu vorbăria, coboară de acolo şi vino să ne binecuvântezi! strigă Jéodard,

întorcându-se spre părintele Hyacynthe, care, cocoţat în amvon, îi privea prostit, neştiind ce întorsătură vor lua lucrurile.

Adrien socoti că era momentul să încerce o mediere diplomatică. Înaintând spre amvon, delicatul gentilom spuse pe tonul cel mai împăciuitor din lume:

— Părinte, trebuie să vă vorbesc între patru ochi...

Numai că firea nărăvaşă a lui Floris nu se dezminţea. În decurs de cinci ani adolescentul nechibzuit se preschimbase într-un bărbat impulsiv şi coleric până la violenţă. Îşi miji ochii şi ridurile fine din colţul pleoapelor dădură un aer încă mai seducător frumuseţii lui masculine. Se uită insistent la Baptistine. Aceasta îl înfruntă cu o privire semeaţă şi, pentru a-i demonstra mai evident care îi erau intenţiile, luă mâinile logodnicului ei şi le strânse într-ale sale. Floris văzu roşu.

„Aoleu... aoleu, cum îmi cunosc eu stăpânul, se lasă cu bumbăceală!” îşi spuse Georges-Albert acoperindu-şi ochişorii cu lăbuţele.

Partea a doua
INIMI REBELE

Capitolul XI

— Bine Baptistine, dacă asta vrei, asta ai! mârâi Floris, smulgându-şi sora din scăunelul ei.

— Dă-mi drumul... lasă-mă, ajutor! urlă Baptistine în timp ce Floris o aburca pe umăr ca pe un balot, fără să ia în seamă protestele ei vehemente.

Sufocat de indignare, Jéodard se năpusti asupra lui. Cu forţe înzecite de furia lui oarbă, Floris îl îmbrânci cât colo.

— Nu, Floris, nu! strigă Adrien, cu intenţia de a-şi calma fratele.

Prea târziu însă. Bietul Jéodard se rostogoli până aproape de altarul la picioarele căruia rămase năucit.

— Dumnezeule, s-au luat la bătaie! se indignară invitaţii.

— Nu aici... nu aici... ieşiţi afară, respectaţi casa Domnului! răcnea din răsputeri părintele Hyacynthe.

— Feodor, Li Kang, urmaţi-mă! porunci scurt Floris croindu-şi drum printre nuntaşii care se retrăgeau grăbit din calea lui.

Stânjenit de imensele jupoane ale rochiei de mireasă, de-abia izbutea să o ţină pe umăr pe Baptistine, care se zbătea ca o diavoliţă, chirăind ascuţit.

— Te urăsc... să nu vă văd în ochi pe amândoi... sunteţi nişte laşi, ajutor... oh! Ernaudan, ajutor, ajutor! începu să strige şi mai abitir Baptistine, dând cu ochii

de prietenul ei, furioasă şi ruşinată să fie dusă pe sus de faţă cu întreaga asistenţă.

Luaţi pe nepregătite, invitaţii nu se încumetau să intervină. Tânărul cavalerist şovăi, nehotărându-se dacă să sară sau nu în ajutorul fiinţei adorate. În cele din urmă îşi spuse că acea neaşteptată intervenţie fraternă se dovedea în favoarea lui. „Doar nu-s nebun să o eliberez ca să se mărite cu altul”, gândi el asistând cu stoicism la chinul iubitei sale.

— Ce ţi-am spus eu, căpitane, asta-i nuntă cu cântec... oho! Şi încă ce cântec! repeta întruna La Fortune, strivind nemilos un păduche prins pe ceafă.

— Iisuse... Marie... porumbiţa mea... ce ruşine îngrozitoare... ce scandal! hohotea Elisa în braţele bătrânului Grégoire care se străduia să o consoleze.

— Mda! Doamna Elisa are dreptate, s-a cam zis cu nunta noastră! oftă abătut Blaisois, recuperându-şi halebarda de sub picioarele invitaţilor.

— Ai să mi-o plăteşti!... cât trăiesc n-o să-ţi mai adresez cuvântul! continua să ţipe Baptistine lovind cu pumnii în spinarea torţionarului ei şi căznindu-se să-l tragă de păr.

— Cinstit să fiu, cam are dreptate, nici mie nu mi-ar place să mă ducă cineva aşa, ca pe un sac cu cartofi! o compătimi în sinea lui Georges-Albert, ţopăind grăbit pe urmele lor.

— Scorpie mică, te ador! pufni în râs Floris pe când ieşeau din biserică.

— Iar eu te urăsc!

— Nu-i nimic, îngeraşul meu! replică Floris azvârlind-o în caleaşca ei de mireasă.

— Ooh... te urăsc... te urăsc! continua să urle

Baptistine din ce în ce mai dezlănţuit, privindu-l drept în ochi.

Floris păli uşor. Înghiţind în sec, o rezemă de pernele caleştii.

— Feodor, Li Kang, duceţi-o la castel, prieteni, vă urmez...

— Laşule... laşule... eşti un laş, numai un laş poate să atace o femeie!

Baptistine făcuse o adevărată criză de nervi.

— În regulă, boiernaşule, lasă-ne-o nouă pe tânăra stăpână, se potoleşte ea! spuse Feodor.

— O, Libelulă Albastră, nu îndolia bucuria regăsirii cu lava otrăvită a mâniei! susură suav chinezul, înainte de a se căţăra pe capră, în locul vizitiului.

— Ce bucurie a regăsirii! Oooh! Care bucurie! Oooh! Au stricat totul... totul... îi urăsc! se zbătea Baptistine să scape din strânsoarea de fier a lui Feodor.

— Haide, dă bice, Li Kang! strigă Floris.

— Hei, domnule, dumneata care îmi răpeşti logodnica, dacă eşti cu adevărat bărbat, întoarce-te spre mine!

Floris sări ca ars simţind între omoplaţi vârful săbiei lui Jéodard.

— Aşa, Jéodard... aşa, omoară-l şi salvează-mă! urlă Baptistine fără să-şi dea seama ce grozăvie spunea.

De n-ar fi ţinut-o Feodor, s-ar fi aruncat jos din mersul caleştii.

Invitaţii se buluceau care mai de care la ieşirea din biserică, spre a nu pierde acel picant spectacol.

— Domnule, vă conjur să vă calmaţi ca o persoană de onoare ce sunteţi, şi să vă băgaţi sabia în teacă. Nu este de demnitatea unui gentilom să vă duelaţi în

preajma acestui sfânt lăcaş! îl imploră Adrien pe Jéodard, aruncându-se între el şi fratele său.

Tonul lui Adrien era atât de convingător încât, deşi stacojiu de furie, Castillon du Rocher lăsă capul în pământ, oarecum ruşinat de a-şi fi atacat adversarul pe la spate.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti, domnule care intenţionai să te însori cu domnişoara de Villeneuve, dar află că manierele dumitale îmi displac profund. Habar nu ai să te porţi! replică Floris trăgând la rândul său sabia din teacă.

Adrien oftă şi îşi apucă fratele de braţ.

— Eşti nebun? De ce-l provoci aici?

— Eu îl provoc? El m-a atacat!

— Nu, Floris, eu tocmai izbutisem să-l potolesc şi acum, uite-l, e ca un taur înfuriat. Cere-i scuze şi să mergem...

Floris îl privi uluit.

— Eu să-mi cer scuze? Sper că glumeşti, Adrien...

— Aha, domnului îi displac manierele mele! răcnea între timp Jéodard. Prea bine! Atunci, poftim, domnul Papoule de Grandchamp îmi va fi martor.

Floris se înclină glacial.

— Eu mi-l iau ca martor pe contele Adrien de Villeneuve, fratele meu. Dar pot să aflu şi eu cum te numeşti, domnule?

— Sunt contele Jéodard Castillon du Rocher, prin voia Majestăţii Sale, răspunse ţanţoş logodnicul Baptistinei.

— Treaba dumitale... dacă ţii cu tot dinadinsul, urmează-mă într-un loc mai retras decât acesta...

— Vai de mine şi de mine, domnişorii ăştia frumoşi vor să se lupte cu săbiile!

— Păcatele mele, s’or înfiebântat rău di tăt!
— Ciudată cununie, Balthazar dragă!
Fără să-i pese de exclamaţiile ţăranilor şi de comentariile invitaţilor, Floris ocoli calm biserica, urmat de Jéodard şi de cei doi martori pe care perspectiva acelui duel îi dezola în egală măsură, deşi din motive diferite. Toţi cei de faţă se luară după ei...
Total relaxat, de parcă s-ar fi aflat într-o sală de scrimă, Floris îşi azvârli cu nonşalanţă tunica pe iarba peluzei din spatele bisericii. În schimb, Jéodard părea nervos din cale afară. Se plimba de colo-colo ca un leu în cuşcă, gesticulând energic.
În loc să-i încurajeze, domnul Papoule de Grandchamp se văicărea de zor:
— Al comis o nebunie, prietene...
— Poftim, domnule, vă aştept! strigă Floris cu aerul că se grăbeşte să plece acasă.
Tăişurile săbiilor scânteiară, răsfrângând lumina soarelui. Floris zâmbi. Oricât de curajos ar fi fost Jéodard, se vedea de la o poştă că logodnicul Baptistinei se pricepea să învârtă banii, dar nu şi sabia.
În schimb, Floris era un scrimeur desăvârşit, ca şi Adrien, mulţumită lecţiilor primite în copilărie de la cazacul Feodor. Confruntat cu un adversar atât de inofensiv, Floris ridică din umeri şi cu o simplă mulinetă îi zbură sabia din mână.
— Poftim, domnule, v-aţi salvat onoarea. Sunteţi satisfăcut? întrebă Floris întorcându-i spatele, în vreme ce băga sabia în teacă.
Toată lumea respiră uşurată. Floris se aplecă să îşi ridice tunica din iarbă.
— Nu... domnule... nu, nu sunt satisfăcut! urlă

Jéodard ca un nebun repezindu-se să îşi recupereze sabia.

Floris nu îi luă în seamă strigătele.

— Ah, nu, domnule, întoarceţi-vă şi luptaţi-vă! răcni Jéodard înţepându-l pe Floris în braţ.

— De data asta, domnule, ai întrecut măsura cu mitocăniile dumitale, am să-ţi dau o lecţie să mă ţii minte! exclamă Floris enervându-se la rândul lui, în timp ce o pată de sânge i se lăţea pe mâneca de la cămaşă.

— Vai, Doamne, e rănit! ţipară câteva femei mai slabe de înger.

„Nu-mi miroase a bine” îşi spuse Georges-Albert furând o cireaşă verde din livada preotului şi scuipând-o pe dată cu o strâmbătură înciudată în capul domnişoarei Barbe.

Fără să aibă habar de practică şi nici de teorie, Jéodard duela orbeşte, slujindu-se de sabie ca de un ciomag. Făcea mulinete îndrăcite şi loviturile lui se dovedeau cu atât mai periculoase, cu cât nu aveau nici o logică, şi nu urmăreau nici o tactică.

— Mi se pare, domnule, că va trebui să te învăţ să duelezi. Mânuieşti sabia ca pe o furcă şi mă oboseşti, iar moaca dumitale nu-mi place de fel! ricană Floris, de parcă ar fi vrut să-şi scoată definitiv din minţi adversarul!

Acesta se congestiona din ce în ce la faţă şi ataca tot mai dezlănţuit. Floris para fiece lovitură cu un calm dispreţuitor care îl exaspera pe Jéodard. Hotărât să rişte un gest suprem, acesta fandă adânc şi se năpusti ca berbecul asupra lui Floris. Lovitura putea fi mortală, dar Floris o pară cu dexteritate. Ochii lui verzi scăpărau

primejdios. Gâfâind, Jéodard se redresă şi îşi înşfacă sabia cu amândouă mâinile.

— Aha, domnule, acum ai trecut la spadă... minunat... îl ironiză Floris şi, surprinzându-l descoperit, se strecură ca un şarpe pe sub braţul lui ridicat şi îl străpunse cu sabia dintr-o parte în cealaltă a trupului.

Domnul conte du Rocher se prăbuşi ca un sac cu nisip.

— Doamne fereşte şi apără! exclamară ţăranii făcându-şi semnul crucii.

— Vai, domnule, de ce-a trebuit să vă provoace, bietul de el, acum l-aţi omorât! striga domnul Papoule plângând în hohote.

Floris îngenunche şi puse mâna pe pieptul rănitului care gemea şi sângera din belşug.

— Iute, părinte, aprinde-i o lumânare! începură să se agite invitaţii alergând să-l caute pe părintele Hyacynthe.

— Încă mai respiră, aşa că mai bine aţi chema un medic! spuse Floris ridicându-se în picioare.

— Uite-l că vine, frăţioare, spuse Adrien arătându-i-l pe Doctorul Tellier a cărui locuinţă se afla în piaţa din faţa bisericii şi pe care paracliserul îl prevenise deja.

— Ah, tu eşti, Floris, te-ai întors şi ai şi făcut o boroboaţă! mormăi bătrânul medic îngenunchind lângă Jéodard ca să îi cerceteze rana.

— Hâm, e cam adâncă plaga! Al naibii mai ştii tu să bagi sabia-n oameni, la chinezi ai învăţat asta? Duceţi-l degrabă acasă la mine, trebuie să-l cauterizez.

— Aaa... aaaa... Baptistine... Baptistine... aiura rănitul.

Floris păli iarăşi.

— Crezi că scapă, doctore? întrebă neliniştit Adrien.

— Cine poate să ştie? E un tip robust şi sper ca fratele tău să nu-i fi atins plămânii. Până nu văd dacă face sau nu pipi cu sânge nu mă pot pronunţa... în sfârşit, soţia mea o să-i pună lipitori, iar eu am să-i fac două sau trei sângerări... om trăi şi om vedea... Hei, voi de colo, luaţi-l binişor, nu-l zdruncinaţi! se adresă medicul valeţilor lui Jéodard, care îşi duceau stăpânul pe braţe.

— Vino, Floris, nu mai avem ce căuta aici, mai bine ne grăbim să ajungem la castel! spuse Adrien apucându-şi ocrotitor fratele pe după umeri.

„Am impresia că stăpânul meu a făcut o gugumănie cât el de mare”... mormăi Georges-Albert, instalându-se dintr-un salt pe crupa calului lui Floris.

Doamna Le Normant aşteptă ca cei doi fraţi să se depărteze. Spectacolul se sfârşise. Dusă pe gânduri, se îndreptă agale spre eleganta ei caleaşcă, întrebându-se dacă să pornească spre Paris ori să se ducă să o viziteze pe Baptistine. Ernaudan de Gastagnac şi La Fortune se apropiaseră şi ei de o caleaşcă simplă, fără blazon pe portiere, păzită în schimb de şase soldaţi din regimentele de cavalerie uşoară.

— Haideţi, am venit degeaba, ne întoarcem la Versailles! le comunică Ernaudan soldaţilor săi pe când se pregătea să încalece.

— Şi ce-ai să-i spui „armăsarului”, căpitane? mormăi La Fortune.

— Adevărul, bătrâne... doar n-o să mergem după ea la castel!

— Mda... numai că el o aşteaptă pe dom’şoara... şi

când o afla o să vază negru’n faţa ochilor... Mda, ţie îţi pare bine... numa’ vezi să nu te trezeşti fără galoanele de-abia dobândite.

— Oh, ce surpriză plăcută! Bună ziua domnule de Gastagnac... Nu mă aşteptam să te găsesc aici!... exclamă afabil doamna Le Normant care trăsese cu urechea la dialogul celor doi.

— Respectele mele, doamnă! tresări tânărul înclinându-se respectuos.

— Dar... nu te ştiam atât de intim prieten cu domnişoara de Villeneuve încât să asişti la nunta ei... spuse Jeanne-Antoinette cercetând cu ochi iscoditori caleaşca goală.

Ernaudan de Gastagnac se îmbujoră uşor.

— Aăă... Domnişoara de Villeneuve a avut bunătatea să mă invite şi... cum aveam şi o misiune...

— Ah! Da, desigur, înţeleg, al importante responsabilităţi. Dar, ce văd... eu nu sunt decât o biată femeie şi nu mă pricep desigur în ale milităriei... totuşi... mi se pare mie sau ai un galon în plus?

— Într-adevăr, doamnă, aveţi un ochi care nu iartă, se umflă în pene Ernaudan de Gastagnac. Majestatea Sa mi-a acordat de curând gradul de căpitan.

— Oh, căpitan la vârsta dumitale... e minunat... şi... cărei spectaculoase misiuni datorezi această avansare?

Ernaudan roşi de-a binelea.

— N-aş putea să vă spun... Tot ce ştiu, doamnă, este că Majestatea Sa mi-a făcut cinstea de a-mi spune că serviciile mele îl satisfac pe deplin.

— Oh, aşa stau lucrurile! Sunt încântată pentru dumneata, căpitane... După cât se vede, domnişoara

de Villeneuve poartă noroc anturajului ei... masculin... Dumneata al fost avansat căpitan, domnul du Rocher a fost înnobilat ieri... în sfârşit, bietul de el s-ar putea să moară astăzi! Şi... unde anume escortezi caleaşca aceasta? întrebă Jeanne-Antoinette, cu falsă inocenţă, punând mâna pe clanţa portierei.

— Ne reîntoarcem la Versailles, doamnă! se dădu de gol Ernaudan.

— Cu o caleaşca goală? se miră Jeanne-Antoinette.

— Adică... ăăă... să vedeţi... se bâlbâi Ernaudan care ar fi preferat de o mie de ori să conducă la atac o companie de cavalerie uşoară decât să răspundă la întrebările insidioase ale frumoasei doamne Le Normant.

— Haide, căpitane, dă-mi braţul, ajută-mă să mă sui în caleaşcă şi... du-mă pe mine acolo unde trebuia să o duci pe persoana care... nu mai poate veni.

— Dar, doamnă... aşa ceva este cu neputinţă! replică Ernaudan holbându-se îngrozit la ea.

— Ba da, ba da, prietene, replică senin Jeanne-Antoinette, adăugând cu glas scăzut: Fă ce-ţi spun eu, şi ai cuvântul meu de onoare că n-o să-ţi pară rău. Ştiu să mă revanşez, şi un căpitan poate ajunge colonel cât ai bate din palme:

— Vai, doamnă! exclamă Ernaudan, indignat.

— Destul cu vorbăria, prostuţule, suie-te lângă mine şi o să-ţi explic pe drum... gândeşte-te că de-acum înainte frumoasa inimii tale îţi poate aparţine pe de-a-ntregul. Fraţii ei te-au scăpat de un soţ nedorit... eu te scap de... un amant prea... sus-pus.

Preţ de câteva secunde, în sufletul lui Ernaudan se dădu o luptă aprigă. În cele din urmă, iubirea triumfă

asupra simţului datoriei.

— Vă ofer braţul meu, doamnă! murmură tânărul căpitan ajutând-o pe Jeanne-Antoinette să se urce în caleaşcă şi, încredinţând frâul calului său lui La Fortune, se aşează alături de ea, pe pernele de catifea.

— Porniţi spre Versailles! porunci el scoţând capul prin portieră.

Jeanne-Antoinette zâmbi satisfăcută şi se rezemă de perne.

— Ehei, se-ncurcă treaba! mârâi La Fortune scărpinându-şi partea cea mai delicată a trupului, adică posteriorul.

Capitolul XII

— Nu... nu şi nu! N-am să deschid!

— Baptistine, micuţa mea dragă! Te rog, sunt eu, Adrien, deschide-mi uşa!...

— Nici nu mă gândesc! Nu vreau, să vă mai văd câte zile voi avea... nici pe tine şi nici pe Floris! Mai ales pe el, nu...

— Dar acum am venit singur, Baptistine... deschide-i fratelui tău mai mare care te iubeşte şi nu-ţi vrea decât binele.

Baptistine şovăi. De două zile se zăvorâse în camera ei şi refuza cu încăpăţânare să primească pe altcineva în afară de Elisa şi de Grégoire. Aceştia urcau la ea cu gustări de care tânăra nici nu se atingea. Disperată, bătrâna guvernantă nu mai ştia ce să facă. Rezemată de umărul lui Grégoire, se smiorcăia întruna.

— Oh! porumbiţa mea... ce primire! Ce primire le faci

fraţilor tăi!

— Dacă s-au înrăit în aşa hal, zău că nici nu merită osteneala întoarcerii, n-aveau decât să rămână acolo, la capătul lumii! replică necruţător Baptistine.

— Oh! Domnişoară Baptistine... fetiţa mea... erau atât de fericiţi să te regăsească, nu trebuie să-i judeci, după aparenţe, protestă bravul intendent, disperat de întorsătura lucrurilor.

— Of! Ia mai lăsaţi-mă în pace, îmi ajunge cât sunt de nenorocită! izbucni Baptistine dându-i pe uşă afară şi având grijă să tragă zăvorul în urma lor.

— Ei, ce mai e nou? întrebă Floris care se preumbla dintr-o încăpere în alta.

Grégoire şi Elisa îşi ridicară braţele spre cer.

— Nimic. Nu vrea să vă mai vadă.

— Să spargem uşa, doar n-o s-o ţinem aşa la nesfârşit! tună Floris, a cărui principală calitate nu fusese niciodată răbdarea.

— Ah! nu, frăţioare, ajunge! Dacă Baptistine nu vrea să ne vadă şi stă încuiată, nu pot s-o condamn pe de-a-ntregul. Are temeiuri serioase să ne poarte pică şi în primul rând ţie, replică sec Adrien.

Floris tăcu mâlc. Nu era obişnuit ca fratele lui mai mare să se poarte astfel cu el. Adrien zâmbi.

— Ah, dragul meu Floris, temperamentul tău clocotitor ţi-a adus şi aşa destule necazuri. Oare n-ai să te schimbi niciodată? Lasă-mă pe mine să discut cu ea, poate că între timp a mai chibzuit şi i-a mai venit mintea la cap. Am să încerc să-i vorbesc şi... dacă s-a potolit, o să-i dezvălui neîntârziat taina care vă priveşte pe amândoi! adăugă Adrien cu un suspin resemnat.

— Vai, domnule Adrien... nu faceţi asta, protestă Elisa, îngrozită.

— Ba da, Elisa, trebuie...

— Vai de mine... domnule Adrien... nu vă fie cu supărare, dar eu una, chiar nu văd de ce „trebuie”... insistă buna femeie.

— Dacă am făgăduit ceva unui muribund nu pot să nu mă ţin de cuvânt, răspunse sec Floris.

Elisa se uită întrebător la Feodor şi Li Kang.

— Înţelepciunea Ordonată şi Libelula Albastră vor auzi cuvintele parfumate din gura Bucuriei Zilei, când va suna ora Dragonului Albastru! şopti sentenţios Li Kang, legănându-şi codiţa.

— Oh! Li Kang, te rog, fii mai clar! Nu pricep nimic din dragonii tăi! protestă Elisa trântindu-se pe un scaun, frântă de oboseală.

Chinezul îi întoarse spatele şi, profund jignit, apelă în sinea lui la zeul Chong rugându-l să limpezească mintea înceţoşată a bătrânei, bătrânei Înţelepciuni Ordonate! Hotărât lucru, totul mergea din rău în mai rău.

— Haide, micuţa mea dragă, deschide-mi! Îţi jur că sunt singur şi n-ai a te teme de dragostea mea pentru tine, insistă blând Adrien.

Baptistine se apropie de uşă cu paşi mărunţi şi privi prin gaura cheii. Adrien nu minţise.

— Bine, de acord, intră Adrien...

— Surioară iubită! Vino să te strâng la piept! murmură tânărul înduioşat privindu-şi sora îmbrăcată într-o simplă rochie de indiană înflorată.

Baptistine nu putea rezista acelei chemări. Simţind că o umflă plânsul, se aruncă în braţele lui Adrien. Cei

doi fraţi rămaseră multă vreme înlănţuiţi. Baptistine îşi lipi capul de umărul lui Adrien.

— Oh! Adrien, dac-ai şti cât mi-ai lipsit! Ţie nu-ţi port pică, dar lui... lui... Oh!

Rostind aceste vorbe, Baptistine se desprinse de Adrien şi se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele ca să-şi ascundă lacrimile. El, pe care îl adoram şi a cărui moarte atâta am jelit-o... Tocmai el, Floris, să se poarte aşa cu mine de faţă cu lumea şi să sfârşească prin a-l ucide pe bietul Jéodard! Oh, ce monstru!

— Stai, draga mea, linişteşte-te! De unde ai mai scos bazaconia asta? Domnul du Rocher nu a murit. A fost dus la castelul lui, unde este cum nu se poate mai bine îngrijit! replică Adrien, omiţând cu bună ştiinţă să adauge că bietul Jéodard aiura, pradă unei febre putride dintre cele mai primejdioase.

— Oh! Jéodard trăieşte! Ce fericire! Atunci se schimbă situaţia. Trebuie să mă duc neîntârziat la el, se cuvine să-l îngrijesc eu însămi, sărăcuţul de el, să îl vindec şi dacă... dacă nu se face bine... atunci... atunci îl ucid cu mâna mea pe Floris... pe acest asasin...

Adrien se înfioră. „Drace, îi poartă într-adevăr pică frumosului şi inconştientului nostru Floris, va trebui să joc strâns şi să o iau foarte pe departe, altfel, încăpăţânată cum o ştiu, nu voi obţine nimic de la Baptistine a mea.”

— Hai să ne aşezăm, draga mea, spuse el cu glas tare, trăgându-şi sora spre o canapea, vom merge împreună să ne interesăm de sănătatea domnului du Rocher...

Baptistine se îmblânzi ca prin farmec. Glasul calm şi

vorbele înţelepte ale lui Adrien îi potoliseră nevricalele.

— Am dorit să mă văd între patru ochi cu tine, surioară, ca să-ţi povestesc întoarcerea noastră în Franţa, se grăbi să adauge Adrien, pentru a abate gândurile Baptistine. Am debarcat la Bordeaux, acum cincisprezece zile, după douăzeci şi două de luni de călătorie.

— Aţi petrecut aproape doi ani pe mare! exclamă Baptistine. Într-atât de departe se află China?!

— Da, zâmbi Adrien. Ce-i drept, am avut de înfruntat furtuni grozave şi mii de peripeţii pe care ţi le voi istorisi cu alt prilej... Trebuie să-ţi spun, draga mea, că Floris şi cu mine am devenit între timp „trimişii extraordinari” ai Majestăţii Sale Împăratul Chinei K’ien-Long, care ne-a încărcat cu daruri scumpe pentru regele nostru.

— Trimişi extraordinari? repetă nedumerită Baptistine.

— Da, adică ambasadori. Era deci de datoria noastră să-i raportăm Majestăţii Sale despre misiunea noastră.

— Ah! Aşadar mai întâi v-aţi dus să-l vedeţi pe rege? întrebă Baptistine, brusc interesată.

— Da, scumpa mea, datoria faţă de Majestatea Sa e mai presus de orice, se justifică Adrien, luând curiozitatea surorii sale drept legitim reproş.

— Cum îi merge? îl întrerupse Baptistine.

— Cui, regelui? se miră Adrien.

— Da, spune-mi!

— Ei, regelui îi merge foarte bine.

— Perfect, atunci povesteşte mai departe.

— Ajunşi la porţile Parisului eram totuşi nerăbdători să aflăm veşti despre tine, aşa că l-am trimis aici la

Mortefontaine pe Feodor, cu poruncă să nu se lase recunoscut.

— Pff! Va să zică el a fost dobitocul ăla înalt care i-a băgat în sperieţi pe Blaisois şi pe soţia lui! nu se putu abţine să nu îl întrerupă Baptistine.

— Voiam să-ţi facem o surpriză, Baptistine! Ai răbdare, ai să afli tot. Aşadar, în vreme ce Feodor galopa spre tine, noi o porneam ceva mai încet, încărcaţi cum eram de atâtea daruri, spre Versailles.

— Ei bine, bănuiesc că regele a fost nespus de surprins să se trezească cu voi la Curte!

— Aş spune chiar că s-a arătat din cale-afară de emoţionat. Ne-a ţinut la curte cât a fost ziulica de lungă şi am stat de vorbă şi o bună parte din noapte în cabinetul lui secret. I-am povestit despre Rusia, despre China... În zori, când tocmai ne luam rămas bun de la rege, ne-am pomenit cu Feodor care aflase de la oamenii din sat că te cununai peste câteva ceasuri... Am pornit ca nebuni în galop...

— Ei poftim! Mai bine îşi ţinea gura cobea asta de cazac, oftă Baptistine şi acum aş fi fost măritată şi fericită să vă regăsesc, pe tine şi pe Floris, împreună cu soţul meu. În loc de asta, mă plictisesc şi plâng de una singură în camera mea! Dar, spune-mi, regele nu v-a pomenit de nunta mea?

— Pe legea mea, nu!

— Pentru că el l-a înnobilat pe logodnicul meu! se făli Baptistine.

Adrien nici nu clipi. Deşi ar fi vrut grozav să dezlege toate acele mistere, preferă să schimbe vorba ca să nu o stârnească iarăşi pe Baptistine.

— Îţi aminteşti, surioară... în urmă cu cinci ani,

împreună cu ambasadorul Franţei plecam de aici spre Petersburg. Primisem o misiune secretă din partea regelui!

— O misiune secretă! Ia te uită şi mie nu mi-a spus absolut nimic! exclamă Baptistine înviorându-se.

— Păi... asta înseamnă că l-ai văzut între timp pe rege? întrebă Adrien din ce în ce mai intrigat.

— Oh! desigur, este o persoană încântătoare!

Adrien o privi lung, apoi continuă:

— Majestatea Sa ne poruncise să organizăm o lovitură de stat pentru a o readuce pe tronul tatălui ei pe fiica lui Petru cel Mare, nefericita prinţesă Elisabeta. Şi închipuie-ţi că am reuşit, oricât ar părea de necrezut, datorită curajului nebun al lui Floris. Drept mulţumire, îndată după încoronare, ţarina Elisabeta ne-a acordat titlurile de duce de Petersburg şi duce de Dubino.

— Oh! dar ce-mi povesteşti tu, Adrien, este nemaiauzit! Va să zică şi tu şi Floris sunteţi duci... oh! de el puţin îmi pasă, se grăbi să adauge, Baptistine.

— Regele era la curent cu toate astea! adăugă Adrien privind-o ţintă. Numai că Rusia, care ar fi trebuit să ne aducă numai fericire, s-a dovedit a fi izvorul multor nefericiri şi drame. La Dubino, fostă proprietate a mamei mele, contesa Maximilienne, Floris a aflat grozava taină a obârşiei sale şi a ta. Am să ţi-o dezvălui, pentru că ai împlinit o vârstă care îţi dă dreptul să ştii adevărul.

Baptistine sorbea vorbele fratelui său.

— Află deci că Floris nu este fiul tatălui nostru, contele Amedée de Villeneuve, ci al Ţarului Petru cel Mare... Mama mea, contesa Maximilienne, se

despărţise de soţul ei, contele de Villeneuve, după naşterea mea. Pe Ţar, îl cunoscuse în Franţa... Între ei s-a înfiripat o mare dragoste şi ţarul ne-a luat cu el în Rusia, unde s-a născut Floris...

— Da... da... eram la curent, toate astea... nu-mi spun nimica nou... ştiam că Floris s-a născut la Baku şi că eu am venit pe lume după ce v-aţi reîntors cu toţii în Franţa, în afară de bietul nostru tată, contele de Villeneuve, care s-a prăpădit în drum spre casă, pe vapor... Dumnezeule, dar... asta înseamnă că Floris... este... este un bas...

— Da, Baptistine, ai spus o vorbă mare, Floris este într-adevăr un bastard al ţarului şi a suferit îngrozitor când s-a trezit frate vitreg cu Ţarina Elisabeta!

— Doamne, Dumnezeule! aşa este! exclamă Baptistine.

— Pe scurt, draga mea, tocmai ne pregăteam să ne întoarcem în Franţa, când, din motive rămase necunoscute mie şi lui Floris, ne-am pomenit cu toţii arestaţi.

— Arestaţi! exclamă Baptistine.

— Da, la un loc cu Feodor, Li Kang şi Grégoire... Ne-a fost dat să cunoaştem calvarul ocnaşilor şi al Siberiei... apoi am evadat. Scăpând din mii de capcane, am traversat Mongolia şi China.

— Oh, ce mult mi-aş fi dorit să văd şi eu cum arată China, oftă tânăra fată.

— Este plină de chinezi, micuţa mea Baptistine... şi de pagode, de câini înaripaţi... de mandarini... Acolo, surioară, la Pekin, l-am găsit pe PĂRINTELE NOSTRU!...

— PĂRINTELE NOSTRU! repetă ea.

— Întocmai, Baptistine, contele Amedée de

Villeneuve nu murise pe vapor, la întoarcerea din Rusia, cum ni se spusese, ci părăsise pe furiş Franţa şi ajungând în China devenise general al împăratului, sub numele de Dragonul Albastru...

— Dragonul Albastru! îl îngână Baptistine visătoare.

— Da, a murit la Pekin, în braţele mele smulgându-i lui Floris o anumită promisiune! adăugă posomorât Adrien.

În încăpere se lăsase o tăcere grea. Adrien aşteptă câteva clipe, apoi îşi continuă destăinuirea.

— Baptistine, tatăl nostru era urmărit de poliţie pentru că făcuse parte din banda lui Cartouche.

— Contele Amedée de Villeneuve, tatăl nostru... un bandit! bâigui Baptistine.

— Nu... nu, surioară. Dimpotrivă! se grăbi să adauge Adrien, minţind cu bună ştiinţă. Mânat de o nobilă şi generoasă pornire, se răzvrătise împotriva autorităţii regentului Philippe d'Orleans, cu intenţia de a-i apăra pe săraci şi pe asupriţi...

— Oh! Adrien, mi-a venit inima la loc, oftă Baptistine, dar... atunci.... mama noastră, contesa Maximilienne...

„Acu-i acu'... Doamne, de data asta, cum mai înfrumuseţez adevărul?" se albi la faţă Adrien.

— Scumpa mea, măicuţa ta nu era contesa Maximilienne... măicuţa ta a murit când te-a adus pe lume... era... era... o foarte mare doamnă de la curte, al cărui... al cărui nume a rămas un secret. Înainte de a părăsi Franţa, tatăl nostru, contele de Villeneuve, te-a încredinţat spre creştere mamei mele, contesa Maximilienne. Deşi pusă într-o situaţie delicată, te-a iubit şi te-a răsfăţat ca pe propriul ei copil.

— Iar eu am iubit-o ca pe mama mea! Dumnezeule...

Dumnezeule!... mama mea... tatăl meu... murmură Baptistine.

Tânăra fată se ridică brusc de pe canapea şi se duse la fereastră, urmărită de privirea neliniştită şi înduioşată a lui Adrien. Brusc, Baptistine se întoarse spre el.

— Aşadar, şi eu sunt o bastardă ca şi Floris. Asta vroiai să-mi spui, nu-i aşa, Adrien... rosti tânăra fată cu o voce slabă.

— Oh, iubita mea, pentru mine faptul că eşti sau nu bastardă nu are absolut nici o importanţă, doar ştii că eu iubesc filozofii şi ideile noi. Tu ai fost şi rămâi Baptistine, surioara mea iubită, şi cu asta basta...

— Eşti sigur că sunt sora ta? întrebă ea încă o dată cu glas stins.

— Da, eşti sora mea vitregă, pe care eu o iubesc ca pe o soră bună! afirmă cu convingere Adrien.

— Şi... Floris? întrebă Baptistine ridicându-şi frumoşii ei ochi limpezi spre Adrien.

Acesta se înfioră imperceptibil. Sosise momentul cel mai dificil.

— Floris şi cu tine aţi fost crescuţi împreună, atâta tot...

— Vrei să spui că...

— Da, Floris NU ESTE FRATELE TĂU... acesta este adevărul pe care TREBUIA să ţi-l dezvălui!

Baptistine se întoarse din nou spre fereastră. Privea parcul înflorit. Afară cânta o mierlă. O urmări nostalgic cu privirea.

— Adrien... de ce... de ce îmi spui totul de-abia astăzi şi de ce a împiedicat Floris căsătoria mea? întrebă cu glas stins tânăra fată.

— Pentru că pe patul lui de moarte tatăl meu m-a pus să jur că te voi lua de soţie, Baptistine... rosti cu voce gravă Floris care intrase pe nesimţite în cameră şi asistase la finalul dramaticei confesiuni a lui Adrien.

Baptistine îi înfruntă semeţ privirea.

— ...şi îmi voi ţine jurământul, cu sau fără voia ta! încheie Floris părăsind încăperea.

Capitolul XIII

În zilele următoare, în castel se instala o atmosferă ciudată. Renunţând să mai facă grevă în camera ei, Baptistine coborî să mănânce în sufrageria redeschisă în cinstea reîntoarcerii lui Floris şi Adrien. Crudă cum numai o fată de şaptesprezece ani poate fi, se prefăcea că ignoră cu desăvârşire prezenţa lui Floris şi nu-i adresă cuvântul decât lui Adrien. Acesta se pierdea în supoziţii. Nu pricepea în ruptul capului ce anume se petrecea în sufletul ei, pentru că sora lui nu comentase în nici un fel cele aflate de la el. Adrien începea chiar să se întrebe dacă îl înţelesese cu adevărat. Zâmbitoare şi senină în relaţiile cu el, îl sfida în schimb pe Floris printr-o muţenie de nepătruns.

În adâncul inimii, acesta se căia pentru a se fi lăsat târât, pe panta violenţei de firea lui pătimaşă. Câteva cuvinte sincere, câteva vorbe tandre de regret, o atitudine drăgăstoasă şi mai ales o explicaţie directă, ar fi spulberat, cu siguranţă zidul pe care Baptistine îl întreţinea cu diabolică plăcere între ei doi.

Baptistine era o fată cinstită şi bună, dar tinereţea şi totala izolare în care trăise îi fuseseră răi sfetnici. Îşi

înăbuşea cu îndărătnicie, imensa dragoste, nutrită în în copilărie pentru Floris şi refuza să îşi amintească de ameţeala dulce simţită în biserică, după ce îl recunoscuse pe cel care atunci îl credea fratele său. Pentru ea nu mai conta decât faptul că o jignise, o ridiculizase şi îl „asasinase” pe Jéodard. Adevărul este că tânjea după atât de agreabilele zile când atâţia bărbaţi o răsfăţaseră cu omagiile lor şi nu îi putea ierta lui Floris maniera trufaşă în care îi comunicase obligaţia lui de a o lua în căsătorie.

Cei trei tineri luau deci masa într-o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de banalităţile schimbate de Adrien şi sora lui sub privirile consternate ale lui Feodor şi Li Kang, în vreme ce, la bucătărie, Grégoire şi Elisa se văicăreau în şoaptă.

Deprimat de acea atmosferă apăsătoare, Georges-Albert se răzbuna îndopându-se cu bunătăţi.

— Vai, Georges-Albert! exclamă Baptistine oprindu-l tocmai când se pregătea să îşi înfigă cu poftă degetul într-un castron. Văd că nu te-ai schimbat de fel!

Maimuţoiul se umflă în pene:

„Aşa este! Am rămas la fel de chipeş!” îşi spuse el fudul întinzând Baptistinei farfuria pentru a primi o porţie de tocăniţă de iepure. „Trebuie să recunosc că Elisa este cea mai bună bucătăreasă din lume, pe cinstea mea de maimuţă, prefer de o mie de ori mâncarea ei chinezăriilor alea infecte!”

Baptistine îi mângâie căpşorul negru.

— Ştii, Adrien, mi se pare întruna că Georges-Albert o să deschidă gura şi o să ne vorbească.

„Ei poftim! Păi eu ce altceva fac?” bodogăni Georges-Albert înfigând demn furculiţa într-o pulpă

care înota într-un sos apetisant.

„Încântătoare situaţie, n-am ce spune! gândea Floris, clocotind de furie. Baptistine se uită la mine ca la un ciumat. Pentru ea sunt ultimul om de pe lume, în ochii lui Feodor şi Li Kang trec drept călău, iar Adrien îmi vorbeşte de parc-aş fi un om grav bolnav, care trebuie calmat. Elisa stă îmbufnată printre cratiţele ei, Grégoire se smiorcăie, iar Georges-Albert nu mă bagă în seamă. Parcă aş fi un căpcăun. Dar dacă lăsam să se consume acea ruşinoasă căsătorie, mă dezonoram în faţa unui mort, iar... ea... ea ar fi fost pe veci legată de acel burghez nărod, tâmpit şi fioros de vulgar...”

Lui Floris nu-i ajungeau epitetele ca să-l desfiinţeze pe Jéodard. Simţi că Baptistine îl priveşte cu mirare şi îşi dădu seama că în furia lui oarbă începuse să izbească cu cuţitul într-o bucată de pâine. Ochii lui verzi fulgerară scurt.

— Bunul meu Grégoire, strigă deodată Baptistine, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Floris, l-ai putea ruga pe Feodor sau pe Li Kang să se repeadă până la castelul du Rocher ca să afle veşti despre sănătatea domnului Jéodard?

Floris strânse pumnii. Baptistine îl sfida pe faţă şi pe deasupra se prefăcea a nu fi observat că Feodor şi Li Kang se aflau la doi paşi de ea. Floris remarcă totuşi că nu spusese „logodnicul meu” şi zâmbi. Era un început de victorie.

— Să mă duc, boiernaşule? îl întrebă Feodor, neştiind ce să facă.

— Întreabă-l pe Adrien, mormăi Floris, hotărât să bea până la fund cupa umilinţei.

— Desigur Feodor, fugi şi interesează-te de

sănătatea acestui biet domn du Rocher! încuviinţă Adrien, gata de orice concesie pentru a readuce pacea sub acoperişul lor.

— Să mergem, prietene! mârâi Feodor către Li Kang, din mers.

Chinezul porni pe urmele cazacului, ca să-l ajute să înşeueze caii.

— Ah! Pe Ucraina mea, blestemate mai sunt muierile! Am să mă rog sfântului Dimitrie al Kievului ca boiernaşul să aibă puterea să pună mâna pe knut!

— Hi! Hi! Lamă Ascuţită, ca să ajungă la Libelula Albastră, Floarea de Mai va trebui să sară de o sută de ori peste cele zece mii de piedici pe care Zeul înaripat al licornei verzi cu şapte inimi le va aşterne sub paşii lui, şi abia atunci va cunoaşte ţara dimineţilor liniştite.

Feodor îl încuviinţă în tăcere. Împreună cu Floris şi Adrien, cazacul era una din puţinele persoane de pe lume care înţelegeau aproape tot ce voia să spună Li Kang. Ca întotdeauna, limbajul înflorit al chinezului ascundea şi de astă dată un mare adevăr. După o tinereţe zbuciumată şi aventuroasă, Floris ajunsese la vârsta maturităţii prea răsfăţat de natură şi de succesele feminine repurtate în timpul peregrinărilor sale. Desigur, suferise nu glumă, dar suferinţa nu pusese o pecete de neşters pe sufletul lui, cum se întâmplase cu Adrien. Nimeni şi nimic nu-i rezistase vreodată lui Floris. Fratele său, Adrien, îi împlinise întotdeauna toate poftele, Feodor, Li Kang şi Grégoire erau prăpădiţi de admiraţie după „imposibilele lui nebunii” care cel mai adeseori îi reuşeau. Iar femeile îl răsfăţaseră din cale-afară pe frumosul Floris, risipind lacrimi fără număr în urma lui. „Floris, dragostea

mea... Floris, dragostea mea...” toate îi murmuraseră numele, topite de iubire în braţele lui. Dăduse gata până şi o împărătească.

În împrejurări dramatice, Dragonul Albastru îi smulsese lui Floris un straniu şi grozav jurământ: să o ia de soţie pe Baptistine. Simţul onoarei îi impusese să se învoiască. Fiul ţarului nu avea să îşi ia înapoi cuvântul dat.

Pe corabia cu care se reîntorsese în Europa, Floris se gândise deseori la Baptistine şi pe zi ce trecea începea să simtă o anume tandreţe vecină cu iubirea pentru fiinţa care, la plecarea lor, era încă o fetiţă. Imenşii ochi albaştri îl urmăreau adesea în amintire şi păstra la piept medalionul cu chipul ei de care nu se despărţea niciodată. Era convins că în clipa când va debarca pe ţărmul francez va regăsi o foarte frumoasă gâsculiţă, ameţită de admiraţie în faţa lui, superb cavaler răsfăţat de toate femeile lumii. Se şi vedea sosind în ţinută de gală la pensionul călugăriţelor Ursuline ca să retragă pe Baptistine. La umbra bătrânului stejar de la Mortefontaine avea să îi fure primul sărut şi Baptistine avea să tremure de iubire pentru „fratele” reîntors anume pentru ea de la capătul pământului, ca să se preschimbe în logodnic. Aflând adevărul despre obârşia ei, Baptistine îşi pierdea cunoştinţa sau poate chiar îi cădea în genunchi şi, în semn, de recunoştinţă, îi săruta mâinile, lui, Floris, fiul Ţarului! În sfârşit, într-o zi de primăvară aveau să se căsătorească şi el avea să o deprindă cu fiorii dragostei.

Tâmplele lui Floris zvâcniră imperceptibil. Întoarse capul spre Baptistine care râdea, conversând afectuos cu Adrien.

— Oh! da, frăţioare, hai să ne plimbăm călare amândoi prin pădure! bătu ea din palme entuziasmată.

Floris închise ochii. Prefera să nu asiste la acel spectacol şi să se lase în voia visului de fericire pe care l-ar fi putut trăi alături de Baptistine dacă ea n-ar fi fost „dură, egoistă, rea, pretenţioasă, arogantă... proastă... şi atât de frumoasă... da, atât de zăpăcitor de plăcută privirilor.”

Floris oftă. Avea să îţi ţină promisiunea cu orice preţ deşi intuia că lângă o asemenea „scorpie” avea să trăiască o viaţă de infern. Dacă ar fi fost blândă şi ascultătoare, Floris şi-ar fi regăsit pacea sufletească în castelul lor de la Mortefontaine, uitând şi de Ţarina Elisabeta, şi de blestemata Julia de Mengden. Şi, cine ştie, dacă regele ar fi avut din nou nevoie de agenţii secreţi, ar fi plecat din nou în misiune împreună cu Adrien, lăsând-o pe Baptistine la castel să se ocupe de copiii lor. Ea n-ar fi suferit de pe urma micilor escapade pe care el le-ar fi avut pe ici, pe colo cu frumoase necunoscute, întrucât n-ar fi aflat niciodată nimic... Ajuns la acest punct al radiosului său vis, Floris lăsă să-i scape un zâmbet încântat.

„Cred că stăpânului meu îi merge într-adevăr rău!” îşi spuse îngrijorat Georges-Albert „ciugulind” în treacăt din gustările aduse de Grégoire.

Floris începu să bată darabana cu muchia cuţitului în pahar anume ca să o exaspereze pe Baptistine. Aceasta îi aruncă o privire posacă.

„Oh! da, te-ai făcut cea mai frumoasă dintre femei! Scorpie ce eşti! gândi Floris, contemplând-o cu ochi strălucitori. Ar fi fost prea uşor să-mi cazi în braţe fără să te împotriveşti. La urma urmei, lupta asta nu-mi

displace chiar deloc! Las’ că vezi tu! Ai să plăteşti ca toate celelalte. Ai să-mi implori iubirea.” Floris zâmbi cu infatuare şi, parcă anume pentru a-l confirma, obrajii Baptistinei se îmbujorară uşor.

Conştient de farmecul şi de frumuseţea lui, Floris îşi trecu nepăsător degetele prin pletele negre inelate. Baptistine îşi mută privirea spre fereastră, profitând de faptul că de afară se auzea tropot de cal.

— Porumbiţa mea! A sosit domnul de Gastagnac cu cavaleriştii lui! strigă Elisa.

— Oh! ce bucurie! exclamă Baptistine alergând spre vestibul.

— Cine mai e şi ăsta? mormăi Floris ridicându-se de la masă.

Adrien înălţă din umeri, nedumerit.

„Hi! hi! stăpânul meu trece din surpriză în surpriză!” constată Georges-Albert, în timp ce înghiţea un rest de cremă.

— Oh! Ernaudan, prietene, ce plăcere să te văd! exclamă Baptistine văzându-l pe cavalerist.

Acesta respiră uşurat. Îl înnebunise gândul că Baptistine s-ar fi putut să-i poarte pică pentru că nu încercase să o salveze atunci, în biserică. Din fericire, ea părea să fi uitat cu totul de acea întâmplare.

— Să mergem în salonul mic, dragă Ernaudan! spuse ea tandru şi luându-l de braţ pe tânărul căpitan îl trase după ea, sub privirile năucite ale lui Floris şi Adrien.

Dând cu ochii de cei doi tineri care tocmai ieşeau din sufragerie, Ernaudan schiţă un vag salut.

Floris făcu un pas înainte:

— Baptistine, fiţi bună şi prezentaţi-ni-l pe domnul! porunci el sec.

„Haide de, acum îi vorbeşte la persoana a doua plural, s-a prostit de tot!” bombăni Georges-Albert din vârful mesei, ciulind urechea.

O clipă Baptistine fu tentată să nu ia în seamă cererea lui Floris. Privindu-l sfidător, rosti în treacăt, în timp ce lăsa braţul gasconului şi îl apuca de mână:

— Domnul de Gastagnac este un bun prieten!

— Cu atât mai mult draga mea, prezintă-ni-l! adăugă încetişor Adrien, cu glas blând dar ferm.

Baptistine se opri locului:

— Prea bine! Dragă Adrien! ţi-l prezint pe căpitanul Ernaudan de Gastagnac. Fratele meu, contele Adrien de Villeneuve-Caramey, şi... acesta este cavalerul Floris de Villeneuve-Caramey, încheie ea plictisită întorcând spatele.

Cam mirat de acea stranie prezentare, Ernaudan nu lăsă să transpară nimic din nedumerirea lui şi îi salută cât se poate de politicos pe cei doi bărbaţi. Adrien îi răspunse amabil, cu aerul şefului de familie care primeşte sub acoperişul său pe un prieten al fiicei sale. În schimb, Floris, abia catadicsi să moţăie din cap. Cu zâmbetul lui de meridional jovial, acest Ernaudan de Gastagnac îi displăcea profund.

— Vino, dragă Ernaudan, se alintă Baptistine pisicindu-se şi închizând în urma lor uşa salonului.

— De necrezut! Pe cinstea mea! Asistăm la nişte lucruri de neîngăduit! este SORA TA! Şi o laşi să facă asta, Adrien? Nu te întrebi ce-or fi având oare să-şi spună, amândoi... cu uşa închisă... ar trebui să asişti la întrevedere, aşa s-ar cuveni! protestă Floris.

Adrien se stăpâni cu greu să nu pufnească în râs. Să-l audă pe Floris vorbind despre reguli de bună cuviinţă,

ca moşnegii, era chiar ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat din partea mezinului său.

— Uite ce-i, Floris, nu trebuie să o luăm prea din scurt pe Baptistine. Mi se pare mai înţelept să îi lăsăm aparenţele libertăţii ca să se poată reobişnui cu tine... şi abia atunci vom cere regelui încuviinţarea să vă căsătoriţi conform dorinţei tatălui meu, răspunse Adrien.

Sfatul era cum nu se poate mai chibzuit.

— Perfect, va să zică domnişoara ne ţine în şah... fie cum vrei tu frăţioare... oftă exasperat Floris, plimbându-se de la un capăt la celălalt al vestibulului, cu mâinile împreunate la spate.

„În viaţa mea nu l-am văzut pe stăpânul meu în halul ăsta!” bodogăni Georges-Albert, care detesta conflictele şi agitaţia şi sări pe umărul lui Floris cu intenţia de a-l înveseli. Numai că acesta nici măcar nu-l luă în seamă.

— Ei bine, dragă Ernaudan, ce vânt te aduce? spuse Baptistine, numai zâmbet, aşezându-l pe gascon lângă ea.

— Aş fi vrut să mă întorc mult mai repede, mămicule, dar când eşti în serviciul regelui nu depinzi de propria-ţi persoană...

— Oh! Ernaudan... Ernaudan... dac-ai şti cât am îmbătrânit în ultimele zile, oftă Baptistine de parcă ar fi avut o sută de ani. A trebuit să reflectez la situaţii extrem de complicate.

Baptistine oftă din nou.

— Baptistine a mea... mămicule... ce pot face pentru tine? Sufletul meu, spada mea, onoarea mea de soldat îţi aparţin! Poţi dispune de mine... şi de noile mele

galoane... după cum vezi, acum sunt căpitan!

— Oh, mă bucur, mă bucur din toată inima. Aşadar, nu m-am înşelat. Este cu adevărat drăguţ!

— Cine, Regele?

— Da, frumos din partea lui că te-a ridicat la gradul de căpitan.

— Am bănuit eu că nu poţi fi străină de această favoare, mămicule, pentru că regele mi-a acordat galoanele la mai puţin de un ceas după ce îi înmânasem un biet din partea ta, bilet pentru care eram tare gelos... şi trebuie să îţi mărturisesc mămicule... că... în ziua căsătoriei tale... te aştepta o caleaşcă şi aveam ordin din partea regelui să te conducem la palat îndată după ceremonie... oh! Baptistine... n-am sărit atunci în ajutorul tău... pentru că nu voiam să te văd în braţele domnului du Rocher nici în cele ale... ale...

„Ale regelui... Va să zică asta era surpriza promisă... înseamnă că oricum n-aş fi rămas cu Jéodard” îşi spuse Baptistine tulburată. „N-aş fi avut o noapte a nunţii... sau poate că... Ludovic... dar atunci n-ar mai fi fost o noapte a nunţii”.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Mirat de tăcerea ei, Ernaudan profită ca să-şi strecoare braţul pe după talia iubitei lui şi să o strângă la piept. Baptistine nu i se împotrivi. Absentă, îşi rezemă fruntea pe umărul tânărului cavalerist. Acesta se înfiora şi îi sărută buclele aurii.

— Mămicule... mămicule... te iubesc... te simt nefericită... ce pot face pentru tine? şopti el strângându-i mâna şi ducându-i-o la buze.

— Oh, nu, sunt fericită că mă aflu aici, în braţele

tale! Deocamdată nu poţi face nimic pentru mine, Ernaudan, sunt ţinută aici de... de o taină cumplită... nu-mi cere să-ţi spun mai mult, pentru că nu pot!

Răvăşit de neaşteptata şi misterioasa ei confesiune, Ernaudan o strânse pătimaş la piept, pregătit să o apere împotriva tuturor ca pe o eroină, ca pe o sfântă. În culmea exaltării, tânărul gascon îi sărută la întâmplare obrazul, înnebunit să îl simtă pentru prima dată atât de apropiat de al lui.

— Mămicule... mămicule... te iubesc şi nu-mi doresc decât să ne căsătorim. Lasă-mă să te cer oficial de soţie, îi spun chiar acum fratelui dumitale, exclamă Ernaudan, sărind în picioare.

— Oh! nu... să nu care cumva să faci una ca asta! Doamne fereşte! strigă înspăimântată Baptistine, oprindu-l pe Ernaudan la un pas de uşă.

— Asta înseamnă că nu mă iubeşti! gemu Ernaudan.

— Ba da... ba da, Ernaudan... te iubesc... dar ce mă fac cu Jéodard, şi cu... cu... ei! fir-ar să fie, prea e complicat totul! se poticni Baptistine în toiul explicaţiilor.

— Oh! Baptistine, mămicule... am ajuns să mă îndoiesc de orice. Nu ştii ce chin e pentru mine să-ţi aduc biletele altuia... Ah, cât sufăr din pricina, ta!... şopti Ernaudan sărutând trist acea gură care îl zăpăcea.

Baptistine nu se împotrivi, mirată totuşi că nu mai simte acea plăcută căldură cu care începuse să se obişnuiască în braţele lui Jéodard şi ale regelui.

— Ah! nu! Asta este prea de tot! Domnule, te rog să pofteşti afară sau de nu, te voi ajuta eu însumi să o faci, cu vârful săbiei! răcni Floris care deschizând brusc

uşa o descoperise cu uluire pe Baptistine în braţele cavaleristului.

Tânăra se depărtă de Ernaudan cu un gest care părea să spună: „Acum ai priceput, prietene? Are o obsesie! Vrea să ucidă pe oricine se apropie de mine! Iată ce tristă viaţă duc acum...”

— Iertare, domnule! PORUNCĂ de la rege! replică Ernaudan scoţând cât ai clipi din buzunarul tunicii un plic cu blazonul Franţei.

— He, he! Nu cred că Majestatea Sa ţi-a poruncit să-i comunici mesajele atât de „personal”! rânji Floris întinzând mâna să ia plicul.

— Am ordin să înmânez personal mesajul domnişoarei de Villeneuve! răspunse Ernaudan fără să-şi piardă cumpătul.

Floris şovăi o clipă, privi anvelopa sigilată şi i-o pasă, în silă, Baptistinei. Aceasta se uită la el de sus, îi întoarse spatele şi, apropiindu-se de fereastră, rupse, febril pecetea regală.

„Inimioară,

Aşadar, nu eşti măritată. Nu ştiu dacă se cuvine să mă bucur sau să mă tem pentru noi doi. Purtătorul acestei misive va veni însoţit de o trăsură. Te aştept mâine dimineaţă, împreună cu fraţii tăi, la ceremonia „trezirii”. Ţi-am găsit o „Naşă”. Vei fi prezentată oficial la curte şi astfel vei putea să vii şi să pleci când vei dori. Ne gândim la tine, ne e dor de tine, te visăm.

Prizonierul”

Baptistine se rezemă de pervaz cu inima bătând să-i spargă pieptul. Aşadar, regele nu o uitase. Un al doilea

plic căzu din interiorul primului. Conţinea o invitaţie oficială:

„Din porunca Majestăţii Sale, domnul conte Adrien de Villeneuve-Caramey, domnul cavaler de Villeneuve-Caramey şi domnişoara Baptistine de Villeneuve-Caramey sunt aşteptaţi la palat mâine dimineaţă, la prima oră, pentru Ceremonia de Trezire a Regelui şi pentru prezentarea debutantelor.
Marele şambelan,
marchizul de Daube”

Baptistine se întoarse şi, cu aerul cel mai firesc din lume, întinse această ultimă invitaţie lui Adrien. Floris se încruntă. Manevra Baptistinei nu-i scăpase şi observase că primul bilet dispăruse ca prin farmec în decolteul ei.

„Scorpie frumoasă... va să zică şi regele... regele... să-mi fie oare dat să îl am din nou rival[22]” murmură ca pentru sine tânărul gentilom.

Încercând să ghicească ce anume se petrecea în mintea Baptistinei, începea să nutrească o oarecare admiraţie pentru ea. Citind această schimbare în expresia ochilor lui verzi, tânăra întoarse fulgerător capul, cu obrajii în flăcări.

„Ah! Nu! N-am de gând să-i las bucăţica asta regească Prea-Iubitului nostru cel lacom. I-am cedat-o odinioară pe Pauline, dar de data asta, nu... bătrâne Ludovic, o să mă bat şi o să ţi-o suflu pe scorpia noastră mică şi blondă” îşi spuse Floris cu un zâmbet poznaş.

[22] A se vedea Floris, dragostea mea.

— Ah! Feodor, Li Kang, picaţi la ţanc, prieteni... exclamă Adrien zărindu-i pe credincioşii lor tovarăşi care se întorseseră la castel. Chitiţi-ne degrabă în cuferele de călătorie costumele de mare gală, plecăm imediat. Peste noapte o să tragem la hanul „Cornul de Aur” din Versailles, pe strada Copiilor Cuminţi. Trebuie să ne înfăţişăm dis-de-dimineaţă la palat.

— Prea-bine, înălţimea Voastră! răspunse Feodor căruia îi plăcea să-l trateze pe Adrien ca pe şeful familiei.

Ernaudan se dăduse într-o parte şi îi cerceta cu mirare pe ciudaţii prieteni al fraţilor Villeneuve-Caramey.

— Ei, cum îi mai merge bietului domn du Rocher? întrebă Elisa care nu se sfia de Floris să-şi arate afecţiunea pe care o nutrea pentru Jéodard.

— Duhul zeiţei Lou, cea cu trei urechi de aur, pare să îl întărească pe Grămadă de Pistoli, declară solemn chinezul.

— Ah, Li Kang, vrei să spui că lui Jéodard îi merge mai bine! Mă bucur! exclamă Baptistine mângâind drăgăstos codiţa chinezului.

Acesta se căzni să îi zâmbească.

— Într-o bună dimineaţă parfumată când va avea înţelepciunea bătrânului Wu care a suit de treizeci de mii de ori muntele fericirii sacre, Libelua Albastră va intra în marea câmpie!

Lui Ernaudan i se părea că visează. În schimb, Baptistine înţelesese reproşul ascuns al înţeleptului chinez şi îşi plecă o clipă fruntea, ca imediat după aceea să o ridice, cu şi mai multă îndărătnică semeţie decât până atunci.

— Sunt nespus de fericită că Jéodard s-a mai întremat şi mă voi duce zilele acestea să îl îmbrăţişez! rosti apăsat Baptistine, anume ca să-l scoată din fire pe Floris. Până atunci însă, buna mea Elisa, vino să mă ajuţi să-mi aleg cele mai frumoase dinte rochiile mele cele noi.

Floris făcu un pas înainte. Adrien îl privi îngrijorat. Ce trăsnaie îi mai dăduse prin minte?

— Pentru rochiile dumitale, Baptistine, cine a plătit? întrebă sec Floris.

Tânăra fată se prefăcu a nu-l fi auzit şi începu să urce scările.

— Am pus o întrebare, repetă Floris autoritar. Cine a plătit toate aceste rochii?

— Ei, şi dumneata acum, domnule Floris... A plătit domnul Jéodard, cine altcineva? Pe când voi băteaţi ceamburiile prin lume, eu puneam la cale o căsătorie de toată frumuseţea! se revoltă Elisa.

— Va trebui să înapoiem totul! porunci Floris pe un ton ce nu admitea replică, ignorând reproşul voalat al Elisei.

Tânăra fată încremeni în mijlocul scării, apoi, după o clipă se întoarse lent cu faţa spre el

— Să dau rochiile mele? Asta e prea de tot! Niciodată... mă auzi? Niciodată! urlă ea înnebunită de furie.

Îngrozitor de stânjenit de acea penibilă scenă de familie, Ernaudan încercă să se eclipseze pe nesimţite, strecurându-se spre ieşire.

— Uite ce este, draga mea, trebuie să recunosc că Floris are dreptate, nu se cade să mai păstrezi nimic... lasă, o să-ţi cumpărăm noi alte toalete, încă mai

frumoase, interveni împăciuitor Adrien, deşi habar nu avea de unde să găsească banii necesari.

— Da? Şi până atunci, cum o să mă duc la prezentarea de mâine... poate goală puşcă?! întrebă Baptistine pe un ton voit batjocoritor, menit să îl provoace pe Floris.

Acesta simţi că-l furnică tot trupul. Murea de poftă să-i ardă o bătaie zdravănă.

— Nu, Baptistine, du-te să te îmbraci, poţi să-ţi păstrezi toaletele până mâine seară. Pe urmă om vedea, răspunse Adrien tamponându-şi cu batista fruntea leoarcă de sudoare. Dumnezeule, ar fi preferat să se afle pe un câmp de luptă. I-ar fi fost de o mie de ori mai simplu decât să medieze între Floris şi Baptistine.

O oră mai târziu, caleaşca trasă de trei armăsari din grajdurile regale gonea spre Versailles. Boarea înmiresmată a amurgului îndulcea acel sfârşit de zi.

Baptistine se instalase în trăsură împreună cu Adrien; Ernaudan şi cavaleriştii lui galopau pe de lături. Gasconul schimba zâmbete cu tânăra fată.

— Pst! Nu mai face pe cocoşelul, căpitane, ori ai să mi te trezeşti cu târtiţa ciuruită de sabie, ascultă ce-ţi spun eu, nu-mi miroase a bine! bodogănea La Fortune trăgând îngrijorat cu coada ochiului spre Floris, care galopa de partea cealaltă a caleştii, însoţit de Feodor şi Li Kang.

Grégoire şi Elisa rămăseseră în castel împreună cu Georges-Albert, lăsat acasă de teama năstruşnicelor lui iniţiative. Jignit de moarte, maimuţoiul se consolase cu o sticlă de vin de Anjou, adormind cu ea în braţe. Fraţii conveniseră să angajeze la Versailles o cameristă care

să o îmbrace pe Baptistine.

— Surioară scumpă, rupse deodată Adrien tăcerea, nici nu ştii ce fericit sunt că putem călători numai noi doi. După cum vezi, Floris nu a vrut să te plictisească cu prezenţa lui. Şi pentru că nu e cu noi, profit să te întreb, aşa, ca între fraţi: care sunt cu adevărat, sentimentele tale faţă de el?

Baptistine privi înspre Floris care îşi mâna armăsarul în galop întins. Sărind peste gropi sau peste câte un trunchi răsturnat, călăreţul şi calul alcătuiau un singur trup. Cu buclele-i negre fluturând în bătaia vântului, Floris era mai mult decât seducător. Frumuseţea lui nativă, eleganţa lui deveneau cu atât mai frapante când se găsea în elementul lui, galopând nebuneşte, duelând sau luptându-se cu pumnii goi. Floris se regăsea cu adevărat pe sine ori de câte ori intra în acţiune. Era născut pentru aventură. Simţindu-se privit de Baptistine, întoarse capul spre ea. Un zâmbet abia ghicit îi miji pe buze. Şi pentru prima dată ochii lui exprimau o imensă tandreţe. Îşi scoase tricornul şi o salută adânc pe cea care odinioară îi fusese soră şi pe care acum o socotea legitimă logodnică. Gestul lui de omagiu era sincer. Floris dorea să se împace cu ea şi după o matură chibzuinţă se simţea dispus să facă primul pas. Baptistine se reîntoarse spre Adrien.

— Haide, scumpa mea, deschide-ţi inima şi spune-mi ce simţi cu adevărat pentru Floris? insistă blând, fratele ei.

— Simt... aversiune! replică sec Baptistine, desfăcându-şi febril evantaiul şi începând să-şi răcorească cu el obrajii înfierbântaţi.

— Aversiune!... se înfioră Adrien.

Capitolul XIV

— Sire, e timpul! şopti Lebel întredeschizând perdelele patului cu baldachin.

Ludovic se ridică într-un cot şi făcu semn valetului că se scoală imediat. O privi pe Jeanne-Antoinette care dormea, sau care se prefăcea că doarme lângă el. Se simţea cuprins de sentimente contradictorii. Femeia aceea îi plăcea. Paradoxal, incredibilul tupeu cu care se înfăţişa dinaintea lui în locul „Inimioarei” îi făcuse o bună impresie. Decepţionat de absenţa Baptistinei, ca un copil rămas fără jucăria preferată, aproape că se bucurase de prezenţa Jeanne-Antoinettei şi totuşi acum şovăia dacă să se mai întâlnească sau nu cu ea. Se temea de temperamentul autoritar pe care îl intuia dincolo de aparenta ei supuşenie. Femeia acea părea fragilă ca un vas de Saxa, dar era mai dură ca oţelul şi Ludovic îşi cunoştea prea bine propria slăbiciune.

— Sunt o cârpă, un laş care nu suportă singurătatea şi toate fandositele astea de la curte mă dezgustă... Oh! La urma urmei, cine sunt eu?... Un rege, ori un biet amărât de îndrăgostit de o puştoaică de şaptesprezece ani?...

Văzând că stăpânul ei se ridică din pat, Messalina începu să latre bucuroasă.

— Ssst, taci, Messalina, frumoasa noastră prietenă încă nu s-a trezit! şopti Ludovic încălţându-şi papucii.

Contemplă o clipă obrazul cu trăsături regulate, încadrat de bucle mătăsoase, de culoarea castanei. Tânăra femeie părea destinsă şi odihnită. Regele oftă.

Aventura cu Jeanne-Antoinette îi picase din cer, totul se înlănţuise prea simplu şi totuşi trebuia să recunoască că cele două nopţi petrecute în tovărăşia superbei şi de fel timidei burgheze se dovediseră extrem de agreabile..

„Om trăi şi om vedea”, îşi spuse Ludovic ridicându-se în picioare.

Jeanne-Antoinette hotărî că era cazul să se mişte şi, scoţând un braţ molatec din cearceafurile de dantelă, îl apucă de mână pe rege.

— Oh, Sire... Ludovic... ce fericită m-ai făcut... ştii... până acum nu mi-am înşelat niciodată, niciodată bărbatul de-abia acum am înţeles ce este dragostea...

— Ssst... draga mea... dormi, e încă foarte devreme, şopti regele emoţionat şi flatat de acea mărturisire de parcă ar fi fost un adolescent. Culcă-te la loc... eu mă duc să-mi împlinesc corvezile regale.

— Când ne vedem din nou?

— Foarte curând, de bună seamă. O să te anunţe Lebel, răspunse Ludovic sărutându-i degetele lungi şi subţiri.

— O să aştept... la han... Sire! murmură Jeanne-Antoinette.

Mesalina ţopăia nerăbdătoare. Ludovic îmbrăcă degrabă un halat peste cămaşa de noapte şi deschizând o uşă mascată de oglinzi, trecu direct din apartamentele sale în cabinetul de Consiliu[23], pustiu la acea oră. Ferestrele înalte erau mascate de perdele groase din satin azuriu broşat cu fir de aur. Pereţii placaţi cu lemn aurit erau luminaţi de flacăra unui singur sfeşnic.

[23] Căruia i se mai spunea „cabinetul regelui” sau „cabinetul cu oglinzi”.

„Aşteptând-o pe Venus, m-am pomenit în pat cu Minerva”, zâmbi cu ironie amară regele, furios pe sine însuşi.

Imensa masă de consiliu era cotropită de dosare. Ludovic oftă adânc, cu gândul la nesfârşitul şir de audienţe programate pentru acea zi.

— Hai, Messalina, e timpul să mergem! Poate că izbutim să furăm câteva minute şi să rămânem singuri cu „Inimioara”, surâse Ludovic aplecându-se să mângâie căpşorul delicat al căţeluşei.

Din „galeria oglinzilor” începeau să se audă glasuri.

— Of, Inimioară... Inimioară... n-aş vrea să te văd decât pe tine... totul mă plictiseşte în afară de râsul tău zglobiu... murmură Ludovic.

Messalina îşi ridică ochii spre stăpânul ei, de parcă i-ar fi priceput ezitarea şi latră, certându-l. Un valet deschise de îndată o uşă. Regele pătrunse în dormitorul său oficial şi sări ca un puşti peste balustrada de lemn aurit care despărţea patul de restul încăperii. Lebel îi puse scufia de noapte, cum cerea protocolul, şi regele se întinse căscând de zor în patul tapisat cu catifea violetă şi purpurie al străbunicului său[24]. Când rezida la Versailles, era obligat să se supună în fiece dimineaţă acelei comedii.

„Ar trebui să schimb ceremonialul ăsta stupid şi prăfuit”, îşi spuse el excedat. Dar de fiecare dată când îndrăznise să propună aşa ceva, protestele înspăimântate ale miniştrilor şi ale şambelanilor îl obligau să renunţe.

Ludovic căscă, simţind că-l cuprinde iarăşi somnul.

— Majestate, ne îngăduiţi să deschidem uşile pentru

[24] Ludovic al XIV-lea.

„prezentări”?

— Da, Lebel, încuviinţă regele ridicându-se şi rezemându-se de perne. Oh, Lebel...

— Da, Majestatea Voastră.

— Ai cumva idee, căpitanul nostru de cavalerie uşoară i-a adus pe fraţii de Villeneuve-Caramey? întrebă în şoaptă regele.

— Da, Majestate. Ducele de Richelieu stătea adineauri de vorbă cu ei în „Ochiul de bou”[25]. Se ocupă de domniile lor, după cum i-a poruncit Majestatea Voastră.

— Şi... psst, Lebel! îl interogă Regele din ochi.

— Domnişoara de Villeneuve este şi ea cu ei! şopti fidelul valet care îi înţelesese întrebarea mută.

— Minunat, Lebel, minunat! se înveseli cât ai clipi regele. Te rog să-i bagi înăuntru pe domnii şi pe domnişoara de Villeneuve, înaintea „primelor vizite”.

— Oh, Sire, aceasta este o foarte mare favoare cu care marchizul de Daube nu va fi cu siguranţă de acord! murmură Lebel.

— Sunt convins, tocmai bine, o să aibă ce comenta. Şi acum, dă-i drumul Lebel!

Valetul făcu o plecăciune şi întredeschise uşa lăsându-i să intre pe „primii gentilomi al camerei” şi pe „marele şambelan”.

— Majestatea Voastră a dormit bine? se interesa suav acesta din urmă, manifestând, ca toată lumea, prefăcuta convingere că regele îşi petrecea nopţile în acel pat de paradă.

— Foarte bine, mulţumesc, domnule marchiz de Daube, răspunse regele, cu glas încă mai răguşit decât

[25] Anticamera regală.

de obicei.

— Majestatea Voastră este pregătit să primească „vizitele familiale”? întrebă ceremonios marele şambelan.

— Suntem pregătiţi, domnule marchiz, suntem pregătiţi, zâmbi regele şi conform unui ritual imuabil întinse mâna primului valet de cameră care îi stropi degetele cu alcool, deasupra unei imense tipsii de argint aurit.

— Ah, fiţi binevenită doamnă! o întâmpină afabil Ludovic pe regină, care se ivise însoţită de fiul lor, „delfinul”, de prinţii şi de prinţesele din familia regală, de ducele de Orléans, de ducele de Penthieou... În urma lor păşeau ceremonioşi primul medic şi primul chirurg.

— Bună dimineaţa, fiule! Bună dimineaţa, verişorilor! spuse regele în vreme ce prinţul moştenitor şi ducii de Orléans şi Penthieou se înclinau de trei ori la rând.

— Majestatea Voastră a dormit bine? întrebă la unison prinţii.

— Am dormit minunat, mulţumesc de întrebare. Dar, vă rog, doamnă, luaţi loc, în dimineaţa asta arătaţi superb şi priveliştea chipului vostru mă bine-dispune de cum m-am trezit! îşi complimentă Ludovic soţia.

Regina se îmbujoră de plăcere. Un valet se repezi să deschidă balustrada aurită dincolo de care doar ea singura avea voie să treacă şi doi paji se grăbiră să îi apropie un fotoliu de căpătâiul soţului său, în vreme ce prinţii, ducii, verii şi medicii rămaseră de partea cealaltă a camerei, ascultând respectuos dialogul perechii regale.

— Bună ziua, Sire, Majestatea Voastră a dormit bine?

întrebă regina, cu remarcabilă lipsă de imaginaţie.

— Da, doamnă... mulţumesc de întrebare... bine... chiar foarte bine! răspunse regele înmuindu-şi degetele în apa sfinţită adusă de şambelan.

Ludovic se închina imitat de întreaga asistenţă şi, proptindu-şi bărbia în piept, începu să se roage în gând. După ce isprăvi rugăciunea, rămase în aceeaşi poziţie de reculegere şi privi pe furiş spre soţia lui. Brava Maria Leczinska era cea mai bună soţie din lume. Mai în vârstă decât el, îi ierta infidelităţile cu toate că, geloasă din fire, suferea îngrozitor. În orice caz nu scotea o vorbă şi nimeni în afară de rege nu îi bănuia chinul. Ludovic se simţi brusc cuprins de remuşcări. Nu pentru a fi petrecut ultimele două nopţi în tovărăşia Jeanne-Antoinettei, ci pentru intenţia de a o instala la curte, în calitate de favorită oficială, pe „Inimioara”.

— Doamnă, vă rog să îmi mărturisiţi ce vă doreşte sufletul pentru ziua de astăzi, vă promit dinainte că vă împlinesc vrerea! spuse regele dându-se jos din pat.

Regina şi toţi cei de faţă îşi plecară ochii. Doi paji îngenunchează şi îi puseră papucii, apoi regele se îndreptă spre fotoliul său. Frizerul îi scoase scufia şi începu să îi pieptene bogăţia de plete castanii şi mătăsoase.

— Vai, Sire, se grăbi să răspundă regina Maria, uluită de neobişnuita solicitudine a soţului ei, cum să mulţumesc Majestăţii Voastre?

— Ei, doamnă, începu să râdă Ludovic, aşteptaţi mai întâi să vă împlinesc dorinţa. Deci, ce vă pofteşte inima?

— Sire, după-amiază mă duc să vizitez, împreună cu

doamnele mele de onoare, mânăstirea călugăriţelor Ursuline de la Poissy!

— Ah, Ursulinele de la Poissy! repetă regele, în vreme ce frizerul îi aducea peruca.

— Să intre „marile vizite”! strigă şambelanul arborând o expresie încă mai trufaşă decât până atunci.

În cameră intră un al doilea grup, ceva mai compact decât primul. În zumzetul general, conversaţia celor doi soţi devenea anevoioasă. Regele îi salută în bloc pe noii veniţi, prea numeroşi pentru a avea vreme să i se adreseze fiecăruia pe rând.

— Spuneaţi, doamnă, că vă duceţi la Ursulinele de la Poissy! reluă regele dialogul cu soţia lui, ignorându-i pe „marii ofiţeri ai camerei”, pe „marii garderobieri”, pe frizerul său de fiecare zi, pe bărbierii săptămânali, pe cei trei spiţeri, pe cravatier, pe ceasornicar, pe doamnele de companie ale reginei, pe ducele şi pe ducesa de Luyness – prieteni apropiaţi ai Mariei Leczinska –, pe prinţii şi prinţesele care se perindau prin faţa lui.

— Da, Sire, şi Majestatea Voastră ştie cât de ataşată sunt de ordinul lor. Ei, bine, bunele călugăriţe se roagă Cerului să se milostivească şi să le ajute să poată plăti o statuie a Sfântului Ioan Botezătorul.

Regele surâse în vreme ce bărbierul începu să mânuiască briciul.

— Cerul s-a milostivit, doamnă, pentru că, iată, vă oferim pe cheltuiala noastră personală această statuie a Sfântului Ioan Botezătorul, pe care şi noi îl iubim cu deosebire! ţinu să sublinieze Ludovic.

Un murmur aprobator salută generosul gest regal.

Ludovic privi în oglindă, nerăbdător să vadă dacă nu cumva în şirul nesfârşit al curtenilor care se înghesuiau la intrarea dormitorului o putea descoperi pe „Inimioara”.

— Vai, Sire, ce mărinimos sunteţi! exclamă regina, în culmea fericirii.

— Sunt cel mai fericit om din lume când ştiu că pot să îţi fac o bucurie, dragă Marie, săvârşind totodată o faptă creştinească, şopti regele, sincer mulţumit. Ce-i drept, s-ar fi cuvenit să adauge: „Cu ocazia asta îmi spăl şi păcatele...”

— Oh, Ludovic! murmură regina, mişcată până la lacrimi.

Curtenii ciuleau zadarnic urechea, sperând să prindă ceva din conversaţia celor doi soţi care vorbeau anume încet spre a nu fi auziţi.

— Ce părere aveţi, doamnă, despre noile voastre doamne de onoare? întrebă regele cu glas tare, aducând anume vorba de subiectul care îl interesa pe el.

— Minunată, Sire, şi mă grăbesc să mulţumesc Majestăţii Voastre pentru această mare favoare. Baronesele Skokovska au sosit acum două zile şi am avut deja plăcerea să mă întreţin cu ele în limba poloneză.

— Prea bine, doamnă, atunci vă rog să mi le prezentaţi!

— Apropiaţi-vă... apropiaţi-vă fetelor! spuse regina întorcându-se spre suita ei.

Două fetişcane frumoase coz[26], cu păr blond-cenuşiu,

[26] din cale-afară, extrem de..., foarte... (după adj. ca frumoasă, mândră) (turc. *koz*.)

se apropiară de balustrada aurită, şi de fel intimidate, făcură o reverenţă adâncă.

— Fiţi bine venite, li se adresă binevoitor regele, în vreme ce frizerul îi pudra peruca. Mi se pare mie, doamnă, sau în suita voastră mai aveţi un loc liber pentru încă o domnişoară de onoare? întrebă în treacăt regele.

Regina oftă. Începea să înţeleagă motivul subitei generozităţi a augustului său soţ care până acum o obligase să se resemneze cu prezenţa fostelor lui metrese, surorile de Mailly-Bresle, devenite doamnele de Mailly, de Vintimille şi de Châteauroux.

— Într-adevăr, Sire, Majestatea Voastră este corect informat, răspunse sec regina.

Curtenii se priviră încântaţi. „Trezirea” promitea să fie interesantă. Numai ochi şi urechi, aşteptau să afle din gura regelui noutăţi care să le hrănească bârfele.

— Am fi încântaţi, doamnă, dacă aţi acorda acest loc din suita voastră surorii unor bravi şi credincioşi slujitori al coroanei noastre. Este vorba de domnişoara de Villeneuve-Caramey, descendenta unei străvechi familii de viţă nobilă.

Regina îşi muşcă buzele. Altceva nici nu putea face.

— Să intre „primele vizite”! anunţă marele şambelan. Ludovic fu cât pe ce să slobozească o înjurătură: bărbierul tocmai îi aplicase pe obraz un burete moale impregnat cu oţet, ca să calmeze iritaţia produsă de brici.

— La naiba cu eticheta asta blestemată! mârâi el.

— Majestatea Voastră doreşte ceva? se precipită spre el marele valet al camerei.

— Da... da... să-i daţi zor... prea aţi lungit-o în

dimineaţa asta! murmură plictisit regele.

Marele valet fu cât pe ce să îşi înghită jaboul.

Al treilea val de curteni se revărsa într-o desăvârşită ordine. Printre aceşti „primi vizitatori” se numărau lectorii apartamentelor regale, lectorii cabinetului regal, intendenţii distracţiilor regelui şi câţiva seniori aleşi pe sprinceană.

— Majestatea Voastră, binevoiţi şi întindeţi picioarele!

— Da... bine!... se conformă regele, profund agasat.

Doi paji îi puseră ciorapii şi jartierele, în timp ce alţi doi aşteptau să îl încalţe. Regele se aplecă să îşi încheie jartierele cu bumbi de diamant.

— Colaţiunea Voastră, Majestate! se apropie ofiţerul „gurii” şi al „paharului”, întinzându-i pe un platou de argint un pocal cu cafea cu lapte de migdale.

Ludovic luă o înghiţitură şi se înecă îngrozitor. Cafeaua era mult prea fierbinte. Din ce în ce mai enervat, privi iar în oglindă în speranţa că va da cu ochii de Baptistine.

În cameră aerul devenise irespirabil. Ludovic zâmbi fericit propriei imagini reflectate de luciul oglinzii. O zărise în sfârşit pe Baptistine, în ambrazura uneia din ferestre, flancată de fraţii ei care stăteau de vorbă cu Richelieu. Regele se ridică şi îşi lăsă braţele în voia garderobierului şi a primului valet care îl dezbrăcară de cămaşa de noapte, în vreme ce alţi doi valeţi întindeau în faţa lui un halat de casă ca să îl ascundă privirilor indiscrete. În felul acesta regelui nu i se mai vedea decât capul. Baptistine se uită de jur împrejur ca să se convingă că nu o observă nimeni şi, înălţându-se pe vârfuri, îi făcu cu ochiul regelui, ca pentru a-i spune:

— M-am plictisit... ce bine era să fi fost numai noi doi singuri...

Impasibil, Ludovic se făcu nevăzut îndărătul halatului.

— Frumoasa mea dragă, pentru insolenţa ta ai merita o chelfăneală, dar te iertăm, inimioară! Nu-ţi pierde răbdarea, ajungem şi la supa noastră! murmură regele în timp ce fiul lui, „delfinul”, somnoros şi prost dispus, se apropia de el ca să îl îmbrace cu o cămaşă.

Curtenii se priviră consternaţi. Cui îi vorbise regele? Ludovic pocni din degete. Messalina latră vesel.

— Majestatea Sa zadoră zanimalele! şoşptiră cei prezenţi, uşuraţi să descopere cui anume îi făcuse regele onoarea de a-i adresa cuvântul.

Baptistine pufni în râs. Din toţi cei de faţă, ea singură îl înţelesese pe Ludovic. Floris se întoarse şi o privi sever. Baptistinei puţin îi păsa. Nu-şi încăpea în piele de fericirea de a se afla la Versailles. Peste noapte dormise într-o fermecătoare cămăruţă de han. La cinci dimineaţa Adrien o trezise şi îi trimisese o slujnică tânără care o ajutase să îşi pună rochia de mare gală, cu corset, jupoane şi tiv negru, după cum prevedea eticheta.

— Vai, domnişoară! Sunteţi nemaipomenit de frumoasă! se minună slujnica.

Baptistine o privi cu simpatie.

— Cum te cheamă?

— Lisette, sluga dumneavoastră, domnişoară, răspunse slujnica, o fată robustă şi frumoasă, cu piele trandafirie, sâni obraznici şi şolduri bine proporţionale. Întreaga ei făptură respira un aer sănătos şi vesel.

În miez de noapte, pe Baptistine o trezise un zgomot

suspect. I se păruse că Floris, care dormea în camera de vis-à-vis, deschisese uşa. Baptistine o studie ceva mai atent pe Lisette. Sub privirea ei inchizitoare, slujnica se fâstâci. Baptistine era aproape sigură că recunoscuse vocea lui Floris care murmura:

— Haide, frumoaso, intră!

Cineva chicotise.

— Bine... intru.

Urmase un oftat prelung şi uşa se închisese. Baptistine observă pe gâtul slujnicei câteva urme viorii. Îi întoarse spatele gânditoare şi, amânând pentru altă dată lămurirea acelui mister, îşi luă evantaiul, coborî şi se urcă în caleaşca în care Floris şi Adrien o aşteptau impacientaţi de-a binelea.

— La revedere Lisette! spuse Floris pe tonul cel mai firesc din lume.

— Întoarceţi-vă degrabă, domnule cavaler... întoarceţi-vă degrabă! strigă Lisette pufnind într-un hohot de râs provocator.

„Câtă ipocrizie!” îşi spuse Baptistine, pândindu-i pe sub genele-i lungi şi întoarse.

Privirea ei trebuie să fi fost destul de elocventă, pentru că Floris începu să tuşească încurcat. Îşi petrecu mâna peste peruca pudrată şi, zâmbind din vârful buzelor, porunci energic:

— Dă, bice, Feodor!

— Haide, vino, draga mea! repetă Adrien, pentru a suta oară, aşteptând-o pe Baptistine care se oprea la fiece pas ca să admire profunzimea de mărunţişuri, coliere, panglici, figurine de ceară, păpuşi de turtă dulce, portocale, linte, fasole, gogoşi şi acadele pe care le vindeau negustorii înşiraţi de-a lungul coridoarele

palatului până chiar în pragul apartamentelor regale.

Tânăra fată era încântată. Totul o fascina şi o amuza, inclusiv uşurinţa cu care pătrunseseră în palat şi ajunseseră până în salonul Ochi de bou.

— Oh, Adrien, uite o lectică, închiriază şi pentru mine una! îl imploră ea ca să le imite pe doamnele de la curte care se plimbau în acel mod în interiorul palatului, purtate de câte doi valeţi.

Pe Adrien entuziasmul ei copilăresc îl înduioşa. În schimb Floris arbora aerul blazat al cuiva pe care nimic nu-l mai poate mira... şi totuşi în urmă cu câţiva ani avusese şi el exact aceleaşi reacţii de provincial entuziasmat.

— Intrările în cameră! anunţă cu voce de stentor marele şambelan.

Baptistine se ridică din nou pe vârfuri, ca să nu piardă nimic din spectacol. Un valet tocmai întindea regelui o oglindă. Conform unei coregrafii minuţios pusă la punct, ofiţerii garderobei se apropiară cu tunica şi îl ajutară să şi-o îmbrace. Ludovic îşi alese un jabou dintr-un coş şi o batistă dintr-un vas de porţelan, în timp ce consilierii, căpitanii corpului de gardă şi ai celor o sută de străjeri elveţieni, marele paroh, diaconii, marele capelan, maeştrii de ceremonii, maeştrii de protocol, însoţitorii ambasadorilor, căpitanul ogarilor, şefii pajilor, primul arhitect, marele medelnicer, oculiştii, chirurgii, dentiştii, maseurul, toţi se perindau şi îl salutau pe Majestatea Sa Regele şi pe Majestatea Sa Regina care păreau, ca şi fiul lor, gata-gata să adoarmă.

Floris oftă. Simţea că se înăbuşă. În decursul aventuroasei lor misiuni, uitase de implacabilul

ceremonial, de rigida etichetă de la Versailles. Privi spre Baptistine şi o văzu că îşi rotea ochii de jur împrejur, ca un pisoiaş curios. O dată mai mult se simţi cuprins de remuşcări. Pentru ce se purtase atât de aspru cu ea?

Între timp, încăperea, deşi de proporţii respectabile, se dovedea cu totul neîncăpătoare. Îmbrâncită de un preot nervos din cale-afară, Baptistine îşi pierdu echilibrul. Floris o prinse în braţe. Ea voi să se desprindă din îmbrăţişare dar înghesuiala era atât de îngrozitoare încât literalmente nu se putea clinti. Profitând de ocazie, Floris o strânse la piept.

— Bobocelul meu de trandafir... iartă-mă...

Baptistine i se păru că visează. Să fi fost vocea lui Floris? Buzele tânărului îi mângâiau urechea. Baptistine îşi ridică privirea spre el şi ameţi. Floris îi zâmbea tandru şi irezistibil de cuceritor. Ochii lui verzi nu mai sclipeau răutăcios. Dimpotrivă, erau calzi şi luminoşi. Preţ de o clipă, Baptistine uită unde se aflau. Pe lume nu mai existau decât ei doi şi într-o strălucire de fericire, înţelese că Floris era cavalerul viselor sale. Fără să îşi dea seama, îşi lăsă capul pe spate, cuprinsă de un val de fierbinţeală. Îşi simţea trupul moleşit şi, fremătând de nerăbdare, se lipi de pieptul puternic al lui Floris.

„Fetiţa noastră a devenit femeie în toată regula... şi, încă una foarte primejdioasă”, gândi Floris, surprins şi tulburat.

Regele îngenunche pe „pătrăţica” lui, ca să se roage.

— Floris... ia priveşte la doamnele acelea de lângă şemineu! şopti Adrien, luându-şi fratele de braţ.

— Cum... ce... ce spui? se trezi acesta la realitate.

Adrien nu observase emoţia celor doi tineri, atenţia fiindu-i atrasă de profilul celor două poloneze prezentate de regină augustului ei soţ.

— Priveşte... priveşte-le cu atenţie, pot să jur că sunt Henrietta şi Philippa... insistă Adrien.

— Nu zău? replică absent Floris.

— *Quo sumus omnipotens Deus*! mormăia capelanul.

Regele îşi isprăvise rugăciunile. Se ridică în picioare şi, înainte de a-şi lua pălăria din mâinile primului gentilom, plimbă pe deasupra tuturor obişnuita lui privire glacială.

— Repede, Majestatea Sa zporneşte! le făcu semn Richelieu celor trei tineri, trăgându-i după el.

Floris oferi braţul Baptistinei. Aceasta se prefăcu că nu-l observă şi urmă cohorta care se ţinea după Majestăţile Lor. Ca în fiece dimineaţă, Regele şi Regina se duceau să asiste la slujbă.

În timpul serviciului divin, cel puţin patru persoane avură gândurile cu totul în altă parte, începând cu regele însuşi, care, izolat pe tribuna lui, nu avea cum să o vadă pe Baptistine. Ca să îşi uite de urât, Majestatea Sa număra maşinal, de la cap la coadă şi de la coadă la cap, cei paisprezece stâlpi al capelei, ocupaţie, trebuie să o recunoaştem, mai mult decât fastidioasă.

— Încetează... Ludovic, doar n-a furat nimeni stâlpii peste noapte! nu se putu abţine regina să nu-l certe, exasperată.

Adrien întorcea întruna capul, încercând să le zărească pe cele două doamne blonde, obiectul curiozităţii lui.

Floris se străduia să atingă cu braţul umărul

Baptistinei şi nu izbutea, stânjenit de imensele ei crinoline. Expert în materie, după câteva lungi minute de lăudabile eforturi, izbândi în delicata lui operaţiune. Simţi cum braţul Baptistinei şovăie, se retrage, apoi revine la loc. Tânărul îşi coborî privirile spre ea. Baptistine avea umerii dezgoliţi şi de sub dantelele decolteului se întrezărea despicătura dintre sâni. Buclele strânse într-un coc suplu, prins cu un mic buchet de egrete, palpitau în ritmul respiraţiei ei precipitate. Înduioşat şi fermecat, Floris zâmbi.

„Nici eu nu mai înţeleg ce anume simt pentru ea. Ciudat... Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva”.

Baptistinei i se înmuiaseră picioarele. Apropierea de Floris îi tăia suflarea şi avea impresia că braţul lui îi frige umărul.

,,E şi normal să fie aşa, prea îl urăsc!” îşi spuse ea, încântată de explicaţia pe care o găsise.

— Adrien, fii bun şi dă-te puţin mai încolo. N-am loc nici să respir! şopti ea.

„Degeaba fugi, bobocelul meu de trandafir... mărgăritarul meu... până la urmă tot ai să joci cum o să-ţi cânt eu!” păreau că spun ochii ironici al lui Floris.

Enervată, Baptistine începu să-şi facă vânt cu evantaiul, aşteptând cu nerăbdare sfârşitul slujbei.

— Urmaţi-mă degrabă, domnişoară de Villeneuve, şi voi, domnilor; ne reîntoarcem în cabinetul oglinzilor! spuse precipitat ducele de Richelieu.

Însoţiţi de acesta, Baptistine, Floris şi Adrien o luară din nou la goană pe urmele curtenilor.

„Oamenii ăştia sunt nebuni de legat”, gândi Baptistine văzând cum femei şi bărbaţi alergau care mai de care, înghiontindu-se sălbatic şi bulucindu-se ca

să se plaseze cât mai la vedere în calea reginei şi a regelui. Acesta trecea absent şi glacial, ca totdeauna în public, catadicsind arareori să moţăie din cap un vag salut. Baptistine rămăsese blocată îndărătul a doi gentilomi care dădeau de zor din coate străduindu-se să-şi facă loc mai în faţă. Privirea de catifea îi fulgeră scurt. Baptistine ar fi jurat că Ludovic o văzuse.

— Oh... regele... regele s-a uitat la mine! exclamă în culmea fericirii unul din ce doi nobili.

— Ba, pardon, domnule! Majestatea Sa m-a remarcat pe mine! Nu încape nici o îndoială!

— Ah, nu, să-mi fie cu iertare, domnule, dar regele m-a privit pe mine şi numai pe mine! îl contrazise furios primul gentilom.

Tot ciondănindu-se, cei doi se depărtară pe urmele cohortei, sub privirile stupefiate ale Baptistinei.

— Ia te uită la ei ce proşti sunt! Ce contează dacă regele i-a privit sau nu? exclamă tânăra fată.

— Tţi domnişoară! Aici, zo privire de-a regelui poate schimba destinul zunui principe! replică indignat Richelieu.

Parchetul strălucitor aluneca îngrozitor şi Baptistine, neobişnuită, călca cu luare-aminte ca să nu cadă. Picioarele n-o ascultau şi rochia grea, croită din aproape treizeci de metri de brocart sidefiu, începea să-i apese umerii.

„Oh, la, la, nu mai ajungem odată?” se întreba ea pe când traversau în mare viteză saloanele.

— Ah! Tâmpita! Prost-Crescuta! Zăpăcita! începu să vocifereze o doamnă furioasă.

Baptistine se opri încurcată. Intrând în salonul lui Marte, călcase din greşeală pe „coada” doamnei

dinaintea ei. Era chiar ducesa care o măsurase cu atâta dispreţ la Compiègne.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, nu v-am văzut i se scuză cât de politicos ştia, ea, Baptistine.

— Oh! Auzi la ea, impertinenta! Nu m-a văzut, de parcă eu aş fi invizibilă! Când nu eşti în stare să te porţi cum se cuvine, nu vii în „ţara asta”! Sau poate că domnişoara vrea să atragă atenţia asupra ei prin proastă creştere!? adăugă ducesa, ricanând răutăcios.

— Ba nu vreau deloc, şi dacă e vorba pe-aşa nici nu-mi mai cer iertare! protestă Baptistine enervată.

Lumea începea să privească spre cele două femei. Rămas în urma Baptistinei, Floris înaintă spre ducesă.

— Domnişoara de Villeneuve este... verişoara mea. Se află aici însoţită de mine şi vă rog, doamnă, să aveţi bunăvoinţa de a fi cât se poate de îngăduitoare cu lipsa ei de experienţă.

Ducesa îşi mută privirile de la Baptistine la chipeşul cavaler, cu un cap mai înalt decât ea. Nu-l mai văzuse niciodată la curte şi obrazul lui bronzat, brăzdat de o cicatrice adâncă, aducea mai curând a corsar decât a gentilom.

— Sunt ducesa de Gramont, domnule, s-ar cuveni să ştiţi asta! spuse ea cu trufie.

— Ah, doamnă Ducesă, sunt primul în a-mi regreta ignoranţa, dar prea îndelungate peregrinări m-au ţinut departe de curte! răspunse Floris cu un zâmbet cuceritor.

— Nu, mai spune, ador întâmplările adevărate, trebuie să vii să-mi povesteşti, îl invită mieros ducesa, clipind din gene, domnule...

Floris luă poziţie de drepţi:

— Cavaler Floris de Villeneuve-Caramey, la ordinele voastre, doamnă ducesă...

— Dă-mi braţul, cavalere... mi-ar face mare plăcere să stăm de vorbă, şopti cochet ducesa, făcându-şi vânt cu evantaiul.

Floris se înclină, amuzant de întorsătura lucrurilor. Ştia cu câtă uşurinţă se lăsau cucerite frumoasele doamne de la curte şi cu tot atâta uşurinţă se despărţea şi el de ele.

— Oh, nu, că asta-i prea de tot! Uite-l cum se duce cu roşcata aia bătrână! Oh, îl urăsc, îl urăsc! bodogănea Baptistine pe când traversa, pe urmele lui Richelieu, Ochiul de bou, unde aşteptau alte şase domnişoare.

— Sunt Prinţesa de Armagnac, copila mea, şi eu voi avea bucuria de a te prezenta Majestăţii Sale, i se adresă binevoitor o doamnă între două vârste. Cunoşti toate reverenţele?

— Da, doamnă, le-am învăţat la pension, răspunse Baptistine cuprinsă subit de un indescriptibil trac.

— Eşti foarte frumoasă, zâmbi prinţesa care părea a fi o femeie blândă şi generoasă.

Baptistine întoarse capul după Adrien. Acesta îi făcu un discret semn de încurajare şi ieşi precipitat din încăpere în clipa când şambelanul strigă: „doamnele Skokovska!” Baptistine le urmări cu privirea pe cele două poloneze care se îndreptau spre cabinetul regelui.

— Domnişoara de Villeneuve-Caramey!

— Vino, e rândul nostru, mergi dreaptă, nu îndoi genunchii, capul sus, dar ai grijă să n-ai o ţinută trufaşă, nu scoate pieptul înainte, dar nici nu te

cocoşa! şopti Prinţesa de Armagnac.

Năucită de avalanşa de indicaţii şi contraindicaţii, Baptistine se simţea tentantă să renunţe.

— Majestate, cu îngăduinţa Voastră, v-o prezint pe domnişoara Baptistine de Villeneuve-Caramey, rosti apăsat Prinţesa de Armagnac, făcând un pas înainte, spre a-l saluta pe rege care stătea cu cotul pe şemineu, după cum îi era obiceiul la astfel de ceremonii. Curtenii privilegiaţi făceau cerc în jurul lui, pe când ceilalţi, rămaşi pe coridor, se ridicau pe vârfuri şi priveau înăuntru prin uşile larg deschise.

Emoţionată la culme, Baptistine căută un reazem în privirea regelui. Distant şi glacial acesta însă părea că nici nu o vede. Tremurând, Baptistine îşi scoase mănuşa şi înaintă cu cele trei reverenţe cuvenite: una la uşă, o alta la jumătatea camerei şi cea din urmă, în faţa suveranului. Trebuia să se cufunde într-o reverenţă până la pământ, să se ridice graţios, să facă o nouă reverenţă, să se ridice ca un fulg şi să se lase iarăşi într-o adâncă prosternare chiar la picioarele regelui. Baptistine îşi calculă însă prost distanţele şi luându-şi prea mult avânt fu cât pe ce să dea peste Ludovic. Acesta rămase impasibil şi, conform etichetei, îi întinse mâna spre a o ridica.

— Cei din neamul Villeneuve-Caramey ne-au slujit întotdeauna cu credinţă, domnişoară! rosti regele tare şi răspicat.

— Nădăjduiesc să fac şi eu aşijderea, Majestatea Voastră! răspunse Baptistine, regăsindu-şi ca prin farmec tupeul.

— Atunci fii bună, Inimioară, şi nu-mi mai strivi piciorul! murmură abia auzit regele.

Baptistine căscă ochii mari, gata să pufnească în râs. Ludovic însă părea o statuie. Era frumos, misterios, majestuos şi Baptistine îşi dădea seama că îl iubeşte. Prezentarea se încheiase. Pe Baptistine o aştepta o nouă încercare, încă mai grea: trebuia să iasă din încăpere de-a-ndărătelea, executând alte trei reverenţe la care risca să se încurce în trenă ori să cadă pe spate. Din fericire, totul se isprăvi cu bine. Respirând uşurată, Baptistine se uită din nou după Adrien, cu intenţia de a-l întreba dacă fusese sau nu la înălţime. Acesta discuta aprins cu cele două doamne poloneze, de care izbutise în sfârşit să se apropie. Baptistine se strâmbă dezamăgită. I-ar fi plăcut ca fratele ei să îi acorde ceva mai multă atenţie. N-avu însă vreme să se întristeze întrucât Prinţesa de Armagnac şi ducele de Richelieu o purtară val-vârtej spre apartamentele reginei.

— Majestatea Voastră, fie-mi îngăduit să v-o prezint pe domnişoara de Villeneuve, îşi împlini din nou menirea de „naşă” Prinţesa de Armagnac.

Baptistine repetă ritualul celor trei reverenţe şi, după cum prevedea protocolul reginei, se supuse simulacrului de a-i săruta tivul rochiei.

Maria Leczinska îşi apăsă crinolina cu evantaiul ca să o poată cerceta pe noua venită.

— Câţi ani aveţi, domnişoară de Villeneuve?

— Şaptesprezece ani, Majestatea Voastră!

— De azi înainte vă număraţi printre domnişoarele mele de onoare, adăugă regina cu un zâmbet căznit, vizibil contrariată.

— Oh, mulţumesc Majestăţii Voastre! surâse fericită Baptistine.

Regina îşi înclină imperceptibil capul. Prezentarea luase sfârşit.

— Bine, buna mea „Papette”, dar e încă un copil! murmură Maria Leczinska la urechea confidentei sale, ducesa de Luynes.

— Într-adevăr, doamnă, dar uneori copii sunt mai de temut decât adulţii, răspunse ducesa pe gânduri.

— Şi chiar crezi, Papette, că ea este viitoarea favorită? întrebă biata regină.

— Tot ce se poate, doamnă. E frumoasă şi nici nu pare să aibă teamă de ceva pe lumea asta.

Fără să bănuiască temerile stârnite de apariţia ei, Baptistine îşi continua „runda” prezentărilor, escortată de prinţesă. Începea să se obişnuiască şi reverenţele îi ieşeau din ce în ce mai bine. În faţa domnului „delfin” şi a doamnei „delfiniţe” se simţi chiar sigură pe sine.

Se apropia ora prânzului.

— Şi acum vă rog să aşteptaţi în galeria oglinzilor, domnişoară, cineva va veni de îndată să vă ia! spuse Richelieu, luându-şi rămas bun de la ea, împreună cu Prinţesa de Armagnac.

„Ar fi şi timpul. Mor de foame” îşi spuse ea instalându-se pe un taburet, lângă fereastră.

Îi căută din ochi pe Floris şi pe Adrien, dar nu-i zări nicăieri.

„Au cam început să mă enerveze”, gândi înciudată Baptistine ridicându-se de pe scaun şi pornind spre celălalt capăt al galeriei.

— Oh, Ernaudan! exclamă ea bucuroasă, ciocnindu-se de tânărul căpitan de cavalerie uşoară.

— Prezentarea s-a încheiat? întrebă acesta, înclinându-se ceremonios.

— Da şi nu ştiu ce să fac, am rămas de una singură şi mi-e o foame de lup.

— Vino cu mine! zâmbi gasconul şi luând-o de mână o ajută să coboare până la scara reginei.

Un vânzător ambulant prăjea pateuri minuscule într-o tigaie cu ulei auriu, din care se răspândea un miros îmbietor. Ernaudan plăti câţiva pistoli şi Baptistine muşcă cu deliciu din acea nesperată delicatesă.

— Vrei şi o turtă dulce? întrebă prevenitor Ernaudan.

— Îhî! mormăi Baptistine cu gura plină.

Sătulă, urcă înapoi scara spre galeria oglinzilor.

Ajunşi în capul ei, Ernaudan păru că şovăie.

— N-ai vrea, mămicule... să... hâm... să te odihneşti... niţel?

— Ba da, cu plăcere, sunt frântă de oboseală, de-abia mă mai ţin picioarele, răspunse Baptistine ştergându-şi mâinile una de cealaltă.

— Atunci, vino! se hotărî Ernaudan şi luând-o de mână, o trase după el pe un coridor lung şi neluminat.

Nedeprinsă cu locuinţele întunecoase, Baptistine nu vedea pe unde calcă. Simţi că urcau şi coborau scări, apoi iarăşi urcau şi într-un târziu i se păru că ajunseseră la ultimul etaj al castelului.

— Aici locuiesc cei aflaţi în trecere pe la Versailles. Un prieten mi-a împrumutat camera lui, întrucât eu sunt cazat de partea cealaltă a pieţii... şopti Ernaudan, împingând-o pe Baptistine într-o cămăruţă de mansardă.

Tânăra fată se trânti pe pat.

— Mămicule, ce fericit sunt să te am aici, lângă mine... m-ai urmat fără să te temi de mine... şi nu te teme, n-am să abuzez de situaţie... murmură Ernaudan

îngenunchind la picioarele ei şi sărutându-i ca un nebun mâinile, genunchii, braţele.

Baptistine zâmbea cu inocenţă. Ernaudan se ridică de pe podea şi se aşează lângă ea. Crinolinele uriaşe ale rochiei ridicau o redutabilă barieră între ei. Înţelegătoare, Baptistine încercă să-i facă loc. Ernaudan o cuprinse pe după mijloc. Baptistine se lăsă moale în braţele lui. Încurajat de docilitatea fetei, Ernaudan o culcă încetişor pe spate şi se întinse lângă ea. Baptistine se înfiora. Genunchiul băiatului încerca să se strecoare printre genunchii ei.

— Floris... frumosule Floris! şopti un glas de femeie.

Baptistine sări în sus ca arsă.

Capitolul XV

— Oh! Ce amant minunat! Floris dragă, ajută-mă să-mi strâng corsetul... Te aştept mâine noapte la castelul meu... gânguri o voce de contralto.

Baptistine ricana. Prin pereţii subţiri ai camerelor se auzea totul.

Ernaudan o apucă de mână.

— Oh, lasă-mă în pace! îl repezi Baptistine exasperată.

— Dar Baptistine... Baptistine... ce s-a întâmplat, mămicule? se miră Ernaudan consternat.

— Nu mai rămân nici o secundă într-un asemenea loc rău famat, frecventat de persoane de o atât de proastă calitate! strigă Baptistine furibundă.

— Nu, nu! Baptistine, draga mea, e o neînţelegere... nu-ţi fie teamă! o implora Ernaudan, încercând să o

împiedice să iasă pe coridor.

Din încăperea vecină se auzi un soi de galopadă, de parcă ar fi trecut un uragan.

— Baptistine?... Ce-mi aud urechile, Baptistine?

Uşa camerei lui Ernaudan sări cu zgomot în lături.

— Tu... aici... ce cauţi tu aici? răcni Floris dând buzna înăuntru şi zgâlţâind-o pe tânăra fată ca pe un cireş.

— Ei, asta-i bună! Ştii că-mi placi? Ce fac eu aici? Ei bine, acelaşi lucru ca şi tine cu roşcovana aia bătrână şi urâtă! urlă Baptistine încercând să-l dea la o parte din calea ei.

— Cum... cum a... acelaşi lucru... începu să se bâlbâie Floris. Ah, domnule, ai să dai socoteală! zbieră Floris.

Dându-i drumul Baptistinei, se repezi la Ernaudan şi îl ridică de guler la jumătate de metru deasupra podelei, şi cavaleristul era ditamai flăcăul.

— Nu... nu... domnule... vă jur pe... onoarea mea de soldat... am... respectat-o pe... domnişoara, horcăi Ernaudan pe jumătate sufocat de Floris care îl strângea de gât răzbunător.

— Ce-mi juri tu aicea... mincinosule? Infam seducător de fecioare! zbieră Floris.

— Dă-i drumul, lasă-l, ai să-l strangulezi, asasinule! ţipă Baptistine..

Ici-colo pe coridor începeau să se iţească figuri mirate. Locatarii întredeschideau uşile mansardelor şi se interpelau curioşi. Era tocmai ora la care marea majoritate a curtenilor furau câte un pui de somn.

— Ce se petrece, marchize?

— O zfi vreun zsoţ zgelos, contesă!

— Auzi la el, demodatul!

— Ba nu, baroane, sunt fraţii Villeneuve-Caramey...
— Ah, turbaţii ăia, m-am lămurit!
Floris scoase capul pe uşă şi privi în lungul coridorului. În câteva clipe scandalul avea să ajungă de notorietate publică! Îşi descleştă degetele din gâtul nefericitului cavalerist.
— Fie, domnule, ne vom duela cu altă ocazie, într-un loc mai ferit de ochii lumii, dar află de la mine că dacă te mai încurci vreodată în calea mea, nu mai ai scăpare! tuna Floris.
— Vă pierdeţi vremea pentru o proastă! susură veninos ducesa, ştergând-o englezeşte.
— Ah, ticăloasa! izbucni Baptistine, dând să se repeadă după ea.
Floris o prinse de braţ ca într-o menghină.
— Ajunge! Comedia a durat şi aşa prea mult. Pe dumneata nu te salut, domnule! Haide, Baptistine, vino! spuse Floris pe un ton atât de autoritar încât tânăra îl urmă fără să crâcnească.
Străbătură în tăcere un labirint de coridoare întunecate, îndreptându-se spre marile apartamente. Din când în când se încrucişau cu câte un paj care lumina cu torţe calea stăpânului său care îl urma îndeaproape, cu pompierii palatului aflaţi în inspecţie, sau cu câte o frumoasă doamnă escortată de un curtezan. Floris o ţinea strâns de mână pe Baptistine şi înainta cu pas sigur în acea neplăcută semi-obscuritate, orientându-se de minune, chiar dacă nu dispunea de o torţă sau măcar de o lumânare.
— Hâm... se vede cât de colo că eşti familiarizat cu locurile astea... probabil că îţi faci deseori de cap pe aici cu tot soiul de roşcate bătrâne şi scârboase! îi

înţepă Baptistine, pregătită să reînceapă cearta.

Prudent, Floris preferă să nu ridice mănuşa. Se dădu la o parte din calea unor străjeri grăbiţi care scotoceau etajul în căutarea hoţilor de buzunare care mişunau puzderie în palat. Ţinând-o şi mai strâns de mână pe Baptistine, Floris grăbi pasul.

— Oare să fie geloasă? se întrebă el, brusc înduioşat. Nu, ar fi ilogic, doar am găsit-o cu băiatul acela... ce-i drept părea sincer şi cinstit, poate că doar a sărutat-o... Dar nici măcar asta nu i-o pot îngădui... Fir-ar să fie, nu mai înţeleg nimic... Până la urmă, de cine e îndrăgostită? De Jéodard... de cavalerist... sau... de rege... mda, n-o să mă convingă nimeni că Prea-Iubitul nu e şi el amestecat...

— Mai încet, Floris, îmi scoţi sufletul... nu pot să merg aşa de repede din pricina rochiei... protestă Baptistine îmbufnată că Floris nu-i acorda nici o atenţie.

În galeria cu oglinzi, Adrien începuse să-şi piardă răbdarea. Dând cu ochii de ei le aruncă o privire bănuitoare. I se părea lui, ori amândoi aveau aerul unor persoane cu conştiinţa încărcată?

— Să ne grăbim, Floris, încheie-ţi jaboul, iar tu, Baptistine, aranjează-ţi guleraşul, se mărgini să-i sfătuiască flegmatic, Adrien.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Floris.

— Ne aşteaptă regele şi află, Floris, că am dat de cele două doamne de onoare. Am avut dreptate. Sunt prietenele noastre, Henrietta şi Philippa. Ce nemaipomenită coincidenţă! Au să-ţi dezvăluie sumedenie de noutăţi... explică pe nerăsuflate Adrien, trăgându-şi fratele şi sora după el.

— Ha, ha, or să-i spună aceleaşi lucruri, ca roşcovana aia bătrână! se iţi ca un copil obraznic Baptistine.

— Îţi interzic să vorbeşti aşa despre Ducesa de Gramont! tună Floris aplecându-se spre ea.

— Încetaţi cu ciondăneala şi urmaţi-mă! rosti sec Adrien oprindu-se în faţa unui străjer elveţian corpolent care păzea cabinetul regelui, singurul loc din palat unde nu se putea intra decât cu permisiune prealabilă.

Adrien îşi şopti numele la urechea importantului personaj. Acesta consultă o listă, apoi le spuse cu accentul lui îngrozitor:

— Boftim, Bomnilor, Boftim Bomnişoară, Bajestatea Za bă aşteaptă.

Cei trei tineri traversară anticamera golită de curteni la acel ceas al după-amiezii. Doar câţiva valeţi şi paji se plictiseau, în picioare, prin colţuri. Unul dintre ei le ieşi în întâmpinare, le făcu semn să îl urmeze şi, fără să mai bată, deschise uşa cabinetului.

— Domnul conte, domnul cavaler şi domnişoara de Villeneuve-Caramey, Sire!

— Să intre! rosti regele.

Floris o privi scurt pe Baptistine. I se păruse lui sau tânăra fată pălise?

— Voi face după cum mi-a poruncit Majestatea Voastră! tocmai spunea un secretar, pe când de-a-ndărătelea ieşea din cabinet, cu braţele încărcate de dosare. Ludovic se afla aşezat la biroul său. Aşteptă ca secretarul să închidă uşa în urma lui şi de-abia după aceea îşi întoarse impenetrabil privirea spre cei trei tineri. Îi privi îndelung, fără o vorbă.

Stânjeniţi de acea tăcere nefirească, Floris şi Adrien se înclinară din nou până la pământ, cum făcuseră deja

de cum trecuseră pragul, iar Baptistine se cufundă într-o nouă şi adâncă reverenţă, spunându-şi în sinea ei că ar fi fost infinit mai plăcut să se afle între patru ochi cu regele în apartamentele cele mici decât în acel cabinet de dimensiuni impozante. Regele puse mâna pe o pană de gâscă, îi înmuie vârful în călimară şi semnă două documente de pe biroul lui, apoi se ridică alene în picioare, se îndreptă spre un secretaire şi îl descuie cu o cheie pe care o purta la brâu. Floris şi Adrien se priviră cu coada ochiului. Ce semnificaţie puteau să aibă toate acele preparative? Începeau să fie de-a dreptul neliniştiţi. Baptistine se uita cu jind spre un taburet pe care tare s-ar mai fi trântit. Regele se întoarse brusc spre ei. În mâna dreaptă ţinea o hârtie îngălbenită de vreme.

— V-am chemat pe toţi trei în audienţă pentru a vă pune la curent cu deciziile noastre! începu regele, cu glasul lui hârâit.

Ochii uşori migdalaţi întârziară cu răceală asupra interlocutorilor săi, nelăsând să se ghicească intenţiile suveranului.

„Drace! îşi spuse Adrien. Nu-mi place de fel preambulul ăsta...”

„Of, ce mă enervează când îşi dă aere”, gândi Baptistine, bâţâind nerăbdătoare din picior.

Fără să îşi plece ochii, Floris înfruntă mândru, dar fără urmă de sfidare, privirea regelui.

Ludovic i se adresă lui Adrien:

— Buna voastră mamă, contesa Maximilienne, ne-a scris, domnule conte, cu puţin înainte de a pleca pe lumea cealaltă, vă mai amintiţi, nu-i aşa?

— Oare puteam uita aşa ceva, Majestatea Voastră?

răspunse Adrien făcând un pas spre rege, care avea aerul că îl consideră capul familiei.

— Sunt la curent cu toate detaliile din agitata istorie a familiei voastre, domnule conte! continuă regele renunţând dintr-o dată să mai vorbească la persoana întâi plural, formulă mult prea protocolară, pe care nu o folosise niciodată în trecut în relaţiile cu cei doi fraţi.

Baptistine tresări.

— Dacă v-am spus toate astea, prieteni, continuă Ludovic al XV-lea pe un ton brusc amical, este pentru că intenţionez să vă răsplătesc pentru devotamentul cu care m-aţi slujit în anii din urmă.

Prea-Iubitul traversă încăperea şi se apropie cu braţele întinse de Floris şi Adrien.

„Doamne, ce complicaţi mai sunt şi bărbaţii!” bodogăni în sinea ei Baptistine, vexată că ei nu i se acorda nici o atenţie.

Floris şi Adrien zâmbiră fericiţi. Aşadar, regele nu se schimbase. Rămăsese acelaşi bărbat timid şi chiar stângaci uneori. Cei doi fraţi puseră un genunchi în pământ cu intenţia de a săruta augusta mână care însă îi ridică pe dată în picioare.

— Aşadar... continuă regele, plimbându-se de la un capăt la celălalt al încăperii, în vreme ce toată lumea mă trădează şi mă înşeală, voi mi-aţi rămas credincioşi şi v-aţi continuat şi dus la bun sfârşit atât de primejdioasa misiune pe care v-o încredinţasem în Rusia. Şi tot datorită vouă mă aflu acum în strânse legături cu Majestatea Sa, împăratul Chinei. Cadourile trimise de „Fiul Cerului” prin intermediul vostru, sunt cele mai inimoase şi mai fascinante din câte un rege şi-ar putea dori. Şi iată că de la surpriza neaşteptatei

voastre întoarceri au trecut opt zile, opt zile de când îmi sparg capul gândindu-mă cum aş putea răsplăti în mod demn asemenea nepreţuiţi supuşi şi prieteni...

Regele tăcu o clipă, apoi continuă:

— Am descoperit din fericire această veche scriere, care mi-a oferit de la sine soluţia pe care o căutam.

— Oh! mamă... scumpă mamă... înţelepciunea ta se întinde dincolo de moarte... oftă Floris.

— Aflaţi deci care este hotărârea noastră. Adrien, tu eşti conte de Villeneuve-Caramey, acest titlu străvechi îţi aparţine de drept. Îl voi completa cu o rentă de 60.000 de livre[27], rezultată din pământurile şi acareturile vecine cu domeniul tău, precum şi cu acest brevet al decoraţiei Sfântului Spirit!

— Mulţumescu-ţi ţie, scumpă mamă... te-ai crezut vinovată faţă de noi, şi când colo veghezi asupra noastră chiar şi de acolo de sus, unde te afli... murmură Adrien, adânc tulburat, îngenunchind din nou ca să primească din mâna regelui cele două acte.

— Majestatea Voastră ştie prea bine că îi sunt devotat trup şi suflet şi că gestul Vostru generos m-a amuţit.

Regele îi puse mâna pe umăr.

— Fie să te pot păstra pururi alături de mine, Adrien de Villeneuve, ca să profit de înţeleptele tale sfaturi... Cât despre tine, Floris... apropie-te. Fiul lui Petru cel Mare merită recunoştinţa mea de om şi de rege.

Floris încremeni. Până atunci regele nu-i vorbise niciodată despre obârşia lui imperială căreia îi datora însă şi umilinţa de a fi un bastard.

— Îţi ofer deci un nume, ştiind că este lucrul pe care

[27] Echivalentul a 240 000 de franci.

ţi-l doreşti cel mai mult pe lume, un nume al tău pe care ţi-l vei fi dobândit singur spre a-l putea lăsa odraslelor şi urmaşilor tăi!

Adrien oftă, copleşit de fericire. Aşadar, recitind scrisoarea mamei lor, regele ghicise tortura cotidiană a lui Floris.

— Te numesc marchiz de Portejoye[28]... un nume care să-ţi aducă fericire, şi alătur acestui titlu o rentă de, 40.000 livre provenind din castelul cu acelaşi nume şi din terenurile regale din apropiere de Compiègne. Şi ca să-ţi acoperi cicatricele rănilor de pe piept, iată şi Crucea Sfântului Ludovic! adăugă suveranul.

Floris îngenunche la rândul său ca să primească din mâinile lui Ludovic al XV-lea titlul şi decoraţia cu panglică purpurie. În mod normal, ar fi trebuit să sară în sus de bucurie. Când colo, simţea o stranie detaşare, de parcă în cauză s-ar fi aflat altcineva.

— Am uitat să precizez, domnilor, că sunteţi pe deplin autorizaţi să faceţi uz, după cum vă doreşte inima, de titlurile de duce de Petersburg şi duce de Dubino acordate de „sora” mea, ţarina, dimpreună cu crucea Sfântului Andrei... dacă informaţiile mele sunt corecte, adăugă în treacăt regele.

Floris şi Andrei nu-şi putură stăpâni un zâmbet amuzat. Prea-Iubitul îşi păstrase bunele obiceiuri. Serviciul lui secret şi prodigioasa lui memorie funcţionau la fel de impecabil ca întotdeauna.

— Sabia mea este în slujba Majestăţii Voastre! declară solemn Floris pe când se ridica în picioare.

— Ah, că bine zici, dragă marchize de Portejoye, exclamă regele. Vreau să-ţi adresez o rugăminte

[28] Cel ce aduce bucurie.

regală, poate chiar o poruncă. Încetează să mai bagi spaima în populaţie şi să te duelezi la tot pasul pentru toate fleacurile... provocând pe oricine te calcă pe nervi...

— Oh, Sire... dădu să protesteze cu nevinovăţie Floris.

— Impetuozitatea ta îmi place, dar dă-o dracului de treabă, doar n-ai să-i spinteci pe toţi logodnicii domnişoarei de Villeneuve. Apropie-te, domnişoară, acum e rândul dumitale... continuă regele pe un ton glacial, ca sa mascheze tulburarea care îl cuprinse la gândul că urma să vorbească cu „Inimioara”.

„Bine că ţi-ai adus aminte şi de mine”, îşi spuse nu fără oarecare insolenţă tânăra fată, mulţumindu-se să schiţeze ostentativ o simplă genuflexiune. Regele se stăpâni cu greu să nu zâmbească. Începea să-i cunoască reacţiile.

— Sunteţi acceptată, domnişoară de Villeneuve, în anturajul Majestăţii Sale, Regina. Sora voastră, domnule conte, adăugă regele, întorcându-se spre Adrien, nu poate locui însă la Versailles fără a se mărita. Îi vom găsi un soţ pe măsură. Vă puteţi retrage, domnilor, doresc să vorbesc între patru ochi cu domnişoara de Villeneuve, al cărui „tutore” am devenit într-o oarecare măsură, încheie regele, cu glas încă mai răguşit decât de obicei, ducându-se brusc la biroul lui pentru ca cei doi fraţi să nu observe că i se împurpuraseră obrajii şi fruntea.

Era limpede, amicala audienţă se încheiase. Adrien şovăi o clipă. Regele privea pe fereastră. Nu le mai rămânea decât să se retragă, mulţumind Prea-Iubitului pentru generozitatea lui.

— Să mă ierte Majestatea Voastră, dar mă văd nevoit să îi aduc la cunoştinţă un fapt de o importanţă capitală pentru onoarea mea... îşi luă Floris inima-n dinţi, fără să se piardă cu firea.

Stupefiat, regele se întoarse spre el. Nimeni, niciodată, oricât de înalt i-ar fi fost rangul, nu cuteza să îi adreseze cuvântul după ce el marca încheierea întrevederii.

— Poftim, domnule? se răsti Ludovic al XV-lea privindu-l de sus.

— Sire, mi-am dat cuvântul de onoare contelui Amedée de Villeneuve-Caramey, pe când agoniza la Pekin, că o voi lua de soţie pe fiica lui, Baptistine, care, aşa cum bine ştie Majestatea Voastră, nu este sora mea... spuse calm Floris uitându-se drept în ochii regelui.

Acesta nu-şi putu stăpâni o tresărire. Adrien începu să tremure pentru soarta fratelui său. Suveranul făcu doi paşi spre Floris, apoi se întoarse spre Baptistine şi o privi întrebător.

— Nu, eu nici nu mă gândesc să mă mărit cu el! în ruptul capului! replică aceasta, furioasă.

— Am mare noroc că celelalte clanuri nobiliare sunt mai puţin zurbagii decât voi, Villeneuvii, altminteri nu mi-ar ajunge zece vieţi ca să le rezolv problemele de familie, constată sec regele, în vreme ce pornea spre apartamentele sale. Deschizând uşa se opri în prag şi porunci pe un ton ce nu admitea replică:

— Urmează-mă, insuportabile marchiz de Portejoye, iar voi, se adresă Ludovic celor doi fraţi, Adrien şi Baptistine, să nu care cumva să vă clintiţi de aici.

— Sire, vă implor, îl detest, nu vreau să mă mărit cu

el... puţin îmi pasă de jurământul lui! se smiorcăi Baptistine.

Regele o privi cu blândeţe, zâmbi şi închise uşa în urma lui şi a lui Floris.

— Oh, Adrien, sunt atât de nefericită! izbucni Baptistine, aruncându-se în braţele fratelui său.

— Ei haide, haide, linişteşte-te, surioara mea scumpă... linişteşte-te, ia să vedem, spune-mi adevărul, micuţa mea... îl iubeşti pe rege şi la rândul lui el te iubeşte, nu-i aşa? o întrebă Adrien, ferm hotărât să afle, o dată pentru totdeauna, ce se petrecea în mintea şi în sufletul tinerei fete, ca la nevoie să o poată feri de alte necazuri.

— Da, oftă Baptistine, cu glas înecat în lacrimi.

— Hâm... Asta înseamnă că pe logodnicul tău domnul du Rocher, nu îl iubeai?

— Ah, ba da, îl iubesc pe Jéodard, hohoti Baptistine.

— Nu... nu te înţeleg... bâigui Adrien stupefiat, îl iubeşti în acelaşi timp şi pe rege şi pe Jéodard?

— Da... da... şi îl iubesc şi pe Ernaudan, chiar dacă m-am purtat urât şi am fost rea cu el!

— Cum? Bine Baptistine, dar aşa ceva este cu neputinţă. Nu poţi iubi trei bărbaţi deodată! protestă Adrien.

— N-am ce face... asta e! răspunse Baptistine, ştergându-şi ochii cu o batistă.

Adrien simţi că îl trec toate năduşelile.

— Va să zică o iubeşti? întrebă regele pe şleau, de cum trecură pragul unuia din budoarele apartamentelor sale intime.

— Nu... ăăă... nu ştiu, Majestate, răspunse

posomorât Floris.

— Ei prietene, mi se pare mie ori ai uitat că din clipa în care intri pe această uşă devenim egali?

— Aproape egali... îl întrerupse Floris, zâmbind obraznic.

Ochii verzi sclipeau ironic.

— Hâm! Nu profita ca să-mi plasezi obişnuitele tale impertinenţe şi fii sincer, ce dracului! Eu unul sunt! spuse regele apropiindu-se de şemineu ca să întoarcă arcul unei superbe pendule de bronz.

Floris se aşează picior peste picior pe o canapea şi spuse cu blândeţe:

— Dar sunt cât se poate de sincer, Sire, chiar nu ştiu dacă o iubesc sau nu... Fata asta mă uimeşte... mă exasperează... şi mă înduioşează...

— Şi pe mine la fel! recunoscu regele, întorcându-se spre Floris şi privindu-l cu atenţie.

— Dar, continuă tânărul, cu adevărat m-am angajat pe cuvântul meu de gentilom să o iau de soţie.

— Mă întreb ce anume l-o fi determinat pe contele de Villeneuve ca pe patul de moarte să-ţi ceară un asemenea jurământ?! se miră regele, frecându-şi fruntea cu degetele lui lungi şi frumoase.

— Nici eu nu cred să înţeleg vreodată, Sire, ce s-a petrecut în mintea lui aventuroasă. Se temea ca nu cumva într-o zi obârşia Baptistinei să iasă la lumină. La început, Sire, m-am împotrivit acestei căsătorii şi atunci contele m-a şantajat pur şi simplu: „Ţi-am împrumutat numele meu, fără de care n-ai fi fost decât un biet bastard. Îţi cer astăzi să oferi la rândul tău acest nume copilei mele... jură!” Nu mai avea de trăit decât două-trei minute... Am jurat, Sire, şi acum

trebuie să mă ţin de cuvânt!

— Da... înţeleg, Floris... dar te mai întreb o dată: o iubeşti?

— Dar Voi, Sire?

Luat pe neaşteptate, regele tresări.

— Am să fiu sincer cu tine, prietene... sunt nebun după ea... m-am prostit... cred că este o neghiobie... dar... sunt gata să întreprind totul pentru a o avea...

— Bănuiam, Sire.

— Ah, da? Şi totuşi mi-ai ucis pe primul ei logodnic.

— Oh, Sire, doar l-am rănit! zâmbi cu nevinovăţie Floris.

— Mă rog... omul acela îmi convenea de minune, ar fi fost discret, continuă regele, plimbându-se nervos prin cameră.

— Nu se ştie, Sire, părea să o adore într-atât încât a fost în stare să se dueleze habar neavând să ţină o sabie în mână.

Regele se opri brusc şi îl privi lung pe Floris, de parcă ar fi încercat să îi ghicească gândurile. Pe tânărul căruia tocmai îi acordase titlul de marchiz de Portejoye, Ludovic îl iubea ca pe un frate. Pentru el şi pentru Adrien nutrea o imensă afecţiune dublată de stimă şi recunoştinţă. De altfel, în relaţiile cu prietenii, Prea-Iubitul avea o mare calitate: loialitatea.

— Bine, Floris, ia-o de soţie, dar...

— Vă mulţumesc, Sire, pentru înţelegerea arătată! se grăbi să răspundă Floris sincer impresionat.

— Aşteaptă!... ia-o de soţie, dar... te previn că voi face totul ca să ţi-o răpesc. Din această clipă suntem rivali! încheie regele cu o piruetă suplă.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, Sire! replică vesel

Floris.

— Prea bine, marchiz de Portejoye, bate palma! spuse regele.

Floris sări în picioare.

— Dar dacă se va dovedi că mă iubeşte pe mine, Sire, vă veţi da la o parte din calea mea!

— Ai cuvântul meu de gentilom. Dar dacă, dimpotrivă, „marchiza de Portejoye” îţi mărturiseşte că e îndrăgostită de mine, îmi laşi mie câmp liber de acţiune şi nu încerci să profiţi de avantajele tale de... hâm... soţ?

— Vă jur, Sire...

Odată încheiat acel straniu târg, total lipsit de moralitate, cei doi bărbaţi se priviră în tăcere, Ludovic zâmbi. Acea competiţie în care nu mai contau privilegiile lui de rege, ci era tratat ca un bărbat oarecare, nu-i displăcea. Dimpotrivă.

— Domnişoară de Villeneuve, domnul marchiz de Portejoye are încuviinţarea noastră regală pentru a vă lua de soţie! anunţă regele înapoindu-se în cabinetul de Consiliu, unde Adrien şi sora lui începeau să se cam plictisească.

— Oh, nu... nu, Sire... nu faceţi asta... vă implor! protestă Baptistine, aruncând o privire asasină spre Floris, care venea pe urmele regelui, surâzând angelic.

— Ce-nseamnă asta, domnişoară? Ni se pare că întreceţi măsura. Nu suntem obişnuiţi să ne fie comentate deciziile, o admonestă Ludovic pe un ton glacial.

— Dar bine, Sire... îndrăzni să replice Baptistine, care refuza să se dea bătută.

— Ajunge domnişoară! îi tăie vorba regele. Vom da

de ştire tuturor că eşti verişoară cu marchizul şi că vei deveni marchiză de Portejoye. Iar dacă... după oficierea căsătoriei, nu vei dori să petreci nici o singură clipă sub acelaşi acoperiş cu soţul dumitale... atunci vei fi autorizată să rezidezi permanent la Versailles, îţi vei lua în primire funcţia pe lângă regină, ţi se vor asigura 40.000 de livre pe an şi te vei afla sub înalta noastră protecţie regală.

„Acum ai priceput?” păreau să spună ochii catifelaţi şi convingători al regelui. „Construiesc fericirea noastră... Vei fi liberă şi te voi ocroti...”

Copleşită de sentimente contradictorii, Baptistine îşi lăsă privirea în pământ.

— Majestatea Voastră, a sosit un curier special din partea armatei! anunţă un şambelan întredeschizând uşa dinspre anticameră.

— Sa intre imediat! exclamă regele făcându-le semn să rămână celor doi fraţi care tocmai se pregăteau să se retragă, împreună cu Baptistine.

Aceştia se dădură la o parte din dreptul uşii prin care intră în trombă un locotenent din regimentul Picardiei.

— V-am adus un mesaj urgent, Majestatea Voastră! spuse într-un suflet ofiţerul. Chipul asudat îi era plin de praf şi noroi. Se vedea cât de colo că venise în goana calului. Frumoasa lui uniformă albă era toată stropită cu noroi.

— Lebel! Dă-i ceva de băut acestui brav ofiţer şi apoi trimite-l la o binevenită odihnă! porunci regele, în vreme ce rupea sigiliul scrisorii.

— Domnul mareşal aşteaptă răspuns, Majestatea Voastră! şopti locotenentul.

— Prea bine, i-l vom trimite printr-unul din curierii

noştri. Îţi mulţumim, locotenente, pentru promptitudinea cu care ţi-ai îndeplinit misiunea! spuse Prea-Iubitul cu o expresie radioasă. Era limpede că primise veşti bune.

Uşa cabinetului rămăsese întredeschisă. Câţiva curioşi îşi strecurară capetele înăuntru, profitând de acel amestec de intimitate şi protocol draconic, existent la curtea regilor Franţei. Toată lumea şuşotea bănuind că un eveniment de mare însemnătate se profila la orizont.

— Domnule duce de Richelieu... Domnule de Villepail... duce de Luynes... intraţi... apropiaţi-vă, daţi de veste tuturor! Domnul mareşal de Saxa ne anunţă că Alteţa Sa Regală, ducele de Cumberland, se îndreptă spre liniile noastre. Ne vom alătura în persoană armatei noastre. Du Plessis, trimite după ministrul nostru de război şi după ministrul afacerilor externe... porunci regele.

— Domnul marchiz d'Argenson! exclamă marele şambelan.

— Consiliu extraordinar la Majestatea Sa! dădeau de veste pajii, prin tot palatul. Consiliu de război!

— Majestatea Sa pleacă pe front!

— Oh, la, la, câtă tevatură pentru o simplă bătălie! comentă ironic Baptistine.

— Ei, draga mea, o fetiţă ca tine nu poate înţelege, trăim un moment foarte important, în joc este însăşi soarta Franţei, dacă din nefericire s-ar întâmpla să pierdem această bătălie... începu să îi explice Adrien, pe un ton patern, în vreme ce Floris ridica din umeri, cu aerul că îşi spune în sinea lui „Frumoasă şi proastă".

Baptistine îi privi batjocoritor.

— N-o s-o pierdem! Maurice o să câştige... E foarte abil...

— Maurice? exclamară în cor Floris şi Adrien.

Cu şi cum nu ar fi observat mirarea lor, Baptistine începu să îşi facă vânt cu evantaiul, arborând o expresie distantă, de mare doamnă.

— Da... Maurice de Saxa... suntem prieteni! E nemaipomenit de drăguţ... I-am promis să nu dezvălui nimănui locul unde se va purta bătălia, aşa că... îmi pare rău, dar nu vă pot spune nimic... nici măcar ţie, Adrien... se scuză Baptistine, savurând stupefacţia lor.

Floris şi Adrien se priveau năuciţi. Începeau să îşi dea seama că aveau de a face cu o persoană redutabilă. Din fericire aparté-ul lor trecu neobservat. În cabinetul de consiliu domnea o atmosferă de chermeză. Curtenii intrau, ieşeau, vorbeau, discutau ca la ei acasă, îşi dădeau cu părerea, perorau cu glas tare. Regele era în toane bune, altminteri s-ar fi supărat. Pentru o dată, toată acea agitaţie îi făcea, plăcere.

— Domnule conte de Villeneuve şi domnia ta, marchize de Portejoye, mă veţi însoţi în calitate de aghiotanţi, spuse Ludovic apropiindu-se de protejaţii lui. Domnişoara de Villeneuve ar putea rămâne la Versailles, luându-şi în primire funcţia, pe lângă Maiestatea Sa Regina...

— Oh, da, Majestatea Voastră! îl întrerupse Baptistine.

— ... dar, continuă regele neluând-o în seamă, având în vedere frageda ei vârstă, socotim, domnilor, că este mai înţelept să aştepte întoarcerea noastră la castelul părintesc.

— Ne vom supune întocmai poruncii Majestăţii

Voastre! se grăbi să încuviinţeze Floris cu un zâmbet şiret. Intenţiile lui Ludovic se potriveau de minune cu ale sale.

— Au! se strâmbă el de durere o clipă mai târziu. Furioasă la culme, Baptistine îl călcase dinadins pe picior. Floris socoti că era mai prudent să se depărteze.

— Majestate! Dar de ce nu mă lăsaţi să-mi încep serviciul pe lângă Majestatea Sa Regina!? se revoltă Baptistine.

Regele o apucă strâns de braţ şi, profitând de agitaţia generală, o trase de-o parte, în ambrazura unei ferestre.

— Taci din gură, Inimioară... Taci din gură! spuse el, în vreme ce cu degetele bătea darabana într-un geam, ca eventualele urechi indiscrete să nu poată asculta dialogul lor. Taci din gură... te ador, obrăznicătură mică... de cum ne întoarcem de pe front te măritǎm şi vei fi a mea... doar a mea... te iubesc, înţelegi? şopti regele.

— Oh, da, Sire... şi eu vă iubesc... dar... şovăi Baptistine.

Ochii de catifea o fulgerară neliniştiţi.

— Mă iubeşti, Inimioară... şi... cu Portejoye cum rămâne?

— Oh, pe Floris îl urăsc! aproape că strigă Baptistine.

— Sst, nu vorbi aşa tare! Atunci m-am liniştit. Du-te acasă şi... gândeşte-te la mine! îi spuse regele cu un zâmbet fericit.

Bosumflată, Baptistine schiţă în silă o reverenţă. Ludovic îi întoarse spatele gata să pufnească în râs. Nu-l minţise pe Floris. Chiar se simţea îndrăgostit nebuneşte de acea puştoaică.

— Conte de Villeneuve, marchize de Portejoye! strigă Prea-Iubitul pe un ton detaşat, escortaţi-o pe domnişoara de Villeneuve până la caleaşca ei, care o va duce la Mortefontaine, apoi întoarceţi-vă şi aşteptaţi în anticameră porunca noastră.

Floris şi Adrien se înclinară scurt.

— Când plecăm, Sire? întrebă marchizul d'Argenson.

— Mâine dimineaţă în zori! răspunse regele cu glasul lui răguşit.

Dusă pe gânduri, Baptistine îi urmă cu neaşteptată docilitate pe Floris şi pe Adrien.

„Regele i-a băgat minţile în cap!" îşi spuse satisfăcut Adrien.

„Vreau să sper că şmecherul se va ţine de cuvânt" se nelinişti Floris.

— Vai, Floris, Floris scumpule, prietene drrrag! exclamară în cor cele două doamne de onoare poloneze care se plimbau de la un capăt la celălalt al Galeriei Oglinzilor.

— Ce surpriză! Philippa! Henrietta! Ce plăcere să vă regăsesc „în ţara asta!" se înclină Floris, pe care prezenţa Baptistinei îl împiedicase să răspundă cu aceeaşi monedă tandrelor efuziuni ale vechilor lui cunoştinţe.

— Îngăduiţi-mi să v-o prezint pe... ăăă... verişoara mea, domnişoara Baptistine de Villeneuve-Caramey, adăugă el, vizibil stânjenit.

— Încântată de cunoştinţă, drraga mea, răspunseră într-un glas cele două poloneze.

— Şi eu la fel, drrragele mele! replică Baptistine.

Floris îi aruncă o privire asasină. Scorpia nu-l luă în seamă. Adrien zâmbi pe sub mustaţă.

— Aş vrea... avem multe de vorbit, dragă Floris, desigur între patru ochi, şopti Philippa apucându-l strâns de amândouă mâinile.

— Hâm... va fi pentru mine un privilegiu... este o mare bucurie să te reîntâlneşti cu... prieteni de odinioară, răspunse Floris, din ce în ce mai încurcat de chicotelile batjocoritoare ale Baptistinei care îl sfida pe faţă.

— Când ai părăsit Petersburgul, Philippa? întrebă proaspătul marchiz luând-o galant de braţ pe tânăra poloneză cu intenţia evidentă de a o trage mai la o parte.

— Drrragă Floris, am plecat din Rusia de câteva luni bune. Oh, a durat atâta pentru că am făcut deseori popas şi ne-am oprit vreo două săptămâni şi acasă, la Kovno, să mai stăm olecuţă la taclale cu tăicuţul nostru.

— Voievodul ce face, cum îi merge cu sănătatea? întrebă politicos Floris.

— Oh... drrragul de el... e mai voinic ca oricând... Pe urmă am venit aici aducând o scrisoare de recomandare din partea Majestăţii Sale ţarina Elisabeta către Majestatea Sa Regina, spre a fi acceptate la Versailles ca doamne de onoare.

Baptistine ar fi jurat că la auzul numelui ţarinei, Floris se schimbase la faţă.

— Dar ce bucurie să vă regăsim vii şi nevătămaţi! Aşadar, trăiţi, trăiţi! se minuna Philippa. Şi noi toţi, care vă credeam duşi pe lumea cealaltă... Oh, Floris! Floris! Dac-ai şti cât v-a mai plâns ţarina! Am crezut că-şi pierde minţile, biata de ea! V-a căutat peste tot, a scotocit întreaga Rusie, colţişor cu colţişor... învinuia

pe toată lumea, până şi pe cancelarul ei... Voronţov, în vreme ce ambasadorul vostru, domnul de la Chétardie, îşi smulgea peruca de disperare... Drrragul meu Floris, nici nu-ţi închipui cât de fericită va fi ţarina să afle că trăieşti şi că o să te revadă!

Livid la faţă, Floris se clătină şi trebui să se rezeme de o lădiţă înaltă de argint, în care era plantat un portocal...

— Nu cred, Philippa, să mai am vreodată cinstea de a o reîntâlni pe Majestatea Sa, Împărăteasa Rusiei... murmură el cu glas atât de stins încât Baptistine şi tânăra poloneză de-abia dacă îl auziră.

— Cum să nu, Floris, te vei reîntoarce negreşit la Petersburg, oricum până atunci ne aflăm noi aici şi de-abia aştept să ne vedem într-una din zilele următoare, drrragă Floris, insistă drăgăstos Philippa.

— Neruşinarea acestei desfrânate n-are margini. Să nu-ţi vină să crezi! mârâi Baptistine printre dinţi fulgerând-o pe nefericita poloneză cu o privire de gheaţă.

Din fericire, Floris era mult prea răvăşit ca să o ia în seamă.

— Philippa, ai rămas aceeaşi prietenă de nădejde. Dacă-ai şti cât de fericit m-au făcut vorbele tale! Mi-aş dori din tot sufletul să ne revedem cât de curând, din păcate însă, mâine în zori plecăm pe front, aşa că mă văd nevoit să te părăsesc... deocamdată!

— Bine, bine, drrragule!

Cei doi fraţi se înclinară ceremonios.

— Fetele astea sunt proaste ca noaptea. Se vede de la o poştă! îşi dădu Baptistine cu părerea, deşi nu o întrebase nimeni.

— Ei, Floris? Să nu-mi spui că nu eşti fericit! îşi luă Adrien fratele pe după umeri, fără să asculte răutăţile surorii sale.

— Ah, da frăţioare... asta înseamnă că Elisabeta nu ne-a trădat! şopti Floris.

Sporovăială fluşturatecei poloneze îi eliberase sufletul de o imensă povară. Aşadar, prea-iubita lui împărătească îi rămăsese credincioasă. Dintr-o dată Floris simţi că răsuflă altfel. Parcă ar fi prins aripi. O căută din priviri pe Baptistine, de care uitase cu desăvârşire, şi văzu că pornise de una singură înainte. Grăbind pasul, o prinse din urmă.

— Erau două vechi prietene, se simţi el obligat să precizeze, cu aerul că îşi cere iertare pentru a o fi neglijat.

— Da, proaste, urâte şi gureşe ca nişte gâşte! izbucni Baptistine înciudată.

„Nu mai încape îndoială, micuţa mea zână blondă este geloasă. Ha, ha, bătrâne Ludovic, nu te văd bine, vântul începe să îmi umfle mie pânzele!” zâmbi Floris, în timp ce o lua de braţ pe Baptistine ca să traverseze împreună curtea palatului.

Îndărătul celui de-al doilea grilaj, aşteptau, ca totdeauna, două caleşti regale. Baptistine se înfioră. Floris îi petrecu pe după umeri mantia pe care tocmai i-o aduseseră Feodor şi Li Kang.

— Acoperă-te, scumpa mea, să nu care cumva să răceşti! murmură Floris cu o duioşie de care Baptistine nu l-ar fi crezut în stare.

Mâinile lui fierbinţi întârziară mai mult decât s-ar fi cuvenit pe umerii fetei. Întâlnindu-i privirea, Baptistine se fâstâci, roşi şi întoarse capul într-o parte.

„Aşa... sperie-te de mine şi fugi, bobocelul meu... de-abia am să te prind mai iute” gândi Floris în sinea lui.

— M-aţi înţeles ce v-am spus? şopti Adrien în spatele lui adresându-se celor doi bravi slujitori al lor.

— Mai încape vorbă, boiernaşule? Bizuie-te pe noi! răspunse Feodor, mândru de misiunea încredinţată lor.

— Bucurie a Zilei, te vom asculta întocmai cum vulpea cu trei urechi ascultă boarea înmiresmată coborâtă din vârful muntelui inaccesibil! adăugă Chinezul legănându-şi ţanţoş codiţa.

Curtenii care intrau şi ieşeau din palat îi priveau cu mirare pe ciudaţii slujitori al fraţilor Villeneuve. Ce-i drept, cu costumele lor naţionale, şi cazacul şi chinezul săreau în ochi de la o poştă, în peisajul versaillez.

— E-n regulă, prieteni, continuă Adrien, fără să ia în seamă privirile curioase ale trecătorilor, aveţi grijă ca Baptistine să nu simtă că o supravegheaţi, purtaţi-vă cu blândeţe şi tact, fiţi veseli, ţineţi-i de urât, aveţi grijă să nu se ducă prea des în vizită la fostul ei logodnic, şi oricum, însoţiţi-o şi voi. Paza bună trece primejdia rea. Elisa să n-o slăbească. Un singur lucru, nu are voie: să plece de la castel.

— Nu te teme, boiernaşule, doar nu ne ştim de ieri, de azi. Domnişoara o să fie fericită în tovărăşia noastră, iar noi o s-o păzim cu străşnicie, afirmă Feodor cu acea familiaritate calmă pe care o folosea când i se adresa lui Adrien între patru ochi.

— Libelula Albastră va avea liniştea Fluviului Galben când îi seacă albia! întări chinezul spusele cazacului.

— De-abia aştept să mă întorc la tine, bobocelul meu! şopti tandru, Floris, ajutând-o pe Baptistine să se suie în caleaşcă şi sărutându-i lung şi apăsat podul

palmei.

Degetele tinerei fete fremătară. Floris îşi ridică ochii spre ea. Încremenită ca o statuie, Baptistine privea undeva peste umărul lui. Floris întoarse capul. Doi soldaţi din regimentele de cavalerie uşoară escortau caleaşca. Bănuitor, Floris se duse să verifice dacă nu cumva Ernaudan se afla prin apropiere.

— Pe curând, scumpa mea! rosti cu glas tare Adrien. Feodor şi Li Kang, urcaţi lângă ea! adăugă în şoaptă tânărul conte.

— Daţi-i drumul! Vizitiu, plesneşte caii! porunci Floris cu voce de stentor.

„Ăştia-s bărbaţii!” oftă Baptistine înciudată, pe când caleaşca se oprea o clipă la han pentru a recupera cufărul cu toaletele ei. „Au norocul să facă tot ce le trăsneşte prin cap. Acuma pleacă să se joace de-a războiul. Până şi Ludovic m-a trădat. N-a ridicat un deget în apărarea mea, de parcă i-ar fi convenit să mă lase acasă, deşi sunt absolut sigură că Floris a fost cu ideea. Vrei, nu vrei, poftim la castel!... Şi fii mulţumită, am fi putut să te trimitem la pension... Oooh! De ce nu sunt măritată şi liberă să fac ce vreau... Încep să cred că pisăloaga aia de maica Marie-Marthe avea dreptate când ne repeta din zori şi până în noapte: «Domnişoarelor nu vă încredeţi în bărbaţi, ei se află pe acest pământ întru nenorocirea şi pierzania voastră!» Doamne, ce se mai congestiona la faţă şi cum îi mai tremura boneta ţuguiată! Iar noi râdeam de ne prăpădeam, în cap cu Jeanne-Antoinette.”

Amintindu-şi de acele timpuri nu prea îndepărtate, Baptistine pufni de una singură în râs. „Oare pe unde să fie la ora asta Reginuţa? Oh, tare mi-e teamă ca am

fost nedreaptă cu ea... da, da, în ziua cununiei mele am fost de-a dreptul răutăcioasă!”

Feodor şi Li Kang se priviră încântaţi. Pupila lor părea să îşi fi redobândit obişnuita ei bună dispoziţie. Misiunea lor se dovedea mai puţin anevoioasă decât crezuseră.

— Libelula Albastră vădeşte bucuria cireşului trandafiriu când înfloreşte în câmpiile Manciuriei, şopti Li Kang Yuin.

Călătoria se desfăşură fără incidente. Deşi nu voia să admită aşa ceva, acea primă zi petrecută la curte o zdrobise pe Baptistine. În ciuda oboselii, îşi regăsise întreg optimismul. Ba chiar punea la cale o poznă. Dacă tot o expediaseră acasă, ca pe un balot cu haine vechi, avea să profite spre a se ocupa îndeaproape de Jéodard.

Pe deplin liniştiţi în privinţa ei, Feodor şi Li Kang adormiră, sforăind care mai de care.

Ajunseră la Mortefontaine, când ceasul din turn tocmai bătea de ora opt.

— Ia te uită, o caleaşcă! se miră Baptistine pe când intrau în curtea castelului.

Coborî sprinten şi pătrunse în vestibul, nerăbdătoare să îi povestească Elisei toate câte văzuse la Versailles. Dinspre bucătărie se auzeau glasuri de bărbaţi şi hohote de râs. Baptistine făcu ochii mari. Opt soldaţi în uniformă purpurie a regimentelor de dragoni ciocneau şi beau cot la cot cu Georges-Albert. Dezinvolt ca un adevărat amfitrion care îşi întreţine invitaţii, acesta ţopăia de la un capăt la celălalt al mesei lungi de lemn, spre hazul oştenilor. Retraşi într-un colţ al încăperii, Grégoire şi Elisa contemplau scena cu priviri

bănuitoare.

— Domnişoara Baptistine de Villeneuve-Caramey! se ridică în picioare unul dintre bărbaţi, locotenent de dragoni.

— În persoană! zâmbi Baptistine.

— Domnul Mareşal de Saxa mi-a poruncit să vă înmânez de urgenţă un mesaj personal! spuse locotenentul, luând poziţie de drepţi şi pocnind din călcâie.

Încurcaţi, Feodor şi Li Kang se priviră neştiind cum să reacţioneze. Pentru o astfel de situaţie stăpânul lor nu le dăduse nici un fel ie instrucţiuni.

— Ah, Maurice! pufni în râs Baptistine, în vreme ce rupea sigiliul de pe plic.

Capitolul XVI

— Iată-ne în sfârşit, domnule duce de Richelieu! îţi mulţumesc! îţi mulţumesc că ai răspuns chemării mele! exclamă Jeanne-Antoinette ieşind cu mâinile întinse în întâmpinarea temutului curtean.

— Mi-a zfost destul de greu să mă ztrecor până zaici, doamnă. Biletul vostru zera cam zconfuz. Vreau să zsper că nu m-aţi deranjat zîn miez de noapte pentru zo prostie? întrebă glacial ducele.

— Domnule duce, am venit să-ţi vorbesc deschis, te rog să procedezi la fel, continuă Jeanne-Antoinette, fără să se intimideze. Cât a fost de lungă ziua am aşteptat zadarnic veşti de la rege. Majestatea Sa nu m-a avertizat de această plecare şi...

— Regret, doamnă, dar eu unul nu pot să fac nimic,

ridică din umeri Richelieu.

— Ba da, domnule şi încă foarte mult... în locul dumitale eu m-aş strădui... ai tot interesul... pentru că... am temei să cred că voi fi viitoarea favorită a regelui!

Richelieu simţi că se sufocă de indignare.

— Dar nu zsunteţi decât zo biată burgheză, doamnă, cum zde vă puteţi zimagina zaşa ceva? Şi mă rog, ce interes zaş putea zavea zeu?

— Dacă-mi ating ţelul, domnule duce, îţi rămân obligată. Mă susţii, te susţin. Ajută-mă acum şi eu te voi ajuta ulterior în lupta cu diferitele clanuri ale curtenilor.

Richelieu se aşează, în vreme ce mintea lui calcula cu iuţeală avantajele şi dezavantajele ofertei. Frumoasa burgheză îi vorbise într-un limbaj pe care el îl înţelegea prea bine, dar pe care domnişoara de Villeneuve refuzase să îl accepte.

— Ştiţi bine că îl puteţi lesne influenţa pe rege, continuă Jeanne-Antoinette. Daţi-i de înţeles Majestăţii Sale că domnişoara de Villeneuve este o fluşturatică, pe când doamna Le Normant nu şi-a înşelat niciodată soţul şi că „nu ar face-o decât pentru un bărbat care a subjugat-o şi pe care l-ar iubi pătimaş..” Regele este un bărbat ca toţi ceilalţi... asemenea detalii îi vor flata vanitatea...

Richelieu se felicita tot mai mult pentru osteneala acelei vizite nocturne. Jeanne-Antoinette îi deschidea nesperata perspectivă de viitor. Pendula de pe şemineu bătu de miezul nopţii. Ducele se aplecă să pună câteva lemne peste tăciunii din vatră.

— Deocamdată zinima regelui zbate pentru

puştoaica zaceea impertinentă pe care nu zam zochi s-o văd... Mda... mda... doamnă, s-ar zputea să vă ajut! zâmbi Richelieu ridicându-se şi mângâindu-şi peruca.

— Ah, domnule, spune repede ce trebuie să fac! exclamă Jeanne-Antoinette, cu un licăr de triumf în ochi.

— Mai zîntâi, doamnă, viraţi-mi zimediat 20.000 de livre!

Jeanne-Antoinette tresări, şocată de cinismul ducelui şi de enormitatea sumei.

— Zei, doamnă, doar nu zcredeţi că v-am cerut zbanii ăştia pentru mine! replică vexat ducele. Trebuie să „zung” şi zeu în stânga şi în dreapta.

— Pe cine, domnule duce?

— De pildă, pe Lebel, primul valet al regelui. Majestatea Sa are încredere oarbă în el şi numai el vă poate reintroduce în intimitatea „armăsarului”, ricană ducele lăsând de o parte maimuţăreala pronunţiei la modă.

— Dar, domnule, parcă spuneţi că regele pleacă pe front, replică bănuitor Jeanne-Antoinette.

— Da, da; aşa că fă-ţi degrabă bagajele, ce Dumnezeu o lungim atâta! „Frérot” se va plictisi de moarte după ceasurile de luptă şi, mai ales, va fi foarte singur. După cum îl cunosc eu, nimic nu îi este mai neplăcut pe lumea asta decât singurătatea. Scorpia mică va fi departe şi veţi avea câmp liber de acţiune...

— Vai, mulţumesc! Mulţumesc, domnule duce! şopti Jeanne-Antoinette tremurând de emoţie la gândul şanselor minunate ce i se ofereau.

— Lasă, zai să-mi mulţumeşti după zaceea, doamnă, când vei dispune de toată puterea şi de toate

zonorurile pe care Frérot ţi le va zacorda şi când nu îmi vei putea refuza nimic! rânji Richelieu sărutând mâna întinsă de doamna Le Normant.

Cuprinsă de o bruscă nelinişte, aceasta se înfioră, dar se grăbi să îşi alunge presimţirile. Ducele de Richelieu părăsi hanul unde Jeanne-Antoinette îşi aşteptase zadarnic augustul amant, şi se îndreptă spre caleaşca lui. Înainte de a porunci vizitiului să pornească, îşi ridică privirile spre fereastra de unde, de la lucirea tremurătoare a unei lumânări, se decupa silueta Jeanne-Antoinettei.

— Ha, ha, nu-mi displace să o arunc în „balta cu raţe” pe această doamnă Le Normant, născută Poisson! rânji ducele, încântat de festa pe care se pregătea să le-o joace curtenilor şi... regelui.

* * *

„Fetiţo, soldatul francez
Oricând e-un grozav amorez
Te-mbie cu ochi ca de jar
Şi dorul i-l duci cu amar”.

— Oh, Doamne, ce versuri deşănţate! exclamă Elisa, şocată de cupletele „decoltate” ale „Frumoasei Burboneze”, marş îndrăgit de întreaga oştire franceză.

Bătrâna guvernantă se aplecă să ridice geamul de la portiera caleştii.

— Nu fi rea, lasă-mă să ascult, cântă aşa de frumos! protestă Baptistine, vrăjită de corul soldaţilor care mărşăluiau în ritmul melodiei.

Elisa oftă şi voi să apeleze la reazemul moral al lui Grégoire. Acesta însă moţăia cu capul în piept, în

vreme ce, dimpotrivă, Georges-Albert o încuraja tacit pe tânăra rebelă.

„Doamne, ce demodată poate fi Elisa noastră!” rânji maimuţoiul ţopăind pe pernele de mătase.

Baptistine respira cu nesaţ aerul curat al câmpiei.

„Da, asta e viaţa adevărată”, îşi spuse ea fericită.

Călătoreau de două zile încheiate. Feodor şi Li Kang, unu cu sabia la brâu, celălalt cu codiţa în vânt, galopau cot la cot cu dragonii. Încă nu se dumireau cum de, în urmă cu două seri, Baptistine izbutise să îi înduplece să pornească la drum de cum se crăpase de ziuă.

— Ce-or să spună stăpânii noştri, bătrâne? se întreba întruna Feodor, adânc neliniştit.

— Pe templul Marii Înălţimi, nimeni nu poate şti, Lamă Ascuţită... nimeni nu poate şti! răspundea resemnat Li Kang şi vorbele lui îl îngrijorau încă mai rău pe cazac.

— Tare bine se mai pricepe domnişoara să ne joace pe degete! oftă Feodor.

— Limba Libelulei Albastre este mai ascuţită decât scobitoarea mandarinului înaripat! replică Li Kang, cu un surâs şiret, plin de sinceră admiraţie pentru preferata lui.

— O să le spunem boiernaşilor că nici n-o putem lăsa să se ducă la bărbatul acela şi nici în cameră n-o putem închide.

— Aidoma fluturelui sălbatec Tchi Li, Libelula Albastră trebuie să zboare cu aripile ei! şopti chinezul, scoţându-l cu desăvârşire din sărite pe cazac.

— Oh, pe Ucraina mea! Cum de ne-am putut lăsa traşi pe sfoară, nu pricep în ruptul capului! tună Feodor, a cărui nelinişte sporea pe măsură ce se

apropiau de tabăra lui Maurice de Saxa.

La castel, Baptistine le arătase triumfător bileţelul mareşalului.

„Dragă prietenă, scria el, promisiunile sin sfânt! Berlina ast şi dragonii au porunc ste ascult şis teajut dacnevoie vei ave. Sunopt zdrahoni. Teaş tept la tablă ra mea de la valencien. Da că vi iuţeai să a jungi în ainte de „mipulcel răuu”‘. Chipu ri le nimeni nuare vo ie să in tre la mi ne. Mă pă zeş te Sena, doctoru cu i şti tu, da o sămi fa că mareplă ce re, dragă prietenă, să stă-m de vor-bă. te aş tept no săs un atac ul până nu vi. A-i să vezi, războiu e foar-te frumos.

Maurice”

Cel mai mare strateg al lumii avea o ortografie mai mult decât personală.

„Hi, hi, mareşalul habar n-are să scrie!” se strâmbase Georges-Albert.

Cu excepţia lui însă, nimeni altcineva nu observase ciudăţenia. Feodor şi Elisa se aplecaseră de formă asupra hârtiei, dat fiind că, spre marea lor ruşine, nici unul din ei nu ştia să citească. Grégoire, căruia îi scădea vederea pe zi ce trecea, îşi căuta ochelarii fără să dea de ei. Li Kang, cel mai instruit din tot grupul lor, stătea de vorbă cu locotenentul dragonilor, pe care codiţa lui împletită, mândrie supremă a oricărui chinez, îl intriga grozav. Cât despre Baptistine, în entuziasmul ei, puţin îi păsa de amărâtele alea de greşeli de ortografie.

— Vai, Maurice, ce drăguţ eşti! Auziţi „dragă prietenă”! Câtă delicateţe din partea lui! În sfârşit,

cineva care nu mă tratează ca pe un copil! Ah, ce invitaţie amabilă, domnule locotenent, plecăm mâine de cum se luminează de ziuă!

— Dar... domnişoară... nu... nu se poate! protestă energic Feodor, nu te putem lăsa să pleci de la castel!

— Serios? Vreau să văd şi eu cine nu mă va lăsa! răspunsese Baptistine furioasă.

— Eu, domnişoară mică, eu n-am să te las să faci o asemenea prostie! tună Feodor, holbându-şi unicul ochi.

Baptistine deschise gura ca să se stropşească la cazac, dar brusc înţelese că nu cu de-a sila trebuia să îşi impună punctul de vedere.

— Oh, Feodor, drăguţule, şi voi, prieteni, se pisici ea, luându-i de mână pe Elisa şi Grégoire şi trăgându-i spre Li Kang, nădăjduiesc că nu vreţi să avem cu toţii necazuri?

— Necazuri, porumbiţa mea? se nelinişti Elisa.

— Da, necazuri. Mareşalul este o persoană foarte sus pusă... o vorbă de a lui şi pff... pe Adrien şi Floris îi înghite Bastilia.

— Vai, Dumnezeule, gemu Grégoire.

— Aşa e cum vă spun eu. Ba chiar mai rău; mareşalul poate să-i expedieze la Micul Châtelet şi apoi să ceară judecarea lor, afirmă sumbru Baptistine.

— Vai de mine, ce grozăvie! se lamenta biata Elisa.

— Şi încă nu v-am spus tot! reluă Baptistine coborând vocea.

— Aoleu, domnişoară! se apropie de ea Feodor, care începea s-o bage şi el pe mânecă.

— S-ar putea să pună mâna pe voi toţi, ba chiar şi pe mine şi să ne facă dispăruţi... pff, uite-aşa! şopti

Baptistine.

— Suflarea Zeiţei Lou! comentă sentenţios chinezul.

— Of, taci din gură, bătrâne, nu ne mai speria şi tu cu zeiţele tale! se enervă cazacul.

Profund jignit, Li Kang îi întoarse spatele.

— Înţelegi, domnişoară mică, n-am vrea să-l supărăm pe Înălţimea Sa, mareşalul, dar... boiernaşii ne-au poruncit să nu te lăsăm să pleci de la castel, aşa că... spuse încurcat Feodor, aşteptând parcă ajutor din partea Baptistinei.

— Văd că nu m-ai înţeles, bunul meu Feodor. Floris şi Adrien nu voiau ca eu să părăsesc castelul de una singură! spuse şiret hoţomanca. Ia gândiţi-vă însă la surpriza şi bucuria lor când se va pomeni acolo cu noi toţi! Dacă nu, să ştiţi că mă voi duce să îl vizitez zilnic pe Jéodard! ameninţă ea.

Feodor se înfioră.

— Vreţi sau nu să mă împac cu Floris? zâmbi angelic machiavelica făptură.

— Mai întrebi, porumbiţa mea?

— Pe Ucraina mea, nu ne dorim decât asta, domnişoară mică!

— Desigur, domnişoară Baptistine, răspunse Grégoire, care îşi găsise în sfârşit ochelarii şi tocmai lua cunoştinţă, uluit, de conţinutul misivei mareşalului.

— Fie ca binecuvântarea minunatului Fon Choui să îşi pogoare aripile parfumate asupra Florii de Mai şi asupra ta, Libelulă Albastră, şopti Li Kang spre totala exasperare a lui Feodor.

— Oricum, eu una nu mă despart de tine, porumbiţa mea! declară Elisa.

— Nici eu nu vreau să-i supăr pe domnul conte şi pe

domnul marchiz de Portejoye, îi ţinu isonul Grégoire, fericit că i se oferea prilejul să facă uz de noul titlu nobiliar al lui Floris. Bravul intendent avea şi el o mică slăbiciune: adora ighemoniconul.

— Perfect, prieteni! Mergem cu toţii! încuviinţă Baptistine râzând.

Tânăra fată se întoarse spre grupul dragonilor.

— Domnilor, mâine în zori!

Nici chiar regele în persoană n-ar fi poruncit pe un ton mai autoritar.

Peste noapte Feodor nu izbuti să adoarmă. Fără să ştie nici el de ce, era neliniştit şi îl invidia pe Li Kang care sforăia în legea lui, cu codiţa înfăşurată în jurul capului, asemeni unui „şarpe înaripat”. În zori, soldaţii încărcară cuferele pe capra caleştii şi porniră cu toţii la drum. Nu parcurseră decât două leghe, când Baptistine scoase capul prin portieră.

— Domnule locotenent, trebuie să mă opresc câteva clipe la castelul du Rocher! explică ea suav.

— Ah, nu, domnişoară, nu se poate! dădu să se împotrivească Feodor.

— Ei, haide, nu te supăra, n-ai decât să mă însoţeşti! îl îmblânzi Baptistine pe când cobora din caleaşcă.

— Păi atunci, vin si eu, porumbiţa mea! exclamă Elisa.

— Şi eu! adăugă Grégoire.

Li Kang şi Georges-Albert îi urmară îndeaproape.

— Baptistine... tu aici? Visez? Micuţa mea contesă! strigă Jéodard dând cu ochii de „logodnica” lui care intrase la el în cameră, escortată de cei patru îngeri păzitori cărora li se adăuga, desigur Georges-Albert.

Domnul du Rocher se freca la ochi întrebându-se

înspăimântat dacă nu cumva avea iarăşi un puseu de febră cu vedenii.

— Nu, Jéodard, dragă Jéodard, nu visezi, sunt chiar eu! Oh, prietene, ce monstru Floris ăsta! Mă înfior la gândul că ar fi putut să te ucidă! spuse Baptistine îngenunchind lângă patul bolnavului.

Acesta se ridică cu greu în capul oaselor.

— Vai domnişoară, domnul conte este încă foarte slăbit! în delirul lui v-a chemat întruna! Să ştiţi, domnişoară, ce-i al lui e-al lui, vă este devotat trup şi suflet! se grăbi să precizeze valetul lui Jéodard, pledând cauza stăpânului său, în vreme ce ochii lui cercetau cu mirare strania escortă rămasă în pragul uşii.

— Iute, bunul meu Padin, adu un scaun pentru domnişoara de Villeneuve, spuse Jéodard simţind că îşi recăpăta pofta de viaţă.

Aspira cu nesaţ parfumul Baptistinei, îi ţinea mâinile într-ale sale şi o privea cu ochii lui micuţi, dar plini de inteligenţă.

— Ah, contesă, mică, va să zică nu m-ai dat uitării, în delirul meu am bătut câmpii, nu mă gândeam decât la tine, numai amintirea ta m-a ajutat să supravieţuiesc şi... să ştii că nu-mi pare rău că m-am bătut în duel pentru tine, scumpa mea!

— Oh, Jéodard, Jéodard... dragul şi bunul meu prieten! murmură Baptistine, punându-şi mâna pe inima lui.

Cei patru îngeri gardieni ciuleau zadarnic urechile, doar-doar să poată auzi ce anume îşi povesteau logodnicii, dar aceştia vorbeau anume în şoaptă. Singur Georges-Albert nu scăpa o vorbă din dialogul

lor. Se instalase la capul bolnavului ca la el acasă.

— Vai, domnişoară, şopti Padin, o veste proastă i-ar putea fi fatală!

— Nu... nici vorbă... dimpotrivă, am venit... să te sărut şi să-ţi spun că te voi iubi întotdeauna! se grăbi să îl liniştească Baptistine pe bolnav.

Ochii lui Jéodard sticleau neliniştiţi. Începea să-i crească iarăşi febra. Apucă mâna tinerei fete şi cuprins de o năvalnică dorinţă îşi lipi de ea buzele fierbinţi şi uscate.

— Aşteaptă numai să mă vindec, scumpa mea, şi atunci ai să vezi de ce este în stare Jéodard al tău. Peste opt zile, când te vei reîntoarce la Mortefontaine, voi fi teafăr şi, pe sufletul meu, voi veni să te răpesc la miezul nopţii. Ne-am înţeles? Până atunci fac eu rost de un preot care să ne căsătorească în taină şi vei fi în sfârşit a mea, numai a mea, iar fraţii tăi nu vor mai avea încotro!

În culmea agitaţiei, Jéodard era în stare să se dea jos din pat. Prezenţa Baptistinei în loc să îl vindece, mai rău îl îmbolnăvea.

— Domnişoară, o să i se redeschidă rana! şopti îngrozit Padin.

Baptistine zâmbi amuzată..

— Nu-i rea ideea, nu-i rea deloc. O răpire este tot ceea ce poate fi mai romantic!

Ridicându-se de pe marginea patului, Baptistine se aplecă să îl sărute pe frunte pe Jéodard.

— Oh, Baptistine... Baptistine... drăcoaică mică! murmură Jéodard întinzându-şi buzele spre buzele ei.

— Iertaţi-mă, înălţimea Voastră, dar trebuie să plecăm interveni sec Feodor, mai înainte ca cei doi să

apuce să se sărute.

— Ei da, domnule Jéodard, nu te supăra, doar ştii că eu te-am regretat nespus, oftă Elisa, apropiindu-se la rândul ei de Jéodard care zâmbi, fericit să o ştie de partea lui.

— Pe curând, dragă... dragă... Jéodard! spuse vesel Baptistine pe când părăsea camera.

„Hai, bătrâne, pune-te pe picioare, ce Dumnezeu! ia uite la el ce mutră face! L-a scos iarăşi din minţi! Ah femeile!” oftă Georges-Albert bătându-l pe obraz pe Jéodard care pălise brusc. Ca să îl înveselească, făcu o tumbă caraghioasă şi abia apoi o tuli pe urmele celorlalţi.

— Padin! Padin! strigă Jéodard de cum îi plecară vizitatorii.

— Da, domnule conte.

— Ah, ce frumoasă este viaţa, bunul meu Padin. Peste opt zile Baptistine va fi a mea!

— Lăudat fie Domnul! în sfârşit! Domnul conte merită cu prisosinţă această bucurie! răspunse valetul, care se arăta a fi un om cu mult scaun la cap.

* * *

Biciul surugiului şuiera vesel îndemnând caii. Fără să bănuie furtuna de patimi stârnită în sufletul lui Jéodard de meteorica sa vizită, Baptistine admira peisajul oare defila cu viteză ameţitoare prin faţa privirilor ei fermecate. Mareşalul de Saxa organizase impecabil călătoria. Berlina trimisă de el era trasă de cinci cai şi de un catâr, înhămaţi după sistemul poştalionului şi mânaţi de doi dragoni care făceau pe vizitiii. Caii armatei erau mai puţin falnici decât cei din grajdurile

de la Versailles. Coamele şi cozile nu le fuseseră niciodată scurtate sau potrivite după moda zilei, iar copitele păroase ar fi stârnit hazul doamnelor de la Paris. Cu toate acestea, bravele animale goneau mâncând pământul.

Pentru Baptistine călătoria se dovedea fascinantă. De abia ieşeau dintr-un sat, că se şi zărea clopotniţa bisericii din localitatea următoare. Tânăra fată scotea capul prin portieră, îl striga pe locotenent şi se interesa de fiecare denumire în parte. Voia să afle şi să fie la curent cu tot. Şoseaua era mărginită de sălcii, ulmi şi plopi. Pe ogoarele semănate cu orz şi secară, pe lanurile plantate cu tutun sau bumbac, ţăranii se îndreptau din şale, se opreau o clipă din anevoioasa lor trudă şi salutau berlina şi pe cei din escorta ei.

— Hei, flăcăi, soldăţoii maichii, să hie adevărat c’o să hie război, maică? strigau femeile cu poalele suflecate-n brâu.

— Sigur, frumoaselor... o să fie... dar nu vă fie teamă, vă apărăm noi fecioria! glumeau ostaşii.

În sate, bătrânii jucau cărţi în pragul porţilor în vreme ce nevestele lor torceau caiere de bumbac. Cei mai tineri cărau în spinare vreascuri, coşuri cu legume ori fructe, sau porneau spre oraş cu panere încărcate cu ouă şi brânzeturi.

Deşi se sculase cu noaptea-n cap, Baptistine nu se simţea de fel obosită. Prevăzătoare, Elisa pregătise un coşuleţ de provizii din care Baptistine se înfrupta cu poftă, secondată de Georges-Albert. Trecuseră cu bacul peste râul Oise, traversaseră oraşele Senlis, Compiègne, Nyon şi Saint-Quentin, se opriseră să doarmă câteva ceasuri la hanul Trei Călugări şi în zori

porniseră spre Cambrai şi Valenciennes. Pe măsură ce se apropiau de zona unde se afla încartiruită armata, drumurile se aglomerau cu furgoane, căruţe cu fân, şarete şi ştafete călare care galopau nebuneşte, mai-mai să îşi omoare caii.

— Faceţi loc trăsurii mareşalului de Saxa! răcneau energic dragonii croindu-şi drum prin puhoiul infanteriei.

— Hei, s-o lăsăm să treacă pe frumoasa dom’şoară! repetau veseli teterişti cu muscheta pe umăr şi cu raniţa în spinare.

Reunind diferite escadroane şi regimente, trupele aparţineau unor prinţi sau chiar unor simpli gentilomi. În rândul lor se aflau şi mercenari germani, elveţieni şi spanioli.

Deodată pământul se cutremură de un tropot asurzitor. Toată lumea sări în lături din faţa iureşului cavaleriei uşoare, a trupelor de jandarmi călare şi a miliţiilor provinciale.

Infanteriştii păreau istoviţi de lungul lor marş, totuşi se interpelau vesel între ei:

— Ce zici, Picar, dăm iama’n englezi pentru Maurice al nost’?

— Cică o vin’t şi Maria Sa!

— He, neamule, io’te ce dom’şoară fainǎ treşe!

— Văleu, măiculiţă! Trimite-mi o sărutare, duducuţă, să mă lupt mai cu foc!

— Şi mie, dom’şoară! Pentru ochii tăi frumoşi o să sfârtec o sută de englezi!

Baptistine pufni în râs şi le făcu pe plac flăcăilor, trimiţându-le o sărutare din vârful degetelor. Bucuroşi, soldaţii îi mulţumiră cu urale entuziaste, zvârlindu-şi

spre înaltul cerului tricornurile. Entuziasmul lor o îngrozi pe Elise care ridică cu precipitare geamul de la portieră.

— Nu mai putem înainta domnişoară! răcni locotenentul ca să se facă auzit. Şoseaua geme de soldaţi şi la câteva sute de metri înaintea noastră un transport de tunuri blochează trecerea. Suntem nevoiţi să o luăm prin altă parte. Tăiem drumul pe la Barry şi apoi urcăm spre tabără în lungul râului Escaut.

Baptistine îi făcu semn că înţelesese şi privi spre cer. Soarele încă nu scăpătase. După socotelile ei, erau cel mult ceasurile şase după-amiază.

— Haide, die, hai catârule! zbierau dragonii întorcând atelajul în loc şi pornind spre liziera pădurii.

După o jumătate de leghe parcursă printre boschete şi pâlcuri de arbori ajunseră la un drumeag lăturalnic ce şerpuia printre lanurile de ovăz. De când părăsiseră şoseaua impecabil pavată, caleaşca îi hurduca îngrozitor pe Baptistine şi pe tovarăşii ei de călătorie. Roţile se poticneau în bolovani şi hârtoape. Din vreme în vreme le ieşea în cale câte o coloană răzleaţă de soldaţi, dar Baptistine observă că întâlneau mai cu seamă falnice oştiri de gâşte, raţe, curcani şi găini care zburătăceau cu larmă printre copitele cailor.

— Domnule locotenent, doi căluţi şchioapătă, nu mai rezistă până la următorul popas de poştă! strigă vizitiul, trăgând de frâie.

Începea să se însereze şi o ceaţă uşoară ca un abur cuprinsese câmpia. Pradă unei inexplicabile nelinişti, Feodor se tot ridica în scări şi scruta zarea.

— Bine, la prima gospodărie care ne iese în cale ne oprim ca să-i poţi deshăma.

— Ce-o fi cu Feodor, Elisa? Se poartă cam ciudat! şopti Baptistine scoţând capul pe geamul portierei.

— Ei, Feodor... Feodor nu mai e cel pe care-l ştiaţi dumneavoastră, domnişoară Baptistine! oftă Grégoire care până atunci tăcuse mâlc.

Georges-Albert îşi ridică ochii în tavan.

— Ce vrei să spui, bunul meu Grégoire?

— Ei, eşti prea tânără ca să înţelegi, micuţa mea Baptistine. Adevărul este că am plătit cu toţii foarte scump blestemata aia de călătorie! o lămuri Grégoire coborând glasul. Află că pe vapor Feodor şi-a pierdut soţia!

— Cum adică... şi-a pierdut-o? se miră Baptistine.

— Uite-aşa! A pierdut-o pur şi simplu! Era o mongolă tare cumsecade, chiar dacă... hâm... cântărea vreo două sute de livre. Într-o bună dimineaţă ne-am trezit fără ea pe vapor. O fi căzut în apă peste noapte? Or fi mâncat-o rechinii? Nimeni nu va şti niciodată... Bietul Feodor... a trebuit să-l legăm de catarg. Nebun de durere voia să se arunce după ea, în mare!

— Dumnezeule, bietul Feodor! exclamă Baptistine cu lacrimi în ochi.

— Dar de nenorocirea Domnişorului Adrien ştiţi? Prea iubita lui prinţesă şi logodnică, prea frumoasa Yasmina, şi-a dat sufletul în braţele lui, la Pekin! Ah, ce-am mai păţit şi cu el! A zăcut de fierbinţeală câteva luni bune. După ce şi-a revenit nu i-a mai rostit nici o singură dată numele, cu toate că nu mă păcăleşte el pe mine, sunt încredinţat că se gândeşte întruna la ea, chiar dacă nu suflă o vorbă! Cât despre domnişorul Floris, ce să mai vorbim! Şi el are nevoie de multă blândeţe şi dragoste... brutalitatea lui nu este decât o faţadă. A

plătit şi el cu vârf şi îndesat preţul unei imposibile fericiri...

Baptistine sesiză reproşul ascuns al bătrânului intendent.

— Oh, Grégoire, bunul meu Grégoire, îl îmbrăţişă ea într-un elan de recunoştinţă, ce bine că mi-ai povestit toate astea, am să fiu mai înţelegătoare cu ei... Doamne... n-am ştiut nimic... bieţii de ei...

Grégoire îi mângâie părinteşte pletele blonde.

„E-te na! Da’ ce? Eu n-am suferit?” protestă Georges-Albert, încrucişându-şi ostentativ braţele.

Fără să dea atenţie maimuţoiului, Elisa îi făcu cu ochiul lui Grégoire: „Aşa, aşa, până la urmă tot noi bătrânii o să dregem lucrurile!”

— Uite colo o crâşmă, pe malul Escaut-ului! strigă unul din dragoni.

— E-n regulă, ne oprim acolo!

Localul nu merita numele de crâşmă, nici măcar pe cel de bombă. Era un soi de cocioabă murdară, cu o singură masă de lemn pe care găinile se plimbau în voie găinăţându-se printre căni şi resturi de pâine.

— Hei, tu, Jeanne! Fă-te-ncoa la muşterii! răcni „patronul” uitându-se cu o privire tulbure la noii veniţi.

— Oare mai ajungem la tabără în noaptea asta, domnule locotenent? întrebă Baptistine coborând să îşi dezmorţească picioarele în vreme ce, osteniţi din cale-afară, Grégoire şi Elisa preferau să rămână în berlină.

— Sper că da, domnişoară. Doar două leghe ne mai despart de tabăra domnului Mareşal. Încă două ore de galop la lumina torţelor şi ajungem la destinaţie. E preferabil să nu întârziem prea mult pe aici.

Ceaţa de deasupra râului se îndesa văzând cu ochii.

Fuioare lungi cuprindeau câmpia, prelungindu-se până sub poala pădurii. Neliniştit, Feodor se plimba în lungul şi-n latul şoselei, cu mâna pe plăselele săbiei. Cu un gest nervos îl trimise pe Li Kang să patruleze de cealaltă parte a drumului. Baptistine ridică din umeri. Ce păcat că mintea lui Feodor o luă razna tocmai acum.

— Aveţi cumva cacao fierbinte? întrebă ea intrând în crâşmă.

— Auzi, tu, Jeanne, ce-o fi aia... caca... ori îşi bate joc de mine? Aha, am prişeput! Nu, drăguţă domnişoară, n-avem decât vinars fiert cu nuc'şoară!

Georges-Albert îi dădu un cot discret Baptistinei, îndemnând să accepte oferta...

Băutura era fierbinte, gustoasă şi foarte dulce. Baptistine simţi că îşi recapătă pe dată întreaga energie.

— Mai avem mult de aşteptat, locotenente?

— Două-trei minute, domnişoară, şi isprăvim!

Baptistine îl luă în braţe pe Georges-Albert şi ieşi pe uşa din spate a crâşmei, în căutarea unui loc ferit. Înţelegându-i intenţiile, locotenentul rămase discret înăuntru. Baptistine privi râul care curgea la picioarele ei. Apa nu părea adâncă şi nici curentul prea puternic. În bătaia razelor de soare peisajul era cu siguranţă încântător. Baptistine se îndreptă spre un boschet fără să îşi dea seama că ceaţa o învăluia într-o manta vătuită ascunzând-o privirilor celor din crâşmă.

— Gata, domnişoară, am isprăvit! îi strigă locotenentul.

În spatele Baptistinei trosni sec o creangă. Baptistine zâmbi crezând că locotenentul îşi trimisese dragoni

după ea. O umbră se desprinse din caierul de ceaţă şi ţâşni spre ea, înăbuşindu-i ţipetele cu o pătură groasă. Strânşi de gât, tânăra fată şi Georges-Albert se zbăteau zadarnic.

— Întoarce-te, domnişoară mică, unde ai dispărut? o chema disperat Feodor.

Baptistine se simţi aburcată de-a curmezişul în spinarea unui cal. După clipocitul care se auzea îşi dădu seama că traversau râul...

Capitolul XVII

— What is the hubbub all about, Bumberton?

— The reconnaissance patrol is returning, Mylord.

— Do they have anything interesting to report?

— They have taken a prisoner, Mylord!

— Good, have him put in the dungeon. That will loosen his tongue.

— He's a... it's a woman, Mylord!

— Oh! Good looking?

— I don't know, Mylord.

— Bring me this spy immediately. I'll question her myself.

— As you wish, Mylord.[29]

---

[29] — Ce-i cu vacarmul ăsta, Bumberton?
— S-a întors patrula de cercetaşi, Mylord.
— Au raportat ceva interesant?
— Au luat un prizonier, Mylord!
— Minunat, puneţi-l în fiare, în turn. Asta o să-i dezlege limba.
— Să vedeţi... e... e o femeie, Mylord!
— Oh! Frumoasă?
— Nu ştiu, Mylord.
— Adu-mi imediat spioana, o s-o chestionez eu însumi.

Cu tâmplele zvâcnind, Baptistine ascultase tot acel dialog fără să priceapă o iotă. Bănuia că se află în tabăra englezilor. Cineva o coborî de pe cal şi o luă în cârcă, ca pe un balot. Tânăra se zbătea şi încerca să îl lovească cu picioarele pe necunoscutul cărăuş. Acesta nici nu se sinchisea. După toate aparenţele se găseau într-un vestibul şi totuşi picioarele îi erau gâdilate de un curent de aer rece. Cu capul şi umerii înfăşuraţi în pătură şi cu Georges-Albert agăţat cu disperare de gâtul ei, simţea că se înăbuşă.

Se apropia cineva încălţat cu cizme şi pinteni. „Torţionarul”, cum îl numea în gând Baptistine pe cel care o răpise, făcu încă un pas şi, ascultând probabil de ordinele superiorilor săi, o dădu jos de pe umăr, aşezând-o pe picioare şi scoţându-i pătura din cap. Orbită de lumină, Baptistine închise ochii.

— În sfârşit, bine c-a dat Dumnezeu! bombăni ea furioasă, respirând cu nesaţ.

În jurul ei englezii pufneau în râs.

— *A monkey! A monkey!*[30]

Înţelegând că prezenţa lor făcea obiectul acelei explozii de ilaritate, Baptistine şi Georges-Albert se mulţumiră să adopte o atitudine cât mai demnă.

Se aflau într-un cort. Pe o masă erau întinse câteva hărţi, Baptistine întinse gâtul spre ele. Unul din ofiţerii prezenţi se opri din râs şi acoperi hărţile cu o pânză.

— Nu văd ce aveţi de râs! protestă Baptistine cu glas dispreţuitor adresându-se unui tânăr blond cu bujori în obraji, care râdea mai dihai decât toţi la un loc şi făcea

— Prea bine, Mylord.

[30] O maimuţă! O maimuţă!

tot soiul de comentarii hazlii pe seama ei, spre deliciul celorlalţi patru ofiţeri aflaţi în cort.

„Ce dobitoc!” îşi spuse enervată Baptistine. „Un căpitan de cavalerie imbecil şi prost crescut!” gândi ea din ce în ce mai agasată, dând să îi întoarcă spatele, cu aere de prinţesă ultragiată.

— Nu! No, miss! mârâi uriaşul roşcovan care o răpise.

— Ia laba de pe mine, roşcatule! îl repezi Baptistine furibundă, plesnindu-l peste mâna păroasă şi morcovie cu care torţionarul o înşfăcase de braţ ca să o oblige să îi privească în faţă pe ofiţeri.

„Tare proşti sunt oamenii!” bombăni Georges-Albert.

Baptistine clocotea de furie. Îşi dădea seama cât de trist era spectacolul pe care îl oferea acelor străini în halul fără de hal în care se găsea, cu părul zburlit şi încâlcit, congestionată la faţă, cu rochia boţită şi cu Georges-Albert agăţat spasmodic de gâtul ei. Maimuţoiul nu se sfia să ridice pumnul şi să-i invecteze pe ofiţeri, ceea ce avea darul să-i amuze încă şi mai tare. Într-un târziu, ofiţerul cel blond se şterse la ochi cu o batistă parfumată. De atâta râs îi dăduseră lacrimile. Îşi puse batista în buzunarul vestonului şi făcu un semn cu mâna. Ceilalţi patru deveniră dintr-o dată serioşi.

— Aceasta este, deci, domnilor, spioana prinsă pe când ne observa poziţiile! rosti tânărul pe un ton sec şi vag ameninţător.

Vorbea o franceză impecabilă, colorată de un foarte uşor accent englezesc, foarte agreabil auzului. Baptistine ridică din umeri.

— În viaţa mea n-am auzit asemenea prostie! Auzi

colo: o spioană care vă observa poziţiile! Ia uite la el! Câtă obrăznicie! îl repezi ea pe tânărul ofiţer, de loc impresionată de respectul cu care păreau să îi trateze ceilalţi gradaţi.

— *Oh, how shocking, my God*![31] exclamară aceştia, vizibil scandalizaţi de tupeul franţuzoaicei.

Tânărul ofiţer nu reacţionă. Se apropie de Baptistine şi de Georges-Albert şi se învârti lent împrejurul lor, cercetându-i din cap şi până în picioare.

„Fârţângăului ăstuia îi e frică de mine!” se grozăvi în sinea lui Georges-Albert, bombându-şi torsul.

— Domnişoara este cumva nemulţumită de purtarea noastră? întrebă ironic ofiţerul.

— Bineînţeles! Bruta asta roşcovană s-a năpustit asupra mea şi m-a strâns de gât cu labele lui păroase pe când mă plimbam liniştită pe malul unui râu. Prietenii care mă însoţeau trebuie să fie disperaţi şi mă caută la ora asta răscolind cerul şi pământul. Habar nu am motivul pentru care m-aţi răpit şi nici unde mă aflu şi voi vreţi să vă fiu recunoscătoare! protestă Baptistine dintr-o suflare, cu ochii scăpărând de mânie.

„Ha, ha i-a zis-o verde pomădatului!” rânji Georges-Albert, încântat de talentele oratorice ale tinerei sale stăpâne.

— Află, fetiţo, că te găseşti în tabăra Alteţei Sale Regale Ducele de Cumberland, situată la jumătate de leghe de bivuacurile franceze.

— Atunci fă bine, băiatule, şi comunică-i ducelui că am o foarte proastă părere despre ofiţerii lui şi ţine minte ce-ţi spun eu: când va afla cum anume v-aţi purtat cu mine o să te degradeze! îi răspunse

[31] Dumnezeule, câtă obrăznicie!

dispreţuitor Baptistine.

Ofiţerul blond îşi arcui mirat sprâncenele, ceea ce îi dădea un aer nespus de caraghios.

— Aţi auzit-o, domnilor? deşteapta asta e gata să muşte, ca şi prietenul ei! Pe Sfântul Gheorghe, asta zic şi eu captură de război!

— Oh! Auzi la el: captură de război! Păi cred şi eu că namila asta care duhneşte ca un ţap m-a răpit cât ai zice peşte! Grozavă victorie, n-am ce zice! îl luă peste picior Baptistine, hotărâtă să nu se lase intimidată.

— *Oh, no! My Lord, she's a devil!*[32] exclamară în cor ofiţerii.

„Ce tot îndrugă ăia?! Ori se cred în corul bisericii?!" se strâmbă Georges-Albert.

— Lăsaţi-o, Domnilor! Doar domnişoara n-o să mă mănânce de viu. Vasăzică a pomenit de un râu. Domnişoară, presupun că ştii că e vorba de Escaut. Nu ţi se pare firesc să ne întrebăm ce căuta o tânără ca dumneata pe malul apei, la căderea nopţii? Sunt tare curios sa aflu ce răspuns îmi vei da. Nu cumva te aflai acolo ca să-i spionezi pe inamicii de pe malul celălalt? răcni pe nepusă masă ofiţerul, cu intenţia de a băga groaza în Baptistine.

Aceasta bătu din picior.

— Nu, că asta-i prea de tot! Inamicii n-aveau decât să rămână la ei acasă şi să nu traverseze râul!

Logica raţionamentului ei tipic feminin îi lăsă cu gura căscată pe militari. Baptistine profită de deruta lor ca să le spună pe nerăsuflate:

— Aflaţi, domnilor, că mă aflam în drum spre bunul meu prieten Mareşalul de Saxa însoţită de o escortă, şi

[32] Oh, nu! domnule, e diavolul în persoană!

mai aflaţi că Mareşalul va fi teribil de nemulţumit să audă că am fost răpită de englezi. Regele Ludovic al XV-lea va fi şi mai furios de lipsa voastră de galanterie şi cu tot războiul vostru, se va plânge cu siguranţă regelui Angliei.

— Serios? Nu mai spune! ricană ofiţerul cel blond.

— Da, da! Şi, oricum, Mareşalul de Saxa o să-l bată pe ducele vostru de or să-i meargă fulgii! adăugă Baptistine cu dispreţ.

„Aoleu, a cam întrecut măsura!” sughiţă Georges-Albert, neliniştit de făgaşul pe care intra discuţia.

— Ah, da? Şi ce te face să crezi asta, domnişoară? întrebă serios ofiţerul jucându-se cu cravaşa.

— Oh, la, la! Sunt absolut sigură. Păi ocupat cum e cu ceaiul, berea şi băile lui reci, ducele vostru nu mai are vreme să se gândească la război!

— Ceaiul şi berea? repetă cu mirare tânărul ofiţer

— Da, da, toată lumea îi cunoaşte tabieturile. În orice caz, Maurice i-a pregătit o surpriză pe cinste şi poţi să-i spui din partea mea ducelui vostru că...

Baptistine îşi înghiţi restul vorbelor. Văzând că ofiţerii se privesc cu înţeles, simţi un gol în stomac. Se uită la Georges-Albert care îşi miji ochii ca să îi dea de înţeles că o luase gura pe dinainte.

— De ce te-ai oprit, domnişoară, spune mai departe, pe Sfântul Gheorghe e pasionant ce ne povesteşti, zâmbi cu suspectă amabilitate tânărul ofiţer.

— Nu mai am ce să spun! răspunse Baptistine pe deplin conştientă de gafa ei.

„Uf! Bine c-a înţeles!” oftă Georges-Albert, ştergându-şi fruntea cu dosul lăbuţei.

— Şi totuşi, domnişoară, mai povesteşte-ne, ai mare

talent la descrieri şi e o adevărată plăcere să te asculte omul! o ironiza ofiţerul.

— Nu mai am nimic de adăugat. Vorbele mele mi-au luat-o înaintea gândurilor... nu doresc decât... doresc pur şi simplu o trăsură care să mă ducă înapoi în tabăra Mareşalului de Saxa, spuse într-o doară Baptistine.

— Ei bine, asta zic şi eu îndrăzneală! Pot să am onoarea de a şti cum vă numiţi?

— Puteţi! Mă numesc Baptistine de Villeneuve-Caramey! răspunse tânăra fată de parcă ar fi spus: „Sunt împărăteasa Austriei în persoană!”

Ochii tânărului blond licăriră amuzat. Se întoarse spre ofiţerii săi. Congestionaţi la faţă, aceştia păreau în culmea agitaţiei şi se căzneau prin tot felul de semne să îi atragă atenţia tânărului căpitan.

— She knows something, Mylord!

— We must find out where those damned french have hidden their cannons!

— We shall make her talk, Mylord!

— We’ll beat it out of her!

— Pff! colonel Bumberton, with a little charm one can obtain anything one wants from a lovely lass. I shall take care of this myself.

— I wish Mylord good luck and I hope like hell he succeeds![33]

Baptistine şi Georges-Albert ciuliră urechile în

[33] — Ştie ceva, Mylord!
— Trebuie să aflăm unde au ascuns blestemaţii ăia de francezi tunurile!
— O facem noi să vorbească!
— O năucim în bătaie!
— Pff! Colonele Bumberton, cu duhul blândeţii obţii orice de la o fată frumoasă! Lăsaţi-o în seama mea!
— Vă urez noroc, Mylord, şi nădăjduiesc din suflet să reuşiţi.

nădejdea de a prinde câteva frânturi de frază, dar cum ceilalţi vorbeau englezeşte, era oricum inutil.

— Sunt sincer mâhnit, domnişoară de Villeneuve-Caramey, să constat că ospitalitatea noastră vă este într-atât de nesuferită, cu atât mai mult cu cât mă văd silit să vă mai reţin câteva zile în această tabără... oricum, voi raporta totul ducelui de Cumberland. Deşi suntem inamici, domnişoară, veţi fi tratată cu toate onorurile pe care fair-play-ul nostru britanic nu le poate ignora... reluă tânărul ofiţer într-o franceză impecabilă, zâmbind amabil.

Avea dinţi frumoşi, de o albeaţă orbitoare. Pupilele lui cenuşii o învăluiau pe tânăra fată cu o privire seducătoare, de bărbat care se ştie irezistibil. Fără voia ei, Baptistine îi întoarse zâmbetul, tulburată de căutătura lui virilă şi îndrăzneaţă.

„Poftim, zăpăcita asta s-a apucat să-i facă avansuri!” bombăni Georges-Albert, uşor gelos.

„La urma urmei, poate că l-am judecat greşit, căpitănaşul este foarte simpatic!” îşi spuse cocheta, punându-şi graţios o mână pe braţul oferit în silă de colonelul Bumberton.

„Vestoanele roşii” o suiră pe Baptistine într-o trăsură cu perdeluţele trase. Tânăra fată apucă să observe puzderia de corturi care înconjurau pe cel de unde tocmai ieşea. Ici-colo, soldaţii stăteau tolăniţi în jurul focurilor mocnite. De undeva din depărtare un glas bolovănos îngâna un cântec monoton. Trăsura porni încetişor. Baptistine pricepu că traversa tabăra. Vizitiul oprea la tot pasul, probabil ca să lase loc de trecere unui alt atelaj sau vreunui tun. Se auzeau hohote de râs şi ordine răstite pe care nu le înţelegea. Prost

dispus şi vizibil ostil planului imaginat de „căpitănaş”, colonelul Bumberton se trăgea de mustaţă, închizându-se într-o muţenie trufaşă. Profitând de faptul că ofiţerul nu-l băga în seamă, Georges-Albert ridică un colţişor al perdeluţei. Afară se vedea ca în plină zi. Sute de torţe luminau tabăra engleză. Vânzoleala de aici o egala pe aceea de pe şoseaua spre Valenciennes. Deodată Georges-Albert tresări şi făcu semn cu cotul Baptistinei, să arunce şi ea o privire. Dintr-un nesfârşit convoi de căruţe, „vestoanele roşii” descărcau cu mare grijă nişte butoaie pe care le transportau apoi în interiorul unei magazii. Era un du-te-vino neîncetat, ca într-un stup de albine.

— Ho! „Bloody french girl”, spioană mică şi afurisită! continuă colonelul în franceză, cu un teribil accent de pe Tamisa şi, ca Baptistine să înţeleagă că nu-i aprecia de fel curiozitatea, trase jaluzeaua care căzu peste nasul lui Georges-Albert.

„Idiotul!” se strâmbă maimuţoiul, pipăindu-se, să vadă dacă cel mai frumos ornament al feţei sale nu îi fusese rupt!

După vreo jumătate de leghe, cel puţin atât aprecie Baptistine că parcurseseră, trăsura se opri. Tânăra fată înţelese că părăsiseră tabăra, căci avu timp să zărească un colţ de străduţă specifică orăşelelor flamande. Patru soldaţi înconjurară trăsura. Colonelul o împinse în grabă pe Baptistine spre grădina unei clădiri impunătoare. Urcară un mic peron şi intrară în casa care aparţinuse probabil vreunui notar sau vreunui înalt magistrat. Mirosea plăcut a ceară de parchet şi a curăţenie lucie, ca în toate locuinţele din Ţările de Jos. Tânăra fată străbătu parterul compus dintr-un salon

spaţios şi o sufragerie. Printr-o uşă deschisă, zări bucătăria. De jur-împrejurul casei se întindea un parc cu peluze de gazon şi arbuşti decorativi. „Vestoane roşii” patrulau de-a lungul şi de-a latul parcului. Baptistine suspină şi se uită cu înţeles la Georges-Albert. Deşi erau trataţi cum se cuvine, rămâneau totuşi prizonieri. Colonelul nu îi lăsă însă răgaz să îşi plângă de milă.

— Apartament la voi la primul etaj! mormăi el trăgându-se din ce în ce mai energic de mustaţa stufoasă.

Baptistine îl urmă pe scări, escortată de doi soldaţi.

„Să te ţii veselie cu gorilele astea!” îşi spuse Georges-Albert.

Colonelul deschise o uşă şi se trase într-o parte, lăsându-şi prizonierii să intre primii.

— Iată camera şi budoarul, alături. Dacă la voi nevoie de ceva, bateţi, santinela deschide la voi. Voi fiţi gata într-un ceas! mârâi colonelul.

— Gata pentru ce? exclamă Baptistine.

— Supat cu Alteţa Sa Ducele de Cumberland! lătră Bumberton.

— Foarte inteligent din partea voastră că m-aţi răpit fără rochiile mele, acum nu am cu ce să mă îmbrac! protestă Baptistine.

Colonelul pufni excedat:

— Aho! Voi alegeţi, domnişoară, din pradă de război! răspunse el maliţios şi deschise un dulap mare şi ticsit, aflat între cameră şi un mic cabinet de toaletă.

Baptistine scoase un ţipăt de bucurie şi nu luă în seamă spusele veninoase ale colonelului. Puţin îi păsa de provenienţa rochiilor.

— La voi nu mai nevoie de nimic? oftă colonelul.
— Ah! ba da, aş dori nişte apă caldă.
— Aho! Pentru ce?
— Cum pentru ce, auzi întrebare, pentru ce altceva decât pentru a mă spăla?
— Foarte bine, eu trimit femeia olandeză ajute la voi! spuse colonelul din prag, apoi ieşi şi închise uşa cu cheia. Georges-Albert făcu deîndată semn Baptistinei să deschidă fereastra şi să se uite afară, numai că englezii nu erau aşa de proşti. Obloanele fuseseră bătute în cuie. Cineva redeschise uşa. Baptistine, abia avu vreme să închidă fereastra şi să se aşeze în pat. Santinela introduse în încăpere o olandeză trupeşă, cu obraz lucios şi vesel, care căra ca pe un fulg hârdaie imense, cu apă clocotită.
— Ah! Ce fericire! exclamă Baptistine dezbrăcându-se rapid ca să se cufunde cu deliciu în cada din cabinetul de toaletă.
Georges-Albert îşi feri pudic ochii. Olandeza frecă zdravăn trupul Baptistinei şi o clăti de clăbuc, turnându-i pe umeri şi pe spinare găleţi întregi de apă, de fel stânjenită de faptul că Baptistine era o „inamică”. Ridicându-se în picioare, tânăra fată se văzu în oglindă. Îşi privi trupul subţire, sânii rotunzi şi trandafirii. Îşi dădu seama că trupul ei era făcut pentru dragoste, dar ce însemna asta, de fapt? Îşi închipui că mâinile unui bărbat se plimbă pe formele ei sidefii, şi se înfioră de plăcere la amintirea sărutărilor lui Jéodard şi a mâinilor lui Ludovic mângâindu-i pieptul. Fără să-şi dea prea bine seama de ce, Ernaudan i se părea mai puţin primejdios, dar căldura trupului său era agreabilă şi îi plăcuse să îşi frece capul de umărul lui.

Îngândurată, începu să se şteargă cu un prosop mare, oferit de olandeză. Îşi ridică braţele ca să-şi prindă părul într-un coc.

„Şi dacă Floris „m-ar vedea astfel?” se gândi ea dintr-odată şi inima începu să îi bată năvalnic, în timp ce obrajii i se îmbujorau. De ce oare o tulburase într-atât de neliniştitor şi de minunat la Versailles?

Olandeza se apropie cu o torţă de dulapul cu rochii. Baptistine cercetă cu luare-aminte fiece toaletă în parte. După îndelungi ezitări, se hotărî să îmbrace o rochie din damasc verde, broşată cu flori multicolore. Nu era chiar ultimul strigăt al modei lansate de „Madame Quentin”, dar decolteul ei ameţitor îi descoperea aproape în întregime pieptul.

Din stradă se auzi tropot de cai. Glasuri bărbăteşti împărţeau porunci pe un ton sever. În sfârşit, un zornăit de pinteni, cineva urcă în goană scara.

— Sunteţi gata, domnişoară? lătră colonelul Bumberton bocănind fără menajamente în uşă.

— Nu chiar, dar de ce? răspunse Baptistine încântată că i se oferea ocazia să îl facă pe colonel să turbeze de furie.

— *Ah! damned french women!*[34] Alteţa Sa aşteaptă la voi! bodogăni colonelul.

— Cobor îndată, scumpe colonele, replică suav Baptistine, apoi luând un evantai, schiţă câteva mişcări graţioase, şi se admiră într-o oglindă înaltă, fără să se grăbească câtuşi de puţin.

Când socoti că venise vremea, ciocăni de câteva ori în uşă. Două santinele îi deschiseră pe dată. Ca o mare doamnă ce se afla, nici nu îi băgă în seamă şi coborî

[34] Blestemate femei franceze!

scara cu o lentoare calculată, cu Georges-Albert pe urmele ei. Colonelul o aştepta în josul scării. Se agita furios.

„Cine a mai pomenit să-l laşi să aştepte pe prinţul Angliei?” Indignat la culme, colonelul deschise uşa salonului, o împinse pe Baptistine înăuntru şi închise furios uşa în urma ei.

— Bunul nostru Bumberton are într-adevăr o fire insuportabilă, domnişoară, dar nu trebuie să-i purtaţi pică, de vină este afecţiunea ce mi-o poartă, rosti ducele de Cumberland întorcându-se spre Baptistine.

Aceasta se cufundă într-o adâncă reverenţă, încercând să îşi ascundă, dacă nu decolteul, măcar stupefacţia. În faţa ei se afla tânărul ofiţer blond, William August, al treilea fiu al regelui George al II-lea al Angliei, generalissim al armatelor aliate şi duce de Cumberland. Acesta o contempla pe Baptistine cu un zâmbet ironic. La amintirea tuturor insolenţelor servite de ea prinţului pe care îl luase drept un căpitănaş, tânăra simţi că îi năvăleşte tot sângele în obraji.

— Aflaţi, domnişoară de Villeneuve, că sunteţi un adversar de temut şi că aţi fost la un pas de a mă face să îmi pierd prestigiul în faţa statului meu major!

Baptistine îşi plecă cu ipocrizie ochii.

— Oh, Alteţa Voastră, mă simt nespus de încurcată, ba chiar ruşinată! zâmbi tânăra fată înclinându-se din nou, ceea ce nu îi displăcu de fel ducelui care profita astfel de perspectivă destul de impresionantă.

Baptistine îl privi pe sub sprâncene. La cei douăzeci şi patru de ani ai săi, ducele de Cumberland era ceea ce se cheamă un prinţ fermecător. De statură mijlocie, dar bine făcut, suplu, blond, elegant şi cuceritor,

aprecia cu ochi de cunoscător frumuseţea Baptistinei care, de altfel, înflorea din zi în zi sub privirile bărbaţilor. Fetiţa zglobie cu ochi mari, miraţi şi cu superbe plete aurii, se preschimbase într-o femeie fatală, cu atât mai periculoasă cu cât părea nevinovată. Baptistine încă nu aflase ce este viaţa, şi totuşi, senzualitatea ei născândă nu îi putea lăsa indiferenţi pe bărbaţi. Ca orice mascul, William August intuia că acea privire, acea voce, acel trup nu cereau decât să se lase în voia celui care avea să ştie să le îmblânzească. Tulburat de ochii mari albaştri aţintiţi asupra lui, tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— Presupun că sunteţi moartă de foame, domnişoară!

— Pe legea mea, da, Monseniore! zâmbi Baptistine.

— Pe Sfântul Gheorghe şi eu la fel... vreau să sper că acest blestemat de Bumberton ne-a găsit un vin bun!

Baptistine pufni în râs.

— Tare mi-aş dori să aflu, spuse ducele, luând-o cu familiaritate de braţ pe Baptistine ca să o conducă spre sufragerie, de la cine aţi auzit că beau ceai şi bere şi că fac băi reci? Pentru că, între noi doi să fie vorba, mie nu îmi plac decât cafeaua, vinul franţuzesc şi... băile fierbinţi!

— Ei bine, Monseniore, răspunse Baptistine, uşor încurcată, între noi doi fie vorba, este un zvon care circulă la curte!

— Aha! asta înseamnă că se vorbeşte mult despre mine la curtea Franţei? întrebă ducele flatat în timp ce o poftea pe Baptistine să ia loc în faţa lui.

— Oh, da, desigur, mai mult decât crede Alteţa Voastră! zâmbi şiret Baptistine amintindu-şi de glasul

tunător al Mareşalului de Saxa.

— Ah! Eu iubesc atât de mult Franţa şi... franţuzoaicele, domnişoară de Villeneuve, acest război este stupid...

Plin de vervă, ducele conversa de zor în vreme ce Baptistine, într-o dispoziţie excelentă, mânca cu poftă şi la întrebările lui răspundea pe nerăsuflate. Vorbeau despre toate şi despre nimic. Tânărul duce de Cumberland o invita să vină la curtea Angliei, îi promitea vânătoare de vulpi, îi vorbea de moda englezească ce făcea furori la Paris şi de moda franţuzească ce entuziasma Londra. Ca să câştige încrederea Baptistinei, ducele menţinea abil conversaţia pe un teren frivol şi, având grijă să nu îl neglijeze nici pe Georges-Albert, îl hrănea din propria-i farfurie. Maimuţoiului un asemenea tratament i se părea foarte firesc şi, mândru că nu i se refuza nimic, îşi turna vin în paharul prinţului! La sfârşitul mesei, cam ameţit de vinul de Champagne, pradă de război a englezilor, cei trei noi prieteni păreau a se cunoaşte de când lumea. Baptistine susţinea că ducele avea dreptate şi că nu exista nici o raţiune pentru acel conflict, cu toate că ea venise dinadins ca să vadă războiul, de altfel avea să vorbească pe această temă cu regele şi cu Maurice de Saxa, aşa că ducele nu trebuia să se îngrijoreze, va aranja ea lucrurile foarte uşor. La auzul acelor vorbe, ochii prinţului sticliră. Îi propuse Baptistinei să continue agreabila lor conversaţie pe canapeaua din salon. Tânăra nu se împotrivi.

— Cred, Baptistine, că sunteţi cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată... murmură

ducele aşezându-se lângă ea, cu un braţ petrecut pe după spătar, puţind astfel să atingă cu degetele ceafa delicată a Baptistinei care îşi plecă emoţionată ochii. Ah! nu, nu îmi ascundeţi aceşti ochi adorabili în care aş vrea să mă înec, draga mea!... spuse el, apucând mâinile Baptistinei.

„Ciudat, parcă mi-a mai spus cineva asta!” gândi ea în vreme ce ducele îi săruta delicat degetele. Baptistine se înfiora de plăcere. Ducele, îndrăzneţ, se apropie şi mai mult de ea. Îşi înclină capul peste pletele mătăsoase ale Baptistinei încercând să îi mursice urechea.

— Oh! Mă gâdilaţi, Monseniore! chicoti Baptistine fără să se clintească însă din loc.

— Când suntem, numai noi doi, scumpa mea, poţi să-mi spui William! oftă ducele.

— Bine dacă vrei... încuviinţă Baptistine obişnuită să vorbească la „per tu” cu mărimile. Cu toate că...

— Da... Spune repede: ce te nemulţumeşte? şopti prinţul, aplecându-se spre buzele trandafirii şi sărutându-le în treacăt.

— Aş prefera să-ţi spun Willy, este mai drăguţ.

— Oh! ai dreptate frumoasa mea scumpă... de altfel aşa mi se şi spune la Londra, în intimitate! murmură prinţul, răsturnând-o pe Baptistine în braţele lui.

— Oh, da, numele de Willy îmi place, suspină Baptistine moleşită.

Flacăra lumânărilor îi lumina chipul transfigurat de fericire

— Minunată şi scumpă făptură... tu ai să fii eroina acestui război stupid... murmură William care îşi păstra întreaga luciditate.

Baptistine se lăsa în voia mâinilor lui catifelate care îi mângâiau sânii şi mijlocul. Binecunoscuta căldură îi cuprindea iarăşi şalele.

— Frumoasa mea iubită, această clipă este a noastră, spune-mi unde se află bateriile Mareşalului de Saxa şi vei fi o sfântă care a ferit oamenii de o mare nenorocire!

Baptistine zâmbi. Willy era nemaipomenit de drăguţ. Putea să îi împlinească acea dorinţă şi tot trupul ei chema ceva ce ea nu înţelegea prea bine. Deschise gura, gata să răspundă. Ridicându-se o clipă din braţele lui Willy, îl zări pe Georges-Albert care ţopăia ca un nebun. Agăţat de o statuetă din spatele ducelui, îşi ducea disperat lăbuţele la gură ca să îi facă semn Baptistinei să tacă. Aceasta încremeni o clipă, şovăi, îl privi pe William August. Ochii cenuşii al prinţului îi produceau o dulce tulburare.

— Eu... trebuie să... mă odihnesc, Willy... călătoria m-a obosit... şi... o să ne vedem din nou mâine, Willy. O să supăm, o să avem toată noaptea pentru noi... spuse Baptistine şi, suspinând cu regret, se ridică eroic de pe canapea.

Georges-Albert o aplaudă cu amândouă lăbuţele pentru curajul ei. Prinţul surâse, amuzat de acea dovadă de cochetărie feminină pe care o cunoştea prea bine. Frumoasa Baptistine voia să îi pună răbdarea la încercare. Nici prin cap nu-i trecea că ţinuse în braţe o tânăra care nu avea habar de raporturile existente între un bărbat şi o femeie. Ducele de Cumberland era un bărbat galant. Nu insistă. Promisiunea nopţii care avea să urmeze era foarte clară. Willy îşi aranja jaboul, îşi îndreptă tunica,

apoi se aplecă să sărute mâna Baptistinei.

— Pe mâine, frumoasa mea scumpă, mi-ai răpit inima... murmură el...

Nu minţea întru totul.

Cei doi tineri se priviră. Baptistine murea să se arunce în braţele lui. Georges-Albert îi sări pe umăr, hotărât să îşi împiedice tânăra stăpână să facă o nouă prostie. William August zâmbi şovăielnic, salută şi părăsi încăperea.

— Ei, Mylord, aţi aflat poziţia bateriilor franceze? şopti colonelul Bumberton pe englezeşte.

— O voi afla mâine la aceeaşi oră, Bumberton! răspunse ducele, trântindu-se pe pernele de mătase ale caleştii sale.

— Oh! Mylord Va fi târziu, foarte târziu! Atacul e programat pentru poimâine dimineaţă! protestă colonelul.

— Ei, hai Bumberton, linişteşte-te, eu voi da atacul mâine seară!

— Preferam să fi utilizat metoda mea, Mylord! bombăni colonelul.

— Nu e genul meu! replică prinţul, încântat de seara petrecută şi de gluma lui.

— Ah! Pe Sfântul Gheorghe, cine a mai văzut să pregăteşti în felul ăsta un atac! bombăni Bumberton în galeză, limba lui maternă.

* * *

Înainte de a se culca, Baptistine şi Georges-Albert avură un îndelung şi misterios conciliabul. În sfârşit, la un ceas mai târziu al nopţii, tânăra fată suflă în lumânările care iluminau camera cu lucirea lor

tremurândă şi încercă să adoarmă, dar trupul ei se arăta la fel de agitat ca şi micul orăşel ocupat de englezi, în care se aflau. Din, depărtare, răsunau strigăte şi chemări. Pe străzile prost pavate se scurgeau fără oprire căruţe, tunuri şi cai. Sentinelele îşi făceau rondul în jurul casei şi în faţa uşii Baptistinei. Cizmele lor bocăneau pe parchet. Baptistine redeschise ochii. I se învârtea capul şi inima îi bătea foarte tare.

— Eşti sigur Georges-Albert că asta trebuie să fac? şopti ea brusc, ridicându-se într-un cot.

Maimuţoiul scoase un ţipăt afirmativ şi autoritar.

— Da... da... probabil că ai dreptate, Georges-Albert... dar voi avea remuşcări... să spun minciuni... murmură cu părere de rău tânăra fată, trântindu-se înapoi pe pernele moi pline cu fulgi flamanzi şi scoţând un suspin sfâşietor care îi umflă pieptul.

Maimuţoiul o bătu uşurel pe mână ca să îi dea curaj.

— Ştii, Georges-Albert... cred că sunt îndrăgostită de Willy, şopti în întuneric Baptistine, cu glas tulburat.

„Oh, la, la! Ce ţi-e şi cu femeile astea! Complicate mai sunt!” mormăi Georges-Albert adormind.

— Şi... mai ales, ador războiul!... adăugă Baptistine zâmbind.

Închise ochii. O clipă mai târziu dormea dusă.

Se treziră amândoi foarte târziu şi într-o dispoziţie excelentă, deşi din motive diferite. Baptistine îl visase toată noaptea pe „Willy”, în vreme ce Georges-Albert se lăsase purtat pe aripile unui vis încântător, în care regele Ludovic al XV-lea îi recunoştea meritele făcându-l nici mai mult nici mai puţin decât mareşal al Franţei.

Colonelul Bumberton primise dispoziţii ferme. O escortă îi aştepta pe prizonierii care fură scoşi cu o caleaşcă deschisă afară din oraş. La început Baptistine se întrebă dacă nu cumva erau transferaţi la o altă închisoare, apoi se dumiri că „se dorea” ca ea să ia aer şi să constate că se bucura de „toată încrederea” şi era tratată „ca o prietenă”. Boarea curată a păşunilor verzi şi soarele auriu de mai, colorară obrajii Baptistinei. Pletele îi străluceau în bătaia vântului. Colonelul Bumberton opri caleaşca lângă o fermă flamandă. O fermieră corpolentă tocmai mulgea vacile. Colonelul oferi ceremonios Baptistinei şi lui Georges-Albert câte un bol cu lapte cald. În vreme ce tânăra fată sorbea cu plăcere acel neclar onctuos, Georges-Albert deşertă pe furiş conţinutul bolului său îndărătul unei căpiţe de fân.

„Lapte! Pfui! Mai bine apă! Nu am nici un chei să fiu otrăvit!” bodogăni el.

În lipsa vinului, s-ar fi mulţumit şi cu o halbă de bere.

În urma lor se auzi tropot de cai. Un pâlc de cavaleri se apropia în goană nebună. Unul dintre ei descăleca dintr-un salt şi se apropie vesel de Baptistine, sub privirea dezaprobatoare a lui Bumberton. Părăsindu-şi statul major pentru câteva minute, ducele de Cumberland venise să-i facă curte franţuzoaicei.

„Păi sigur, am spus eu că războiul este cum nu se poate mai distractiv!” îşi spuse Baptistine, încântată să se lase purtată spre o livadă.

William o sărută pe ceafă la umbra unui cireş, pe ureche, sub poala unui pâr, şi îi fură o ultimă sărutare pe buze sub coroana unui măr.

Turbat de mânie, colonelul Bumberton se căznea să

vadă ce se petrecea îndărătul acelor pomi. Voi să se suie pe un butoi, dar alunecă pe o balegă de vacă şi se prăbuşi pe un maldăr de mraniţă, spre deliciul lui Georges-Albert.

— Pe diseară, frumoasă doamnă... spuse prinţul la despărţire.

— Da... te aştept Willy... murmură Baptistine.

Ochii tinerei fete erau plini de promisiuni drăgăstoase; William, duce de Cumberland, sări ca un fulg în şaua calului său şi porni în galop spre tabără, urmat de ofiţerii săi.

Ziua trecu pe nesimţite. Veselă ca un piţigoi, Baptistine se pregăti două ceasuri încheiate sub privirea admirativă a bunei olandeze. La orele opt seara, prinţul, elegant şi pomădat de parcă s-ar fi aflat la Windsor, pătrunse în salon.

— Hm, ciudat miros, Bumberton! Care este noul dumitale parfum? întrebă prinţul în engleză.

— Mylord, serviciul în slujba Înălţimii Voastre nu este de loc odihnitor! mormăi colonelul care nu găsise un pantalon curat.

Baptistine şi Georges-Albert tocmai coborau scara. Colonelul închise precipitat uşa. Prinţul şi Baptistine se priviră. Inima Baptistine bătea mai tare decât se cuvenea, iar ochii lui William străluceau mai intens decât îşi putea îngădui un generalissim în ajunul unei mari bătălii. De astă dată, tinerii se aşezară alături. Prinţul mângâia genunchii Baptistinei pe sub mătasea rochiei, îi săruta mâinile, braţele, coatele. Se apleca peste decolteul ei încântător atingându-i un sân, apoi pe celălalt! Fremătând, Baptistine simţea că nu avea să părăsească acea încăpere înainte de a fi aflat ceva

minunat. Peste măsură de neliniştit, Georges-Albert nu înceta să îi amintească din priviri ori din gesturi cele puse la cale de ei. Când lucrurile mergeau prea departe, zăngănea cu cuţitul în pahar.

— Georges-Albert al vostru este foarte gălăgios în seara asta, frumoasă doamnă... spuse prinţul râzând, şi ridicându-se de la masă, o trase pe Baptistine spre canapea, ferm hotărât să meargă de astă dată până la capăt.

— Te voi păstra pentru totdeauna micuţa mea prizonieră... niciodată nu te voi mai trimite înapoi la regele tău... Spune, vrei să rămâi cu mine, franţuzoaică iubită?... murmură prinţul.

— Da... Willy... Oh, Willy, vreau, desigur!... suspină Baptistine copleşită de ploaia lui de sărutări.

Tânărul prinţ stinse câteva din făcliile aşezate în colţul camerei.

Prinţul o simţea topită de plăcere.

— Mâine... mâine va începe o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Baptistine... scumpa mea... dacă ştii ceva... murmură el mângâind-o încă mai apăsat.

— Da... da, Willy... ştiu planul bătăliei... şopti ea cu ochii închişi.

Prinţul tresări şi mâna lui încremeni pe genunchiul Baptistinei. Agăţat de o statuie de bronz, Georges-Albert asculta cu încordare.

— Te rog... frumoasa mea dragă... vezi bine că te iubesc... spune-mi tot ce ştii... vorbeşte... vei salva astfel mii de vieţi nevinovate! o imploră Cumberland.

„Hi, hi păi sigur, vieţi nevinovate, dar numai ale englezilor! Ipocritul! Numai de s-ar ţine bine până la capăt, destule boroboaţe ne-a făcut fetiţa asta!” mârâi

Georges-Albert.

Baptistine îl privi cu recunoştinţă. Prezenţa lui îi dădea curaj. Se ridică într-un cot, neînţelegând de ce mângâierile prinţului se opriseră. Willy o privea ţintă.

— Ei bine... uite... Maurice... ăăă, vreau să spun că Mareşalul de Saxa şi-a retras toţi soldaţii din pădurea de la Barry şi Antoing.

— Cum? Ce-ai spus frumoaso? şopti prinţul, nevenindu-i să creadă că obţinea atât de lesne informaţiile dorite.

Nu numai că domnişoara nu îi opunea nici o rezistenţă, dar pe deasupra îi mai şi oferea pe tavă secrete militare.

— Adevărul, Willy dragule, ţi-am spus adevărul! afirmă Baptistine cu un zâmbet inocent.

— Va să zică aşa... mareşalul şi-a retras soldaţii din Barry şi Antoing... Şi-a luat cumva şi tunurile?

— Da, sigur, le-a luat pe toate...

— Aşa va să zică... spui că mareşalul a evacuat anume pădurea Barry. Eşti sigură că nu se ascunde nici o baterie pe acolo?

— Absolut sigură, le-a luat pe toate...

— Şi în mijlocul satului, la Fontenoy, ce ne aşteaptă?

— Oh, mai nimic. Crezând că înfruntarea finală va avea loc la Tournai, mareşalul a lăsat grosul artileriei şi al armatei acolo, în nord, minţi cu seninătate Baptistine deşi simţea că încep să o cuprindă oarecare remuşcări.

„Perfect”, o admiră Georges-Albert.

— Ah, e prea frumos să fie adevărat! exclamă Cumberland împingând pe furiş un candelabru înspre Baptistine, pentru a citi în ochii ei dacă tânăra fată

spunea sau nu adevărul.

Azurul privirii ei era limpede ca oglinda unui lac.

Cu capul uşor înclinat pe o parte, Baptistine zâmbea.

— Aşteaptă-mă, mă întorc într-o clipă! bâigui William August, de parcă Baptistine ar fi avut unde să plece... mă... mă întorc...

Şi smulgându-se de lângă ea, prinţul ţâşni spre uşă.

— Bumberton, dă fuga până la Statul-Major... fata mi-a spus tot... în pădurea Barry şi la Fontenoy, nu se află nici o baterie... şopti tânărul prinţ englez, repetând cuvânt cu cuvânt cele aflate de la Baptistine.

— Mylord rămâne aici? întrebă cu reproş colonelul.

Cumberland se uită peste umăr la Baptistine care îl privea galeş, tolănită pe canapea. Dar conştiinţa lui de soldat şi de generalissim îi dicta să pornească fără întârziere spre cartierul general; totuşi, nu se putea împotrivi chemării simţurilor.

— Nu, te ajung imediat din urmă... du-te, porunci ducele închizând precipitat uşa în nasul colonelului şi întorcându-se spre Baptistine.

— Oh, Willy, murmură tânăra fată cu inima grea de remuşcări dar cu trupul fremătând de dorul mângâierilor prinţului.

— Da micuţa mea franţuzoaică... i-ai trădat pe al tăi din iubire... Vei vedea că merită! şopti William August cuprinzând-o în braţe şi sărutându-i febril gâtul, braţele, pieptul.

Baptistine oftă fericită lăsându-se în voia lui. Deodată însă un geamăt surd îi scăpă printre buze: concomitent, o mână de fier astupa gura Baptistinei.

Capitolul XVIII

Două umbre care se apropiaseră târâş deschiseră obloanele şi se furişară în interiorul salonului. Erau doi soldaţi englezi. Păşind tiptil, se apropiară pe tăcute de ducele de Cumberland, pregătindu-se să i se arunce în spinare. Acesta nu bănuia nimic. Baptistine încercă să se desprindă de el ca să îl prevină asupra primejdiei care îl pândea, dar prinţul o înlănţui şi mai tandru, luând geamătul ei drept o dovadă de supunere amoroasă. Restul se petrecu cu iuţeala fulgerului.

— Nici o vorbă! Nici un gest, Monseniore, ori sunteţi un om mort! şopti în franceză unul din cei doi necunoscuţi, proptindu-i un pistol în tâmplă.

— Mizerabilă, care ai trădat armata franceză, vei plăti scump pentru asta! tună un glas ameninţător la urechea tinerei fete care se simţi luată pe sus, ca de un uragan.

Nici prinţul şi nici ea nu avuseseră vreme să scoată vreun sunet. Era clar că avea de-a face cu un bărbat expert în asemenea treburi. Cât ai clipi, se pomeniră cu câte un căluş în gură şi fură legaţi fedeleş, ca nişte cârnaţi. Baptistine se trezi azvârlită ca un balot pe canapeaua pe care se aflase cu atâta alean adineauri. Îşi sucea gâtul căznindu-se din răsputeri să distingă trăsăturile atacanţilor. Aceştia încremeniră o secundă, atenţi la zgomotele casei. Unul dintre ei se apropie cu precauţie de uşă, îşi lipi urechea de ea, apoi se linişti. La intrare şi la etajul de deasupra răsunau ritmic paşii sentinelelor care nu auziseră nimic şi continuau să bocăne pe parchet.

— E-n regulă... E rândul tău, Georges-Albert... du-te

şi adu-i pe ceilalţi!... şopti cel mai înalt dintre cei doi soldaţi englezi.

Baptistine tresări. Maimuţoiul se supuse imediat poruncii şi se pierdu în noapte. Soldatul cel înalt se aplecă să o privească pe tânăra fată. Ochii săi verzi fulgerară în lumina lumânării.

— Oh!... Flo... exclamă uluită Baptistine, sub căluşul ei, zbătându-se şi gemând printre perne, ceea ce nu făcea decât să-i strângă şi mai mult legăturile.

Tânărul gentilom mai mult ghici decât o auzi pe tânăra fată.

— Da... Noi suntem... fiinţă respingătoare... Floris şi Adrien... noi, nu te aşteptai să te trezeşti cu noi, nu-i aşa? mârâi Floris clocotind de furie.

— Nu vă fie temă, Monseniore, Alteţa Voastră se află în mâinile unor oameni de onoare. Noi avem ce avem cu domnişoara, şopti Adrien, salutându-l pe prinţ cu desăvârşita politeţe care îl caracteriza.

Legat fedeleş într-un fotoliu, William August nu părea de fel înfricoşat. Îi cerceta din priviri pe intruşi păstrându-şi „self-controlul” britanic care făcea şi puterea supuşilor săi.

Deodată se auzi un fluierat uşor ca al unei păsări de noapte. Georges-Albert se ivise pe pervazul ferestrei şi şuiera ca golanii cu două degete băgate în gură, semn că drumul era liber. Floris şi-o aburcă pe Baptistine pe umăr. Aceasta încercă să îl izbească cu picioarele, mormăind exasperată sub căluş. Paşii sentinelei se opriră câteva minute îndărătul uşii. Soldatul ciulise urechile. Floris şi Adrien îngheţară. Baptistine profită ca să se zbată şi mai tare. Englezul îşi lipi urechea de uşă, şi la auzul acelui foşnet de fuste şi acelor gemete,

clătină zâmbitor din cap.

— Ha, ha Mylord se distrează, nu glumă! mormăi soldatul mândru nevoie mare de succesele amoroase ale prinţului său şi îşi reluă rondul.

Floris şi Adrien respirară uşuraţi şi ieşiră pe fereastră pe urmele lui Georges-Albert. Stupefiată, Baptistine constată că afară nu se mai afla nici o sentinelă. Toate dormeau duse într-un tufiş. Din stradă se auzeau hohote de râs. Păzită de o escortă călare, trăsura prinţului aştepta în faţa intrării principale. „Vestoanele roşii” jucau zaruri. Floris şi Adrien se strecurară rapid pe lângă casă, ca să se îndepărteze de englezi, traversară o peluză şi se afundară în întunericul parcului, furişându-se printre trunchiurile arborilor seculari. Floris imită ţipătul bufniţei. Un ţipăt similar îi răspunse pe dată. Tinerii alergară spre un zid. Floris mai curând o azvârli pe Baptistine decât o aşeză pe pământ.

„Oh! brută nemernică!” gemu tânăra fată lovindu-se de o rădăcină noduroasă. Adrien îşi făcu mâinile scăunel pentru Floris, care încălecă dintr-un salt pe muchia zidului. Adrien o culese de pe jos pe Baptistine şi i-o pasă lui Floris.

— Drace! Mai iute, Adrien, zăresc torţe! mormăi Floris şi se aplecă să întindă mâna fratelui său, pentru a-l ajuta să escaladeze zidul. Într-adevăr, din grădină se auzeau strigăte şi chemări. Soldaţii răscoleau parcul în căutarea lor. Tinerii nu mai pierdură vremea să afle cum descoperiseră englezii răpirea. Pe zid, Georges-Albert se agita ca scos din minţi. De partea cealaltă, în stradă, „doi cavaleri” englezi aşteptau cu caii înşeuaţi. Aduseră armăsarii până în dreptul fugarilor. Floris se

aruncă drept în şa. Adrien i-o aruncă pe Baptistine şi sări la rândul lui în şa. Floris o trânti pe Baptistine de-a curmezişul calului. Georges-Albert făcu o tumbă şi se ghemui în coburii stăpânului său.

— Totul e-n ordine, boiernaşule? şopti Feodor.

— Desigur, în cel mai mult o jumătate de minut, întreaga garnizoană va fi pe urmele noastre! bombăni Floris împungându-şi sălbatic calul cu pintenii. Ceilalţi îl imitară. Cvartetul se depărta în galop nebun. Era şi timpul. Vreo douăzeci de „vestoane roşii” încălecaseră şi porneau pe urmele lor.

— Opriţi-i! Să nu cumva să ajungă în liniile franceze înainte de începerea luptei! Prindeţi-i pe spioni vii sau morţi, dar salvaţi femeia, viaţa ei este în mare pericol! O mie de livre celui care mi-o va aduce teafără şi nevătămată! răcnea ducele de Cumberland, pe care o sentinelă îl eliberase după ce zărise două umbre suspecte traversând peluza.

— Urmaţi-mă la Statul Major şi trimiteţi întăriri ca să-i prindem pe aceşti „damned Frechmen!” strigă încă o dată William August azvârlindu-se în berlina lui.

Tânărului prinţ îi îngheţa inima gândindu-se la Baptistine şi la ce anume risca acum în mâinile compatrioţilor ei.

Ducele de Cumberland auzise cât se poate de clar ameninţarea proferată de Floris. Nu mai avea nici o îndoială în legătură cu veridicitatea informaţiilor obţinute de la tânăra fată asupra strategiei lui Maurice de Saxa.

„Blestematul ăla de mareşal nu va mai avea timp să schimbe nimic şi oricum, spionii lui n-or să apuce să-l prevină! O să fie bine! O să câştig bătălia şi o să o

regăsesc pe fermecătoarea Baptistine, ca un învingător!” murmură William August, frecându-şi încheieturile mâinilor învineţite de frânghiile lui Adrien.

Mica trupă galopa în tăcere fără să privească înapoi. Părăsiră curând şoseaua folosită la venire. Uniformele lor engleze, furate unor sentinele de pe malurile Escaut-ului, le îngăduiseră să pătrundă în liniile inamice fără să dea de bănuit. Acum însă, prezenţa Baptistinei legată fedeleş schimba totul. Înaintau printr-o viroagă plină de tufişuri înalte. Baptistine gemea orbită de mii de înţepături.

— Trădătoareo... n-am să te las să fii desfigurată de spini, eşti prea frumoasă... tună Floris lipind-o cu oarecare părere de rău de pieptul lui.

Furioasă, tânăra fată îşi ridică ochii spre Floris. Se înfruntară mândru din priviri. Din spatele lor se auzi tropot de cai. Inamicii le luaseră urma. Fugarii se opriră şi se lipiră instinctiv de coama cailor. Pe jumătate sufocată, Baptistine de-abia dacă putea respira, încerca să mişte din picioare, ceea ce îl scotea din fire pe Floris.

— Mânăstirea... asta îţi trebuie ţie... o să te radem în cap!... şopti el cu răutate, strângând-o încă şi mai tare.

„Îl urăsc... ah, cum îl urăsc...” gândi Baptistine căreia, de n-ar fi avut căluşul în gură, i-ar fi plăcut să îl muşte. Totuşi, fără să îşi dea seama, se lăsă moale pe pieptul tânărului.

Floris era prea furios ca să simtă acea schimbare de atitudine. Şi-o amintea tot timpul, aşa cum o văzuse, frumoasă şi topită de dragoste, în braţele prinţului.

Adrien le făcu semn că urmăritorii se depărtaseră, îşi puteau continua drumul. La vreo şase sute de metri

distanţă spre sud-vest, pe deasupra tufişurilor, se zărea o dâră întunecată.

— Sunt pădurile Antoing, haideţi într-acolo! şopti Adrien.

Cei patru tovarăşi dădură pinteni cailor îndreptându-se spre acel loc. O perdea de verdeaţă îi ascundea de priviri nedorite.

— Aşteaptă, boiernaşule, spuse Feodor lunecând din şa ca să învelească rapid copitele cailor în cârpe.

Precauţiunea cazacului era bună. Înaintară cu prudenţă câteva minute, ocolind întruna bivuacurile engleze. Deodată se auzi murmurul răcoros al unei ape. Escaut-ul curgea nu departe de ei. Îl vedeau şi aproape că îl puteau atinge. Un pâlc de vestoane roşii sosiră în galop. Ofiţerii împărţeau ordine. Zeci de fantasini împânziră malul cu torţe. Şi din nou răsunară alte strigăte. Bateriile inamice luau poziţie în tufişuri. Era cu neputinţă ca fugarii să traverseze râul, în condiţiile date, fără să atragă atenţia asupra lor. În ciuda uniformelor engleze, puteau fi lesne recunoscuţi şi se putea trage asupra lor.

— Vrei să încerc eu singur, boiernaşule? Eu pot trece! propune Feodor.

— Nu, deocamdată este prea primejdios să încercăm să ajungem în liniile franceze. Dacă nu izbuteşti, totul va fi pierdut, aţi făcut şi aşa destule prostii. Mergem la capelă ca să îl prevenim pe Mareşal! porunci Adrien făcând cale-ntoarsă.

Înţelegând reproşul, Feodor lăsă nasul în pământ.

Baptistine nu mai înţelegea nimic. Călăreţii făceau cale întoarsă spre tabăra duşmană, poate pentru că acolo nu-i căuta nimeni. Fugarii parcurseră aproape

jumătate de leghe spre nord-est. Li Kang Yuin deschidea drumul, pe post de călăuză. Chinezul nu avea egal pentru a amuşina primejdia. Înarmat cu pumnalul lui lung şi subţire şi cu codiţa fluturând în vânt, nu avea nimic britanic, cu excepţia uniformei, desigur. Ori de câte ori le făcea semn, se tupilau în câte un şanţ adăpostit de tufişuri ori printre copacii stufoşi, până ce pe lângă ei se scurgeau tunuri, căruţe şi batalioane întregi, gata de luptă. Floris aruncase peste Baptistine o pătură care o ascundea în parte. Vestea despre spionii infiltraţi în rândul armatei aliate nu se răspândise încă în toată armata. Uneori, câte un soldat englez descoperea grupul celor patru „vestoane roşii” care păreau să aştepte ceva în noapte, dar nu le dădea nici o atenţie. Ca în orice ajun de bătălie, fiece oştean nu se gândea decât la sine însuşi.

Ca şi Baptistine, Georges-Albert îşi muncea capul să ghicească spre ce destinaţie tainică se îndreptau strecurându-se ca nişte fantome printre liniile inamice.

— Să ne oprim! porunci Adrien.

La vreo cincizeci de paşi înaintea lor, în vârful unei mici coline împădurite se înălţa o capelă. Clopotniţa ei depăşea cu mult nivelul copacilor. În faţa porţii era aliniată o baterie a aliaţilor. Pe boltă, stelele străluceau. Aerul nopţii era călduţ. Soldaţii dormeau pe pământ, înfăşuraţi în nişte pături aspre. Câteva sentinele patrulau în lung şi în lat. Undeva departe un soldat îngâna trist o baladă scoţiană.

— Drace, dacă înăuntru şi împrejur se află „vestoane roşii”, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne întoarcem şi să ne înrolăm în armata engleză! şopti Floris.

— Li Kang Yuin se va târî aidoma unui şarpe fabulos până la pagoda înaripată şi îţi va aduce veşti, Floare de Mai, cum ar face şi venerabilul P’An Kou!, şopti chinezul şi, lunecând jos de pe cal, îşi luă pumnalul între dinţi şi dispăru sub copaci urmat de Georges-Albert.

Urmară câteva clipe de linişte abia tulburată de ordinele lansate în depărtare, în diferitele limbi ale aliaţilor. Un olandez răcnea în graiul lui gutural.

Baptistine îşi rezemă capul de umărul lui Floris şi fără să îşi dea seama de primejdia de moarte în care se aflau, începu să moţăie. La un moment dat prinse să tremure de frig. Floris o înveli mai bine cu pătura şi o privi înduioşat de frumuseţea, de gingăşia şi de pletele lungi fremătătoare care îi adumbreau obrazul.

Deodată tresări.

— Vocea suavă a păsării Phoenix cea cu douăsprezece capete mi-a împrumutat suflarea ei parfumată... începu Li Kang ivindu-se ca din pământ, însoţit de Georges-Albert.

— Deci calea este liberă! îi tăie vorba Adrien care nu avea vreme de pierdut.

— Ochiul de şoim al lui Li Kang a văzut drumul de o mie de ori mai înflorit decât al vulpii care intră în vizuină! răspunse mândru chinezul, legănându-şi codiţa.

Traduse în limbaj normal, cuvintele lui însemnau că puteau trece.

— Bravo Li Kang, ţi-ai răscumpărat boroboaţele! şopti Adrien coborând de pe cal.

„Asta e prea de tot, adică ce, eu nu contez nici cât o ceapă degerată? Chinezul ăsta este un egoist

neruşinat care nu vorbeşte decât de sine” se strâmbă Georges-Albert vexat la culme, căci pe el îl trimisese Li Kang să se târască până la capelă.

Legară caii într-un tufiş. Floris o luă din nou pe Baptistine pe umăr ca pe un sac. Nici nu se punea problema să o lase în urma lor. Floris şi Adrien nu mai aveau încredere să o lase în paza lui Feodor şi Li Kang, şi le-o arătau pe faţă.

Li Kang, sau mai degrabă Georges-Albert, avusese dreptate. În partea dinspre nord-est a capelei, în direcţia Ţărilor de Jos, nu se afla nici picior de soldat. Fugarii nu aveau de străbătut decât câţiva metri prin desişul copacilor. Feodor împinse uşurel cu cizma uşiţa scundă laterală. Înăuntru nu era nimeni. Cei patru se strecurară grăbiţi în interior. În locul băncilor şi al stranelor, până la înălţimea vitraliilor, naosul era plin cu paie. Floris o aruncă pe Baptistine pe un stog. Fata scoase un geamăt înăbuşit. Ceva dur i se înfigea în coaste. Respira tot mai greu. Mâinile şi picioarele anchilozate o dureau. Feodor şi Li Kang mutară confesionalul baricadând cu el uşiţa cea scundă, în vreme ce Floris trăgea drugii de fier peste poarta de la intrarea principală. Adrien se uita pe unde să se suie în clopotniţă.

— Riscăm să fim reperaţi dar nu văd altă cale! constată cu amărăciune tânărul conte de Villeneuve.

— Avem tot timpul, boiernaşule, rămâneţi voi ascunşi aici şi, pe Sfântul Vladimir, lăsaţi-mă pe mine să transmit mesajul înălţimii Sale Mareşalul... se oferi din nou Feodor, scoţându-şi sabia din teacă.

— Ba nu, Bucurie a Zilei, trimite-mă pe mine! Un fiu al Cerului va trece printre bastioane precum Ts’so

Ts’so, temutul războinic cu inimă de diamant! susură grăbit chinezul, postându-se în faţa prietenului său cazac.

Feodor se mulţumi să rânjească batjocoritor.

— Dacă aţi fi păzit-o cum se cuvenea pe Baptistine nu am fi ajuns aici! îi întrerupse Floris, ridicând din umeri. Gata! Ajunge cu copilăriile. Trebuie să facem semnalele convenite, pentru a-l preveni pe Mareşal că ea a trădat. Vino, Adrien. Cât despre voi doi, aşezaţi-vă la pândă, fiecare de câte o parte, ca să supravegheaţi inamicul şi să ne anunţaţi în caz de primejdie! Oricum însă, pentru nimic în lume nu trageţi!

Spăşiţi, Feodor şi Li Kang se grăbiră să asculte poruncile date pe un ton imperativ de tânărul lor stăpân. Nu îşi aminteau să îi mai fi privit vreodată cu asemenea ochi de gheaţă nici măcar în cele mai cumplite clipe ale evaziunii lor spre China. Floris şi Adrien se îndreptară în silă spre o scăriţă în spiralăă. Georges-Albert le sări în spinare cu gândul să îi împiedice să urce. Agasat, Floris îl respinse la o parte, fără răutate, dar ferm, azvârlindu-l pe paiele stivuite jos.

— Au! Au! Tare mai e şi fânul ăsta! mormăi Georges-Albert frecându-şi poponeaţa. Oh, la, la! stăpânii mei sunt pe cale să facă o prostie cât ei de mare. Oare cum să-i împiedic? se întrebă micul maimuţoi, apropiindu-se de Baptistine.

Aceasta se zvârcolea cuprinsă de o subită nervozitate, încercând din răsputeri să atragă atenţia celor doi tineri. Floris îi aruncă o privire dispreţuitoare şi începu să urce scările şubrede. Adrien o contemplă cu tristeţe. Cei doi fraţi se simţeau copleşiţi de ruşine

acum, când se vedeau siliţi să îşi îndeplinească misiunea. Nădăjduiseră să o regăsească pe Baptistine teafără şi nevătămată, dar în cu totul alte împrejurări. La Versailles, regele hotărâse să pornească pe loc spre Fontenoy. Floris şi Adrien ajunseră aşadar în tabăra Mareşalului de Saxa douăzeci şi patru de ore după ce trăsura Baptistinei sosise acolo. O stranie „reuniune de familie” fusese convocată de îndată, sub preşedinţia regelui în persoană, în cortul Mareşalului de Saxa care părea din cale afară de plictisit.

— Ei poftim! Aţi înnebunit cu toţii? Ce v-a apucat să bateţi drumurile cu ea? Aveaţi poruncă să rămâneţi cu ea la castel! se răstise Adrien, uitând de prezenţa regelui.

— Păi, bine boierule... micuţa stăpână se plictisea, se scuzase Feodor.

Floris îl privise pieziş pe rege. Deşi îngrijorat, acesta zâmbea, gândindu-se că Baptistine se lansase în acea aventură anume ca să îl întâlnească.

— I-auzi colo, se plictisea, frumoasă explicaţie, n-am ce spune! exclamă furios Floris.

— Ah! boiernaşule, parcă n-ai şti că decât să-i ţin piept micuţei stăpâne, mai bine mă lupt cu o sută de tătari sălbatici!

— Of, am făcut tot ce mi-a stat în puteri, domnule conte, dar cu domnişoara nu te poţi pune!... şoptise Grégoire.

— Porumbiţa mea! Porumbiţa mea! Sărăcuţa de ea ce-o să i se întâmple? gemuse Elisa frângându-şi mâinile.

— Libelula Albastră a fost dusă pe spinarea licornei

arzătoare înainte ca onorabilii dragoni să apuce să...

— ... să zică uf! Ca şi tine de altfel! Toate bune şi frumoase, dar după părerea voastră, unde se află ea acum? întrebă brusc regele pe un ton foarte sec.

— Cred, Sire, că este o lovitură a aliaţilor! răspunsese Floris.

— Sunt de aceeaşi părere cu domnul marchiz de Portejoye! aprobase locotenentul de dragoni.

— Să fie deci la Cumberland? şoptise regele, dus pe gânduri.

— Dumnezeule... bătălia mea... bătălia mea... ce mă fac dacă repetă tot! gemuse pe neaşteptate Mareşalul de Saxa.

Toate privirile se întorseseră spre el.

— Ce tot bâigui acolo, domnule Mareşal? exclamase brusc regele.

— Aăă.. ei bine... Sire, mă aflu într-o teribilă încurcătură! se bâlbâise Maurice, obligat să mărturisească că Baptistine auzise totul în budoarul regal.

— Drace, Mareşalule, ce te-a apucat să o inviţi pe domnişoara de Villeneuve?... replicase regele cu glas încă mai răguşit ca de obicei, tuşind uşor, stânjenit să dezvăluie prezenţa Baptistinei în apartamentele sale private.

— Păi Sire... voia să cunoască războiul... la urma urmei este doar o copilă... într-un fel sunt ca un tată pentru ea.

Floris şi regele aruncară o privire ambiguă „frumosului Maurice”, ale cărui picioare se aflau în aceeaşi stare jalnică, dar al cărui „trunchi” părea din zi în zi mai tânăr şi mai verde.

— N-am mai pomenit asemenea harababură! se mărgini să constate regele.

Floris şi Adrien se priveau împietriţi. Reuniunea de familie se preschimba în consiliu de război. Baptistine fusese răpită fiind deţinătoarea unor vitale secrete de stat. Consternarea era generală.

Fără să şovăie, Floris făcu un pas înainte:

— Plecăm în căutarea ei, Sire!

— Imposibil domnilor, nu puteţi pătrunde în tabăra englezilor. Toate iscoadele mele au fost prinse!... oftă cu tristeţe Maurice de Saxa.

— Imposibil este un cuvânt care lui Floris nu îi spune nimic, domnule Mareşal! zâmbi Adrien.

— Vedeţi acea capelă de colo, din mijlocul pădurii dinspre nord-est?... spuse deodată Floris arătând o clopotniţă aflată la vreo leghe depărtare, în mijlocul taberei engleze. Postaţi aici un soldat înarmat cu un binoclu, care să nu-şi mai ia privirea de pe ea, de cum se lasă întunericul. Dacă nu ne întoarcem noi înşine aducând-o pe Baptistine, spre dimineaţă ne vom strădui să ajungem în clopotniţă. Dacă vedeţi că fac de trei ori semnul crucii cu o lumânare aprinsă, înseamnă că totul e-n ordine şi puteţi porni la atac. În schimb, dacă vom lăsa flacăra să ardă nemişcat timp de un minut, asta va însemna că A VORBIT... în acel caz, Majestatea Voastră şi dumneavoastră domnule Mareşal veţi hotărî... dacă... să vă retrageţi sau... încheie Floris, plecându-şi fruntea.

— ... sau să riscăm să pierdem bătălia... da, soarta statelor noastre se află în mâinile voastre, prieteni... conchise regele ca să le dea curaj.

— Şi dacă nu vedem nici o lumină? Şi dacă nu vă mai

întoarceţi? întrebă Maurice de Saxa.

— Atunci înseamnă că vom muri cu toţii, domnule Mareşal, rosti Floris în tăcerea care se lăsase.

La căderea serii norocul îi ajutase pe cei doi fraţi şi pe prietenii lor. Dăduseră nas în nas cu patru „vestoane roşii”, cu siguranţă venite în recunoaştere pe teritoriul francez. Fusese o joacă de copii să îi căsăpească şi să le ia hainele. Odată ajunşi în tabăra englezilor, Floris şi Adrien care le vorbeau la perfecţie limba, ca şi atâtea altele deprinse, de la poliglotul Li Kang, intraseră în vorbă cu soldaţii. Comunicativi, aceştia râdeau şi spuneau orice. Aflaseră cu toţii că ducele de Cumberland avea o prizonieră franceză şi erau foarte mândri de asta. Auzindu-i, pe Floris şi Adrien îi trecuseră fiorii, îngrozindu-se pentru soarta Baptistinei. După ce furaseră caii, cei patru prieteni ajunseseră în localitatea şi la casa unde Baptistine se pregătea să petreacă o seară destul de diferită de ce îşi imaginau Floris şi Adrien. Tinerii se strecuraseră în parc şi îi lăsaseră pe Feodor şi pe Li Kang să vegheze la marginea drumului. Neutralizaseră vreo câteva sentinele încrezătoare şi se pregăteau să pătrundă în casă când fuseseră cât pe ce să fie prinşi asupra faptei de plecarea intempestivă a lui Bumberton. Când să sară peste pervazul ferestrei, întredeschisă cu entuziasm de Georges-Albert, auziseră acele cuvinte cumplite care îi ţinuseră locului: „Da... franţuzoaică micuţă, i-ai trădat pe al tăi din dragoste... o să-ţi dovedesc...”

Floris ajunse primul în vârful clopotniţei, urcând o scară şubredă. Stelele păleau pe nesimţite. Peste un

ceas, avea să se lumineze de ziuă.

— Să ne grăbim, frăţioare; spuse Adrien scăpărând amnarul.

Floris aprinse o lumânare şi o lipi de parapetul crenelului ce servea drept cuib de păsări. Cei doi fraţi îşi plecară capetele, încrucişându-şi sumbru braţele. Peste o clipă, regele şi mareşalul aveau să afle că bătălia era pierdută înainte de a fi început.

Capitolul XIX

— Boiernaşule! Boiernaşule! Vino repede. Georges-Albert a dezlegat-o pe Baptistine! şopti Feodor îngrozit, strecurându-şi capul ciufulit printr-o gaură din scândurile putrede ale clopotniţei.

— Ei drăcie! Şi ai lăsat-o singură? E-n stare să zbiere şi să ne aducă pe cap „vestoanele roşii!” mârâi Floris repezindu-se spre scară.

Adrien îi puse mâna în piept.

— Rămâi aici, frăţioare, mă duc eu la ea!

— Dar n-aveţi a vă teme de nimic, domnişoara este foarte calmă... de altfel stă Li Kang cu ea! protestă Feodor.

— Oricum, eu cobor să o leg la loc! spuse Adrien.

— Ştiţi... hâm... domnişoara zice că... n-a trădat! şopti încurcat Feodor, scărpinându-şi ţeasta.

— Pune-i un căluş, să nu ne mai împuie capul cu minciuni! mirii posac Floris.

— Of! Dă-te la o parte Feodor şi lasă-mă să trec! Sunteţi toţi nişte proşti! O să-mi plătiţi pentru că m-aţi legat şi umilit în halul ăsta! îşi îţi Baptistine căpşorul pe

după umerii lui Feodor.

Acesta îi dădu ascultare fără să crâcnească şi coborî să i se alăture lui Li Kang, la postul de observaţie, lăsându-i pe cei trei tineri să se descurce între ei.

— Aăăă... leag-o tu, Adrien, ori o strâng de gât cu mâna mea! bombăni Floris, stânjenit de privirea obraznică a Baptistinei.

— Dacă mă atingi, urlu. Să nu spui că nu te-am prevenit, Adrien! ameninţă Baptistine.

Georges-Albert se căţără pe o grindă şi îi întinse galant lăbuţa.

— Bine... bine. Poţi fi liniştită, n-am să te ating. Dar să ştii, Baptistine, teamă îmi este că după fapta ta nici măcar nu am să mai pot să îţi adresez cuvântul!

Între timp, ajutată de Georges-Albert, Baptistine ajunsese sus în clopotniţă, Adrien amuţi: sora lui era îmbrăcată doar cu jupon şi corset.

— Ce cauţi aici în ţinuta asta?

Baptistine ridică din umeri.

— Dacă ţi se pare că cineva poate urca o asemenea scară cu rochie cu crinolină, n-ai decât să încerci şi ai să-mi povesteşti după aceea cum a fost. Oricum nu ştiu ce tot semnalizaţi voi acolo, dar cred că ar fi cazul să vă opriţi şi să mă ascultaţi! L-am minţit pe bietul Willy! oftă ea rezemându-se de zid.

— Ce tot spui acolo? murmură Adrien făcând un pas spre ea.

— Nu te potrivi la scornelile ei! mârâi Floris.

— Vă rog să nu vă apropiaţi de mine, sau trag un răcnet de m-aude toată tabăra engleză. Nu sunt scorneli! De altfel n-aveţi decât să-l întrebaţi pe Georges-Albert. Împreună am ticluit înşelătoria! zâmbi

Baptistine, mândră de isprava ei.

Maimuţoiul sări pe o cornişă şi încuviinţă din cap, bătându-se cu pumnişorii în piept.

Floris şi Adrien se priviră neîncrezători.

— Da, continuă calm Baptistine, toate informaţiile furnizate lui Willy sunt false. L-am tras pe sfoară şi mă doare inima pentru el... este aşa de drăguţ!

— Nu înţeleg la ce-ţi poate sluji această nouă minciună, doar am văzut cu ochii mei cât de bine te simţeai în braţele acelui inamic! ripostă Floris pe un ton veninos, încărcat de ură.

— Dac-ai reciti Biblia, ţi-ai aminti pe Judith şi de Holophern! replică şiret Baptistine înfruntând privirile celor doi fraţi cu o rea credinţă de care numai ea putea fi în stare.

„Ei da, la capitolul Biblie, nu-i ţine nimeni piept”, chicoti Georges-Albert copleşit de admiraţie. Ce-i drept, dacă în materie de educaţie elevele Ursulinelor aveau oarecare lacune, în schimb textele sfinte le cunoşteau pe dinafară”.

Baptistine îşi înălţă cu trufie bărbia. Floris şi Adrien o priveau cu gurile căscate, preferind să nu se aventureze pe acel teren alunecos.

— Drace! Dacă ce ne spune este adevărat, înseamnă că... semnalul e greşit! strigă el repezindu-se să stingă lumânarea care se topea văzând cu ochii.

— Păi eu ce mă tot chinui să vă spun? îşi ieşi din fire Baptistine. Maurice e prea cumsecade ca să-i stric victoria!

Adrien îşi ridică disperat ochii spre tavan... De ce depindea soarta Franţei!

La Fortune privi încă o dată prin ochean, ca să fie

sigur că nu se înşeală. Nu, nu mai încăpea nici o îndoială, în vârful clopotniţei licărea o luminiţă.

— Domnule Mareşal... domnule Mareşal... a apărut semnalul! urlă mătăhălosul cavalerist.

Întâmplarea făcuse ca dintre toate ordonanţele celor din escorta regală să fie ales tocmai el pentru importanta misiune de pândar al semnalului. Se năpusti ca o furtună spre cortul lui Maurice de Saxa şi dădu buzna înăuntru, gâfâind. Regele, Mareşalul şi generalii, care nu lipiseră geană de geană toată noaptea, cercetau nişte hărţi.

— Ah, îmi vine inima la loc! Aşadar au izbutit! Dar ce face lumânarea, omule? strigă Mareşalul, poruncindu-i lui Ernaudan să împingă afară din cort fotoliul lui pe rotile.

— Păi... să vedeţi, domnule Mareşal, lumânarea nu face nimic! răspunse încurcat La Fortune, scărpinându-şi posteriorul.

— Cum nimic? urlă Maurice de Saxa, gata să arunce vina pe burduhănosul cavalerist.

— Păi... uite-aşa... nimic, dom’le Mareşal. Căpitanu’ meu, de colo, ăl’ de vă-mpinge de la spate, mi-a zis: bunul meu La Fortune, nu scapi din ochi clopotniţa cât e noaptea de lungă; când vezi o luminiţă, dai fuga şi-l anunţi pe Mareşal. Când vezi că face semnu’ crucii, dai iarăşi fuga şi-i spui. Şi când nu face nimic, atunci nu faci nici tu nimic. Şi iaca, pe cinstea mea, s-o aprins, da’ nu se mişcă, nici cât degetu’ mare de la picioru’ meu, înghesuit, nu vă fie cu supărare, domnu’ Mareşal şi Majestatea Voast’ în cizma care oleacă mă strânge, doar i-am spus şi la domnu’ căpitan, nu-i aşa, domnu’ căpitan?

Ernaudan de Gastagnac, care rămăsese în picioare lângă fotoliul rulant, al mareşalului, se făcea că plouă. Mirat din cale-afară, regele îl privea întrebător.

— Uf, m-ai zăpăcit de cap! Ia dă-mi binoclul, guralivule! bombăni Maurice de Saxa căznindu-se să localizeze clopotniţa cu pricina.

— Ceva mai la dreapta, domnu' Mareşal! îl sfătui binevoitor La Fortune.

Maurice de Saxa lăsă să-i cadă binoclul în poale.

— Mda, aşa este, Sire, omul acesta a spus adevărul. Luminiţa nu se clinteşte. Am fost trădaţi. Majestatea Voastră se poate convinge singură! oftă îndurerat mareşalul.

„Inimioară, Inimioară, ce-ai făcut?" îşi spuse cu întristare Ludovic. Apucând maşinal binoclul, îl duse la ochi, potrivi în silă distanţa focală şi tresări.

— Dar... ce tot îndrugi acolo, domnule Mareşal? Se mişcă... da, da... se mişcă! strigă el fericit.

— Cum? sări în sus Maurice de Saxa, smulgând pur şi simplu binoclul din mâinile suveranului.

— Ei drăcie, Sire, aveţi dreptate! Semnul crucii! Sfinte Sisoe! Semnul crucii! răcni Mareşalul.

— Ce Dumnezeu, domnilor, daţi-mi şi mie un binoclu! se enervă, regele.

— Pe cinstea mea, Majestatea Voastră are privirea mai ageră ca noi toţi!

— Ha, ha, s-au dus pe copcă englezii!

— Datorită Majestăţii Voastre s-a zis cu ei!

— Drace, e chiar semnalul stabilit!

— E chiar semnul crucii!

— O dată! În numele Tatălui!

— A doua oară! Şi al Fiului!

— A treia oară! Şi al Sfântului Duh!

— Ha, ha! Amin! Slăvit fie Dumnezeu!

— Şi slăvită fie Majestatea Voastră! exclamară în culmea entuziasmului cei câţiva ofiţeri din Statul Major care erau la curent cu situaţia.

Obosit de toată acea agitaţie, La Fortune îşi strivi pe ceafă un păduche din cale afară de obraznic. Ernaudan se foia neliniştit. N-o revăzuse cam demult pe Baptistine şi avea temei să creadă că fusese răpită. Oftă. Uitând cu desăvârşire de apropiata bătălie, gândurile lui se îndreptau spre ea.

— Ei bine, domnule conte, la atac!... la atac! exclamă regele frecându-şi încântat mâinile.

„Aşadar, n-ai trădat... Inimioară... Te ador”, murmură Ludovic cu ochii la luminiţa care pierise brusc, ca o steluţă, pe cerul de vară.

— *Look, they’re sending signals.*[35]

— *Spies in the beli tower!*[36]

După al treilea semn al crucii, Floris sufla în lumânare. Prea târziu. Strigătele „vestoanelor roşii” dovedeau că fuseseră reperaţi. Înciudat, Adrien izbi cu pumnul într-o grindă. După cum prevăzuse, englezii interceptaseră semnalul.

Cei doi tineri îşi întoarseră instinctiv privirile spre Baptistine. Aceasta îi înfruntă sigură pe sine. Înţelegea perfect ce aşteptau de la ea. Îi cereau să aleagă:

— Sunt de partea voastră, aveţi încredere în mine, doar v-am dovedit! îi imploră ea, uitându-se la Floris.

Acesta întoarse capul stânjenit. Sentimentele sale faţă de ea se dovedeau destul de confuze şi nu era

[35] Priviţi, cineva semnalizează!

[36] Spioni în clopotniţă!

momentul să stea să le analizeze. Georges-Albert scânci aprobator, ca să le arate că el îi făcea credit Baptistinei.

— Iute... boiernaşule... iute... coborâţi! strigă Feodor.

— Bine, nu te mai legăm, dar ştii că la cel mai mic gest alăturea cu dramul, te împuşc cu mâna mea! tună Floris.

Cei trei tineri coborâră în goană scara de lemn şi treptele de piatră, precedaţi de Georges-Albert. Ajuns jos, maimuţoiul făcu o tumbă veselă pe un stog de paie, dar se ridică scâncind de durere.

— Au... au... îşi frecă el poponeţul şi vrând să înţeleagă de ce anume se lovise, scotoci în paie scoţând la iveală un adevărat arsenal de muschete, grenade şi cartuşe.

— Am spus întotdeauna că Georges-Albert este animalul cel mai inteligent din lume! exclamă Adrien repezindu-se să încarce muschetele cu pulbere.

Maimuţoiul se umfla în pene fericit, cu toată că apelativul de „animal” îi zgâriase neplăcut auzul ca întotdeauna.

„Tii, grozav o să ne luptăm cu ei, de-abia aştept!” bătu din palme Baptistine.

Floris îi întoarse spatele. Încă nu suporta să o privească drept în faţă.

— *Open the portal!*[37]

— *You’re encircled!*[38]

O salvă de muschete se abătu asupra intrării, apoi izbituri năprasnice ca de berbece zgâlţâiră uşa.

Drept răspuns, Floris şi Adrien îşi descărcară armele

[37] Deschideţi porţile!

[38] Sunteţi încercuiţi!

în aer pentru a le arăta englezilor că le descoperiseră muniţiile şi că erau gata să le folosească. Atacanţii şovăiră. Tinerii se întrebau dacă ezitarea englezilor se datora depozitului de muniţii sau faptului că aşteptau ordine de la superiorii lor în privinţa Baptistinei. Aceasta din urmă, absolut fermecată de palpitanta aventură pe care o trăia, se aşezase pe vine şi, sub supravegherea expertă a lui Georges-Albert, încărca de zor armele. Mai toată pulberea se împrăştia pe jos, ceea ce nu îi scădea cu nimic entuziasmul.

— Mylord, spionii se află în capela din pădurea d'Antoing. Oamenii noştri aşteaptă să le ordonaţi dacă să-i luăm sau nu cu asalt. Aceşti *damned Frenchmen*[39] sunt încercuiţi şi n-au cum să scape, numai că... au la îndemână o parte din muniţii.

— Cum? Ce bazaconii îndrugi acolo, Bumberton? urlă William August care, ca şi Maurice de Saxa şi Ludovic al XV-lea, studia un maldăr de hărţi, înconjurat de întregul său stat major.

— Păi, să vedeţi, Mylord... ăăă... depozitasem... ăăă nişte arme într-o capelă... şi

— Fără să le asiguraţi paza, felicitări Bumberton...

— Ba da, Mylord, erau păzite, dar din exterior... şi nu pricep în ruptul capului pe unde au putut intra aceşti *damned Frenchmen*.

— Femeia se află cu ei?

— Aşa cred, Mylord, oamenii mei au zărit o siluetă feminină în vârful clopotniţei unde spionii au aprins o lumânare.

— Aşa cred... li s-a părut... din ce în ce mai bine! Şi semnalele, semnalele ce semnificaţie aveau,

[39] Franţuji blestemaţi.

Bumberton?

— Nu ştiu, Mylord...

— Nu ştii? răcni dintr-odată ducele de Cumberland, simţind nevoia să facă răspunzător pe altcineva de propria-i neputinţă; atunci fă bine şi află!

— Nu cutez să pricep, Mylord! replică Bumberton morfolindu-şi mustaţa stufoasă.

— Ai să pricepi de îndată. Întoarce-te la capelă, la nevoie ia cu dumneata întreg regimentul, organizează atacul, prinde-i şi capturează-i de vii pe spioni, trebuie să ne poată spune tot ce ştiu şi adu-mi-o pe domnişoara de Villeneuve teafără şi nevinovată! tună William August. *Bloody Frenchemen! Bloody girl! Bloody war!*[40] bombănea colonelul, care dacă nu se prăpădise niciodată cu firea după francezi, acum ajunsese să facă o adevărată fixaţie împotriva lor.

— *Damned Frenchmen*, voi eliberaţi la fată. Voi daţi pe ea înapoi la noi; Noi atacăm la voi! urlă Bumberton, odată ajuns la capelă.

— Aha, se încurcă treaba! murmură Floris.

— Floare de Mai, focul dragonului vulcanic ne va împrumuta flacăra lui, susură angelic Li Kang, scoţând de sub un morman de scânduri două tunuri de 18, adevărate minunăţii ale progresului pe care în entuziasmul lui, Feodor le-ar fi îmbrăţişat ca pe nişte femei frumoase.

— Ha, ha, bătrâne, o să le pârlim englezilor! hohoti el satisfăcut.

— Păzea! Domnii ăştia se cred pe mare! strigă Adrien.

---

[40] Ai dracului franţuji! A dracului fată! Al dracului război!

Într-adevăr, la ordinele lui Bumberton, englezii foloseau metoda de atac a corsarilor. Azvârliseră spre clopotniţă o frânghie prevăzută la un capăt cu cângi de fier şi, după ce asiguraseră că era bine fixată în zidul de piatră, se căţărau ager cu intenţia de a-i lua prin surprindere pe cei dinăuntru. Cei patru francezi ochiră simultan. Baptistine scoase un strigăt îngrozit. Doi englezi se prăbuşiră la picioarele ei, un al treilea gemea în clopotniţă cu coapsa ciuruită, în vreme ce ceilalţi făcură cale întoarsă, cu toate imprecaţiile lui Bumberton.

— Vai, doamne, bieţii băieţi, sper că n-au murit? gemu Baptistine.

Georges-Albert clătină afirmativ din cap.

— Ce răi sunteţi nu trebuia să-i ucideţi! protestă Baptistine alergând spre Adrien şi Floris. Acesta din urmă abia dacă avu vreme să se trântească pe burtă, trăgând-o, după el în paie. În răpăitul tobelor, o rafală de muschete ciurui vitraliile ciobind statuile din interiorul capelei. Baptistine rămase o clipă nemişcată. Obrazul ei şi al lui Floris aproape că se atingeau. Tânărul o ajută să se ridice şi o adăposti în spatele altarului.

— Dacă te clinteşti de aici să ştii că te leg din nou! o ameninţă Floris.

— Bine, Floris, am să te ascult... se auzi ea cu mirare rostind pe un ton spăşit. Inima îi bătea să îi spargă pieptul.

Floris se repezi să îşi ajute prietenii care instalau tunurile în poziţie de tragere, unul îndreptat cu gura spre intrarea în biserică, celălalt spre uşiţa de serviciu mascată de confesional. Din altar, Baptistine urmărea

cu încordare pregătirile de luptă.

— Ah, Georges-Albert... ce mult mi-aş fi dorit să fiu bărbat! murmură ea uitându-se la Floris care aprindea o torţă, la distanţă respectabilă de locul unde, în nesăbuinţa ei, Baptistine răspândise praful de puşcă pe jos.

Cu chipul înnegrit de fum, cu ochii lui verzi scânteietori şi cu buclele de abanos încadrându-i obrazul, părea un zeu al războiului. Prin vesta roşie întredeschisă i se zărea torsul muşchiulos. Baptistine oftă. Georges-Albert o trezi din visare trăgând-o de mână ca să-i arate exvoto-ul şi inscripţiile săpate în dalele crăpate de vreme.

— Foc! ordonă Adrien.

Portalul tocmai ceda sub loviturile de berbec ale celor de afară. Prin spărtura lui năvăleau soldaţii englezi. Floris apropie torţa aprinsă de chiulasă. Se auzi o bufnitură urmată de vaiet de agonie. Prima ghiulea secerase în plin „vestoanele roşii”.

Instalat confortabil pe colina poreclită de localnici Justice d’Antoing, regele Ludovic al XV-lea îşi duse binoclul la ochi. Erau ceasurile cinci dimineaţa.

— Am impresia, domnule Mareşal, că bătălia dumitale de la Fontenoy a şi început.

— Da, Sire, deschidem ostilităţile! răspunse mareşalul ridicând braţul.

Căpitanii de artilerie îşi activară bateriile. Tunurile francezilor începură să-şi scuipe ghiulele, acoperind înaintarea formaţiilor de puşcaşi. Tunurile aliate nu întârziară să răspundă cu o ploaie de foc. Peste câmpia potopită de aburul dimineţii plutea ecoul bubuiturilor repercutate de perdeaua unei păduri seculare.

„Numai împreună putem izbândi”, şoptiră Floris şi Adrien făcându-şi cu ochiul, ca întotdeauna înaintea unor situaţii de cumpănă.

Asemeni zeului Vulcan, Feodor aprindea pulberea. Precum nepreţuitul său P’An Kon, harnicul dragon cu o mie de merite, Li Kang curăţa chiulasele. Floris şi Adrien încărcau ghiulele în cel de-al doilea tun. Vestoanele roşii atacau acum şi intrarea lăturalnică. După câteva succesive asalturi nereuşite, soldate în schimb cu pierderi grele, Bumberton întrerupse temporar asediul. În aşteptarea întăririlor care întârziau să sosească, îşi regrupa soldaţii şi îi redistribui împrejurul capelei. Prizonierii nu mai puteau scăpa nici dacă ar fi avut aripi.

Înăuntru, Baptistine scoase un urlet de groază. Feodor se repezi ca din puşcă spre altar. Un „veston roşu”, mai temerar decât ceilalţi, se căţărase pe acoperiş şi de acolo se strecurase în interiorul capelei prin spărtura unui vitraliu. O înhăţase pe Baptistine şi încerca să o tragă după el, slujindu-se de trupul fetei ca de un scut. Pe sub braţele ei ridicate, slobozi două focuri de pistol. Floris simţi o arsură în umăr dar n-o luă în seamă şi se azvârli dintr-un salt asupra inamicului. Incomodat de Baptistine, care se zbătea cu disperare, acesta nu mai avu vreme să îşi încarce arma. Floris îl izbi de marmora altarului, zdrobindu-i ţeasta. Feodor şi Li Kang sosiră şi ei în goană, deşi nu mai era nevoie. „Vestonul roşu” dăduse ortul popii.

— Floare de Mai a împrumutat degetele parfumate ale leopardului celest, susură Li Kang în culmea admiraţiei.

Satisfăcut, Feodor îşi frecă mâinile: nu degeaba fusese tânărul „boiernaş” cel mai înzestrat dintre discipolii săi.

— Vai, eşti rănit, Floris! exclamă Baptistine, sfâşiindu-şi poalele rochiei ca să facă o faşă.

— Vă mulţumesc, prieteni, dar acum întoarceţi-vă la posturile voastre! porunci tânărul gentilom, în vreme ce se dezbrăca de vestă, îşi deschidea cămaşa la piept şi îşi încredinţa braţul Baptistinei.

„Ie-te-te! îşi spuse Georges-Albert scărpinându-se în ceafă. S-ar zice că se drege busuiocul între ei. He, he, uite că e bun şi războiul ăsta la ceva!”

Baptistine suflecă până la umăr mâneca lui Floris.

— Te doare rău? murmură ea pe când ştergea sângele care şiroia, fără să cuteze a-şi ridica ochii pre el.

Se auzi un nou foc de muschetă.

— L-ai miruit, boiernaşule! îi strigă Feodor lui Adrien.

— E-n regulă! Tu te simţi bine, Floris? întrebă tânărul conte de Villeneuve.

— Da, da! îi răspunse Floris.

— Nu mi-ai spus dacă te doare? şopti Baptistine, legând cu gingăşie capetele pansamentului improvizat.

— Cum să mă doară? Când mă ating mâinile tale nu mai simt nimic! murmură Floris coborându-şi privirea spre ea.

Se cufundară unul în ochii celuilalt şi o emoţie nemaisimţită le încleşta gâtlejul. De undeva din depărtare răzbătea un răpăit de tobe.

— Vino, urmează-mă! şopti Floris luând-o de mână.

Aplecaţi de şale ca să se ferească de gloanţele inamice care ricoşau la intervale regulate în zidurile

capelei, trecură în goană prin spatele tovarăşilor lor de prizonierat.

— Urcăm în clopotniţă să vedem ce ne mai pregătesc cei de afară! şopti Floris.

— Bine, dar nu staţi mult, curând va începe asaltul decisiv! replică laconic Adrien de fel mirat de subita reconciliere dintre Baptistine şi fratele său.

Tinerii escaladară cu prudenţă scara de lemn. Englezul cel rănit îşi pierduse de mult cunoştinţa. Precaut, Floris îi confiscă totuşi armele şi se apropie de una din ferestruicile clopotniţei, ţinând-o pe Baptistine pe după umeri şi, apărând-o cu propriul său trup de eventualitatea vreunui glonţ rătăcit. Braţul rănit începea să îl doară dar nu-i dădu atenţie. Cârlionţii Baptistinei îi gâdilau bărbia. Priveliştea oferită ochilor lor era cu totul inedită. Bruma dimineţii estompa agonia focurilor de tabără din ambele părţi ale frontului. La fiece lovitură de tun, văzduhul răcoros al dimineţii se cutremura şi pe deasupra câmpiei rămânea aninat un fuior de fum alb sau negru, în funcţie de încărcătura de pulbere a bateriei.

— Floris, în ce parte se află pădurea Barry? întrebă pe nepusă masă Baptistine.

— Acolo spre dreapta...

O masă „impresionantă” de vestoane roşii tocmai escalada creasta unei văi şi cotea energic spre dreapta, mărşăluind cu pas hotărât către liziera pădurii. În vreme ce dragonii olandezi se revărsau în câmpie şi se îndreptau în rânduri strânse spre Antoing şi Fontenoy. În schimb, trupele franceze păreau puţine la număr şi răzleţe. Floris se nelinişti. Recunoştea de la distanţă escadroanele cavaleriei uşoare şi regimentele

infanteriei în uniforme negre şi violete. Compania de elită de la curtea regelui Ludovic al XV-lea, alcătuită din soldaţi scoţieni înveşmântaţi în uniforme azurii, brodate cu fir de argint şi dublate cu mătase roşie, înainta în câmp deschis, răpăind trufaş din tobe. Floris se gândi la ironia sorţii care îi opunea pe acei oameni fraţilor lor de sânge, englezii fiind totuşi de-un neam cu scoţienii!

Stindardele şi flamurile fâlfâiau în bătaia vântului. Lupta corp la corp încă nu începuse. Deocamdată se trăgea la nesfârşit cu tunul. Vivandierele îşi împingeau cu efort cărucioarele începând să dea de băut soldaţilor.

— Mă întreb unde se află grosul armatei franceze? murmură Floris mai mult pentru sine.

— Bateriile importante se află ascunse... acolo, în pădurea Barry. Deocamdată tac, spre a nu se face reperate. La Antoing s-au construit tranşee... de aceea nu se văd... Englezii se duc la moarte sigură... vor fi nevoiţi să atace spre mijloc... la Fontenoy. Aliniaţi la început pe patru rânduri, ostaşii francezi se vor retrage pentru ca apoi să revină la atac şi să-i prindă ca într-un cleşte de crab, şi chiar... eu... eu... îi voi fi trimis acolo! murmură sacadat Baptistine fără să-şi îşi poată lua ochii de la vestoanele roşii care tocmai se afundau în pădure. Ar fi vrut să le strige: „Opriţi-vă, nu vă duceţi mai departe!” O înecă plânsul. Îşi ridică ochii scăldaţi în lacrimi spre Floris. Acesta o strânse înduioşat la piept.

— Nu-mi mai place războiul, Floris... nu-mi place războiul, hohotea Baptistine, culcându-şi capul pe umărul lui.

Tânărul se strâmbă de durere, dar rezistă cu stoicism. Contemplându-i chipul, uită şi de rană şi de tot. Bătălia rămăsese undeva departe... departe... Baptistine nu-şi mai auzea decât propria inimă care bătea năvalnic.

„Dar îl urăsc...” îşi spuse ea cu mirare. O dulce ameţeală îi înmuia picioarele. Ochii verzi al lui Floris o fixau insistent. Incapabilă să suporte intensitatea acelei priviri care parcă o frigea, Baptistine închise ochii. Floris îşi lipi însetat buzele de ale ei. Baptistine voi să se împotrivească, să fugă, să scape din îmbrăţişarea lui. Instinctiv presimţea o primejdie, ceva o înspăimânta şi o fermeca în acelaşi timp, încremenind-o de fericire. I se părea că gura lui Floris îi ia în stăpânire întreaga fiinţă. Tremurând, Baptistine îşi dădea seama că fără să vrea îi întorcea sărutul. Nimeni până atunci, nici Jéodard, nici regele, nu o sărutaseră cu asemenea dezlănţuire pătimaşă. Simţea că se topeşte în braţele lui. Parcă trăia o dulce moarte...

Un asurzitor răpăit de tobă puse capăt acelor clipe de extatică fericire.

— Drace! exclamă Floris trăgând-o val-vârtej pe Baptistine în jos pe scări.

— Ce se întâmplă, frăţioare? întrebă neliniştit Adrien.

— Suntem nişte persoane atât de însemnate încât englezii au trimis un întreg regiment împotriva noastră.

— Un regiment, boiernaşule, e floare la ureche pentru noi rânji Feodor.

— Te bucuri degeaba, bătrâne, spre noi se îndreaptă cinci sute de dragoni... şi în urma lor vine infanteria, îi informă calm Floris.

Ţinându-se după el, Baptistine se împiedică în altar

de leşul englezului.

Adrien îşi privi tovarăşii.

— Hâm... patru contra cinci sute... nu prea văd cum o s-o scoatem la capăt! murmură flegmatic tânărul conte de Villeneuve.

Floris se apucă să dezbrace în mare viteză mortul.

— Poftim, Baptistine, îmbracă-te în uniforma asta...

— Oh, nu pot... mi-e scârbă... protestă îngrozită tânăra fată, dându-se înapoi.

Floris o strânse de mână.

— În caz că noi rămânem blocaţi aici, e singura ta şansă de a te salva. Va trebui să încerci să ajungi cu orice preţ în tabăra franceză! îi ordonă autoritar Floris ciulind urechea la cele ce se petreceau afară. Tobele se auzeau primejdios de aproape. Strigăte victorioase îi întâmpinau pe noii veniţi.

— Bine, dar eu... eu nu risc nimic! se împotrivi Baptistine, Voi patru...

— Taci din gură, nu mai spune prostii şi execută ordinul... tu rişti cel mai mult... După ce Cumberland va înţelege că l-ai minţit, nu te sfătuiesc să mai dai vreodată ochii cu el. Ferească-te Dumnezeu de răzbunarea lui.

Baptistine deschise gura să-i replice, dar se răzgândi şi se îndreptă spre altar ca să se schimbe.

— Păzea! răcni Adrien.

O ploaie de alice trecu razant pe deasupra Baptistinei care abia avu vreme să se ghemuiască la pământ.

„Cinstit-cinstit, bărbaţii complică inutil lucrurile, iar războiul mă calcă pe nervi”.

Georges-Albert o trase de mâini ca să îi arate ceva.

Ţopăia agitat şi chiţăia în preajma unui exvoto. Baptistine nu-l luă în seamă. Îşi scoase juponul, îşi trase pe ea pantalonul mult prea larg al mortului şi zâmbi visător, cu gândul la sărutul pătimaş al lui Floris.

„Floris... Floris... îl iubesc sau îl urăsc?” se întrebă ea. Deodată făcu ochii mari: Georges-Albert continua să ţopăie şi să chiţăie în jurul unei găuri întunecate.

— Veniţi iute... veniţi... Georges-Albert a găsit ceva! strigă Baptistine.

Dragonii englezi se târau pe burtă spre portalul capelei. Feodor şi Floris întoarseră într-acolo gura unuia dintre tunuri. Bubuitura zdruncină din temelii edificiul. Adrien şi Li Kang se repeziră spre Baptistine. Georges-Albert se bătea cu pumnişorii în piept arătând un inel ruginit într-o dală de marmoră. Trăgând de el izbutise să descopere o trecătoare secretă.

— Li Kang se va strecura asemeni preafericitei broaşte ţestoase şi va traversa pe dedesubtul muntelui sacru! se oferi chinezul.

— Bine, prietene, dar încearcă să traversezi cu viteza ogarului, nu prea e vreme de pierdut! îl sfătui Adrien alergând printre gloanţele care ricoşau de pretutindeni, ca să le dea o mână de ajutor lui Feodor şi Floris. Fiecare din aceştia umplea cu dexteritate chiulasa unui tun, aprindeau pulberea şi ghiulele se succedau la intervale regulate. Englezii se retrăgeau şi recâştigau de fiecare dată terenul pierdut, cu câţiva centimetri în plus. Ici şi colo, în dreptul vitraliilor începeau să se ivească bonetele englezilor. Aţâţată de mirosul de pulbere, Baptistine înşfacă o muschetă şi ochi de mai multe ori la rând. Câteva vestoane roşii se prăbuşiră în gol.

— Aha, i-am atins! I-am atins! strigă ea în culmea fericirii, uitând de orice remuşcare, fără să-şi dea seama că existau toate şansele ca să îi fi ucis pe acei nefericiţi.

Floris, care tocmai îndesa o ghiulea pe ţeava tunului, întoarse capul spre ea şi o privi cum te uiţi la un copil de cinci ani care se joacă cu mingea. Îmbrăcată în uniforma aceea prea largă şi cu buclele adunate sub căciulită miţoasă, semăna cu un băieţel.

„Te iubesc, porumbiţa mea inconştientă... te iubesc cum n-am iubit în viaţă nici o altă femeie... şi ai să mă iubeşti şi tu!” gândi Floris apropiind flacăra torţei de chiulasa încinsă.

— Coada şopârlei şerpuieşte vesel pe sub pământul zguduit de cutremurul vulcanului sfânt! declară Li Kang ieşind din nou la suprafaţă din subteran.

— Unde răspunde tunelul? strigă Floris ca să îşi facă auzit glasul pe deasupra vacarmului de „muschete şi bubuituri de tun.

— Asta zeul P’An Kon nu i-a arătat lui Li Kang!

Răspunsul chinezului era departe de a fi încurajator. Aveau toate şansele să se trezească într-o văgăună de şobolani. Floris şi Adrien se priviră scurt. Situaţia devenea disperată. Din în ce mai numeroşi, englezii se revărsau în valuri succesive. Foarte curând, asediaţii aveau să fie copleşiţi de asediatori.

— Coborâţi şi luaţi-o cu voi pe Baptistine... vă urmăm şi noi imediat, porunciră Floris şi Adrien burduşind până la refuz ţeava tunului.

Li Kang se retrase de-a-ndărătelea înspre altar, împuşcând cu muscheta tot ce i se părea că mişcă. Din mers o apucă de mână pe Baptistine şi o trase după el.

Georges-Albert o tuli după ei.

— E rândul tău să cobori, Feodor! răcni Floris.

— Numai după domnia ta, boiernaşule! strigă cazacul ţintind cu ochiul pe jumătate închis, din două muschete deodată.

— Ei drăcie, fă ce ţi se spune! tună Adrien pierzându-şi pentru o dată proverbialul său calm olimpian.

Nemulţumit din cale afară, cazacul dispăru în spatele altarului.

Floris şi Adrien îşi făcură cu ochiul, apoi apropiară simultan torţele de chiulasa tunurilor. Două deflagraţii năprasnice cutremurară zidurile capelei. Un fum gros umplu sfântul lăcaş învăluind şi siluetele celor doi fraţi. Preţ de o clipă englezii nu-i mai văzură. Când fumul se risipi, în capelă se lăsă liniştea. Doar undeva, departe, spre pădurea Barry, bubuiau tunurile.

Crezând că şmecherii de franţuji le întinseseră o nouă capcană, vestoanele roşii înaintară cu prudenţă.

— *They have disappeared, colonel!*[41]

— *Those damned Frenchmen! Search the bell tower!*[42] urlă Bumberton ca scos din minţi.

Floris şi Adrien traseră în grabă dala de marmoră deasupra capului lor şi coborâră în subteranul strâmt care înainta îngustându-se din ce în ce. Undeva departe, spre capătul lui, licărea o luminiţă. Era Li Kang care, prevăzător, luase cu ei una din lumânările de pe masa altarului. Floris şi Adrien grăbiră pasul şi se ciocniră de Feodor care îi aşteptase.

— Să sperăm că englezilor le va trebui ceva mai mult timp decât lui Georges-Albert ca să descopere

[41] Au dispărut, colonele!

[42] Blestemaţi franţuji! căutaţi în clopotniţă!

subteranul! spuse Adrien.

Toţi trei o luară la picior. Curând îi ajunseră din urmă pe Li Kang şi pe Baptistine, numai că flacăra lumânării pâlpâi şi se stinse din pricina lipsei de aer.

— Unde eşti, Li Kang? Nu te depărta de mine! şopti Baptistine, căreia îi era cam frică pe întuneric.

— Mergi înainte, Libelulă Albastră, şi ai să dai de cerul înmiresmat de zece mii de fiori! susură chinezul.

„Mda, până atunci însă e beznă ca-ntr-un cuptor... sau, ca să fiu sincer, ca-ntr-un mormânt, brr!” bodogăni în sinea lui Georges-Albert.

Spre norocul lui, stăpânul său îl luă în braţe din mers. Micuţul maimuţoi era un animal curajos dar nu sinucigaş, şi în clipele „dificile” prefera să se ştie apărat de Floris.

— Lăsaţi-mă pe mine înainte, şopti acesta, care, ca şi fratele său Adrien, dispunea de strania facultate de a vedea pe întuneric precum alţii în plină zi. O apucă de mână pe Baptistine. Aidoma lui Georges-Albert, tânăra fată respiră uşurată. Mai bine ar fi murit decât să îşi mărturisească frica, dar degetele fierbinţi ale lui Floris îi păreau că o protejează de orice...

Floris întinse mâna Baptistinei şi o ajută să iasă din subteran, apoi cei patru bărbaţi aşezară lespedea la loc.

Adrien şopti:

— Probabil că zona e împânzită de subterane din vremea ocupaţiei spaniole... Păcat că n-am avut noroc să dăm de unul care să ne scoată direct în tabăra franceză!

— Vino să-ţi arăt ceva, frăţioare! murmură Floris privind printr-o crăpătură a portalului masiv de lemn.

Afară domnea o forfotă de nedescris. Căruţele stăteau la coadă, se împingeau, vizitiii biciuiau caii. Cavaleria aliaţilor ocolea chiuind atelajele şi se lansa în galop spre câmpul de luptă, de unde bubuitul artileriei răzbătea surd, la intervale regulate.

— S-ar zice că am picat drept în mijlocul taberei englezilor! remarcă flegmatic Adrien.

— Întocmai, uite colo cortul lui Willy, confirmă Baptistine.

Floris îi aruncă o privire piezişă. Îl scotea din sărite să o audă vorbind cu atâta familiaritate despre ducele de Cumberland.

— Măcar ştii să ne arăţi unde sunt tunurile şi bateriile inamicului? mormăi el sec, de parcă între ei nu s-ar fi petrecut nimic.

„Cinstit-cinstit, stirpea bărbătească n-are pic de imaginaţie. Toţi vor să afle acelaşi lucru!”, îşi spuse Baptistine în sinea ei, profund vexată de atitudinea lui.

— Nu, habar n-am! replică ea la fel de sec. Tot ce pot să spun este că la sosirea mea soldaţii englezi cărau de zor nişte butoaie pântecoase spre magazia aceea dintre corturi, iar colonelul Bumberton nu ne-a lăsat să ne uităm, nu-i aşa Georges-Albert?

Maimuţica întări afirmaţia prietenei sale printr-un mârâit.

Floris şi Adrien se priviră intrigaţi. Îşi lipiră din nou ochiul de crăpătura subţire şi cercetară cu atenţie magazia pe care la început n-o luaseră în seamă. Vreo douăzeci de „vestoane roşii” o păzeau ca pe un bastion. Floris plescăi din limbă, iar ochii lui verzi fulgerară.

— Drace, pulberăria englezilor! murmură preocupat,

Adrien.

Capitolul XX

— Pe cinstea mea, prieteni, merită să le oferim o serenadă! şopti Floris trecându-şi degetele prin buclele ca abanosul.

Apucând-o pe după umeri pe Baptistine, o împinse într-o parte, apoi se retrase într-un colţ cu Feodor, Li Kang şi Adrien. Era limpede: doreau să discute „între bărbaţi”!

Enervată, Baptistine le întoarse spatele. Era moartă de foame, lui Georges-Albert îi era foarte sete şi amândoi se simţeau peste măsură de jigniţi. Baptistine se tolăni pe paie între picioarele unui falnic cal negru care îşi rumega tacticos orzul. Sfârşită de oboseală, fata picotea să adoarmă, uitând cu desăvârşire de primejdia care îi păştea. Când şi când la urechi îi ajungeau frânturi de dialog:

— Aoleu, fără fitil nu mă încumet, boiernaşule! spunea Feodor.

— Lamă Ascuţită e fricos ca o babă!... Ce-ar fi să ia Floare-de-Mai coada aprinsă a dragonului în flăcări? propuse chinezul, fără să ia în seamă privirea furioasă a lui Feodor.

— Floris are dreptate, prieteni, şi tu de asemenea, Li Kang! Chiar de-ar fi să o facem cu preţul vieţilor noastre, se cuvine să încercăm!

Baptistine ridică din umeri.

„Bărbaţii sunt pisălogi, închipuiţi, aroganţi, prostănaci, zurbagii şi... obraznici!” gândi ea căscând

cu poftă.

Floris gesticula de zor. Părea că împarte fiecăruia câte o misiune. Înciudată, Baptistine îşi trecu limba peste buzele uscate. Începea să regrete că se lăsase sărutată şi totuşi, la amintirea acelui sărut, o bruscă roşeaţă îi cuprinse obrajii.

Tot cotrobăind prin colţuri, Georges-Albert descoperise un codru de pâine neagră şi o butelcuţă de rachiu. Le oferi prietenei sale. Baptistine muşcă cu poftă din pâine şi ducând butelcuţă la gură, trase o duşcă zdravănă. Trebuie spus că buna Elisa nu o obişnuise să bea tărie şi încă cu noaptea în cap. În venele fetei se răspândi pe dată o plăcută fierbinţeală şi o cuprinse o minunată senzaţie de moleşeală. Georges-Albert supse la rândul lui cu lăcomie din butelcă. Baptistine i-o luă autoritar şi bău alte câteva înghiţituri sub privirea înţelegătoare a maimuţoiului, care dădu peste cap ultimele picături chicotind satisfăcut. Cuprinsă de o nestăvilită veselie, Baptistine pufnea şi ea pe înfundate.

— Gata, îi dăm drumul! şopti Floris repezindu-se la forja părăsită a potcovarului.

Adrien şi Li Kang începuseră să dezlege în mare grabă caii. Baptistine căscă ochii mari. Nu izbutea să desluşească motivul acelei agitaţii. I se părea că Floris pluteşte într-un nor de ceaţă. Ba chiar îl vedea dublu. Era într-adevăr straniu. Cei doi Floris apucau tăciuni aprinşi şi îi împrăştiau în paie. Începea să miroase a pârlit. Limbi jucăuşe de foc se prelingeau pe podea. Georges-Albert şi Baptistine râdeau care mai de care.

— Iute, încalecă, Baptistine! porunci Floris.

Trecuse prin faţa fetei fără să aibă vreme să

privească spre ea. Fumul se îngroşa. Pe Baptistine o înţepau şi o usturau ochii. Caii se foiau şi nechezau înspăimântaţi. Baptistine încercă să se ridice în picioare. Se agăţă sughiţând de coada falnicului cal negru. Acesta nu păru să aprecieze familiaritatea şi o izbi cu copita, rostogolind-o până în mijlocul grajdului. Caii dezlegaţi se îmbulzeau spre ieşire. Flăcările dansau de-acum pe lianele plafonului. Incapabilă să reacţioneze, Baptistine isca să fie strivită de caii înnebuniţi de spaimă. Din fericire, Georges-Albert, mai deprins cu alcoolul decât tânăra lui prietenă, se cocoţă pe grumazul calului negru şi şuieră scurt chemându-l în ajutor pe Floris. Acesta o apucă de mijloc pe tânăra fată şi o aburcă în şa.

— Sărută-mă, Floris! suspină Baptistine îmbrăţişându-l.

— Dumnezeule, Georges-Albert, ce i-ai făcut? E biată criţă! exclamă Floris.

Baptistine îi zâmbea în al nouălea cer.

Floris sări în şa în spatele ei şi o cuprinse în braţe ca să o ţină dreaptă pe cal, ceea ce Baptistine nu putea face de una singură. Simţindu-se cu musca pe căciulă, Georges-Albert se dădu peste cap şi se agăţă de coburi.

— Oh! nu, aşa nu mă poţi săruta, gemu Baptistine întorcând capul spre Floris.

— Nu te teme căprioara mea, îmi voi lua revanşa într-un moment ceva mai prielnic! răspunse tânărul dezlegând calul.

Baptistine izbucni în râs. Răsuflarea lui Floris o gâdila în ceafă. Feodor, Li Kang şi Adrien îşi isprăviseră misiunea. Adrien se azvârli la întâmplare în spinarea

unui armăsar înşeuat şi îşi croi drum spre fratele său, izbind cu cizmele în stânga şi în dreapta.

— Să mai aşteptăm puţin! strigă Floris, în ciuda riscului la care se expuneau în mijlocul hergheliei tot mai agitate.

Flăcările se înălţau acum până la grinzile acoperişului. Feodor se strecură cu greu până la uşa dublă. Puse mâna pe clanţă. Li Kang le întinse celorlalţi câte un şomoiog de paie.

— *Goddam! Fire in the stables! Fire in the stables!*[43] urlară de afară câteva „vestoane roşii” repezindu-se înspre capela de unde se înălţa un fum negricios..

— Acum e momentul! strigă Floris. Hai, Feodor! răcni Adrien.

— Pe sabia Sfântului Gheorghe! tună cazacul în vreme ce deschidea ambele uşi şi se trăgea în lături ca să nu fie călcat în picioare de caii întărâtaţi care dădeau buzna spre aerul curat de afară. Sentinelele engleze îşi părăsiră posturile, încercând să stăvilească iureşul hergheliei, în vreme ce alţii aduceau în goană găleţi cu apă. Floris şi Adrien se aplecară ca să îşi aprindă şomoioagele de paie. Chinezul şi cazacul îi imitară. Baptistine izbucni în râs.

— Oh, Floris, dă-mi să beau, mi-e sete!

— Taci şi ţine-te bine! o sfătui Floris îmboldindu-şi calul să intre în mijlocul hergheliei care necheza asurzitor.

Era şi timpul. Dala funerară începea să se mişte.

— *It’s thern! It’s them!*[44] zbieră colonelul Bumberton iţindu-şi aiurit din cavou chipul şi mustaţa zbârlită.

---

[43] Fir-ar să fie, foc la grajduri! Foc la grajduri!

[44] Ei sunt! Ei sunt!

Vacarmul cailor şi al incendiului îi acoperea însă vocea. Cei patru prieteni ţâşniră afară din grajd purtaţi de vălmăşagul cailor în galop.

— *Help! Help!*[45] strigau de zor Floris şi Adrien dându-se drept soldaţi englezi pe care incendiul i-ar fi prins înăuntru.

Urmaţi de Feodor şi Li Kang se îndreptau glonţ spre magazie fără ca cineva să se gândească să oprească, herghelia în mijlocul căreia galopau. Baptistine se simţea minunat. Agăţată de coama calului, i se părea că zboară. Îl bănui, mai mult decât îl văzu, pe Floris că azvârle tăciuni în interiorul şurei. Două şomoioage de paie aprinse picară drept pe capacul unor butoaie de lemn. Feodor, Li Kang şi Adrien, care călăreau în rând cu ei, se descotorosiră în acelaşi fel de tăciunii lor, care incendiară instantaneu paiele din şură. Baptistine simţi cum Floris, cu mâinile de-acum libere, o strângea la piept. Numai că, în loc să o trezească, aerul răcoros al dimineţii o ameţise încă mai dihai. Întoarse capul şi începu să râdă cu sughiţuri. Agăţat de coburi, Georges-Albert avea o mutriţă irezistibilă. Baptistine vedea ca prin ceaţă soldaţi englezi alergând bezmetic care încotro, cu urlete pe care nu le desluşea. Era nespus de caraghios să-i priveşti cum se aruncă pe burtă la pământ.

— *Fire in the barn! The gun powder’s going to blow up!*[46]

— *Run! Let’s get out of here!*[47]

Purtată în galop nebun, Baptistine era mai fericită ca

[45] Ajutor! Ajutor!

[46] Arde şura! Praful de puşcă o să explodeze!

[47] Fugiţi! Să ne depărtăm de aici!

oricând. Îmboldindu-şi întruna calul, Floris trecea ca o furtună printre corturi, rupându-le sforile, doborând sentinele şi ofiţeri care alergau la arme. În urma lui răsunau răzleţ focuri de muschetă. Alertat de tot acel vacarm, Ducele de Cumberland se precipită afară din cortul său.

— Hei! Hei! Salut Willy! strigă Baptistine în culmea entuziasmului.

Furios, Floris îi astupă gura cu palma. Prinţul făcu ochii mari. Soldăţelul acela englez atât de bizar echipat îi amintea stăruitor de cineva anume.

— *After them! After them!*[48] urlă ducele venindu-şi în fire.

Câteva „vestoane roşii” încercară să le taie calea. Dând pinteni calului, Floris, îi obligă să sară peste o căruţă.

— *They are jour of them! They are geting away! The girl! The girl!*[49] vocifera Cumberland undeva departe, în urma lor, când deodată bubui o năprasnică explozie de parcă cinci sute de tunuri ar fi tras laolaltă. Suflul neomenesc al ciclonului mătură pur şi simplu corturile cu ocupanţi cu tot. Baptistinei i se păru că pământul se despică în două, ca un crater de vulcan. O lucire orbitoare împurpura cerul. Baptistine se simţi smulsă din şa, în vreme ce o ploaie de flăcări se abătea în jurul ei. Pulberăria englezilor sărise în aer.

* * *

Clopotele băteau asurzitor. Baptistine ar mai fi vrut să doarmă, dar cu tot acel vacarm nu era chip. Îşi

[48] După ei! După ei!

[49] Sunt patru! Ne scapă! Fata! Fata!

mişcă întâi degetul mic, apoi se întinse cât era de lungă, cum îi era obiceiul dimineaţa la trezire. În sfârşit, într-un târziu, se hotărî să deschidă ochii. Razele soarelui aflat de-acum sus pe cer o orbiră.

„Ce zi frumoasă!” îşi spuse ea.

Era bine, era cald. Lungită în iarba fragedă şi mătăsoasă de mai, Baptistine, se ridică într-un cot, dar se prăbuşi la loc, sfâşiată. Capul i se învârtea şi o durea îngrozitor. Câteva sughiţuri o uşurară, apoi simţi că cineva o apucă de mână.

— Un!... Georges-Albert... unde... unde... sunt ceilalţi? murmură ea.

Maimuţica făcu semn că habar n-avea şi o îndemnă să privească spectacolul fioros care li se înfăţişa dinaintea ochilor. Tânăra fată se trezi ca prin farmec din aburii beţiei. Îşi aminti de cumplita explozie şi îşi înăbuşi ţipătul de groază. La câţiva metri de ei nu se auzeau decât gemete, nu se vedeau decât trupuri mutilate, sfârtecate de şoc, agăţate prin copaci ca nişte păpuşi dezarticulate, cai în agonie nechezând sfâşietor, cu burţile spintecate.

— *My God? My God!*[50] se ruga un „veston roşu” lungit nu departe de Baptistine.

Puţin câte puţin, fumul şi praful începeau să se împrăştie. Deja se organiza salvarea răniţilor. Baptistinei i se păru că recunoaşte în zare silueta lui Cumberland, împărţind ordine.

„Repede... repede... să fugim până nu apucă să ne recunoască!” părea să spună cu gesturi elocvente Georges-Albert.

[50] Dumnezeule? Dumnezeule!

Baptistine se ridică cu greu în picioare. O durea întreg trupul. Georges-Albert îi întinse o căciulă miţoasă culeasă de lângă un cadavru. Baptistine îşi îndesă sub ea pletele lungi care o dădeau de gol. Câţiva soldaţi englezi, năuciţi de violenţa şocului, se ridicau la rândul lor de jos. Clătinându-se ca beţi, nici n-o văzură pe tânăra fată. Aceasta îi căuta cu privirea pe Floris şi pe Adrien. Un „veston roşu” lat în umeri, cu vesta sfâşiată şi cu spinarea sângerândă, părea să semene din spate cu Feodor. Baptistine îi şopti abia auzit numele. Englezul cât un munte se întoarse spre ea. Avea doi ochi albaştri rotunzi şi absenţi. Văzut din faţă nu mai semăna nici pe departe cu cazacul. De undeva din apropiere răsunau goarnele şi răpăiau tobele. Întăririle olandeze veneau în ajutorul aliaţilor lor. Era momentul ca eroii noştri să se eclipseze discret.

Baptistine îl luă de lăbuţă pe Georges-Albert şi alergă pe cât de iute îi îngăduiau cizmele cu mult prea mari, spre pădurea vecină. Odată trecuţi de liziera ei, nu-i mai putea vedea şi deci prinde, nimeni. Alergau în zig-zag printre copaci, izbindu-se de crengi şi înaintând orbeşte, fără a şti încotro se îndreptau. După câteva minute, Baptistine, se prăbuşi epuizată îndărătul unui tufiş. Georges-Albert îşi duse un deget la buze. Vuietul canonadei reîncepuse. De undeva din apropiere se auzi un tropot de cai. Baptistine şi Georges-Albert se pitiră printre crengile stufoase. Un escadron englez trecu în galop la un pas de ei.

— *Goddam! Damned Frenchmen!* bombăneau „vestoanele roşii”.

1

Baptistine îi aşteptă să se depărteze şi tocmai se pregătea să se ridice din ascunzătoare când Georges-Albert o trase de mânecă. Pe urmele cavaleriştilor venea o companie de infanterişti cu baionetele pregătite pentru atac. Baptistine tocmai se întreba dacă toţi aceşti soldaţi erau trimişi în căutarea ei, când strigătele, focurilor de armă şi vaierele izbucnite la doar câţiva metri de ea îi dădură de înţeles că erau detaşamente de rezervă, aruncate în luptă împotriva bateriilor franceze.

— Oh! Georges-Albert, asta înseamnă că ne aflăm în pădurea Barry! Sărmanii de ei! şopti Baptistine ascultând împuşcăturile.

„Cei doi prieteni o luară din nou la fugă lăsându-se mânaţi de instinct. Baptistine nu ştia dacă era preferabil să se îndepărteze ori să se apropie de artileria franceză. Ghiulelele sfârtecau copacii în mii de bucăţele, brăzdau pământul şi îi împroşcau cu ţărână.

„Acum să vedem pe unde scoatem cămaşa!” gândi Georges-Albert.

Se aflau prinşi între două focuri. Dacă, făceau cale întoarsă, se pomeneau din nou în tabăra englezilor; dacă mergeau înainte, riscau să fie măcelăriţi de artileria francezilor. Şi aşa gloanţele rătăcite le şuierau pe lângă urechi. Proiectilele se rostogoleau la picioarele Baptistinei într-o jerbă de flăcări portocalii. Deodată răsunară strigăte urmate de semnale de trompetă.

Baptistine şi Georges-Albert nu înţelegeau despre ce anume putea fi vorba. Neîncrezători, se ascunseră din

nou pe burtă, lângă un lăstăriş. Bateria francezilor, abil camuflată în pădure de către Maurice de Saxa, îi făcuse harcea-parcea pe englezi care sunau precipitat retragerea. Grupuri de răniţi făceau cale întoarsă, susţinându-se unii pe alţii. Instinctul de conservare se manifesta mai presus de voinţa Baptistinei, făcând-o să tremure ca varga. Un englez cu burta spintecată de gloanţe se prăbuşi horcăind, la trei paşi de tânăra fată. Aceasta voi să-i sară în ajutor. Inutil. Soldatul murise.

— Vai! Georges-Albert... ce groaznic este războiul! murmură Baptistine cu ochii în lacrimi.

Maimuţica o mângâie afectuos pe cap. Apoi îi făcu semn că fugarii plecaseră. Trebuia să profite de ocazie.

Îşi reîncepură fuga nebunească. Acum pădurea părea pustie. Baptistine nu ştia dacă să se bucure ori dimpotrivă, să se sperie. Oricum, nu se mai zărea nici un picior de englez. Tânăra fată respiră uşurată. Îi era cald şi îşi suflecă mânecile cămăşii zdrenţuite. În faţa lor se deschidea o poiană imensă, plină cu margarete şi maci. O privighetoare îşi exersa de zor trilurile. La cinci sute de metri se zăreau acoperişurile unui sat. Totul respira un aer de linişte şi pace de parcă războiul ar fi fost la mii de leghe depărtare. Fermecată de tihna paradisiacă a locului, Baptistine se plecă să culeagă câteva flori. În schimb, Georges-Albert îşi rotea suspicios ochişorii. Acea bruscă acalmie nu-i mirosea a bine. Presărat cu câţiva copaci răzleţi, un vârf de deal te împiedica să vezi ce anume se afla la est de poiană, în vreme ce la vreo sută de metri spre vest priveliştea era astupată de o costişă înaltă de vreo treizeci de picioare. Nu departe de ei privirea ageră a lui Georges-Albert descoperi între crengile unui arbore uriaş un

adăpost pentru vânători. Cocoţat la douăzeci de picioare deasupra solului, părea neocupat. Georges-Albert o târî cu de-a sila pe Baptistine într-acolo. În aceeaşi clipă, în imediata lor apropiere, răsună sinistru un răpăit de tobă. Cei doi prieteni apucară să traverseze în goană poiana, când de după deal se iviră, în pas cadenţat, un detaşament de „vestoane roşii”. Georges-Albert îşi şterse fruntea cu dosul lăbuţei. Baptistine se caţără cât ai clipi în copac. Din fericire, inele groase de fier, implântate din loc în loc în treptele săpate în scoarţa trunchiului, facilitau escaladarea. Împins de la spate de groaza care face minuni, Georges-Albert sui şi el. Se strecurară gâfâind în refugiu şi închiseră precipitat uşa care de-abia se ţinea în balamale. Menită să adăpostească trei până la patru pădurari, coliba era destul de încăpătoare. Două scânduri puteau sluji drept masă ori drept pat, Destinată pândei vânătorilor, o ferestruică de un lat de palmă era tăiată într-unul din pereţi. Georges-Albert şi Baptistine se apropiaseră, cu precauţie de ea. Perspectiva era grozavă. Deşi nesigur, pentru ei adăpostul însemna totuşi o binecuvântare.

— Cred că ne aflăm foarte aproape de Fontenoy! murmură Baptistine.

Georges-Albert încuviinţă din cap şi îi făcu semn să tacă. Vestoanele roşii înaintaseră cam până pe la jumătatea poienei. Deodată se opriră. Din râpa de dincolo de costişă, gărzile franceze, înşirate pe patru rânduri, ţâşniră şi le tăiară calea. Cele două armate se imobilizară faţă-n faţă. Baptistine îşi înfipse unghiile în palmă. Câte o mie de oameni din fiecare tabără se pândeau cu inima bătând nebuneşte.

— Cinstit-cinstit, Georges-Albert, ce au de gând să facă? şopti Baptistine mijindu-şi ochii.

Un ofiţer pe care îl întrezărise în anturajul ducelui de Cumberland se detaşă din masa soldaţilor englezi.

— Oh! este mylord Charles Hai! Willy îi spunea Charlie! Numai de nu ne-o fi văzut urcând aici! gemu Baptistine.

Fireturile englezului scânteiau magnific în soare. Militarul habar nu avea de Baptistine. Cu bărbia împinsă trufaş înainte, schiţă câţiva paşi.

„Charlie ăsta este «*crazy*»[51] de-a binelea! «*French-ii*»[52] or să-l împuşte!” îşi spuse Georges-Albert care în doar două zile prinsese din zbor câte ceva din limba lui Shakespeare.

Baptistine îl strânse febril de lăbuţă.

— Domnilor din garda franceză vă revine onoarea de a deschide focul! strigă cu voce puternică mylord Charles Hai, într-o franceză impecabilă, salutând ca la paradă.

Baptistine îşi înfundă pumnul în gură. Emoţionată ca la teatru, îi venea să plângă. Întoarse capul spre stânga. Comandantul francez înaintă la rândul lui. Baptistine îi admiră calmul cu care îşi scotea tricornul ca să întoarcă englezului salutul, cu tot atâta politeţe cu câtă îi fusese adresat.

„Ia te uită! Ia te uită! îl cunosc pe individ, este contele d’Anterroches, mă răsfăţa deseori cu dulciuri, odinioară, la Versailles!” chicoti Georges-Albert.

— Oh! Taci din gură! Vai ce fericită sunt, iată, iată în sfârşit... frumosul război! şopti Baptistine pleznindu-l în

[51] Nebun.

[52] Francezii.

glumă peste gură.

— Domnilor englezi, noi nu tragem niciodată primii! Trageţi voi înşivă! strigă mândru domnul d’Anterroches, care primise ordine precise din partea Mareşalului de Saxa.

Baptistine ar fi vrut să poată aplauda. Ofiţerul francez îşi repuse tricornul pe cap şi se realinie cu regimentul său. Mylord Charles Hai dădu un ordin scurt. Englezii ridicară armele la ochi. În colivia lor, Georges-Albert şi Baptistine se aruncară instinctiv pe burtă. Vestoanele roşii traseră pe rând patru salve zdravene, apoi izbucniră în urale victorioase.

Năucită de întorsătura evenimentelor, Baptistine privi din nou prin ferestuică şi scoase un ţipăt îngrozitor. Dacă începutul fusese nespus de frumos, urmarea se dovedea cumplită. Peste şase sute de soldaţi francezi zăceau în poiană, care morţi, care grav răniţi, horcăind în iarba grasă. Puţinii supravieţuitori se retrăgeau în dezordine din calea englezilor, lăsând baltă disciplina şi simţul onoarei.

— Ce oroare! Ce oroare! hohotea Baptistine.

„Ehei, mititico, ţi-ai cam stricat părerea despre frumosul tău război!” oftă Georges-Albert lăsând-o să îşi pună capul pe umărul lui şi mângâind-o părinteşte.

Siguri de victorie, englezii se regrupau cu repeziciune, trimiţându-şi toate rezervele înainte. Întrucât dispuneau de puţină muniţie, aveau ordin să profite de breşa creată şi de deruta adversarului ca să străpungă cât mai repede liniile franceze. Din ascunzătoarea lor, Georges-Albert şi Baptistine vedeau cu disperare cum coloana engleză se îngroşa întruna, respingea cavaleria franceză, spulbera infanteria şi

înainta ca un berbece uriaş, dând impresia unei puteri irezistibile, pe care nimic n-o mai putea stăvili.

Capitolul XXI

— Adevărat că bătălia este pierdută, domnule mareşal? întrebă politicos regele care asista la desfăşurarea cvazicatastrofală a operaţiunilor.

— Pierdută? cine este ticălosul care a cutezat să spună aşa ceva Majestăţii Voastre? urlă Maurice de Saxa sosind la locul numit „Justice d'Antoing" în şareta lui de os trasă de un cal.

— Ministerul nostru de război ne-a comunicat că foarte curând va suna retragerea! spuse Prea-Iubitul uitându-se ironic spre contele d'Argenson[53].

— Gărzile franceze au avut ordin să nu tragă anume ca să îi lase pe englezi să înainteze! De-abia de-acum înainte vor ieşi la atac trupele noastre ascunse în tranşee! replică Maurice de Saxa.

Ofiţerii Statului Major se priviră consternaţi. Unde se mai pomenise asemenea tactică? Nu mai încăpea nici o îndoială! mareşalul îşi pierduse capul şi, o dată cu el, bătălia. Cam aşa gândeau şi la Fortune şi căpitanul de Gastagnac care aveau onoarea să urmărească operaţiunile de pe acelaşi deal unde se afla şi regele.

„Unde o fi Baptistine?... unde o fi Baptistine?" se frământa Ernaudan, ros de îngrijorare.

Şi totuşi, cu numai câteva clipe în urmă, după miraculoasa explozie a pulberăriei, toată lumea

[53] Contele de Argenson: ministru de război. Marchizul de Argenson: ministrul afacerilor externe.

crezuse că partida este deja câştigată.

„Să fi fost oare isprava coţcarilor noştri?” se întreba regele scuturându-şi de praf tunica şi tricornul Tirul artileriei engleze se apropia ameninţător. Ghiulelele inamice se rostogoleau până sub copitele calului lui Ludovic al XV-lea.

— Majestatea Voastră ar trebui să se adăpostească! îl sfătui acru ministrul de război.

Era ceasul unul al după-amiezii. Soarele dogorea la răspântia cerului.

— Să sunăm retragerea, Sire, insistă contele D’Argenson, altminteri Majestatea Voastră riscă să fie prinsă în capcană!

— Ia mai tacă-ţi gura! bombăni Maurice de Saxa pornind înapoi spre câmpul de luptă. Nu vă fie teamă, Sire, şi nu daţi ascultare acestei cobe!

— Vă urez mult noroc, domnule conte! răspunse regele...

Maurice de Saxa zâmbi. Ludovic al XV-lea i se adresase cu titlul de conte. Era semn bun.

— Haideţi, bravii mei soldaţi, să dăm încă o lovitură măiastră! strigă mareşalul.

— Ura pentru marele Maurice! Ura! Trăiască regele! răspunseră oamenii într-un glas.

Mânat de o inspiraţie subită, Ernaudan de Gastagnac descălecă şi se apropie de rege.

— Rog pe Majestatea Voastră să îmi îngăduie să particip la ofensivă! spuse tânărul cavaler salutând ceremonios cu tricornul său.

În orice altă împrejurare, demersul gasconului ar fi părut dintre cele mai vulgare. Să îndrăzneşti să adresezi din proprie iniţiativă cuvântul Majestăţii Sale

fără să fi fost întrebat era culmea necuviinţei. Dar în vânzoleala de la „Justice d’Antoing” eticheta nu mai conta.

Regele îl privi şi zâmbi plăcut impresionat de curajul lui.

— Du-te, căpitane, du-te să îţi meriţi pentru a doua oară galoanele! rosti Ludovic cu glas tare.

Ernaudan de Gastagnac salută din nou şi se întoarse pe călcâie gata să plece, când, deodată, regele îl ţinu în loc prinzându-l de mânecă.

— Nu te arunca în luptă... Mai bine cat-o pe domnişoara de Villeneuve... şopti Ludovic după ce se asigură că nu îl aude nimeni altcineva.

Ernaudan de Gastagnac încuviinţă din cap. Porunca regală se potrivea de minune cu propriile sale intenţii. Tânărul căpitan sări în şa şi se depărtă în galop, urmat îndeaproape de La Fortune care bodogănea de zor, socotind cu deplin temei că războiul era infinit mai agreabil privit de departe, de pe colina regală.

— Înnnnnaaaainte! trecea din gură în gură îndemnul ofiţerilor.

Trupele odihnite, camuflate de Maurice de Saxa la Barry şi Antoing, porneau la atac.

Greoaia „coloană” engleză nu se aştepta la acea surprinzătoare revenire. Prinsă între două focuri, ca într-o menghină ucigătoare, nu mai avea scăpare. „Cleştele de crab” al armatei franceze se închidea asupra inamicului.

„Oh! Inimioară... Inimioară... unde-mi eşti?” murmură regele, palid şi crispat, în vreme ce contempla măcelul prin ochean.

— *The frenchmen are counterattacking!*[54]

— *We're running out of ammunition!*[55]

— *They have us encircled!*[56]

— *It's a trap!*[57] urlau „vestoanele roşii".

Deşi Baptistine şi Georges-Albert nu pricepeau strigătele englezilor, intuiau totuşi că ceva nu era în ordine în tabăra inamicului a cărui „coloană" se disloca în mare viteză.

Baptistine se agăţă de o bârnă. Ascunzişul se clătina ca la cutremur.

— Şe caută işi iănglăzul ăsta împuţit? mormăi de afară un glas dogit.

— O hi tot un chiulangiu ca noi! replică o altă voce la fel de necioplită.

Baptistine privi îngrozită spre uşă. Doi dezertori francezi, cărora nici prin cap „nu le trecea să îşi rişte pielea în îmbulzeala din poiană, deschiseră uşa şi, dând cu ochii de Baptistine, se aruncară asupra ei. Tânăra fată încercă să îi izbească cu picioarele dar flăcăii o ţineau cu putere. Unul dintre ei o strânse de beregată ca să îi înăbuşe ţipetele, pe când celălalt o lega fedeleş cu o sfoară. Curajos, Georges-Albert sări în apărarea prietenei sale.

— Macac nenorocit! se strâmbă unul din indivizi, creţ ca o oaie şi scuturându-şi mâna însângerată de dinţii ascuţiţi ai maimuţoiului, se repezi să îl strângă de gât. Georges-Albert o tuli, însă prin ferestruica ascunzişului şi se ascunse printre crengi.

— Dar... în... ce... ta... ţi... s... înt... fran... ca... voi...

[54] Francezii cotraatacă!

[55] Nu mai avem muniţie!

[56] Suntem încercuiţi!

[57] Este o capcană!

se căzni să bâiguie Baptistine.

— Dacă-i tăiem limba poati să potoleşte! mârâi Creţul.

— Mai ghine-i luăm gâtul! replică celălalt, spre groaza Baptistinei.

Creţul îi înfundă o cârpă murdară în gură.

— Bă! uite-n'coa la nen'tu! Îl luam cu noi şi după şe s'o gătat bâlciul zişem că l-am făcut prizonier! spuse el.

Avea obrazul plin de cicatrici şi după toate-toate, trăsnea şi a usturoi.

— D'apăi nu-i rău, cum zişi! Om căpăta chiar şi o medalie. Acu' să-l văz pă brigadier, de'o mai ave curaj să spuie c'om dezertat! aprobă celălalt.

— Da, bă, numa că dac' roşii s'ntorc ş'atăcă iară, cum ajungem acas'? se întrebă cel care mirosea a usturoi, după toate aparenţele, „creierul" echipei.

— Deh! aşa-i! Măi să hie, să-l tăiem! propuse celălalt scoţând la iveală ditamai cuţitul.

Încă o clipă şi avea să îi talie gâtul. Disperată, Baptistine începu să se zbată. Tot contorsionându-se, îi căzură din buzunare câteva monezi. Creţul se repezi ca un uliu şi le culese de pe jos.

— Io-te! Is bogaţi englezii ăştia! Las' că'te fac eu să stucheşti tăt, nicule. Ia-n să videm se mai ascunzi tu! mârâi „creierul" cu gândul la averea pe care ar putea-o descoperi la prizonierul său.

Pe jumătate sufocată de căluş, Baptistine simţi cu scârbă cum degetele soldatului scotocesc prin buzunarele vestei şi pantalonilor ei. Bărbatul o pipăia şi o întorcea pe toate părţile. Într-un târziu îşi băgă mâna între picioarele ei şi şi-o trase îndărăt ca fript.

— Ei, şe-i? ai găsit şeva? îl întrebă ciracul lui.

— Bă... ţţ... Englezii ăştia... n-au... te pomeni că le-o taie? Aracan de ei! se bâlbâi Creţul privindu-şi năucit tovarăşul.

— Se tot îndruji acolo? Te-ai prostit? întrebă celălalt apropiindu-se.

— Dai... ţi... mi... dru... mul... s... înt... fem... se căznea Baptistine să articuleze.

— Şe zişe mucosul?

— Miorlăie cum c-ar fi muiăre!

Celălalt o pipăi şi el pe Baptistine între picioare. Baptistine se cutremură. Mai isteţ decât Creţul, al doilea dezertor sfâşie cămaşa şi vesta fetei.

— Ei, drăşie, îi chiar fomeie! murmură Creţul admirându-i sânii tineri şi elastici.

Baptistine respiră uşurată. Compatrioţii ei aveau să îi dea drumul. Avea să le explice totul şi...

Deodată, Baptistine observă că cei doi se privesc cu înţeles. O întinseră pe spate, pe una din scânduri.

— Dacă-i pradă de război, apăi şe mai stăm? Care înşepe? întrebă Creţul.

Baptistine se nelinişti, presimţind o nouă primejdie. Ce voia să însemne asta? De ce nu o dezlegau? Ruşinată de goliciunea ei, încercă să se ridice de jos şi să se întoarcă cu spatele la cei doi dezertori. Aceştia o priveau obraznic râzând hulpav în timp ce sub ei, în poiană, vacarmul tunurilor şi vuietul infernal al galopadelor se înteţeau.

— S-o jucăm la zaruri! propuse împăciuitor Creţul şi, ridicându-se de jos, scoase la rândul lui cuţitul.

Îngrozită de moarte, Baptistine se zbătea cu disperare pe scândură.

— O să-ţi vie şi ţie rândul mintenaş. Cât ai zâşe peşte am şi isprăvit, îl consolă Creţul pe tovarăşul său.

Apropiindu-se de Baptistine îi tăie dintr-o singură mişcare sfoara de la glezne. Fata încercă să îl izbească cu picioarele. Cei doi mizerabili îi imobilizară câte un genunchi. Cu altă lovitură de cuţit, Creţul îi smulse nasturii de la pantaloni şi sfâşie cu brutalitate stofa acestora. Baptistine rămase într-o cămăşuţă subţire care mai mult dezgolea decât acoperea superba ei feminitate. Dezertorii gâfâiau.

— Haide, frumoaso, o ţârică de viol prinde ghine oricărei fete! mormăi Creţul aruncându-se peste ea.

— Viol? Ce-o fi însemnând asta? se întrebă Baptistine împotrivindu-se din răsputeri derbedeului care o izbi cu ţeasta de scândură.

Ameţită de lovitură, câteva clipe avu senzaţia că se află pe vapor. Totul i se învârtea pe dinaintea ochilor.

— Iertare!

— Nu făşeam nişi un rău!

— Vroiam să pitreşem şi noi o ţără! răcneau ticăloşii.

Doi pumni de fier îi strângeau de beregată ciocnindu-i cap în cap.

Eliberată din greţoasa îmbrăţişare a dezertorului, Baptistine gemu încetişor.

— Laşilor! Animalelor! tună o voce prea bine cunoscută.

Drept răspuns se auziră două urlete prelungi. Baptistine deschise ochii. Cu câteva lovituri de cizmă aplicate, într-un loc delicat, Ernaudan de Gastagnac şi La Fortune îi azvârliră în gol pe cei doi dezertori.

Baptistine se ridică anevoie. Îi tremurau picioarele. Observă că Georges-Albert îi rupsese căluşul.

Maimuţoiul zâmbea cu îngâmfare şi îşi lovea pieptuţul cu pumnişorii, ca să îi dea de înţeles că îi salvase o dată mai mult viaţa.

— Oh! dragul meu Georges-Albert, ce m-aş face fără tine? şopti Baptistine mângâindu-şi prietenul.

„Nu ştiu, zău!” gândi Georges-Albert în sinea lui.

Baptistine se apropie de Ernaudan. Acesta întoarse pudic capul, zăpăcit de strălucirea sidefie a pielii acoperite sumar de cămăşuţa în zdrenţe.

— Oh! Doamne, ce grozăvie! şopti Baptistine privind prin ferestruică.

Înduioşat, Ernaudan o cuprinse pe după umeri şi îi culcă frumosul căpşor blond pe umărul său. Nu ştia dacă acel geamăt se referea la cei doi mizerabili care zăceau cu ţeasta sfărâmată la douăzeci de picioare sub ei, sau la cadavrele soldaţilor francezi şi englezi amestecate de-a valma în poiana înflorită ca într-un macabru bal.

Fugărite de cavaleria franceză, „vestoanele roşii” băteau în retragere.

— Ce fioros este războiul, Ernaudan! hohoti Baptistine copleşită de un plâns nestăvilit.

Umărul tânărului căpitan oferea un reazem agreabil. Baptistine îşi spuse că n-avea de ce să se ruşineze de reacţia ei. Ernaudan începea să se obişnuiască să o vadă dând apă la şoareci.

— Oooh! cât sunt de nefericită... m-am... m-am... săt... turat... de toate astea... de războaiele lor... de luptele lor... de toate poveştile lor... vreau... a... a... acasă! hohotea Baptistine, la un pas de criza de nervi.

—Mămicule... scumpa mea... nu ai de ce să te mai temi... am sosit la timp... înainte... înainte ca aceşti

indivizi să apuce să îşi împlinească fărădelegea... murmură Ernaudan legănând-o ca pe un copil.

— Auzi colo, scârboşenie! Să facă asemenea murdării unei domnişoare atât de drăguţe ca dumneavoastră! Ştii ce, căpitane, eu unul le-aş fi tăiat chestiile şi i-aş fi obligat să şi le mănânce! spuse La Fortune trăgând cu coada ochiului spre Baptistine.

— Părerile tale nu interesează pe nimeni! îl repezi enervat Ernaudan. Mai bine du-te afară şi stai de veghe!

— Afară? Doar n-oi fi maimuţă, căpitane, să stau cocoţat pe crengi! se indignă La Fortune.

„Mare dobitoc, cavaleristul ăsta! Auzi la el! N-are pic de tact!” îşi spuse Georges-Albert, deschizând uşa şubredă a refugiului. Amândoi se instalară de bine de rău pe câte o treaptă săpată într-o creangă uriaşă. N-aveau nici un chef să coboare şi să participe la vânătoarea de englezi. La Fortune îşi scoase pipa din buzunar şi începu să mursice scuipând din când în când o zeamă negricioasă. Georges-Albert îşi ridică ochii spre cer.

„Câtă vulgaritate!” se indignă pe bună dreptate delicatul animal.

— Vai! Ern... Ern... audan, oare ce vroiau de la mine acei soldaţi? continua să hohotească Baptistine, pisicindu-se la pieptul tânărului căpitan.

Din ce în ce mai congestionat la faţă şi mai încurcat, acesta nu cuteza să se mişte. Baptistine habar nu avea cât de irezistibilă rămânea în orice împrejurare. Înainte de toate era femeie, o femeie înzestrată cu toate atrăgătoarele defecte şi ispititoarele farmece ale Evei. Ernaudan o privea cu inima bătând nebuneşte. Era atât

de seducătoare cu pletele-i lungi aurii revărsate în valuri pe umeri...

— Oh! scumpa mea, brutele acelea vroiau să... profite de tine... dar... hâm... mămicule... acum te simţi mai bine, da? bâigui Ernaudan, stăpânindu-se cu greu să nu ia locul dezertorilor francezi.

— Da... da... cred că da... răspunse Baptistine ştergându-şi nasul de tunica devotatului ei cavaler.

— Bine, atunci... încearcă să te îmbraci, scumpa mea! şopti Ernaudan, aplecându-se să ridice de pe podea fâşiile împrăştiate ale veşmintelor ei.

Stacojiu la faţă, îi întinse fără să o privească resturile din ceea ce cândva constituise un pantalon de soldat englez. Tânăra fată dârdâia. Îi clănţăneau dinţii, îi era foame, frig şi somn. Spaima cumplită prin care trecuse lăsase urme.

Îşi trase repede pe ea zdrenţele, încercând de bine de rău să şi le încheie. Vesta nu mai avea nasturi. Baptistine privi cu tristeţe găurile rămase în locui lor şi se resemnă să îşi petreacă unul peste altul reverele.

— Ce încântătoare eşti în ţinuta asta de soldăţel englez... ar trebui să-mi povesteşti şi mie cum ai intrat în armată! se strădui să zâmbească Ernaudan.

— *Retreat! Retreat!*[58] răcneau în poiană vestoanele roşii.

Baptistine se repezi din nou la ferestruică. Cuprinşi de panică, ultimii englezi o zbugheau din faţa unui inamic zdrobitor şi sigur de victorie.

— Am câştigat bătălia, Ernaudan! se bucură Baptistine întorcându-se spre prietenul ei.

— Da, aproape, mămicule... răspunse tânărul

[58] Retragerea!

cavalerist.

Era evident că puţin îi pasă de ofensiva Mareşalului de Saxa!

— I-ai întâlnit cumva pe fratele meu Adrien... ori pe prietenii mei Feodor, Li Kang sau... pe... marchizul de Portejoye?... întrebă Baptistine rostind anevoie numele lui Floris.

— Nu... nu, Baptistine, n-am dat decât de Georges-Albert al tău. De altfel el m-a recunoscut pe mine. M-am pomenit că sare dintr-un copac drept pe umerii mei. Am înţeles pe dată că te afli în mare primejdie... Tot el m-a adus până aici... bâigui tânărul căpitan apropiindu-se de Baptistine şi luându-i mâinile într-ale lui.

Era atât de emoţionat şi de tulburat încât în clipa aceea ar fi fost în stare să ia bubuitul unui tun de 38 drept acordurile unui clavecin.

259

— Bravul meu Georges-Albert... suspină Baptistine zâmbind.

— Te iubesc, Baptistine... te iubesc ca un nebun... strigă pe neaşteptate Ernaudan cuprinzând-o în braţe... Fii a mea... fii toată a mea...

Baptistine simţi că se învârte coliba cu el. Îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Se găsea într-o situaţie mai mult decât absurdă. Afară tunurile îşi scuipau încă ghiulelele, ei se aflau pe o insuliţă spânzurată între cer şi pământul acoperit cu morţi şi cu răniţi care îşi dădeau duhul horcăind, iar Ernaudan îi vorbea de iubire! I se părea că într-o singură noapte îmbătrânise cu zece ani. Ernaudan se aplecă spre ea. Îi

sărută buzele. Erau dulci, moi, plăcute. Şi totuşi, cu inima strânsă, Baptistine îşi aminti de sărutul lui Floris, de acel sărut pătimaş, de acolo din clopotniţă, când pe buze îi rămăsese un gust sărat, ca al apei de mare.

„Nu te pot iubi, Ernaudan... nu pot... Floris este cel pe care îl iubesc... îl iubesc pe Floris! L-am iubit întotdeauna... întotdeauna... dintotdeauna!” gândi Baptistine descoperind cu înfiorare evidenţa acelui teribil adevăr.

Voi să se desprindă de Ernaudan spre a-i spune acel lucru când, deodată, uşa refugiului zbură în mii de ţăndări. Baptistine întoarse capul. Din prag o privea ţintă Floris. Obrazul îi era plin de sânge şi căutătura lui încruntată nu prevestea nimica bun. Baptistine se smulse din braţele tânărului căpitan şi alergă spre el. Privirea lui distantă, verde, enigmatică, o ţintui locului.

— Precum văd, nu e chip să te lase omul singură! o ironiză Floris, ştergându-şi de pe frunte sângele care îl orbea.

— Dar... eşti... iarăşi rănit... bâigui Baptistine, emoţionată că îl revede.

Sub privirea lui scânteietoare îşi pierduse cât ai clipi siguranţa de sine. Se întoarse să caute o bucată de pânză cu care să se acopere.

— Nu care cumva să te atingi de cămaşa ta, şi-aşa n-a mai rămas mare lucru din ea! şuieră veninos Floris. Va să zică, draga mea, tu te distrai cu... domnul cavalerist, iar noi te căutam peste tot prin pădure, ca proştii, făcându-ne oarecari griji pentru soarta ta. Ce-i drept uitasem că ai obiceiul să te destrăbălezi pe ici-colo cu unul sau cu altul... continua să o ia peste picior cu răutate tânărul gentilom.

Baptistine observă abia atunci că Floris îşi lepădase vestonul roşu englezesc şi purta din nou uniforma de ofiţer al Majestăţii Sale.

— Ei da! scumpa mea logodnică, lupta este aproape pe sfârşite şi mi-am reluat locul printre ai noştri, spuse Floris înţelegând privirea ei întrebătoare.

— Unde... unde sunt Adrien, Feodor şi Li Kang? se interesă Baptistine cu glăsciorul timid.

— Ia te uită, îţi aminteşti de existenţa lor... ei bine, sunt puţin înnegriţi de explozie, dar au rămas întregi, slavă lui Dumnezeu. Deocamdată îi fugăresc pe englezi şi totodată te caută pe tine. Tocmai mă despărţisem de ei când, spre ghinionul meu şi al vostru, l-am zărit pe Georges-Albert în acest copac. Am săvârşit grava indiscreţie de a urca şi a te deranja, prea iubita mea logodnică; nu ştiam că te găsesc într-o atât de galantă companie.

Baptistine simţea că se înăbuşe. Ar fi avut multe să-i spună, dar Floris o ţintuia locului cu ironia lui crudă.

— Vă înşelaţi, domnule de Portejoye, interveni într-un târziu Ernaudan, foarte stingherit de situaţia ambiguă în care se găsea. Domnişoara de Villeneuve fusese atacată de doi dezertori francezi când am avut fericirea să o eliberez din mâinile lor!

— Oh! felicitări, scumpa mea. Va să zică şi violată pe deasupra! Ia te uită, poate că de data asta ai să-mi vorbeşti despre Samson şi Dalila, sau poate despre Joseph şi despre Putiphar, cu obişnuita ta imaginaţie nici nu m-ar mira... o şfichiui Floris.

Georges-Albert şi La Fortune se iviră şi ei tiptil. Maimuţica sări pe umărul lui Floris.

„A luat-o zdravăn pe bilă!” mormăi Georges-Albert şi

scoţând o batistuţă din buzunar bandajă cu ea fruntea stăpânului său.

— Ascultă-mă, Floris, reproşurile tale sunt nedrepte! încercă să protesteze Baptistine.

Cu rea credinţă tipic feminină nu voia să priceapă motivul furiei lui. Doar pe tine Floris... pe tine te... iu... începu ea, dar glasul i se frânse.

Voise să îi strige întreaga ei iubire, dar lipsită de experienţă, nu îşi dăduse seama cât este de greu să fii sincer, mai ales cu fiinţa iubită şi mai ales de faţă cu străinii. Lăsă capul în pământ cu un aer vinovat. Oricum, Floris nu era dispus să asculte nimic. Tremura de mânie, abia stăpânindu-se să nu explodeze.

— Ajunge! Ei, bine, da, mă voi căsători cu tine, spre nenorocirea mea. Mă voi supune jurământului făcut şi îmi voi împlini datoria morală, dar măcar taci din gură, nu mai suport aerele tale ipocrite de infamă mironosiţă, mârâi Floris printre dinţi împingând-o brutal la o parte. Cât despre dumneata, domnule, te-am prevenit creştineşte la Versailles şi totuşi mă lovesc pentru a doua oară de dumneata! Este prea mult. Îmi vei da socoteală într-un loc ferit de ochii lumii!

— Cu plăcere, domnule, vă stau oricând la dispoziţie. Veţi primi martorii mei mâine de dimineaţă. Aflaţi totuşi că am pornit în căutarea domnişoarei de Villeneuve la porunca expresă a Majestăţii Sale Regele care era nespus de îngrijorat de soarta ei şi se temea că nu aţi putut-o salva! răspunse Ernaudan salutând-o pe Baptistine. După ce îi servi acea săgeată otrăvită lui Floris, se retrase demn, urmat de La Fortune.

Plăcut surprinsă, Baptistine îşi stăpâni cu greu

zâmbetul de satisfacţie. Aşadar, Ludovic se gândise la ea chiar şi aici, în toiul bătăliei. Floris îi interceptă zâmbetul dar se stăpâni, strângând pumnii.

— Nu intenţionez să te escortez în halul ăsta. Poftim haina mea şi... încheie-te! se mulţumi el să poruncească pe un ton glacial.

„Cam are dreptate, este pe jumătate goală. Ar putea să răcească!” îl aprobă Georges-Albert.

„Sunt nebună! Şi când mă gândesc că eram cât pe ce să mă umilesc şi să-i strig că îl iubesc! Nu! Nici pomeneală! îl urăsc! Îl urăsc cu datoria lui morală cu tot, îl urăsc!” turbă Baptistine în vreme ce se întorcea cu spatele ca să îşi scoată zdrenţele şi să se îmbrace cu haina lui Floris. Deodată se albi la faţă, cuprinsă de o nouă ameţeală, şi se rezemă de perete.

— Isprăveşte cu comedia! Te previn că dacă te mai găsesc o singură dată cu un bărbat, vă ucid pe amândoi! Şi acum, urmează-mă! se răţoi Floris.

„De data asta exagerează. Biata micuţă este pe jumătate moartă de oboseală. Asemenea aventuri nu sunt de loc sănătoase pentru o domnişoară!” bombăni cu mult bun simţ Georges-Albert.

Baptistine îşi înălţă mândru capul şi înfruntă ochii verzi.

— Te urăsc, Floris! Te dispreţuiesc! Profiţi de slăbiciunea mea! Refuz să mă mărit cu un asemenea ticălos!... izbucni ea pe neaşteptate, cu obrazul palid şi buzele vinete.

Floris ridică trist din umeri.

— Nu profit de nimic, pur şi simplu vei asculta de ultima dorinţă a tatălui tău, aşa că nu mai spune prostii şi hai să mergem!

Floris ieşi din adăpost şi începu să coboare treptele săpate în trunchi.

— Ţine-te de inelele de fier! o sfătui el morocănos ridicând ochii spre ea.

Baptistine îl urmă fără o vorbă. Privi o clipă în jur. Pădurea vuia de tropot de cai. Canonada se stingea în depărtare. Din înflorita poiană răzbătea până la ei un miros dulceag de sânge şi leşuri. Roiuri de muşte bâzâiau infernal. Îngreţoşată, Baptistine ameţi şi îşi pierdu echilibrul. Floris abia avu timp să întindă braţul şi să o prindă înainte de a se prăbuşi în gol. Pletele ei lungi şi aurii îi trăgeau capul pe spate. Strângându-şi cu grijă la piept nepreţuita povară, Floris continuă coborârea pe care nu ar fi dus-o la bun sfârşit fără ajutorul lui Georges-Albert. Ajuns jos, Floris o culcă pe Baptistine pe muşchiul moale, cât mai la o parte cu putinţă de leşuri. Cavalerişti francezi treceau ca săgeata pe lângă ei, fără să le dea nici o atenţie.

— Georges-Albert, du-te şi adu-mi nişte cai! porunci Floris arătând spre armăsarii care, rămaşi fără călăreţi, se învârteau bezmetici pe câmpul de luptă. În graba lui de a o regăsi pe Baptistine, uitase să îşi priponească propriul cal.

Floris se aplecă deasupra tinerei fete. Ar fi vrut să poată deschide acea frunte înaltă şi marmoreană, ca să afle ce se petrecea înlăuntrul ei.

„O fi oare amanta lor? S-a dăruit ea tuturor acestor bărbaţi? Doamne, să fie ereditatea de vină?” mârâi el furios.

Suferea, dar gelozia lui nu semăna nici pe departe cu aceea stârnită de Pauline ori de împărăteasa Elisabeta. Floris era rănit până în adâncul sufletului de puştoaica

inconştientă şi crudă pe care o iubea ca un nebun fără să îndrăznească încă să şi-o mărturisească... Ea nu înţelesese ce nemărginită disperare îl cuprinsese după explozie, când fusese la un pas să-şi piardă minţile la gândul că din vina lui se putea să o găsească moartă, desfigurată sau mutilată. Ca întotdeauna, acum se căia; în loc să o bruftuluiască, s-ar fi cuvenit să mulţumească Cerului pentru că o aflase, în viaţă. Dar reacţiile lui nestăpânite erau mai presus de voinţa lui. O dată mai mult îl invidia pe Adrien pentru firea sa veşnic calmă. Cuprinse în mâini capul Baptistinei şi o privi lung. Nu mai pricepea nimic. Tremurase pentru soarta ei şi când colo, o găsise pentru a doua oară în braţele acelui cavalerist! Fusese sau nu violată de dezertori? Acest ultim detaliu nu părea să îl tulbure peste măsură. Floris îşi scutură nedumerit buclele negre. Baptistine îl descumpănea din cale afară... îşi apropie buzele de pleoapele închise. Suflă încetişor peste ele, dar genele nu clipiră. Baptistine părea un biet copil nevinovat. Şi dintr-o dată Floris avu intuiţia că nici unul din ei nu se despărţise pe de-a-ntregul de copilărie. Certurile lor semănau cu cele dintre fratele şi sora de odinioară. Şi raporturile lor nu aveau să se schimbe decât atunci când aveau să îşi aparţină pe de-a-ntregul ca bărbat şi femeie. La acel gând Floris se înfioră.

„Baptistine... nesuferita mea... trandafirul meu... floarea mea... vino-ţi în fire...” murmură tânărul gentilom.

Floris îi potopi obrazul cu sărutări pătimaşe, îndrăgostite, îi deschise vesta şi o sărută pe gât şi pe piept. Deodată i se făcu frică, acel leşin îi părea prea

lung. O culcă la loc pe muşchiul moale.

„Să trecem la metode mai dure”, îşi spuse el şi îi arse două palme zdravene.

— Brută! brută! urlă Baptistine pălmuindu-l la rândul ei, cu suspectă energie.

Uimit, Floris se întrebă dacă nu cumva îşi revenise din leşin de o bună bucată de vreme. Enigmatică, Baptistine îşi feri privirea! Georges-Albert tocmai se întorcea în spinarea unei superbe alezane, ţinând de frâu un cal pag. Fără o vorbă, Floris o ajută pe Baptistine să se ridice. Tânăra îşi ţinea cu îndârjire ochii plecaţi.

— Te simţi în stare să încaleci? o întrebă, cu blândeţe Floris.

Baptistine făcu semn că da. Floris îşi împreună mâinile într-un scăunel. Baptistine îşi sprijini piciorul de ele şi Floris o înălţă în şa. Piepturile li se atinseră. Ochii Baptistinei fulgerară scurt, aproape imperceptibil. Floris o strânse o clipă în braţe. Baptistine se înfioră, şi desprinzându-se de el încălecă bărbăteşte, evitându-i o dată mai mult privirea. Floris nu mai ştia ce să creadă. Se întreba dacă tot hălăduind pe coclauri nu pierduse obişnuinţa de a se purta cu codanele.

„Asta a cunoscut atâţia bărbaţi... chiar prea mulţi... ar trebui să-i ridic poalele ca oricărei fâşneţe...” mormăi el înciudat, privind-o cum călărea în faţa lui.

Cei doi tineri şi Georges-Albert traversară poiana. Soarele tocmai asfinţea.

— Nu te uita! o sfătui Floris.

Treceau pe lângă mormane de cadavre însângerate. Groparii armatei le stivuiau unele peste altele. Baptistine îşi făcu vânt cu mâna. Corbii croncăneau

sinistru. Vulturii zburau în cercuri tot mai strânse, rotindu-se tot mai aproape de sol. Baptistine înainta fără o vorbă, cu inima strânsă. Trecură dincolo de creasta de pe care gărzile franceze porniseră la atac împotriva „vestoanelor roşii”. Parcă auzea glasul colonelului d’Anterroches: „Domnilor Englezi, noi nu tragem niciodată primii!”

Îşi înăbuşi un geamăt de oroare. De partea cealaltă a dealului se întindea un fost lan de orz şi de grâu, dintre satele Fontenoy şi Antoing. Floris îşi apropie calul de al Baptistinei ca să călărească cizmă lângă cizmă. Înţelegea şocul pe care îl poate resimţi cineva care nu a mai văzut niciodată un câmp de luptă. Şi în locul acela priveliştea era încă mai cumplită decât în poiană. Arătura se preschimbase într-o clisă de sânge şi carne de om.

Baptistine aruncă o privire rătăcită spre caii cu burţile despicate, spre bărbaţii de toate naţionalităţile, cu măruntaiele revărsate. Cei rămaşi în viaţă cereau apă. Unii dintre ei îşi strigau mamele. Tunurile răsturnate încă fumegau. Ici-colo soldaţii se grăbeau să stingă incendiile. Observând că obrazul Baptistinei căpătase o paloare ca de ceară şi că nările îi deveniseră transparente, Floris voi să o ia în braţe.

— Lasă-mă... nu am nevoie de nimeni. Şi în nici un caz de tine, care nu ştii decât să mă insulţi întruna!... se împotrivi cu trufie Baptistine, respingându-l cu exagerată violenţă.

— Pentru că eşti o... o vivandieră! replică Floris exasperat.

Baptistine se pregătea să-i răspundă cu aceeaşi monedă, când se auzi un strigăt.

— Floare-de-Mai! Libelulă Albastră! Pe pasărea de aur cu perlă de jad, graţioasa zeiţă galbenă v-a ferit, dar nu şi Li Kang al vostru!

În alte împrejurări, Floris şi Baptistine ar fi pufnit în râs. Chinezul galopa ca un apucat precedându-i pe Feodor şi Adrien. Ajuns lângă cei doi tineri trase brusc de frâie şi îşi opri calul. Într-o mână ţinea jumătate din codiţa lui şi o flutura disperat ca să îi arate Baptistinei ce nenorocire păţise.

— Lamă Ascuţită a tăiat din mândra mea coadă de dragon pe care, ca un bun fiu al Cerului, tocmai am recuperat-o de la poalele copacului relelor intenţii!

Chinezul lăcrima de zor.

— Eh, boiernaşule, aşadar al regăsit-o pe micuţa noastră stăpână: Pe Sfântul Dumitru, a fost o luptă frumoasă! mormăi Feodor trăgându-şi zgomotos nasul.

Obrazul lui căpătase încă vreo câteva cicatrice suplimentare de care părea mai mult decât satisfăcut.

— Surioara mea scumpă, ce spaimă am mai tras din pricina ta! Floris era nebun de durere! În sfârşit, iată-ne din nou împreună! exclamă Adrien strângând-o cu tandreţe la piept pe Baptistine.

Aceasta îşi furişă privirea spre Floris care, deşi simţea că ea îi fixează, întoarse capul într-o parte.

„Iar s-au ciondănit!” gândi înţeleptul Adrien.

„Mie, ca întotdeauna, nu-mi povesteşte nimeni nimic!” bombăni în sinea lui Georges-Albert.

Baptistine se desprinse din îmbrăţişarea fratelui său.

— Dar ce-a păţit bietul Li Kang? Ce s-a petrecut cu codiţa lui?

— O mare nenorocire, Libelulă Albastră! O mare nenorocire, spre regretul etern al veşniciei fără de

sfârşit! hohoti zgomotos Li Kang.

— Hâm! Să vezi, micuţă stăpână, după explozie, Li Kang se legăna într-un pom agăţat de blestemata lui de codiţă. Pe Sfântul Stanislas, „vestoanele roşii” alergau spre noi, trebuia să-l dau repede jos, explică Feodor mimând gestul retezării cu sabia.

— Dar ar trebui să fie mai puţin disperat pentru că, tot căutându-te, dulce surioară, şi-a regăsit scumpa lui codiţă!

Baptistine zâmbi cu tristeţe. Înţelegea dezamăgirea lui Li Kang. Îşi bătu calul pe grumaz ca să se apropie de al chinezului şi îşi sărută afectuos fostul „perceptor”.

— Dragul meu Li Kang, îţi înţeleg mâhnirea şi decepţia. Când cineva în care ai avut deplină încredere îţi înşeală aşteptările, parcă ţi se frânge sufletul. Ştiu, am trăit şi eu sentimentul ăsta. Dar nu fi necăjit! Codiţa ta o să crească la loc, ascultă-mă pe mine...

„Mă întreb la ce decepţie se referă... dacă e cazul ca cineva să fie decepţionat, apoi acela sunt eu!” gândi Floris. Stupefiat de atâta îndrăzneală, se simţea cuprins de porniri asasine.

Li Kang încetă să se mai jeluie.

— Libelula Albastră este delicată ca scutul de lac negru şi bună ca liliacul din Manciuria. Să afle că se poate bizui oricând pe pumnalul lui Li Kang muiat în otrava păianjenului rău mirositor!... răspunse chinezul cu un surâs blând.

Floris întoarse capul. Toate astea începeau să îl scoată din sărite. Adrien apucă de frâu calul Baptistinei şi micul grup porni în trap săltat spre tabără. Pe neaşteptate, tânărul conte de Villeneuve le făcu

celorlalţi semn să se oprească. Se apropia Regele. Însoţit de Maurice de Saxa şi de principalii săi ofiţeri, Majestatea Sa inspecta câmpul de luptă. Din când în când se oprea, strângea mâna soldaţilor care făcuseră dovada unui curaj ieşit din comun, felicita căpeteniile, încuraja răniţii, alina cu o vorbă bună suferinţa muribunzilor.

— Frumoase mulţumiri după un asemenea măcel! exclamă sarcastic Floris, supărat pe întreaga umanitate şi îndeosebi pe monarhul care făcea să bată inima Baptistinei. Aceasta îl privea fascinată, pe Ludovic. Era frumos, tânăr, acoperit de glorie. Regele îşi petrecu afectuos braţul pe după umerii Delfinului.

— Priveşte, fiule, cu cât sânge se plăteşte un triumf! Sângele duşmanilor noştri este tot sânge omenesc. Adevărata glorie este să eviţi vărsarea Lui.

La auzul binecunoscutului glas răguşit, Baptistine simţi un gol în stomac. Georges-Albert îşi suflă cu zgomot nasul.

„Oh! Ce frumos! Ce splendide cuvinte istorice!” se smiorcăi maimuţoiul brusc emoţionat, ştergându-şi ochii. Floris îi făcu semn să tacă.

„Ei, asta-i acum! Nu mai are voie omul nici măcar să fie patriot!” se bosumflă Georges-Albert.

Baptistine cercetă cu atenţie suita regelui. Ministrul de război se înverzea văzând cu ochii lângă o movilită de leşuri cu gurile larg căscate într-un ultim geamăt mut. Ducele de Richelieu îl privi ironic pe când îi întindea un flacon cu săruri. Baptistine se rezemă de Adrien. Tare ar mai fi avut nevoie să respire şi ea flaconul deodată cu contele de Argenson.

„Bărbaţii sunt răi, fioroşi, iar Floris e mai ticălos

decât toţi la un loc! Vrea să facă din mine o sclavă!” gândea ea privind la ceilalţi curteni pe care sinistra privelişte nu părea să îi impresioneze de fel.

— Ah! Dar iată-i pe vitejii noştri prieteni, domnule conte de Saxa. De n-ar fi fost explozia lor, nu ştim dacă aţi fi izbutit să vă câştigaţi bătălia! observă maliţios regele dând pinteni calului ca să se apropie de Baptistine şi de însoţitorii ei.

Floris şi Adrien îl salutară pe monarh fără să descalece. Baptistine îşi înclină capul fără să se sinchisească de nepoliteţea cu care încălca eticheta încălecând bărbăteşte. Ochii catifelaţi al regelui o mângâiară în treacăt.

— Sire, aruncând în aer pulberăria englezilor, aceşti domni mi-au făcut un imens serviciu. Datorită lor au fost cruţate multe vieţi omeneşti, dar Majestatea Voastră poate atesta că bătălia s-a desfăşurat conform planurilor mele şi că inamicul a căzut în capcana pregătită de mine! replică orgolios frumosul Maurice, aruncând ocheade Baptistinei pe care o recunoscuse de îndată, în pofida ciudatului ei travesti.

— Atestăm, domnule conte, atestăm! Nu te nelinişti, posteritatea te va cunoaşte drept unic învingător al bătăliei de la Fontenoy! încuviinţă regele.

„Uite aşa se scrie istoria! Bătălia lor de la Fontenoy au câştigat-o datorită mie şi nimeni nu o va spune niciodată!” bombăni Georges-Albert, ultragiat de nerecunoştinţa oamenilor.

De undeva din spate se auzi tropot de cal. Însoţit, de zece „vestoane roşii”, colonelul Bumberton se opri înaintea regelui.

— Vă aduc un mesaj din partea mylordului duce de

Cumberland, mormăi Bumberton fulgerând-o cu o privire cătrănită pe Baptistine.

Regele luă misiva, rupse sigiliile şi parcurse cu repeziciune textul.

— Are haz englezul! murmură Ludovic, zâmbind pe sub mustaţă. Colonele, comunică Alteţei Sale regale, adăugă el cu glas tare, că acceptăm şi că îi vom scrie curând cu propria noastră mână!

Colonelul Bumberton salută şi sări înapoi în şaua calului. Baptistine era aproape sigură că îl auzise mârâind printre dinţi: „Lua-v-ar dracul de franţuji!”

Regele pufni în râs şi întinse scrisoarea către Floris şi Adrien.

— Am dori unele explicaţii, domnilor!...

Feodor se apropie cu o torţă şi o întinse stăpânilor săi. Baptistine se aplecă peste umărul lui Adrien ca să citească şi ea.

„Sire,

Mă grăbesc să o felicit pe Majestatea Voastră pentru strălucita sa victorie datorată, fără îndoială, admirabilei strategii a domnului mareşal de Saxa, dar şi vicleniei domnişoarei de Villeneuve şi a celor patru complici ai săi. O rugăm pe Majestatea Voastră să o asigure că scurta ei trecere prin tabăra noastră a lăsat o amintire de neşters. În aşteptarea deosebitei plăceri de a învinge armatele Majestăţii Voastre în viitoarea campanie, o rog să ne acorde bunăvoinţa de a ne ridica imediat morţii.

Rămân al Majestăţii Voastre mereu fidel şi foarte loial inamic.

William August, duce de Cumberland,

Prinţ al Angliei”

„Oh, sărmane Willy! Ce complicat este totul!” oftă Baptistine cu mâhnire, chibzuind la necazul pe care i-l pricinuise.

Regele asculta explicaţiile fratelui ei privind-o cu ochi strălucitori.

— ...şi astfel domnişoara de Villeneuve i-a comunicat ducelui de Cumberland un plan fictiv al bătăliei Voastre, domnule Mareşal, încheie Adrien.

Maurice de Saxa îşi frecă satisfăcut mâinile.

— Eh! de-acum Majestatea Voastră nu-mi mai poate reproşa că am invitat-o pe domnişoara de Villeneuve la război!

Baptistine ar fi jurat că Maurice de Saxa îi făcuse cu ochiul. Regele îşi îmboldi calul şi se apropie de tânăra fată. O privi stăruitor. Călărind aşa, bărbăteşte, era frumoasă ca zeiţa Diana. Ceva în fiinţa ei se schimbase, făcând-o încă mai tulburătoare şi senzuală... sau poate de vină era uniforma...

Baptistine observă că Floris şi regele schimbau o privire complice, ceea ce o puse în gardă. Bănuitoare se întreba, dacă nu cumva se amuzau pe seama ei.

— Domnilor, veţi fi cu toţii răsplătiţi pentru curajul vostru, declară regele cu glasul lui răguşit. În ceea ce vă priveşte, domnişoară de Villeneuve, peste trei zile, pe 15 mai, vom oficia căsătoria voastră cu domnul marchiz de Portejoye, de faţă cu întreaga armată, cum se cuvine unei eroine...

Era un ordin. Pe Baptistine o trecură fiorii.

Capitolul XXII

— Şi la urmă, am fost violată! conchise, nu fără o anume satisfacţie, Baptistine.

— Ooooh! Iisuse, Marie, Iosife... porumbiţa mea... porumbiţa mea! gemu din rărunchi Elisa, lăsându-se să cadă pe un scăunel.

Fără să-şi dea seama de furtuna stârnită în sufletul bietei bătrâne, Baptistine se bălăcea cu deliciu într-o cadă cu apă caldă. Elisa tocmai îi spălase pletele aurii şi i le acoperise cu prosoape fierbinţi ca să i le usuce.

— Nu-nţeleg de ce te sperii aşa. Nu e nici o nenorocire să fii violată... Cel puţin mie una nu mi s-a părut... în sfârşit, noroc că Ernaudan a sosit la timp! continuă Baptistine, ridicându-se din apa plină de clăbuc.

— Misericordie, misericordie! plângea Elisa, împietrită pe scăunel.

— De fapt, ce înseamnă asta? o întrebă Baptistine în vreme ce se ştergea.

— Ce... cum adică? gemu bătrâna guvernantă.

— Of, mă plictiseşti, draga mea,... cum adică, cum adică... adică ce înseamnă viol? Ce s-ar fi întâmplat dacă Ernaudan nu sosea la timp? Ai idee ce mi-ar fi făcut ticăloşii ăia?

Bătrânei guvernante îi veni inima la loc. Se ridică greoi de pe scaun, de loc sigură de răspunsul pe care s-ar fi cuvenit să îl dea.

— N... nu... n... nu... nu ştiu... Oh! Ai... ai face mai bine să îl întrebi pe... pe domnul Floris... dacă tot... te măriţi cu el...

— Ah, nu, pe el nu-l întreb nimic, prea e urâcios! se

înfierbântă Baptistine.

— Dar bine, porumbiţa mea... trebuie să îţi respecţi soţul, să îi fii devotată, să îi dovedeşti afecţiunea... şi să hâm... să accepţi anumite lucruri, chiar dacă asta... asta... hâm... ţi se parc... hâm... din partea lui... se bâlbâi Elisa, din ce în ce mai încurcată.

— Nu, nu şi nu! Din partea lui nu accept nimic! Nu îi datorez nici un fel de respect şi afecţiune, cu atât mai mult cu cât domnul mă ia de soţie din obligaţie! Singura mea datorie este să îi arăt că îmi este indiferent şi că puţin îmi pasă de aerele pe care şi le dă şi de morga cu care s-a întors din călătorie... Ştii, Elisa, nu mă impresionează de loc... de altfel... eu îl iubesc pe rege, declară sentenţios Baptistine în timp ce se băga în pat.

Bătrâna guvernantă clătină din cap.

— Culcă-te, porumbiţo, culcă-te şi nu te mai gândi la nimic, ai tot timpul să chibzuieşti la toate astea mâine.

Buna femeie se aplecă şi o sărută pe obraz. Suflă în lumânare şi ieşi. Sfatul era bun, dar Baptistine era atât de ostenită, încât nu izbutea să adoarmă. I-ar fi prins tare bine să se sfătuiască cu Georges-Albert, numai că acesta dormea la picioarele ei, cuibărit în pilota de puf. Baptistine se întorcea când pe o parte când pe alta. Cearşafurile aspre îi zgâriau pielea delicată. Floris glacial şi Adrien din ce în ce mai afectuos, probabil ca să compenseze ţâfna fratelui său, o instalaseră cu un ceas mai devreme într-un presbiter rechiziţionat de armată, ca mai toate clădirile din zonă. Liniştiţi în privinţa ei, o lăsaseră acolo şi se grăbiseră să se întoarcă lângă Majestatea Sa, care locuia nu departe de acolo, într-un vechi conac părăsit. Mareşalul de

Saxa continua să fie încartiruit în cort, respectându-şi misiunea de război.

Prin jaluzelele de la fereastră, Baptistine vedea crengile copacilor. Casa în care se afla îi amintea de aceea unde venea să o viziteze Willy. Baptistine oftă. Când se petrecuse asta? în ajun, acum un an, sau acum un secol?

„Şi Jéodard care mă aşteptă să ne căsătorim!” îşi aminti ea deodată sărind în sus şi încercând să îl trezească pe Georges-Albert. Acesta bodogăni furios şi se cuibări la loc.

„Ludovic... Willy... Jéodard... Ernaudan... Floris...” Ca într-o sarabandă infernală numele celor cinci bărbaţi se ciocneau febril în mintea ei înfierbântată.

Undeva se trânti o uşă. Feodor şi Li Kang se întoarseră şi ei. Baptistine ciuli urechea. Floris şi Adrien nu se aflau cu ei. Probabil că regele îi reţinuse în preajma lui.

— Cu atât mai bine, n-am nici un chef să dorm sub acelaşi acoperiş cu el... Mai am trei zile... trei zile de libertate înainte să devin soţia lui.. Uf, ce mult mai e până atunci, se înfioră Baptistine, şi apoi... apoi voi fi favorită regală... voi fi atotputernică! încercă ea să-şi dea curaj.

Un suspin adânc îi umflă pieptul, pe care păstra încă fierbinţeala buzelor lui Floris, de când, crezând-o leşinată, o sărutase ca un nebun. Ce n-ar fi dat, în clipele acelea, să nu se mai oprească! Deodată Baptistine se crispă.

— Vivandieră! Auzi la el ce-a cutezat să-mi spună! Câtă trufie şi cât dispreţ!... Şi totuşi buzele lui erau atât de moi... oh, nu! îl iubesc şi îl urăsc! exclamă deodată

Baptistine cu ochii în lacrimi. Se simţea singură şi părăsită. Pleoapele i se închideau mai presus de voia ei.

— Dumnezeule, ce-o să se mai întâmple în zilele astea trei? O să fie groaznic... groaznic... gemu ea, sfâşiind faţa de pernă eu dinţii. I se puse un nod în gât şi... adormi.

Trecându-şi în revistă pretendenţii, uitase să îl enumere printre ei pe Mareşalul de Saxa. Maurice însă nu o uitase.

* * *

— Domnişoară, vă ofer viaţa mea, în schimbul unui cotillon!

— Pe cinstea mea, acest dans domnişoara de Villeneuve mi l-a promis mie!

— Atunci, pe onoarea mea, nu mă las până nu-mi promite măcar un rigaudon![59]

Baptistine pufni în râs. Petrecerea era în toi. În viaţa ei nu se distrase aşa de bine. Lumina lumânărilor îi evidenţia splendoarea decolteului ameţitor. O droaie de tineri ofiţeri, scoşi ca din cutie, roiau pe lângă ea. Din privirile lor galeşe înţelegea că este regina balului. Castelul părăsit era de nerecunoscut. În doar două zile, un batalion de muncitori şi de valeţi îl preschimbaseră într-un palat demn de o zână... şi de un rege ca Prea-Iubitul. Console, măsuţe, comode, pături, fotolii, canapele şi taburete îl mobilau fastuos. O puzderie de torţe luminau parcul. Pe spaliere, zeci de portocali plantaţi în lăzi argintate răspundeau un parfum îmbătător.

[59] Dans la modă.

Baptistine trăia zile de vis. Floris şi Adrien nu puteau refuza invitaţiile personale cu care regele o copleşea pe tânăra fată. Floris strângea din dinţi şi aştepta să îşi ia revanşa. Mai avea de răbdat o singură zi.

Purtată de vârtejul ameţitor al mondenităţilor de la curte, Baptistine uita treptat grozăvia războiului. Un soi de nebunie veselă şi senzuală părea să îi fi cuprins pe toţi, de la rege la cel din urmă rândaş. Abia acum lumea trăia războiul în dantele imaginat de Baptistine. Caleştile marilor doamne soseau în goana cailor direct de la Versailles, ca să serbeze marea victorie. Din berlinele unor doamne mai puţin însemnate se revărsau făpturi gureşe, cu obrajii fardaţi violet în roşu, pe care Baptistine le găsea grozav de frumoase.

Marile doamne se ocupau de moralul ofiţerilor, iar celelalte doamne de al soldaţilor. Toată lumea era mulţumită, ceea ce explica buna dispoziţie din tabăra Majestăţii Sale, preschimbată într-un gigantic tractir.

— Ah, am venit pentru rigaudon-ul promis, domnişoară! spuse un tânăr maior înclinându-se politicos dinaintea Baptistinei.

— Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, domnule, răspunse Baptistine cu cochetărie, ridicându-se de pe canapea şi potrivindu-şi faldurile rochiei. Rigaudon-ul este al vostru, domnule.

— Ah, domnişoară de Villeneuve, ce nedreaptă este gramatica franceză! exclamă maiorul, făcând cu ochiul camarazilor săi.

— Cum aşa, domnule?

— Dacă rigaudon-ul ar fi fost un substantiv feminin, aţi fi spus „este a voastră, domnule!” închipuiţi-vă cât de fericit m-aş fi simţit!

Ofiţerii se priviră consternaţi. Ca orice adevăr breton, ofiţerul Kernadec habar nu avea că face curte amantei regelui! Mai în glumă, mai în serios, Baptistine îl plesni cu evantaiul peste braţ.

— Vai de mine, domnule, ca să vorbesc despre mine la persoana a treia, ar trebui să fiu Majestatea Sa Regina! răspunse ea cu vădită intenţie. Cei din jur se priviră cu înţeles.

— Dar eşti o regină, domnişoară, eşti o regină... oftă Kernadec.

Baptistine se lăsă condusă de partenerul ei de dans spre sala de bal unde tunici de mătase azurie, trandafirie şi argintie, uniforme cu fireturi, cu manşete, cu perie sau cu diamante şi rochii somptuoase de brocart, piruetau vesel. Curtenii se interpelau, râdeau şi glumeau nestingherit. Regelui îi plăceau campaniile militare tot atât cât Baptistine, pentru că erau singurele ocazii când putea aboli eticheta. De două zile încheiate, balurile şi recepţiile, dintre care unele sub cerul liber, se ţineau lanţ.

Ludovic tocmai stătea de vorbă lângă bufet cu Adrien, mareşalul de Saxa şi cu câţiva ofiţeri. O privi admirativ pe Baptistine ameţit, de frumuseţea ei. În mijlocul unei societăţi decrepite şi uzate care îi devenise de nesuferit, tânăra fată era întruchiparea vie a tinereţii şi entuziasmului, pe scurt, a vieţii. În timp ce dansa, Baptistine îi trimitea ocheade cuceritoare. Începea să devină conştientă de farmecul ei şi să ştie cum să se slujească de el. Regele îşi ridică spre ea cupa de şampanie. O dorea nebuneşte şi cu toate astea deocamdată se vedea obligat să se mulţumească cu un nevinovat marivaudage prelungind

o aşteptare, care îi încânta simţurile. Ludovic descoperea cu mirare noi plăceri, necunoscute lui. În aceeaşi după-amiază, o gustare la iarbă verde îi îngăduise să dispară câteva clipe împreună cu Baptistine. Se refugiaseră în goană sub un boschet ca să se sărute pe furiş ca doi adolescenţi. În tovărăşia ei, regele redevenea un puşti ameţit de iubire. O dorea cu atâta patimă încât simţi că încep să îi zvâcnească tâmplele. Îşi umplu din nou paharul de cristal, fără să o scape din ochi. Baptistine râdea şi ţopăia în ritmul muzicii cântate la vioară şi la trompetă, ca la ţară.

În schimb Adrien părea prost dispus. Tânărul conte de Villeneuve simţea că nu face bine lăsând lucrurile să se desfăşoare de la sine. În calitatea lui de cap de familie, se cuvenea să intervină. De aceea tocmai el, înţeleptul şi cumpătatul Adrien, se gândise să o răpească pe Baptistine şi să o ascundă într-un loc sigur, departe de rege. Ar fi fost un gest de revoltă deschisă, de aceea în ajun în ceruse părerea lui Floris.

— Nu... aşteaptă... am făcut un pact... cu diavolul! îi răspunse sibilin Floris.

În ciuda veseliei generale, Adrien avea certitudinea că se îndreaptă cu toţii înspre o teribilă catastrofă. Era şi părerea lui Georges-Albert care îşi găsise un refugiu straşnic sub bufet unde, cu neostoită sete, golea de zor resturile de prin sticle.

— Trăiască Dumnezeu şi războiul, domnişoară, pentru că aici vă am în braţele mele, ceea ce ar fi fost cu neputinţă la Versailles! exclamă Kernadec.

Baptistine privi peste umărul partenerului său şi se apropie brusc de el. În al şaptelea cer, maiorul îi făcea ochi dulci. Baptistine habar nu avea de avansurile lui:

în sala de bal intrase Floris. Ritmul muzicii era tot mai îndrăcit. Dansatorii alergau de-a binelea unii după alţii.

— Oooh, domnule maior... mă... ameţeşti! gânguri Baptistine dându-şi ochii peste cap în clipa când trecea prin faţa lui Floris. Instinctiv făcea exact tot ce trebuia ca să îl scoată din fire. Floris îşi salută logodnica cu o plecăciune politicoasă dar perfect indiferentă. Baptistinei îi venea să tropăiei de furie. De când se sfârşise bătălia, Floris arbora în permanenţă o atitudine distrată şi detaşată. Auzind exclamaţia Baptistinei, ochii lui verzi fulgerară dar îşi coborî imediat peste ei perdeaua genelor lungi şi negre şi, cu un aer profund plictisit, îi întoarse spatele.

— Oh, ce surpriză, domnule marchiz de Portejoye! se auzi un glas de femeie.

— Porunciţi, doamnă ducesă! răspunse Floris cu o plecăciune adâncă.

Baptistine întindea întruna gâtul ca să vadă cu cine vorbea Floris. Ducesa de Gramont intrase şi ea în sala de bal şi, agăţându-se literalmente de braţul lui Floris, îl trase spre terasa scăldată de razele Lunii.

— Să-i fie de bine, cu roşcovana lui bătrână cu tot! mârâi Baptistine printre dinţi.

— Cum aţi spus, domnişoară? se miră maiorul.

— Oh, iartă-mă, domnule de Kernadec, am ameţit de tot! zâmbi fermecător Baptistine.

— Pot să cutez să vă invit să respirăm aerul parfumat al acestei nopţi? o întrebă bretonul într-un elan de romantism.

Baptistine privi de jur împrejur. Ludovic părăsise bufetul şi nu se zărea nicăieri. Adrien, sătul să tot strice cheful tuturor cu sumbre pronosticuri, se lăsase

cuprins de euforia generală şi se eclipsase discret în compania tinerei contese de Moulinneuf, o fermecătoare văduvă, despre care se ştia că nu îşi regretă de fel răposatul soţ, un bătrân insuportabil şi pisălog. Baptistine se pregătea să accepte fără prea mare tragere de inimă propunerea maiorului, când deodată scoase un mic ţipăt şi se agăţă de faţa de masă de pe bufet. Baretele unuia din pantofiorii ei de mătase plesnise sub catarama de argint. Îndrăcitul rigaudon le dăduse gata. Baptistine se descotorosi de maior explicându-i micul ei necaz. Vru să-l ia în braţe pe Georges-Albert, dar maimuţoiul sforăia de zor cu capul rezemat de o sticlă de şampanie şi nu se lăsa dus de acolo. Baptistine ridică din umeri şi, şontâc-şontâc, porni în căutarea unei cameriste care să îi coasă pantoful. Dar şi slujnicele şi valeţii parcă ar fi intrat în pământ. Perplexă, Baptistine porni la întâmplare pe un coridor lung şi întunecat. Deodată auzi şoapte şi foşnet de mătăsuri.

— Oh, pardon! tresări ea speriată, dând peste un ofiţer şi o femeie care se sărutau în mijlocul drumului, fără să le pese de prezenţa ei. Baptistine recunoscu o tânăra baroană care sosise în tabără dis-de-dimineaţă. Le întoarse spatele şi se depărtă discret. Se simţea singură şi părăsită şi tare ar fi vrut să îl aibă în preajmă pe prietenul ei Ernaudan, ca să îi plângă pe umăr, dar cavaleristul fusese arestat din porunca regelui. Majestatea Sa aflase de intenţia lui de a se duela cu Floris, prin indiscreţia unui dintre martorii convocaţi de el, şi îl ţinea închis în cort, sub paza lui La Fortune. Se inversaseră rolurile...

Din depărtare răzbătea până la Baptistine ecoul

muzicii din sala de bal. Se simţea ameţită. Îi era cald şi îşi rătăcise evantaiul. Se opri într-un soi de verandă şi se aşeză pe un fotoliu de rafie, dar după o clipă se ridică, deschise uşa făcută din geamuri şi ieşi pe o mică terasă ce răspundea deasupra parcului. Luna şi stelele dispăruseră îndărătul unor nori ameninţători, prevestitori de furtună. Se aşeză sub un boschet de trandafiri în floare şi îşi lăsă capul pe spate.

— Am respectat întocmai înţelegerea noastră, Portejoye... răsună pe neaşteptate glasul inconfundabil al regelui, de undeva din imediata vecinătate.

Pietrişul aleii de sub terasă scârţâi. Instinctiv, Baptistine se făcu mică de tot şi se lipi de un perete.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea Majestăţii Voastre, replică ironic Floris.

— Deci rămâne aşa cum am stabilit: căsătoria ta va fi oficiată mâine, la ceasurile cinci ale după amiezii. Tinerilor miri le voi pune la dispoziţie un apartament al lor, chiar aici, la castel. Toată lumea va găsi asta perfect normal... ai la dispoziţie un ceas...

— Cam puţin, Sire...

— Bine... două ceasuri... dar dacă până atunci nu îţi cedează... va fi a mea!

— Aveţi cuvântul meu de onoare, Sire!

— Am deplină încredere în tine, prietene, dar ca jocul acestei nopţi a nunţii „noastre” să fie perfect valabil, Lebel, valetul meu, va sta ascuns într-un dulap şi va arbitra, spuse regele, frecându-şi satisfăcut mâinile. Se lăsă o scurtă tăcere.

— Perfect, Sire, accept provocarea, răspunse Floris cu răceală.

— Te previn amice... cred că mă iubeşte cu adevărat

pe mine ca persoană, şi nu pentru că îi sunt rege.

— O felicit pe Majestatea Voastră. Din păcate nu pot să spun acelaşi lucru! replică posomorit Floris.

Regele începu să râdă fericit.

— Ştii, la gândul că eu voi fi primul, mă simt ca un adolescent!

Floris tuşi zgomotos.

— Ei, haide, haide, prietene, nu face mutra asta. Pentru tine totul va fi minunat. Ştii doar că nu-mi stă în fire să fiu ingrat. Te voi acoperi de onoruri... Poftim vrei să fii guvernatorul Picardiei... cât timp marchiza de Portejoye va locui la Versailles?

Cei doi se depărtau...

— Te aşteaptă ducesa, prietene, n-o lăsa să se plictisească, pariez că frumoasa roşcovană e plină de draci! mai auzi Baptistine înainte ca zefirul de seară să ia cu el ultimele cuvinte ale regelui. Năucită, Baptistine se înălţă pe vârfuri, la timp ca să vadă cele două siluete dând colţul, pe lângă castel. Regele îşi petrecuse afectuos braţul pe după umerii lui Floris. Păreau cei mai buni prieteni din lume. Baptistine începea să regrete că nu strigase şi nu urlase ca să-i dea de gol în faţa lumii pe cei doi trădători pe care în acea clipă îi ura şi îi dispreţuia în egală măsură. Un joc!... Va să zică ea nu era decât miza unui joc! I se întorcea stomacul pe dos. Se amuzau să afle care dintre ei va face primul ceea ce probabil că se pregăteau să facă adineauri locotenentul şi baroneasa pe coridor.

Orbită de lacrimi, Baptistine o luă la fugă. Nu voia să mai petreacă nici o singură secundă în acel castel blestemat. Aidoma Cenuşăresei îşi pierduse un condur

şi alergă şchiopătând până în curtea centrală fără ca cineva să o ia în seamă. Îi căută din ochi pe Feodor şi pe Li Kang, dar aceştia socotind pe bună dreptate că petrecerea avea să mai dureze câteva ceasuri bune, legaseră o prietenie cum nu se poate mai strânsă cu două slujnice de la spălătorie, cărora se grăbeau să le facă dovada virtuţilor ucrainene şi chineze.

— Psst, micuţa mea Baptistine! încotro alergi?

Tânăra fată se opri în loc şi privi derutată împrejurul ei.

Maurice de Saxa îi zâmbea prin portiera caleştii sale.

— Ostenisem, scumpa mea, şi m-am refugiat aici să trag un pui de somn pe pernele mele... Dar... de ce nu urci lângă mine? îi propuse Mareşalul cu un zâmbet galant.

Baptistine dădu pur şi simplu buzna în caleaşca lui.

— Sunt foarte fericită să vă revăd, domnule mareşal! oftă Baptistine ştergându-şi discret lacrimile de pe obraji.

— Ţţţ, dar ce aud? Parcă eram prieteni şi ne tutuiam?

— Da... aşa este, Maurice! răspunse Baptistine pe când mareşalul îi lua mâna într-a lui.

— De două zile caut pretextul să rămân singur cu tine, dar n-am izbutit, fiindcă regele a poruncit să fiu supravegheat în permanenţă. Ai mai auzit aşa ceva? Un mareşal care să nu aibă voie să primească o femeie în apartamentul lui? Ideea că îmi apără sănătatea pentru binele Franţei e un pretext şi o minciună. De fapt e gelos şi vrea să mă ţină departe de tine!

Baptistine încuviinţă din cap. Orice răutate i s-ar fi spus în clipa aceea despre rege era dispusă să o preia

ca pe o literă de evanghelie. Fără să vrea strecură o privire piezişă spre picioarele mareşalului şi constată cu satisfacţie că îşi recăpătaseră dimensiunile normale.

— Dar ce văd, Maurice, te-ai vindecat, exclamă Baptistine. Gloria te-a dezumflat!

— Ai găsit cuvântul, micuţa mea Baptistine, pentru că într-adevăr sunt singurul căruia i se potriveşte! Ei, da, Fontenoy m-a vindecat! Victoria ţi-o datorez însă ţie... Dar ce văd? Ochişorii tăi frumoşi plâng?

— Nu plâng, nu, nu plâng, sunt foarte fericită şi foarte veselă, protestă Baptistine exasperată. Ascultă, Maurice, ce-ar fi să ne iubim?

Mareşalul o privi siderat. În viaţa lui nu i se făcuse o propunere atât de directă.

* * *

Un fulger sfâşiase cerul şi tunetul bubuise surd. Câteva clipe mai târziu, câţiva stropi grei de ploaie stropiră pământul. Calul nechează. Floris îşi înfundă tricornul pe frunte şi îşi ridică pulpanele pelerinei. Părăsise plictisit balul. După câteva clipe de agreabilă intimitate, ducesa de Gramont i se păruse insuportabilă. Adrien se făcuse nevăzut. Georges-Albert era beat turtă. Feodor şi Li Kang îşi făceau de cap. Baptistine era de negăsit. Pasă-mi-te se giugiulea pe undeva cu majurul. Treaba ei. Oricum, Floris era ferm hotărât să o lase în pace până a doua zi. Călărea la pas, prost, dispus şi furios pe sine însuşi, când, deodată, la lucirea fulgerului, observă caleaşca trasă sub poala pădurii. Vizitiul sforăia pe capră, insensibil la picăturile de ploaie. Floris privi în treacăt atelajul cu perdeluţe trase. Felinarele fuseseră stinse pudic, astfel

încât Floris nu avea cum să distingă blazonul pictat pe portieră. Floris se pregătea să dea pinteni calului, când deodată glasul Baptistinei îl îngheţă în şa:

— Ascultă, Maurice, ce-ar fi să ne iubim?

Floris era un om de acţiune. Fără să mai stea să judece, plonjă în interiorul caleştii.

Capitolul XXIII

— Săriţi... aj... gâlgâi Maurice de Saxa pierzându-şi cunoştinţa înainte de a apuca să se întrebe cum de acoperişul caleştii aterizase pe peruca lui.

Cu sânii pe jumătate dezgoliţi, Baptistine piuia ca o vrabie. Floris o aburcă pe umăr şi o azvârli în spinarea calului său. Tunetele se înteţiseră ameninţător, acoperind ţipetele fetei. O ploaie caldă se revărsă în picuri grei, slobozi din baierele cerului. Floris dădu pinteni armăsarului care porni ca din puşcă. Tânărul gentilom îi trebuiseră doar câteva secunde ca să îşi răpească, pentru a doua oară, prada.

Trezit de stropii de apă care îi răpăiau pe nas, vizitiul tresări. Habar nu avea de nimic.

— Die, die! bombăni el, mângâind gâtul cailor cu hăţurile ca să-i îndemne să se adăpostească de furtună sub copaci laolaltă cu propria-i persoană. Spre deosebire de slujitorul său, Maurice de Saxa dormea dus pe pernele de mătase. De când se încheiase bătălia de la Fontenoy, mareşalul se plânsese că suferă de insomnii. Acum Floris îl vindecase cu un remediu pe deplin ignorat de savanţii de la Facultate!

— Am să te ucid... am să te ucid! urlă isteric

Baptistine, recunoscându-şi agresorul... Deşi orbită de ploaie, îl zgâria şi îl lovea ca o pisică furioasă.

— Te prevenisem, destrăbălato! mârâi sec Floris, imobilizându-i mâinile.

Cum nu-l mai putea răni cu unghiile, Baptistine încercă să-şi folosească dinţii. Floris o strânse la piept ca să o apere cu pelerina lui de potopul dezlănţuit.

— Ştii măcar... pe cine ai atacat... ticălosule, monstru ce eşti! urla Baptistine, gâfâind de indignare.

— Nu ştiu şi puţin îmi pasă! rânji Floris, cu calm olimpian.

Îngrozit de fulgerele care vărgau cerul de smoală, calul aproape că se oprise. Floris îl izbi cu pintenii. Tunetele se succedau fără oprire.

— Pe mareşalul de Saxa! L-ai lovit pe Maurice de Saxa, nebunule, scrântitule! vocifera Baptistine.

Părul ud i se lipea de frunte şi de gât.

— De-ar fi fost papa în persoană... voi să replice cu trufie Floris, dar în aceeaşi clipă se auzi un trosnet sinistru. Din fericire, căci ne putem întreba, pe bună dreptate, ce legătură era între Sanctitatea Sa şi decolteul Baptistei.

Lovit de trăsnet, un plop secular se clătina la câţiva paşi de cei doi tineri. Oprindu-şi imprecaţiile, Baptistine privi îngrozită în sus. Coroana copacului oscilă şi se prăbuşi la picioarele calului care se cabră şi, cu botul însângerat de o rămurea, făcu un salt înapoi. Floris era prea bun călăreţ ca să se lase trântit din şa. În condiţii normale, s-ar fi redresat imediat, dar prezenţa Baptistinei îl incomodă. Dezechilibrată, tânăra fată alunecă de pe cal. Floris se aplecă să o prindă. Calul se cabră din nou. Cei doi tineri se rostogoliră în mijlocul

drumului preschimbat în torent de noroi, în vreme ce calul se ambala şi o pornea de unul singur, ca o săgeată, prin noapte.

— Dumnezeule, ce bătaie i-aş mai trage! mârâi Floris ridicându-se sprinten.

— Serios? Cui anume? Calului sau mie? îl ironiza Baptistine.

Floris ridică din umeri şi privi în jur. Cel mai apropiat sat, se afla la cel puţin două-trei sute de metri distanţă, în schimb, la câţiva paşi de ei se zărea o stână părăsită acoperită cu papură. Floris întinse mâna spre Baptistine, o ridică cu blândeţe de jos şi o trase după el spre acel nesperat adăpost.

— Ai să mi-o plăteşti, brută... n-am să te las să te porţi cu mine cum faci cu toată lumea... de asta poţi fi sigur... ţi-o jur! strigă Baptistine plină de noroi din cap până în picioare, izbind orbeşte cu picioarele, în speranţa că îl va lovi. Pe Floris îl mâncau palmele să îi tragă o chelfăneală, dar se abţinu. Se mulţumi să o imobilizeze luând-o în braţe şi, fără să ia în seamă imprecaţiile ei, deschise uşa colibei izbind-o cu cizma. Într-un colţ se zărea un tun şi o moviliţă de ghiulele. Războiul trecuse şi pe aici. Floris o lăsă jos din braţe pe Baptistine. Îi ajungeau doar până la piept.

— Te urăsc, Floris... te urăsc! rosti răspicat Baptistine privindu-l provocator drept în ochi.

— Da, ştiu, mi-ai mai spus-o! replică acesta calm. Mai bine dezbracă-te de zdrenţele astea murate.

Baptistinei îi clănţăneau dinţii de frig.

— Din pricina ta s-a ales praful de cea mai frumoasă din rochiile mele! izbucni ea furioasă.

— Oricum te pregăteai să o restitui „proprietarului”

ei, rânji Floris.

O clipă se înfruntară din priviri, ca doi duşmani de moarte. Ochii lui fulgerau mai ceva decât furtuna de afară.

— Dă-mi pelerina spuse sec Baptistine.

Întorcându-se cu spatele începu să îşi scoată jupoanele îmbibate de apă, crinolinele de os plesnite şi strâmbate, rochia de mătase tăvălită prin noroi. Floris adună în grabă câţiva buşteni, câteva crengi, uscate şi un pumn de paie şi scapără amnarul. O flacără veselă lumină interiorul colibei.

— Şi cât timp ai de gând să mă ţii prizonieră? întrebă Baptistine.

— Eşti liberă să pleci şi acum, draga mea, răspunse Floris deschizând larg uşa colibei şi salutând-o ceremonios. Afară potopul era în toi. Instinctiv, Baptistine îşi îngropă obrazul în pelerină. Floris ricană. Baptistine se simţi cuprinsă de porniri asasine. Floris închise uşa şi o propti cu un buştean ca să nu se bâţâie.

— Isprăveşte cu tâmpeniile şi vino lângă foc! o sfătui el, înduioşat.

Baptistine se apropie în silă, nu avea încotro, prea îi era frig. Ca să îşi sublinieze ostilitatea, întoarse ostentativ spatele adversarului său. Vânătă la faţă, dârdâia tot mai înfrigurată. Ţesătura spongioasă a pelerinei nu-i ţinea de cald. Floris îşi dezbrăcă tunica uscată şi se apropie să i-o pună pe umeri. Tânăra fată sări într-o parte ca arsă. Ochii verzi al lui Floris fulgerară scurt.

— Gata, ajunge cu joaca, nu te prosti, n-am nici un chef să te îmbolnăveşti.

— Cred şi eu, asta ţi-ar strica planurile! replică veninos Baptistine.

— Nu ştiu ce vrei să spui, dar nu te mai purta ca un copil răsfăţat! răspunse Floris pe un ton condescendent, cum obişnuia să facă după ce o aducea în culmea exasperării.

— Şi tu nu mă mai trata ca pe o fetiţă! izbucni Baptistine scoasă din fire.

Animat de cele mai bune intenţii, Floris zâmbi superior. O apucă de braţ şi, trăgând-o mai aproape de foc, începu să o frece energic pe spate. Baptistinei îi era mult prea frig ca să se împotrivească. Masajul acela viguros îi înmuia picioarele. Înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât.

— Aşa, vezi, ţi-a făcut bine... hai, linişteşte-te... ştii bine că eu nu sunt ranchiunos din fire... te-am iertat! adăugă Floris într-un elan de generozitate.

Mai bine nu rostea ultima propoziţie.

— Ah! M-ai iertat! Nu, că eşti prea de tot... m-ai iertat! Auzi la el, câtă mărinimie! Lasă-mă... dar lasă-mă odată... eşti absolut insuportabil... Mă scârbeşti... mi-e silă de tine! urlă deodată Baptistine cu glas strident.

— Vreau să sper că te-a luat gura pe dinainte şi nu gândeşti ceea ce spui! spuse cu răceală Floris.

— Ba da! Eşti fiinţa cea mai josnică din câte mi-a fost dat să cunosc!

Floris se aplecă spre ea cu intenţia de a o privi drept în ochi. Baptistine îl pălmui din toate puterile. Furios, Floris o înşfacă de umeri. Nici o femeie nu îndrăznise vreodată să se poarte astfel cu el. Livid de furie, fu cât pe ce să îi întoarcă palma, cum făceau în copilărie.

Totuşi, printr-un supraomenesc efort de voinţă, izbuti să se stăpânească.

— Aş vrea să înţelegi bine un lucru, fetiţo, n-ai decât să faci ce vrei, mie unul puţin îmi pasă, pentru că îmi eşti perfect indiferentă, dar nu am de gând să tolerez ca onoarea familiei noastre să fie terfelită de o dezmăţată care trece de la unul la altul! o ameninţă el, apelând la o dialectică de un ilogism tipic masculin.

Baptistine spumega de furie.

— Oh, tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de onoare!?

— Te iau de nevastă ca să-mi ţin cuvântul dat! urlă Floris şi glasul lui bubui, acoperind mugetul furtunii.

— Mincinosule, mincinos nemernic! Mă dezgusti. Tot atât de bine puteai să mă câştigi la zaruri, ca dezertorii ăia din pădure! îi zvârli în faţă Baptistine.

— Ce-ai spus? răcni Floris.

— Spun... că ţi-ai pierdut orice drept de a-mi face vreun reproş... v-am auzit, ştiu tot despre minunatul tău târg încheiat cu regele. Frumos vă stă la amândoi!. Unul mai dezgustător decât celălalt. Acum eşti un senior bogat şi puternic, cu toate rentele tale nu înţeleg de ce nu mă cumperi!

Cei doi tineri se înfruntau tremurând de furie.

— Bogăţia asta nu-mi aduce nici o fericire... urăsc aurul ăsta... şi... şi am acceptat să închei târgul cu regele pentru că eram sigur că îl voi câştiga! Aşa că nu ai voie să mă insulţi! urlă Floris, cu atât mai indignat cu cât se simţea vinovat.

— Ha, ha! Ce spuneam eu! Vroiai să mă câştigi ca la loterie! N-ai fi câştigat nimic pentru că te urăsc!

— Foarte bine, urăşte-mă.

— Atunci lasă-mă să fac ce vreau, inclusiv să mă

iubesc cu Maurice de Saxa care nu mă pisează ca tine.

Dacă Georges-Albert ar fi fost de faţă s-ar fi mândrit cu raţionamentul imbatabil al Baptistinei.

— Nu, nu te las... nu te las... Eşti o târfă, aidoma mamei tale! strigă Floris.

Adevărul fusese rostit. Baptistine păli.

— Mama mea a fost o doamnă foarte respectabilă, nu-ţi permit să...

— Ce respectabilă? Ia nu-ţi mai da atâtea aere. Vrei să ştii de ce a ţinut morţiş contele să te iau de soţie?

Floris nu se mai putea controla. Baptistine declanşase în el unul din celebrele lui accese de furie distructivă, demne de stirpea Romanovilor, al căror sânge îi clocotea acum în vine. Floris ştia că ar fi trebuit să se oprească, dar torentul de venin şi de răutate izvorât din el se revărsa cu ură. Simţea nevoia să calce în picioare, să umilească aşa cum şi el, Bastardul, fusese umilit.

— Ha, ha, tatăl tău a ţinut să te iau de nevastă din pricina obârşiei tale, nefericite! Mama ta a fost o destrăbălată de rând, ca şi tine, o fâşneaţă, sora lui Louis Dominique Bourguignon, zis Cartouche, vestitul bandit. Doamna de Bourguignon îi buzunărea pe trecătorii de pe Pont-Neuf cu mare dibăcie, pare-se. Din fericire pentru societate, a dat ortul popii născându-te pe tine! Acum pricepi de ce contele de Villeneuve mi-a impus acel jurământ nedemn? Ca nici un alt bărbat să nu cunoască ruşinea de a se însura cu o fată ca tine şi să rişte într-o bună zi să afle adevărul! De aceea sunt pe veci legat de tine, cu toate că te dispreţuiesc!

— Minţi! Minţi! se zbătu Baptistine, muşcându-l,

zgâriindu-l şi izbindu-l cu picioarele.

Floris nu mai rezistă. Întreaga ranchiună acumulată pe parcursul ultimelor zile îi întuneca minţile. Pe dinaintea ochilor îi jucau pete sângerii. Se pregătea să îi administreze o nemaipomenită corecţie. Îl mâncau palmele încă din ziua când se revăzuseră după reîntoarcerea lui în Franţa. De-abia aştepta să îi ardă câteva peste fund cum făcea în copilărie când era o copilită insuportabilă.

Baptistine îl muşcă de mână. Floris o trânti pe pelerina care alunecase pe podeaua putredă. Baptistine se zbătea, îi zgâria obrajii, încerca să îi scoată ochii. În mod normal, destăinuirea lui Floris ar fi trebuit să îi ia piuitul. Când colo, reacţiona taman pe dos. O destrăbălată, o fâşneaţă? Cu câtă plăcere îi azvârlise în obraz acele cuvinte! Se rostogoliră unul peste altul. Furia trezea în Floris instinctul de proprietate. O înşfăcă pe Baptistine de mâini, strivind-o sub el. Baptistine continua să se zbată, dar altfel. Ochii îi luceau şi gâfâia. Binecunoscuta căldură îi cuprindea şalele răspândindu-i-se în tot trupul. Ca orice mascul experimentat, Floris percepu de îndată acea imperceptibilă schimbare. Intenţiei de a-i trage o bătaie zdravănă i se substitui o fulgerătoare dorinţă. Pipăindu-i febril trupul începu să îi ridice cămaşa schiţând o mângâiere grăbită care îi înfioră pe amândoi. Baptistine se înfrigură de parcă mii de ace i-ar fi înţepat pielea. Pierzându-şi suflarea, îl chema spre ea cu tot trupul. Furtuna o aţâţa, o făcea să freamăte. Deodată Floris se opri, îşi luă mâinile de pe ea şi se ridică într-un cot. Ruşinat de intenţiile lui, sări în sus. Chiar dacă Baptistine cedase altora, el unul avea să o

respecte.

Nu putea profita de ea într-o clipă de nebunie în care furia lor oarbă şi contextul naturii dezlănţuite le luaseră minţile. O apucă de încheietura mâinilor cu intenţia de a o ajuta să se ridice de jos. Crispată, cu ochii închişi, Baptistine tremura ca o frunză în vânt, răvăşită de plăcere. Îi era ruşine şi îl ura pentru tot ceea ce îi dezvăluise şi totuşi nu se putea stăpâni. Petrecându-şi braţele pe după gâtul lui Floris îl trase spre ea cu un suspin senzual. Floris o privi. Era frumoasă, moleşită, nările îi fremătau şi buzele ei umede îl invitau să o iubească. Floris nu putea rezista acelei chemări ancestrale a femeii către bărbat. O dorea prea mult. Incapabili să îşi vorbească, gâtuiţi de o emoţie surdă, se lăsară în voia magiei senzuale. Floris se aplecă spre ea şi buzele li se întâlniră cu furie. Îi smulse bluza dezgolindu-i sânii rotunzi şi tari. Sub mângâierile lui dibace Baptistine se pierdu de tot cu firea. Floris nu se grăbea. Îi mursica pieptul, apoi buzele lui urcau înapoi spre gura ei. Mâinile îşi opreau mângâierile, apoi porneau din nou să îi exploreze trupul. Baptistine gemea încetişor. Îşi dădu seama ca prin vis că Floris se dezbrăca. La atingerea trupului gol al tânărului aproape că leşină de tulburare. Ţipă scurt şi se lăsă dusă de el pe ţărmurile fermecate ale dragostei.

Flăcările focului aureau trupurile lor înlănţuite.

* * *

— Îţi cer iertare! şopti Floris beat de fericire, când coborâră din nou pe pământ. În braţele lui, Baptistine era atât de fragilă şi de palidă, încât se nelinişti. Ea îi

ocoli privirea. Floris o sărută tandru pe unul din sâni, apoi acoperi cu tunica lui acel trup desăvârşit pe care îl adora deja nebuneşte.

— Baptistine, micuţa mea... bobocelul meu de trandafir... floarea mea... cum aş fi putut bănui... eşti supărată pe mine? continuă Floris răvăşit.

Împotriva tuturor aşteptărilor, o descoperise neprihănită. O bucurie nemărginită urca din străfundul sufletului său. Aşadar, era primul... primul... Ridică cu blândeţe căpşorul cu cârlionţi blonzi care se iţeau în dezordine în jurul frunţii, ca o aureolă. Baptistine îşi ţinea cu încăpăţânare pleoapele plecate ascunzându-şi ochii pe care dragostea îi făcea încă şi mai frumoşi. Floris oftă. Copilul nemilos voia să se răzbune. Frumosul Floris nu era obişnuit cu asemenea purtări. De obicei, „după”, amantele lui îl implorau ameţite să le promită că îl vor revedea.

— M-ai scos din sărite, Baptistine... nu lua în seamă ce ţi-am spus, te rog... eşti supărată pe mine? repetă Floris rememorându-şi disperat toate grozăviile pe care i le azvârlise de-a valma în obraz...

Baptistine întoarse capul într-o parte, fără să-i răspundă.

„Sunt femeie... sunt femeie în toată legea!” îşi spuse ea. Deocamdată nu izbutea să se gândească la nimic altceva.

Mâna lui Floris se crispa pe faldurile capei. Se îmbrăcă rapid şi întredeschise prudent uşa. Afară continua să plouă torenţial. Floris şovăi. Baptistine nu putea ieşi din colibă doar cu pelerina lui şi nici nu îşi putea îmbrăca iarăşi veşmintele ei ude. Tânărul gentilom sărută blând fruntea micuţei încăpăţânate.

— Dacă nu ţi-e frică să rămâi singură câteva minute, scumpa mea, mă duc să găsesc un cupeu şi mă întorc de îndată! propuse Floris.

Continuând să tacă, Baptistine încuviinţă din ochi. Floris o privi intens. Baptistine roşi, se înfioră şi îşi trase tunica spre bărbie. Întristat, Floris se ridică în picioare. Apucase să zărească în imenşii ei ochi albaştri un soi de iritare amestecată cu mândrie rănită. Floris aţâţă focul şi plecă în goană spre sat. Cât ai clipi, vesta şi cămaşa i se udară leoarcă, dar el, frământat de simţăminte confuze şi contradictorii, nici nu simţea ploaia. Mai multe atelaje îşi aşteptau stăpânii în faţa diferitelor case unde aceştia se aflau în vizită la câte o dulcinee. Vizitii care aveau orare de umezeală dezertaseră de la posturile lor, spre norocul lui Floris, care sări pe capra unui cupeu şi se întoarse să o ia pe Baptistine. Intrând în colibă oftă uşurat. Baptistine se afla acolo, pregătită să îl urmeze. Floris zâmbi, mirat de propria lui panică. O clipă i se tăiaseră picioarele la gândul că n-avea să o mai găsească, că avea să o piardă în întunericul nopţii. Amuzat de prostia lui, ridică din umeri. O ajută pe Baptistine să se urce în cupeu, apoi se sui din nou pe capră şi dădu bice cailor. Drumul îi păru interminabil Baptistinei cu toate că în realitate era foarte scurt. Rezemându-şi capul de perne, asculta tropotul cailor. Îşi simţea obrajii în flăcări şi avea frisoane.

— Pe mâine, iubita mea... adică pe curând... spre că nu-ţi lipseşte nimic... fă-te frumoasă pentru căsătoria noastră! murmură Floris ajutând-o pe Baptistine să coboare în faţa locuinţei lor de împrumut.

Baptistine se temu ca nu cumva Floris să vrea să o

însoţească înăuntru, dar tânărul se mulţumi să o escorteze galant, după care se sui din nou pe capră ca să ducă înapoi cupeul de unde îl luase. Baptistine oftă uşurată. Spre norocul ei, Grégoire şi Elisa dormeau duşi. Oricâtă imaginaţie ar fi avut, Baptistinei i-ar fi fost destul de greu să le explice ţinuta în care se afla, de ce era goală puşcă pe sub tunica şi juponul ud fleaşcă. Ajunsă în sfârşit în camera ei, închise uşa şi se rezemă o clipă de perete cu ochii închişi. Îşi scoase straiele ude şi, în timp ce îşi freca părul cu un prosop uscat, se privi visător în oglindă, petrecându-şi mâinile peste rotunjimile trupului, încă ameţită de minunatele senzaţii pe care tocmai le descoperise.

— Ador dragostea! îşi spuse ea.

În aceeaşi clipă însă, subconştientul îi spunea că ceva oribil, hidos şi ameninţător avea să o urmărească toată viaţa.

O înecă un hohot de plâns. Floris o desconsidera din pricina mamei ei. Baptistine îşi dădea seama de acest adevăr. Avea să fie legată pe vecie de un bărbat orgolios care la fiecare ceartă avea să îi azvârle în faţă întregului lui dispreţ. Intuia că nebunia senzuală avea să îi apropie uneori pentru a-i depărta apoi cu fiece zi. Iar regele... regele cunoştea cu siguranţă adevărul şi se juca cu destinul ei, minţind-o...

Baptistine îşi şterse sângele de pe coapse cu puţin alcool. O durere vagă în şale îi amintea că trupul ei era de-acum acela al unei femei. Îşi trase peste cap o cămaşă de noapte călduroasă şi se strecură rapid în patul pregătit de buna ei Elisa. Aplecându-se să sufle în lumânare observă că pe noptieră se afla, pusă la vedere, o scrisoare.

— E scrisul Jeanne-Antoinettei... oare ce-o fi vrând de la mine? murmură mirată Baptistine, rupând sigiliul.

„Dragă Baptistine,

Mă aflu instalată la Colonne, în singura casă de cărămidă trandafirie din localitate. Regele a ţinut cu tot dinadinsul să viu să îl văd pe ascuns. Cred că pot îndrăzni să afirm că mă iubeşte. Am aflat că te afli aici şi că te vei căsători cu „vărul" tău, domnul de Portejoye. Vino să mă vizitezi în mare taină, avem multe să ne spunem..."

— Reginuţă, Reginuţă!

Baptistine se învioră cât ai clipi. În ciuda rivalităţii survenite în ultima vreme între ele, Jeanne-Antoinette Poisson rămăsese singura ei prietenă. Împinsă de o forţă mai presus de propria ei voinţă, tânăra fată se sculă din pat, se îmbrăcă cu o rochie simplă de pânză, îşi strecură scrisoarea în sân, îşi acoperi umerii cu un şal, îşi ridică pletele sub o bonetă şi se înfăşură într-o pelerină. Deodată tresări auzind uşa de la intrare. Floris şi Adrien, care se întâlniseră probabil în faţa casei, urcau spre camerele lor. Baptistine se grăbi să sufle în lumânare. Paşii lui Floris, pe care i-ar fi recunoscut dintr-o mie, părură a şovăi în faţa camerei ei. Baptistine ar fi vrut să deschidă uşa, să alerge la el şi să i se arunce de gât. Clanţa recoborî încetişor. Baptistine îşi muşcă buzele ca să nu ţipe. Cocoţat pe o comodă pe un coridor, Georges-Albert se gândise să arunce ochii în camera prietenei sale, fiind convins că o găseşte dormind dusă, Baptistine oftă uşurată şi îşi duse un deget la buze. Georges-Albert era prea

inteligent ca să nu priceapă că se petrecuse ceva extrem de grav. Baptistine îl luă în braţe. Feodor şi Li Kang urcau şi ei spre camerele lor. Baptistine aşteaptă alte câteva minute, apoi coborî tiptil scara. Ajunsă în pragul casei pregetă abia simţit. Mâna îi tremura pe clanţă. Vrând să împiedice iremediabilul, Georges-Albert scoase un ţipăt ascuţit, cu dubla intenţie de a o opri din drum şi de a-i preveni pe ceilalţi. Nu luase, însă în calcul încăpăţânarea Baptistinei. Aceasta îi astupă gura cu palma. Hotărârea ei era luată. Îl înfăşură pe Georges-Albert în mantia ei largă, pentru mai multă siguranţă, îşi trecuse gluga pe frunte, ca să nu îi poată zări nimeni chipul, şi se strecură ca o umbră pe străduţele pustii. Palidă, fără remuşcări, fără regrete şi fără să privească în urmă se îndrepta spre un nou destin.

Erau ceasurile patru ale dimineţii.

Un ceas mai târziu, o caleaşcă cu perdeluţele trase părăsea în goană nebună localitatea, îndreptându-se spre sud.

Capitolul XXIV

— Porumbiţa mea nu e acasă! Şi aşternutul abia dac-a fost atins! gemu buna Elisa coborând val-vârtej scările.

Era ora prânzului. O lăsaseră pe Baptistine să doarmă după pofta inimii. Floris şi Adrien se repeziră într-un suflet în camera ei. Cu perucile pomădate, îmbrăcaţi în uniforme de paradă, erau gata pentru ceremonia de după-amiază.

— S-o fi trezit înaintea noastră... poate a vrut să facă o plimbare... îşi dădu cu părerea Floris cu glas şovăielnic.

Adrien îşi întoarse ochii spre fratele său. Pe chipul frământat al acestuia se citea presentimentul unei cumplite nenorociri. Discret ca totdeauna, tânărul conte de Villeneuve nu-l întreba nimic şi se mulţumi să îi trimită pe Feodor şi pe Li Kang în căutarea Baptistinei şi a lui Georges-Albert, cu porunca de a-i chestiona cât mai departe pe ţăranii şi soldaţii întâlniţi în cale.

— O fi tot isprava ticăloşilor de englezi! Roşcovani blestemaţi! tună cazacul întorcându-se plouat.

— Nu le-a fost de ajuns că ne-au răpit-o pe Ioana d’Arc! se smiorcăiau Grégoire şi Elisa.

Fără să piardă vremea, tinerii gentilomi porniră în galop spre reşedinţa regelui. Ludovic păru sincer mirat. Nu, nu o mai văzuse pe Baptistine din seara precedentă... Floris avu grijă să nu îi dezvăluie că Baptistine aflase întregul adevăr.

— Să fie oare mâna lui Cumberland? mormăi Majestatea Sa, cuprins de aceeaşi bănuială ca şi bătrânii slujitori ai fraţilor Villeneuve-Caramey.

Floris şi Adrien îl implorară pe rege să nu se pripească. Mai întâi de toate, trebuia să se sfătuiască cu Maurice de Saxa.

Mareşalul îi primi cu bunăvoinţă. Sub unul din ochi avea o vânătaie de toată frumuseţea. Îl ascultă cu atenţie pe Floris, cercetându-l totodată cu apăsată curiozitate. Să îşi fi recunoscut oare agresorul din ajun? Chiar dacă frumosul Maurice ghicise cui anume datora „chifteaua” de la ochi, ca om de lume ce se afla nu suflă o vorbă. Cert este că, după întâlnirea furtunoasă

din ajun, nici contele de Saxa nu o mai zărise pe Baptistine. Orgoliosul marchiz de Portejoye nu şovăi să se umilească interogându-i până şi pe Ernaudan de Gastagnac şi La Fortune. Gentilomul gascon păru la fel de uimit şi de îngrijorat ca şi regele.

Adrien îl privi pe Floris: „Doamne, cât de îndrăgostit trebuie să fie ca să se coboare la asemenea demersuri!”

Toate acele răspunsuri negative începeau să le îngheţe sângele în vine. Neliniştiţi la culme, se reîntoarseră să cerceteze minuţios, camera Baptistinei. Singurul indiciu susceptibil să arunce oarecare lumină asupra acelei misterioase dispariţii era lipsa din dulap a unei rochiţe modeste şi a unei pelerine pe care Elisa era absolut sigură că le pusese cu mâna ei în cuierele Baptistinei.

Feodor şi Li Kang obţinuseră şi ei unele informaţii.

— Boiernaşule... pe la ceasurile cinci ale dimineţii, nişte soldaţi au zărit o trăsură care lua drumul sudului cu perdelele trase.

Floris şi Adrien se priviră scurt. Era un indiciu minim. Nimic nu dovedea că Baptistine şi Georges-Albert s-ar fi aflat în acea trăsură. De altfel, dacă regele şi frumosul Maurice spuseseră adevărul, de unde să îşi fi procurat tânăra fată o berlină? Din câte ştiau ei, nici un echipaj nu lipsea din tabără sau de la reşedinţa regelui. Floris se pierdea în supoziţii.

„Să se fi simţit, dintr-o dată rău?... Să fi vrut să ia aer?... Să fie amestecat ducele... sau un alt bărbat?... Vrea pur şi simplu să mă sperie? Dacă la ceasurile cinci, în berlina aceea se afla într-adevăr ea, deşi nimic nu este de natură să mi-o dovedească, înseamnă că

are avans de zece ore asupra noastră. Nici dacă am omorî caii n-am mai putea-o prinde din urmă!

Adrien îşi observa fratele cu strângere de inimă. Cei care îl luau pe tânărul marchiz de Portejoye drept o fire trufaşă, insensibilă, necugetată şi impulsivă, socotindu-l un bărbat cu inimă de piatră pe care nici o femeie nu-l putea răni, şi-ar fi schimbat considerabil părerea dacă l-ar fi văzut pe parcursul acelor ceasuri de zbucium.

Pe la cinci după amiază nu mai avură încotro şi trebuiră să accepte cruda realitate. Căsătoria nu mai putea avea loc. Logodnica se făcuse nevăzută. Parcă intrase în pământ. Maurice de Saxa nu era un tip ranchiunos, aşa că puse cu dragă inimă la dispoziţie o mie de grenadieri care să scotocească regiunea. Regele era tot atât de cătrănit ca şi Floris. Amândoi rămâneau cu buzele umflate. Unul pierduse o soţie, celălalt o amantă. Cel puţin aşa gândeau ei.

Ludovic puse mâna pe o pană de gâscă şi se apucă să îi scrie ducelui de Cumberland.

„Dragul meu văr,

Îl întreba pe scurt Prea-Iubitul, *nu care cumva, dintr-o nefericită întâmplare, v-a ieşit în cale domnişoara de Villeneuve-Caramey? Dacă ar fi aşa, am fi foarte satisfăcuţi ca Alteţa Voastră, nedorind cu siguranţă să asiste la desfăşurarea unui nou Război Troian, să ne-o trimită cât de curând pe „Frumoasa Elena”.*

Până atunci, rămânem ca totdeauna, scumpe văr, inamicul foarte loial şi afectuos al Alteţei Voastre,

Ludovic.”

În traducere mesajul spunea verde:

„Dacă iarăşi aţi răpit-o, vai de voi!”

Două ceasuri mai târziu, un călăreţ cu straiele colbuite aducea răspunsul lui William August.

Pe un ton glumeţ, prinţul răspundea:

„că prefera de o mie de ori urgiile Cerului, ciuma şi holera, prezenţei domnişoarei de Villeneuve şi că îl roagă pe Sfântul Gheorghe să nu i-o mai scoată vreodată în cale o asemenea furie, lăsând Majestăţii Sale grija de a struni iapa sălbatecă...”

Cea din urmă nădejde de a o regăsi pe Baptistine se spulbera. Desigur, Floris şi Adrien nu puteau pune la îndoială cuvântul prinţului englez. Cu permisiunea regelui porniră în galop nebun spre Mortefontaine. Undeva în adâncul sufletului nutreau încă speranţa că fugara să se refugiat la castel. Feodor şi Li Kang rămaseră în tabără, continuând să chestioneze pe fiece soldat, pe fiece locuitor. Floris şi Adrien străbătură cele patruzeci de leghe până la castelul părintesc în optsprezece ore, fără să se odihnească, coborând din şa doar la popasuri când schimbau caii. Trebuia să ai o constituţie de fier ca să rezişti la o asemenea galopadă infernală. La Mortefontaine îi aştepta o nouă decepţie. Pe la bătrâna lor locuinţă pustie, păzită de paracliser şi de soţia acestuia, nu trecuse nimeni.

— Jéodard! exclamară în cor cei doi fraţi, cuprinşi de aceeaşi subită bănuială.

— Cum de nu ne-am gândit până acum! S-a dus la ticălosul ăla! tună Floris furios că nu-i venise mai devreme ideea.

Văzându-i pe cei doi gentilomi că se apropie ca o furtună, domnul Castillon du Rocher se temu de o nouă

provocare şi cât ai clipi întreaga suflare a castelului se înarmă cu cuţite şi cozi de mătură. Fără să se sinchisească de strania primire, Floris şi Adrien îi explicară contelui du Rocher scopul vizitei lor, de faţă cu armata valeţilor şi rândaşilor care îi priveau ameninţător.

Ochii mici şi vioi al lui Jéodard fulgerară, dar contele clătină cu tristeţe din cap:

— Nu, domnilor, pe cuvântul meu de conte, nu am mai văzut-o pe domnişoara de Villeneuve de când a fost aici împreună cu buna Elisa... ce să-i faci, aşa se întâmplă când vrei să forţezi mâna unei tinere fete. Domnişoara de Villeneuve dorea să se căsătorească cu mine, cu Jéodard al ei, şi dacă, nu v-aţi fi pus de-a curmezişul, acum s-ar fi aflat aici, fericită...

Floris şi Adrien nu veniseră ca să îi asculte predicile. Convinşi de sinceritatea domnului du Rocher, se retraseră demn.

— Bunul meu Padin... fă repede bagajele, sunt pe deplin vindecat. Pornim în căutarea micuţei mele logodnice şi, eu voi fi acela care o va găsi! porunci Jéodard de cum rămase singur.

Întorsătura evenimentelor îl îngrijora şi îl incinta deopotrivă.

— Ah, domnule conte, tare îi mai dă domnişoara de furcă! observă valetul, care aşa cum s-a mai văzut, vorbea ca din carte

Floris şi Adrien se îndreptară într-o doară şi spre pensionul călugăriţelor Ursuline. Nici Maica Marie-Marthe nu avea habar de cea mai năstruşnică dintre elevele sale.

Cuprins de remuşcări, Floris simţi că îşi pierde

minţile. Într-un târziu, cei doi fraţi porniră înapoi spre tabără. Pe drum, Floris nu se putu abţine să nu îi mărturisească adevărul fratelui său. Caii mergeau acum la pas. O adiere uşoară legăna frunzele sub clarul de lună.

— Ah! Floris... Floris... frăţioare, îţi chinui degeaba sufletul, nu tu eşti de vină, ci Fatalitatea! murmură posomorât Adrien.

Cum era de aşteptat, nimeni din tabără n-o revăzuse pe Baptistine. Regele îl chemă anume din capitală pe domnul Berryer, şeful poliţiei. Două sute de poliţişti primiră semnalmentele tinerei fete dimpreună cu porunca de a o căuta. Uşor de zis, greu de făcut. În Parisul înfierbântat, izbucniseră noi răzmeriţe. Populaţia pretindea că femeile şi copiii erau răpiţi pentru popularea coloniilor de pe Mississippi. Contele de Villeneuve şi marchizul de Portejoye ofereau sume importante de bani oricui ar fi oferit vreo informaţie despre o tânără fată blondă şi un maimuţoi, răspunzând la numele de Baptistine de Villeneuve şi de Georges-Albert. Oraşele fură împânzite cu afişe, prin sate poliţaii băteau toba.

Se întâmplă exact ceea ce Floris şi Adrien doriseră cu tot dinadinsul să evite. Scandalul devenise public. Domnişoara de Villeneuve-Caramey se volatilizase, fugind de un amant regal şi de un logodnic complezent. În ochii armatei şi ai curtenilor, şi Floris şi regele făceau figură de încornoraţi.

Singura încântată de acele veşti, regina, se grăbi să se alăture suveranului escortată de doamnele ei de onoare. Prost dispus, Ludovic îi zâmbi din vârful buzelor. Cele două doamne poloneze, Henrietta şi

Philippa Skokoska, se aruncară imediat de gâtul celor doi fraţi. Acestora însă nu le mai ardea de ele. Îndrăgostite în continuare de eroii lor, frumoasele poloneze sperau că măcar de astă dată să îi poată cuceri. Dar, ca un făcut, de fiecare dată un eveniment neprevăzut le lăsa cu buzele umflate.

— Pe curând, scumpă Philippa! murmură Floris distrat, obsedat de pierderea Baptistinei.

În căutările sale avea impresia că se izbeşte de un zid şi nu ştia încotro să o apuce. Zadarnic încercase să dea de urma trăsurii misterioase. De la Amiens înainte, parcă ar fi înghiţit-o pământul. Se putea foarte bine să fi fost vorba de vreo amantă venită să îşi întâlnească pe furiş iubitul. Regele îşi trecea zilnic în revistă trupele, cu un aer tot mai nemulţumit. Nici măcar succesele militare de tipul cuceririi cetăţii Tournai nu izbuteau să o îmbuneze pe Majestatea Sa. După dispariţia Baptistinei, Ludovic, devenise la fel de arţăgos ca Floris, până când, într-o bună dimineaţă, Prea-Iubitul se arătă vesel şi zglobiu ca un piţigoi. În preajma lui, ducele de Richelieu arbora un surâs triumfător. Intrigaţi de acea neaşteptată schimbare, Floris şi Adrien îşi urmăriră suveranul la căderea serii, până la o căsuţă din cărămidă trandafirie. Cazacul şi chinezul se puseră la pândă în spatele grajdului. Întredeschisă discret de o mână necunoscută, uşa de la parter se închise în urma vizitatorului regal. Camera de la primul etaj era luminată de flacăra unor lumânări. Fără să mai stea pe gânduri, Floris şi Adrien se suiră într-o clipă în crengile unui copac ca să afle ce anume se petrecea înăuntru. Indiscreţia lor risca să îi coste scump. O tânără femeie cu părul strâns într-o bonetă

de dantelă stătea cu spatele la fereastră. Când regele se ivi în pragul uşii, femeia se cufundă într-o reverenţă adâncă. Ludovic înaintă spre ea, o ridică de jos, îi luă mâinile într-ale lui, îi mângâie umerii şi se aplecă să îi sărute buzele. Floris nu-i putea distinge femeii nici „trăsăturile şi nici culoarea părului, Strânse pumnii. Să fi fost oare Baptistine? Oare regele îl minţise şi o ţinuse ascunsă de atâtea zile în acea casă? Adrien îşi prinse din zbor fratele. Turbat de furie neputincioasă, Floris alunecase, de pe cracă. În sfârşit, perechea se aşează la masa din mijlocul încăperii. Tânăra femeie se aşează cu faţa spre fereastră, iar regele cu spatele. Floris şi Adrien îşi suceau gâtul ca să zărească chipul feminin ascuns privirii lor de peruca voluminoasă a Majestăţii Sale. Din fericire, Ludovic vorbea, gesticula, se mişca. Femeia râdea, se alinta, aproba. Floris şi Adrien se lămuriseră. Coborâră duşi pe gânduri.

„Jeanne-Antoinette... Jeanne-Antoinette Poisson... prietena Baptistinei!”

Inima lui Floris bătea să-i spargă pieptul. Ascunşi în spatele casei, Feodor şi Li Kang părură că se desprind din zid.

— Boiernaşule, boiernaşule, tocmai acum a intrat în grajd o trăsură plină de praf! şopti cazacul.

— Aidoma unui tipar simpatic, Li Kang şi Lamă Ascuţită s-au strecurat în pagodă! susură chinezul.

— Ah! Şi ce-ai văzut, Li Kang? întrebă nerăbdător Floris.

Chinezul îşi înălţă mândru fruntea.

— Li Kang cu ochi de şoim nu a văzut nimic! Dar urechea, lui Phoenix trandafiriu a auzit tot!

În alte împrejurări, Adrien ar fi zâmbit. Li Kang era

incorijibil. Putea să-l facă să moară de nerăbdare pe cel mai înţelegător dintre sfinţi.

— Pe Vladimir, Prea fericitul, bătrâne, într-o zi am să-ţi retez limba cu sabia! tună cazacul. Boiernaşule, nu ştiu, zău, dacă are vreo legătură cu micuţa noastră stăpână, dar l-am auzit pe vizitiul care deshăma caii bombănind şi plângându-se că-i ostenit. A chemat-o pe cameristă şi i-a spus aşa:

— Auzi, fetico, ‘ntreab-o pă doamna dacă poa’ să mă primească!

— Ei, şi tu, Eusebie, deocamdată, doamna este ocupată! a răspuns fata.

— Aha! îs mort, nu mai pot! Patru sute de leghe în douăzeci de zile nu-s de colea... amu mă’c să soilesc. Zi-i doamnei că s-o făcut şe-o porunşât! N-aibă grijă!

Floris şi Adrien se priviră. Prinseseră un fir subţire al Ariadnei.

Baptistine dispăruse de exact douăzeci de zile. Floris simţea că se înăbuşă. Ce amestec avea Jeanne-Antoinette? Puţin lipsi ca Floris să se repeadă în casă şi să-i scuture zdravăn pe rege şi pe dulcineea lui. Adrien fu nevoit să apeleze la întreaga lui persuasiune ca să îşi calmeze impulsivul frate. A doua zi dimineaţă, îmbrăcaţi impecabil, cei doi tineri se înfăţişară dinaintea doamnei Le Normant. Frumoasa Jeanne-Antoinette le primi cu amabilitate omagiile, fără să se arate surprinsă, şi fără să îi întrebe cum de aflaseră de prezenţa ei! Cu fălcile încleştate, Floris o puse la curent cu dispariţia Baptistinei.

Jeanne-Antoinette se alintă: „O, nu, Cerul îi era martor, n-o văzuse pe Baptistine, nici nu ştiuse că se aflase în tabăra militară, se mira chiar foarte tare că

veniseră să îi ceară informaţii pe care nu le putea da...”

Jeanne-Antoinette surâdea suav.

Floris şi Adrien nu putură scoate nimic de la ea.

— Femeia asta miroase a minciună de la o poştă! tună Floris pe când ieşeau din casă.

— Să mai aşteptăm puţin, frate... să observăm... să iscodim... până la urmă aflăm noi ceva, cineva se va trăda! îl sfătui cu înţelepciune Adrien, dorind să îi împiedice să bată iarăşi drumurile orbeşte.

Trecură alte câteva zile, triste, întunecate pentru cei doi tineri. Singura lor mângâiere le venea din partea surorilor Skokoska.

În sinea lui, regele era ulcerat de abandonul „Inimioarei”. Jeanne-Antoinette îl convinsese că Baptistine era o fiinţă fără suflet şi că preferase probabil să se refugieze într-o mănăstire, decât să-i aparţină regelui care într-o bună zi va avea veşti despre ea. Richelieu îi cântase şi el în strună. Ludovic se simţea slab şi singur. Convins că iubirea lui fusese dispreţuită, o lăsă pe Jeanne-Antoinette să câştige seară de seară o tot mai mare influenţă asupra lui.

O lună după dispariţia Baptistinei, Ludovic anunţă că doamna Le Normant d’Etioles primea titlul de marchiză de Pompadour, „pentru servicii aduse coroanei!”, conform formulei consacrate, şi „pentru că rimează cu Amour!” îi şoptise el galant, între patru ochi.

Jeanne-Antoinette triumfa pe toată linia. Acea prezentare o înălţase în poziţia cea mai importantă din regat: favorită atotputernică. Toţi curtenii se plecau dinaintea ei. Regina pierduse partida. Încântat de uşurinţa cu care prostănaca de Villeneuve lăsase locul

liber, Richelieu îşi freca mulţumit mâinile. Pe Ludovic îl cuprindea câteodată tristeţea. Amintirea „Inimioarei” nu-i da pace.

Într-o dimineaţă, Feodor se întoarse acasă foarte obosit. Cu cicatricele lui o dăduse gata pe slujnica doamnei Le Normant. După o noapte înflăcărată, fata îi dezvăluise ucraineanului, sub pecetea tainei, să doamna Le Normant îşi trimisese vizitiul la Bordeaux. Slujnica nu ştia dacă se afla sau nu şi o tânăra fată în trăsură, dar observase că din dulapuri lipseau câteva din toaletele stăpânei sale.

Fără să sufle o vorbă din puţinul pe care îl aflaseră, Floris şi Adrien cerură regelui îngăduinţa de a părăsi armata pentru o bucată de timp. Prea-lubitul nu avea temei să îi refuze. Totuşi, bănuitor din fire cum era, mirosi că Floris prinsese un fir. Îl chemă aşadar pe Ernaudan de Gastagnac.

— Căpitane, îmi eşti pe deplin credincios?

— Mi-aş da şi viaţa pentru Majestatea Voastră!

— Prea bine. Atunci rămâi în continuare părtaş la „taina” mea şi nu te vei căi. Poftim scrisoarea aceasta... păstreaz-o ca pe ochii din cap... urmăreşte-i pe Villeneuve şi pe Portejoye oricât de departe s-ar duce. Supraveghează-i îndeaproape şi trimite-mi vorbă despre fiecare mişcare a lor. Dacă o regăsesc pe domnişoara de Villeneuve, anunţă-mă de îndată şi înmânează-i discret această misivă din partea mea. M-ai înţeles, căpitane? Mă pot bizui pe tine?

— Majestatea Voastră poate avea totală încredere... nu voi avea linişte până nu-mi împlinesc misiunea! răspunse cu deplină sinceritate Ernaudan. O dată mai mult, intenţiile regelui se potriveau de minune cu ale

sale.

Însoţit de inegalabilul său La Fortune, cavaleristul porni pe urmele tinerilor gentilomi. Floris şi Adrien aveau un avans de două leghe asupra lui. Galopau întins şi nu zăboveau decât la popasuri, atât cât era necesar. Berlina în care îi instalaseră pe Grégoire şi pe Elisa le încetinea, cei drept, ritmul. Drumul lor spre sud trecea, pe lângă Mortefontaine. Floris şi Adrien intenţionau să se despartă acolo de cei doi bătrâni slujitori prea obosiţi pentru ai supune rigorilor unei călătorii mai lungi.

— Ah, nu, nici vorbă! Lăsaţi de capul vostru n-aţi făcut decât prostii, mai cu seamă domnia ta, domnule Floris! Iisuse! Marie! Porumbiţa mea! Merg cu voi să o regăsesc şi să o îngrijesc! Dar ce credeţi voi că puteţi scăpa aşa de mine? Halal maniere, n-am ce zice! gemu Elisa revărsându-şi tot oful împotriva lui Floris care lăsă capul în jos ca odinioară în copilărie.

— Dacă am fost în stare să îi urmez pe domnul conte şi pe domnul marchiz până în China, nu văd de ce nu aş putea merge la Bordeaux de dragul micuţei noastre domnişoare! adăugă cu mai multă stăpânire de sine Grégoire.

În timp ce traversau Parisul mânaţi de o inspiraţie subită, Floris şi Adrien se opriră pe strada Fourcy, la reşedinţa domnului Le Normant. Acestuia tocmai i se adusese la cunoştinţă nefericirea abătută asupra lui şi îşi sufla întruna nasul, mai guturăit ca niciodată. Tinerii gentilomi se prezentară. Domnul Le Normant o cunoştea pe Baptistine. Floris şi Adrien explicară motivul vizitei lor. Mai mult decât încântat că are ocazia să joace o festă infidelei sale soţii, nefericitul

încornorat, răspunse amabil întrebărilor lor. Da, era putred de bogat, şi acum se căia amarnic pentru toate câte îi oferise Jeanne-Antoinettei, acea femeie ingrată care îl înşela pe faţă cu regele!

— Iertaţi-mi indiscreţia, domnule, dar faceţi negoţ sau aveţi case la Bordeaux? îi reteză vorba Floris, mergând drept la ţintă.

Domnul Le Normant chibzui adânc înainte de a-i răspunde. Floris şi Adrien se uitau cu oarecare milă la bărbatul din faţa lor, cam stângaci şi cam urâţel, dar de loc prost.

— Nu, domnule... nu posed la Bordeaux nici case... nici magazine... nici antrepozite!

Floris şi Adrien se ridicară decepţionaţi de pe scaune, cu intenţia de a-şi lua rămas bun.

— Dar... staţi... posed în schimb ceva care s-ar putea să vă intereseze... hâm... fac diverse transporturi... hâm... cu corăbii! se bâlbâi domnul Le Normant.

— Cu corăbii! exclamară Floris şi Adrien.

— Hâm... da... aşteptaţi...

Domnul Le Normant răscoli febril prin maldărul de hârţoage îngrămădite pe biroul său.

— Iată, am găsit! În port se află o încărcătură de... mărunţişuri... şi... diverse... hâm... chestii, care pornesc peste câteva zile, dacă vântul este prielnic, spre Mississippi!

Brusc reticent, domnul Le Normant nu părea dispus să dezvăluie nimic altceva.

— Şi cum se numeşte corabia cu pricina? insistă Floris, care nu bătuse drumul până acolo ca să plece cu mâinile goale.

Domnul Le Normant îşi suflă nasul, tuşi, scuipă...

ezită...

— Domnule, vă conjur să răspundeţi, în joc este onoarea şi poate chiar viaţa unei tinere fete! îl imploră Adrien.

Vizibil îngrijorat, domnul Le Normant îi cercetă îndelung cu privirea pe cei doi tineri. Se vedea cât de colo că se află prins între două focuri. Pe de o parte ardea de dorinţa de a vorbi pentru a-i juca o festă soţiei sale, iar pe de alta prefera să tacă... din motive numai de el cunoscute. În cele din urmă resentimentele soţului încornorat avură prioritate.

— Corabia se numeşte *Frumoasa din Louisiana*... dar... hâm... de ce?...

Întrebarea lui căzu în gol. Între timp, Floris şi Adrien coborâseră valvârtej scările.

Capitolul XXV

— De vină este ticălosul de Beurrier![60]

— O să ajungem, ca pe timpul lui Irod!

— Asta este un nou masacru al Inocenţilor!

Floris şi Adrien se strecurau prin mulţimea tălăzuită de pe strada Tiron, pe când Feodor şi Li Kang se străduiau să croiască drum berlinei. Grupurile de parizieni furioşi se îngroşau văzând cu ochii.

— Ce s-a întâmplat, oameni buni? întrebă Floris.

— Începe răzmeriţa, Monseniore! spuse un negustor închizând prudent obloanele prăvălioarei lui.

— Da’ ăştia cine’s? Dacă vreţi să treceţi, deschideţi

[60] Domnul Untar, poreclă dată şefului de poliţie, pe numele său adevărat — Beryer.

trăsura!

— Poporu’ vra să vaz’ şe-i ‘nuntru! urlară nişte muieri aţâţate.

Floris şi Adrien îi făcură semn lui Feodor să dea ascultare mulţimii. Ţaţele îşi băgară capul în trăsură să-i privească pe Grégoire şi Elisa.

— Ei, ce va să zică asta, dragele mele, da’ ce? semănăm noi a băutori de sânge? bodogăni Elisa ridicând ameninţător o sticlă.

Femeile pufniră în râs.

— Ei! Io-te bătrâna! Ia-o-ncet dacă vrei să prinzi suta!

Atmosfera se destindea.

— Ce se petrece? întrebă Floris.

— Eh! Tinere nobil! Poliţaii ne răpesc femeile şi copiii. Toată floarea tinereţii e la cheremul lor.

— Ruşine!

— Să zise că rejele be sângele ţânşilor noş’ti!

— Da, şi’ al muierilor noast’.

— Îi trimit pe îngeraşii noştri nevinovaţi peste mări şi ţări!

— Ci-că în Mississippi!

— Ba şi pă şerşetori! îi iau până şi pe şinstiţii noştri şerşetori! Da! Şi atunşi vă întreb: cum o s’arate capitala noast’ fără bunii ei mizerabili? urlă un bătrân în zdrenţe.

Floris şi Adrien încuviinţă din cap.

— Aveţi dreptate! strigă împăciuitor Floris, pe care îl interesa un singur lucru: s-o ia cât mai repede din loc. Corabia aceea... Baptistine... Fiecare minut pierdut putea avea consecinţe fatale.

Se zice că în Mississippi

Găsit-au aur din belşug
Tra-la-la-la-la-la-la,
Da-n vremea asta tot Parisul.
Căzut-a sub al spaimei jug.
Tra-la-la-la-la-la-la,
Pornit-au groază a risipi
Ciracii lui Frérot, dar dânsul
Habar nu are. Lacom vrea
Ca ţara să-şi tripleze starea... începu să cânte mulţimea.

Floris şi Adrien se priviră cu înţeles. Trebuiau să profite de subita bună dispoziţie a parizienilor. Tinerii gentilomi ştiau cât de imprevizibile puteau fi reacţiile poporului şi cât de violent putea deveni el într-o fracţiune de secundă. Situaţia se arăta explozivă. Foarte curând mulţimea dezlănţuită avea să desfunde străzile şi să îi omoare pe toţi cei care aduceau măcar pe departe a soldat ori a poliţai.

— Îi punem pe moşneguţii noştri la adăpost şi ne întoarcem să vă dăm o mână de ajutor! minţi fără să clipească Adrien.

— Ei, bravo! Asemenea vorbe te ung pe suflet!

— Lăsaţi-i să treacă!

Floris şi Adrien salutară cu tricornurile pe când se depărtau. Era şi timpul. Valul nemulţumiţilor se îngroşa întruna. Agitaţia se întindea stradă după stradă, cuprinzând întreg cartierul. Ei nu-şi mai doreau decât să iasă cât mai grabnic din Paris. În cele din urmă ajunseră, nu fără greutate, în spate la Chartreux, pe muntele Parnasse. Curând după aceea treceau de „barieră” şi se opreau la popas să deshame caii.

— E într-adevăr revoluţie în capitală? întrebă un grăjdar care se învârtea pe lângă berlină.

— Aşa se pare! răspunse Floris fără să îl privească, în timp ce, ca orice bun călăreţ, verifica potcoavele noului cal. Grégoire şi Elisa îşi tamponau frunţile cu batista. Bieţii de ei trăseseră o spaimă zdravănă.

— Oh! domnule marchiz, este îngrozitor să vezi Parisul fierbând. Am mai trăit o dată asta pe timpul domnului Law, când cu doamna contesă, şi nădăjduiam să nu mai cunosc nicicând asemenea clipe de groază! şopti bătrânul slujitor iţindu-şi obrazul livid prin fereastra de la portieră.

— Ah! Diseară să te ţii cenuşă şi mormane de bolovani în capitală! gemu Elisa.

— Asta nu, scumpa mea, dar... dacă regele va fi prost sfătuit, dacă va lua măsuri nepopulare, va fi poate... începutul... sfârşitului unei monarhii... prezise cu tristeţe Adrien.

— Doamne Iisuse, Marie, Iosife! Adică sfârşitul lumii! Apocalipsa, ce mai! se bâlbâi Elisa.

— Daţi-i drumul, suntem gata. În galop! porunci Floris.

— Aţi văzut cumva trecând pe aici o trăsură însoţită de patru bărbaţi? întrebă câteva clipe mai târziu Ernaudan de Gastagnac sosind într-un suflet la popas.

— Da, domnule ofiţer, au luat-o spre Bordeaux.

— Ştii ceva, căpitane, bag samă că mergem din rău în rău! bodogăni La Fortune care ţinea la tihna şi la tabieturile lui.

— Reepede... repede, pe cai! strigă Ernaudan temându-se să nu rămână prea în urmă.

— Oh! la, la! mi-e turul mai ceva de încins decât capitala! protestă cavaleristul.

Nemilos, tânărul Gastagnac îşi îmboldea deja calul, fără să mai asculte jelaniile ordonanţei sale.

— Hei, omule, ştii cumva unde este ancorată *Frumoasa din Louisiana*? se adresă Floris unui marinar.

Acesta îşi ridică bereta şi păru să facă un mare efort de memorie.

— Aăă... d'a păi îs multi corăbii faine în radă!...

Enervaţi, Floris şi Adrien dădură pinteni cailor şi porniră mai departe. Ca să câştige timp, lăsaseră berlina în paza lui Feodor şi a lui Li Kang.

Fără să doarmă, hrănindu-se doar din goana calului, tinerii gentilomi galopaseră zi şi noapte vreme de o sută treizeci şi patru de ore. În locul lor, oricine altcineva şi-ar fi dat duhul de oboseală, însă ei erau plămădiţi dintr-un aluat anume. Neraşi de câteva zile, cu obrajii supţi şi cu cearcăne adânci sub ochi, îşi păstrau privirea dârză. Deşi murdari ca vai de lume, ţinuta mândră le vădea de la o poştă obârşia nobilă.

Floris abia dacă lua seama la activitatea febrilă din port. Pe chei forfoteau şaretele. Mateloţii cârpeau nişte pânze uriaşe, întinse la soare. Floris şi Adrien îşi struneau cu grijă caii ca să nu calce pe ele. Hamalii se cocoşau sub povara sacilor. Cu inima bătând de emoţie, cei doi fraţi se uitau la numele fiecăreia din corăbiile ancorate la chei.

Sfântul Ioan, Delfina, Marietta, Sfânta-Barbă, Opalul, Neptun, Tatăl de familie... citeau ei pe prove fără să găsească ceea ce căutau.

Flotila de război şi vasele de linie erau ancorate la

cheiuri diferite.

— Unde se află Căpitănia portului? întrebă Adrien adresându-se unor mateloţi care jucau cărţi, fără să le pese de interdicţia la care erau supuse toate jocurile de noroc.

Necatadicsind să îşi întoarcă măcar privirea spre el, unul din marinari arătă cu degetul înspre o casă de pe dig. În faţa ei se înghesuiau o mulţime da marinari, de soldaţi şi de femei. Floris şi Adrien descălecară şi intrară în clădire. În vestibul se ciocniră piept în piept cu un ofiţer.

— Căpitane, căutăm *Frumoasa din Louisiana*. Ne poţi spune unde anume o găsim? întrebă Floris.

Ofiţerul rânji şi îi trase pe cei doi tineri spre o fereastră.

— Poftim... e acolo... în mijlocul convoiului...

Floris păli. Cu toate pânzele sus, vreo sută de vase se îndepărtau spre larg.

— Eşti... eşti sigur, căpitane, că *Frumoasa din Louisiana* se află printre acele vase? insistă Adrien.

— Adică ce crezi, domnule, eu nu ştiu ce spun? Asta-i bună! Şi, la urma urmei, dumneata cine eşti? se interesă bănuitor ofiţerul.

Tinerii gentilomi se prezentară.

Căpitanul se îmbună pe dată şi îi conduse în biroul său, spre a discuta în tihnă.

— N-am putea închiria o corvetă[61] cu care să încercăm să îi ajungem din urmă? întrebă Floris.

— În principiu da, dar mai întâi trebuie să aşteptaţi să se schimbe vântul. Până atunci nici un vas nu părăseşte portul, domnule marchiz. Ordinele sunt

[61] Corabie rapidă de vânătoare.

ordine. Marinarii se tem. De când suntem în război cu englezii, corăbiile de linie circulă numai în convoaie escortate de fregate[62]. Viitorul convoi se formează de abia peste şaizeci de zile. Dar ce treabă aveţi cu *Frumoasa din Louisiana*? se miră căpitanul.

Floris şi Adrien se priviră scurt. Omul era simpatic şi binevoitor. Mai bine îi explicau ce anume căutau. În definitiv, exista speranţa ca Baptistine să nu se fi îmbarcat. Căpitanul clătină cu tristeţe din cap.

— Hâm... ştiţi ce anume transportă „Frumoasa”?

— Nu!... răspunseră într-un glas Floris si Adrien, amintindu-şi de aerul stânjenit al domnului Le Normant.

— He, he, ia priviţi puţin actele! Oh, fiţi pe pace, totul este cât se poate de legal... poftim, avem aici un contract semnat cu... Ministerul Marinei... Pe corabie se află un lot de femei provenite din închisorile şi locurile rău famate ale capitalei, poftim, iată lista...

Floris şi Adrien înşfăcară pergamentul cu mâini tremurânde:

Marie-Anne Fontaine, zisă Croşetă, treizeci şi opt de ani, condamnată pe viaţă. Mai multe omucideri.

Sarah de Visme, zisă Coapsă de aur. Optsprezece ani, intrigantă primejdioasă, depravată. Moravuri scandaloase.

Jeanne Lefevre, zisă Tonton, hoaţă înfierată cu floarea de crin, desfrânată cum nu se mai poate.

Marie Desmarais, zisă Nene, libertină şi destrăbălată, a intenţionat să se dedea la perversiuni ruşinoase asupra persoanei judecătorului său.

Toinette Genest, zisă Peştişor. Mincinoasă şi vicioasă

[62] Vas cu trei catarge al marinei de război.

până în măduva oaselor.

Jeanne Vigneron, zisă Bănuţ, extrem de periculoasă, expertă în otrăvuri şi bani falşi.

Julia de Mengden, zisă Străina, libertină neruşinată, conspiratoare depravată şi plină de vicii.

Marie-Francoise Jouy de Lapsy, zisă Petecel, şaptesprezece ani, blasfemiatoare şi mânuitoare de şiş.

La Porche, zisă Scroafa, treizeci de ani, înfierată cu multe flori de crin, a retezat cu lama două degete ale celui care o arestase şi a dat foc la celula în care a fost închisă.

Marie-Louise Primet, zisă Bebe, libertină şi vrăjitoare.

— Ptiu, ce gunoaie, ce mizerie morală! spuse scârbit, ofiţerul, luându-le înapoi documentul.

Lui Floris i se făcuse părul măciucă. Livid la faţă, privea năucit în gol. Adrien îi puse mâna pe umăr într-un gest de îmbărbătare.

— Pe lista acestui transport uman figurează şi copii sau... domnişoare răpite din Paris?... întrebă Floris cu glas tremurat.

— Tţţ! astea sunt bârfe! Toate fetele expediate să populeze colonia sunt nişte puşcăriaşe, domnule marchiz, nişte otrepe de care ne descotorosim cu inima uşoară... din partea mea, ducă-se!... rânji ofiţerul portului.

— Căpitane, totuşi nu am văzut trecut aici numele tinerei domnişoare pe care o căutăm şi care ştim precis că nu a făcut nici o zi de închisoare! protestă Adrien.

— Ah! spuse căpitanul, aproape decepţionat, atunci s-ar putea să figureze printre pasageri? Staţi să văd

unde am lista lor. Aha, uitaţi, nu sunt decât trei: domnul Vieille, chirurg şi farmacist care se duce la Noul Orléans, cavalerul Gontrand d'Aubigny şi domnişoara Baptistine Bourguignon!

Floris şi Adrien scoaseră un strigăt înăbuşit, smulseră lista din mâna ofiţerului şi o parcurseră febril. Baptistine Bourguignon... Baptistine Bourguignon... Pe Floris îl năpădi o sudoare rece. Aşadar, după noaptea lor de dragoste, ca să scape de el, Baptistine îşi luase într-adevăr lumea în cap. În pofida oricărei logici, Floris, nădăjduise să o regăsească... dacă nu spăşită, cel puţin cuminţită.

Adrien simţi că i se înceţoşează ochii. Scumpa lui surioară refuza până şi numele de Villeneuve.

— Ah! Acest orgoliu... acest blestemat orgoliu al familiei noastre...

Floris şi Adrien rătăceau fără ţintă pe chei, incapabili să scoată o vorbă. La orizont pânzele corăbiilor se micşorau din ce în ce.

Încercară să plătească multe pungi de aur căpitanului unui vas mic şi rapid, însă ofiţerul le râse în nas, ca toţi ceilalţi marinari de care se milogiseră rând pe rând.

— Să urmărim convoiul? Trebuie să fim nebuni! Piraţii englezi ne-ar ataca cât ai zice peşte! Acesta era răspunsul unanim.

— Aşteptaţi până se formează convoiul următor!

Floris era copleşit. Pentru prima dată în viaţa lui se lovea de ceva imposibil.

Corăbiile plecaseră ducând cu ele iubirea lui şi cu voia Domnului nu aveau să le poată lua urma decât peste două luni încheiate.

— Ce dracu faci aici, domnule? bodogăni Floris dând nas în nas cu Jéodard Castillon care se plimba pe chei.

— Eu nu vorbesc cu dumneata, domnule, replică ţanţoş, contele du Rocher.

— Iar eu m-am săturat de dumneata, domnule! mârâi Floris printre dinţi, tremurând de furie şi punând mâna pe mânerul săbiei.

Adrien îl apucă de braţ.

— Potoleşte-te, Floris, şi fă-i loc să treacă domnului du Rocher, portul din Bordeaux aparţine tuturor!

— Ah! calmul dumitale îmi face plăcere, domnule conte. N-aş putea spune acelaşi lucru despre domnul marchiz! observă Jéodard salutându-l pe Floris care îşi feri privirea.

Era prea de tot.

— Şi eu vin tot de la căpitănia portului, continuă domnul du Rocher, vom fi deci mai mulţi cei care vom pleca cu viitorul convoi pentru... a o regăsi pe domnişoara Baptistine... Bourguignon. Până atunci, mai bine v-aţi resemna, domnule. Oricum, de-abia ajunşi acolo vom vedea cine anume va avea câştig de cauză!

— Ei bine, domnule, aflaţi că data viitoare vă voi spinteca, cu mult deliciu şi pentru totdeauna, tună Floris... În aşteptarea acelei clipe, nu strică să vă răcoriţi niţel gândurile...

Şi Floris se repezi dintr-un salt asupra lui Jéodard. Bietul conte du Rocher se trezi în apă fără să fi apucat să schiţeze măcar un gest de apărare. Cât, ai clipi, lumea se strânse grămadă pe mal.

— Oh!.. oh!.... ajutor... Pa... Padin, mă... mă... mă înec... răcnea Jéodard.

Capul lui ba apărea, ba dispărea în valuri. Disperat, valetul îşi frângea mâinile.

— Dumnezeule, domnule conte... nu ştiu să înot! se smiorcăia el fără să se urnească din loc.

Adrien îşi dezbrăcă flegmatic tunica.

— Lasă, frăţioare... e omul meu... zâmbi Floris, calmat ca prin farmec.

Tânărul gentilom plonjă la ţanc ca să-l salveze pe Castillon tocmai când acesta se ducea la fund. Îl înşfacă de guler, dar domnul du Rocher se zbătea ca un drac. Floris îi trosni cu mare plăcere un pumn zdravăn, apoi înotă liniştit, trăgându-l după el spre o scară. Cu ajutorul celor din jur îl urcă pe chei pe Jéodard, care atârna foarte greu.

— Ah! domnule... nu ştiu dacă se cuvine să îţi mulţumesc sau... şopti Jéodard deschizând ochii.

— Mai bine taci din gură... mârâi Floris, după care îşi îmbrăcă tunica şi, aşa cum era, şiroind de apă, o porni spre oraş.

— Fiţi bun şi iertaţi-l pe fratele meu, domnule, rosti blând Adrien, şi binevoiţi a-mi răspunde, vă conjur... De unde ştiaţi că domnişoara de Villeneuve se îmbarca la Bordeaux? Vă prevenise ea?

— Din păcate nu, domnule, ofta Jéodard ridicându-se ud leoarcă şi rezemându-se de umărul lui Padin. Gândeşte-te şi Domnia ta, dacă ar fi venit la mine, la ora asta eram de mult căsătoriţi! Întâmplarea, singură întâmplarea m-a ajutat. Am făcut cercetări în împrejurimile castelului meu şi la Compiègne. Acolo doi bătrâni comercianţi, domnul şi doamna Bernachon, au stat de vorbă cu ea când a poposit să se odihnească la

ei, pe strada Echaudoirs nr. 22. Baptistine le-a mărturisit, că o prietenă îi oferise bani, o concesiune în colonii şi călătoria până în Louisiana...

— Vă mulţumesc, domnule... sunteţi un om de onoare! spuse Adrien strângând mâna lui Jéodard.

— Eh! încerc, domnule... încerc...

Adrien îl salută pentru a doua oară şi, grăbind pasul, îşi prinse fratele din urmă. Tinerii gentilomi se instalară la un han, unde închiriară două camere cu vedere spre mare. Rămaşi să escorteze berlina bătrânilor slujitori, Feodor şi Li Kang îi ajunseră abia a doua zi din urmă pe tinerii lor stăpâni. Puşi la curent cu ultimele evenimente, Grégoire şi Elisa îşi smulseră părul din cap dar afirmară sus şi tare că la nevoie vor merge „până în fundul iadului” şi că „nu aveau să scape de ei aşa uşor!”.....

Cât despre cazac şi chinez, nici nu se punea problema rămânerii lor.

Floris nu era deprins să lenevească. Inactivitatea îl apăsa. În fiece dimineaţă îşi făcea drum până la Căpitănie pentru a se informa asupra plecărilor. Precaut ca întotdeauna, Adrien profită de acel nesperat răgaz pentru a comanda să îi fie aduşi câţiva saci doldora de pistoli, bineînţeles fără ştirea lui Floris. Fratele său vedea negru înaintea ochilor doar când auzea de aurul regelui. Tânărul conte de Villeneuve îi scrisese totuşi regelui pentru a-l înştiinţa că erau nevoiţi să părăsească Franţa pentru o vreme. De bună seamă, Adrien nu avea de unde şti că Ernaudan de Gastagnac îl informa zilnic pe suveran de fiece mişcare a celor doi fraţi.

Plictisindu-se, Floris se plimba ceasuri în şir. Într-o

seară, se întâlni cu cavaleristul pe dig. Se duelară de două ori, fără prea mare tragere de inimă şi fără urmări serioase. Floris îl răni pe Ernaudan în coapsă, iar acesta îi scrijeli umărul. Mărinimos, Floris îl evita în schimb, pe Jéodard. În sfârşit, într-o bună dimineaţă, la revărsat de zori, căpitanul portului sosi în grabă la han şi îi trezi pe cei doi fraţi: se pregătea un nou convoi pentru „colonie”. Dacă vântul rămânea prielnic, urma să pornească la 1 iulie. Floris se posomori: încă opt zile de aşteptare! Răbdarea nu-l dăduse niciodată afară din casă. Rezemat de pervazul ferestrei, visa sub clar de lună, cu ochii la oceanul care îi răpise iubita purtând pe valurile lui *Frumoasa din Louisiana*.

Adrien se înfioră, cu inima săgetată de o sumbră presimţire. O ştia pe Baptistine în primejdie de moarte, dar nu îi suflase o vorbă lui Floris, ca să nu îl îngrijoreze zadarnic. De pe lista ocnaşelor, un nume, unul singur îi sărise în ochi cu litere de foc: „Julia Mengden... Julia Mengden... zisă Străina... Pe lume nu puteau exista două femei cu acelaşi nume. Cu siguranţă era vorba de aceeaşi fiinţă mârşavă care le pricinuise atâtea nenorociri. Soarta voise ca Baptistine să se fi îmbarcat tocmai pe corabia pe care se afla duşmana lor de moarte... Le separa doar o punte subţire de lemn.

O stea căzătoare traversă bolta cerească. Floris zâmbi, brusc încrezător în viaţă.

— Oh! te voi urmări, dragostea mea... şi mă vei ierta!

Ochii lui verzi străluceau în întuneric.

Adrien îşi plecă bărbia în piept:

— Vom regăsi-o oare vreodată pe frumoasa din Louisiana?

Partea a treia

ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI

Capitolul XXVI

— Linişte mateloţi! Ridicaţi vela mare!

— Legaţi strâns vela mică!

— Desfăşuraţi gabierii! poruncea cu glas calm şi puternic secundul corăbiei. Reverberate de vele, comenzile lui erau preluate de către ofiţerii de cart în jargonul mateloţilor bretoni şi flamanzi.

— Bună ziua, domnule Le Gallic! spuse vesel Baptistine ivindu-se cu Georges-Albert pe puntea din spate a *Frumoasei din Louisiana*.

— Oh! v-aţi şi trezit? Sluga voastră, domnişoară! răspunse ofiţerul scoţându-şi politicos tricornul, după care se întoarse pe dată înspre marinari pentru a mai da câteva comenzi.

— Liniştiţi mateloţi!

Georges-Albert şi Baptistine se priviră cu coada ochiului. Să obţii liniştea pe o navă în largul mării era un pariu imposibil de câştigat.

— Fiecare să îşi ocupe locul pe catarge şi pe vergi!

— Atenţie, armarea cabestanului!

Baptistine zâmbea, amuzată de toate acele manevre. Râzând şi cântând, marinarii se căţărau desculţi pe vergi până-n vârful catargelor.

O briză plăcută umfla pânzele. Traversarea se anunţa excelentă. Se aflau încă în golful Gascogne, renumit pentru valurile lui frontale care cutremurau răutăcios corăbiile. Vremea se arăta însă minunată,

semn că traversarea avea să fie calmă.

— Cârmaci, ţine-o tot spre vest–sud–vest, cât mai aproape de tribord! adăugă domnul Le Gallic punându-şi tricornul tivit cu fir de aur peste peruca albă.

— Iertare, domnişoară Bourguignon, dar manevrele nu puteau adăsta... reluă amabil ofiţerul, privind-o pe Baptistine cu ostentativă admiraţie.

— Oh! dar vă rog, domnule, pentru mine a fost pasionant să vă ascult dând toate aceste comenzi total necunoscute mie! răspunse Baptistine alintându-se.

În tot lungul vieţii sale, petrecută la Saint-Malo ori în porturile din Isles-sous-le Vent, lui Le Gallic nu-i mai fusese dat vreodată să întâlnească o fată atât de nepământesc de frumoasă. Ca şi ceilalţi pasageri, presimţea că prezenţa la bord a acelei superbe călătoare, însoţită, în pofida etichetei, nu de o doamnă de companie, ci de un maimuţoi care cucerise de-acum întreg echipajul cu şolticăriile lui, ascundea o taină. Le Gallic nu era departe de a bănui că Baptistine era de fapt o prinţesă cu adevărata identitate ascunsă sub un nume de împrumut.

Cu mişcări leneşe, studiate, Baptistine începu să îşi facă vânt cu evantaiul. Încă nu se putea dezbăra de obiceiurile deprinse la curte. Privirilor înflăcărate ale secundului le răspunse cu un zâmbet cochet. Ca întotdeauna, ocheadele bărbaţilor o înfiorau plăcut.

Le Gallic era un voinic de vreo douăzeci şi opt de ani, cu fălci pătrate şi priviri pătrunzătoare, de bărbat obişnuit să hălăduiască pe mare de la frageda vârstă de zece ani.

„Drace, parcă văd că o să am parte de o călătorie agitată. Copila asta smintită n-are astâmpăr! O să am

de lucru, nu glumă. Şi ce s-o fi făcând bietul meu stăpân fără mine?” îşi spuse Georges-Albert agăţându-se de catargul artimon ca să privească întinderea de smarald.

La nord-vest se zărea o fâşie întunecată. Era pământul Franţei. Georges-Albert nu avea cum ghici că în aceeaşi clipă Floris turba de furie, pe cheiul din Bordeaux.

— Aţi dormit bine, domnişoară, în această primă noapte pe mare? întrebă Le Gallic.

— Mulţumesc, domnule, am o cabină mică, dar foarte agreabilă. Cu toate că auzisem o groază de poveşti despre răul de mare, eu una m-am simţit mai bine decât oricând, ca şi Georges-Albert de altfel! Când se crăpa de ziuă, la fereastra mea a poposit o pasăre mare şi albă. M-a trezit bătând cu ciocul în cercevea şi i-am dat un biscuit! spuse râzând Baptistine.

— Vai de mine, domnişoară! Sper că nu v-aţi culcat cu hubloul deschis? exclamă speriat Le Gallic.

— Ba bine că nu, şi de ce, mă rog, nu trebuia? întrebă într-o doară Baptistine.

— Slavă Domnului că n-aţi păţit nimic rău. Se poate una ca asta, domnişoară? Noaptea pe mare este plină de primejdii pentru cel care doarme. Trebuie să te fereci zdravăn în cabină, ca să nu poată pătrunde înăuntru „Duhul rău”, altminteri poţi paraliza ori, mai rău, dacă ploaia îţi udă veşmintele, te umpli de viermi şi de câte şi mai câte alte necazuri! adăugă Le Gallic, superstiţios ca toţi marinarii bretoni, chiar dacă fusese avansat ofiţer.

Baptistine făcu ochii mari. Georges-Albert se înfioră, profund dezgustat.

— V-ar face plăcere, domnişoară, să vizitaţi *Frumoasa din Louisiana*?

— Oh! da, desigur, domnule!

De îndată Baptistine îşi rezemă graţios degetele de mâneca uniformei vişinii, brodate cu negru şi auriu, semn că deşi Le Gallic era ofiţer al marinei comerciale, se afla totuşi în subordinea Majestăţii Sale.

Secundul o îndrumă atent pe tânăra fată înspre scăriţa ce ducea la dunetă. Treptele înguste se urcau destul de anevoios. Baptistine se felicită că în acea dimineaţă se îmbrăcase cu o jachetă simplă de culoare corai şi o fustă cu „coşuleţe” mici.

Le Gallic profită de locul strâmt ca să o ia pe Baptistine de mână şi să o ajute să suie.

„Ce ofiţer fermecător! Ador corăbiile, marina şi marinarii!” îşi spuse Baptistine cercetându-şi cavalerul pe sub gene. „Ah, ce bine că am plecat!”

Tânăra fată ajunse sus pe dunetă. Ameţită de aerul tare al largului, respira cu nesaţ libertatea. Se aplecă peste basorelieful de la pupă ca să privească vârtejul înspumat, stârnit de alunecarea corăbiei, şi se clătină, speriată de înălţimea vertiginoasă la care nu se aşteptase.

— Sprijiniţi-vă de mine, domnişoară, puntea este înclinată, şopti Le Gallic, strângând-o la piept. *Frumoasa din Louisiana* este o corabie pe care încap o mie de butoaie şi ne aflăm în punctul ei cel măi înalt, la patruzeci de picioare[63] deasupra oceanului, iar carena se afundă în apă douăzeci şi opt de picioare[64]...

Baptistine îl asculta cu cea mai mare atenţie. Ofiţerul

[63] Circa 14 metri.

[64] Circa 8 metri

îşi drese glasul, din ce în ce mai tulburat de prezenţa ei. Aerul de mare părea într-adevăr să îi fi prins bine tinerei fete. Niciodată nu fusese mai frumoasă. Ochii în care se oglindea luciul oceanului scânteiau, mai albaştri ca oricând. Tenul trandafiriu se arăta înviorat de stropii săraţi de spumă, iar pletele lungi aurite, legate pe ceafă cu o panglică, fluturau în vânt. Baptistine nu avea nici regrete, nici remuşcări. Se felicita pentru festa pe care le-o jucase lui Floris şi regelui. Totul se petrecuse ci o uimitoare repeziciune. Jeanne-Antoinette se dovedise deosebit de bună şi înţelegătoare. Baptistine nu se mira de uşurinţa cu care prietena ei, prea fericită să îl păstreze pe rege doar pentru sine, îi dăruise o parte din garderoba ei şi frumuşica sumă de zece mii de livre pentru drum. De asemenea îi înmânase o scrisoare către căpitanul acelui vas şi un zapis care o făcea stăpâna unei plantaţii de indigo cu patruzeci de sclavi şi a unei agenţii comerciale din Noul Orléans. Baptistine de Villeneuve-Caramey nu mai exista, fusese alungată de domnişoara Bourguignon, care părăsise Franţa mândră şi fericită, cu punga bine garnisită.

„După ce mă voi instala, de una singură, liberă sau poate măritată cu cine îmi va plăcea, voi trimite o corabie care să mi-o aducă într-ascuns pe Elisa!” se gândi Baptistine, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

— ...şi patruzeci de guri de foc; baterii de tunuri de 18, în primul rând şi, în al doilea rând, piese de 12; după cum vă puteţi da seama, domnişoară, onoarea voastră este bine apărată... continua să explice Le Gallic din ce în ce mai sigur de sine.

Baptistine tresări. Cufundată în propriile-i planuri, nu prea urmărise explicaţiile.

— Hâm... dar... nu ne aflăm pe o corabie comercială!? întrebă ea cu naivitate.

Gallic zâmbi superior.

— Într-adevăr, domnişoară, *Frumoasa* transportă mărfuri, dar de câţiva ani încoace, orice corabie este înarmată şi pregătită pentru eventualitatea unei lupte. Priviţi convoiul nostru, domnişoară... trăncănea Le Gallic. Nespus de mândru că avea ocazia să îşi etaleze cunoştinţele, îi arăta cu degetul toate corăbiile care îi înconjurau... Iată, *Albina* şi *Aventura*, deşi tot „comerciale”, sunt echipate cu treizeci de guri de foc şi cu arme. În schimb, *Mareşalul d’Estrése*, *Medeea* şi *Prea-Iubitul* sunt chiar vase de război de mâna întâi, cu o sută douăzeci de tunuri şi un echipaj de opt sute de oameni. În urma lor vin fregatele, galiotele şi două brigantine mai mici, pentru traversări. „Mărfarele” noastre sunt bine escortate şi apărate. Pe cinstea mea, domnişoară, navele Majestăţii Sale Regele Ludovic al XV-lea nu riscă nimic din partea corsarilor inamici.

— Ce lecţie magistrală, domnule! exclamă Baptistine sincer interesată şi mai tulburată decât ar îi vrut la auzul numelui Prea-Iubitului.

„Inimioară... Inimioară...” părea să şoptească briza.

Furioasă, Baptistine fu cât pe ce să îşi astupe urechile. Privirea îi rătăcea pe oceanul al cărui verde strălucitor îi reamintea dureros de o anume privire trufaşă.

Suprafaţa de-abia încreţită a apei se tulbură brusc. Berbeci de spumă se frământau la orizont. Silueta zveltă a navei vopsită în roşu, negru, albastru şi auriu

purta vesel vele albe, umflate, care dansau în acelaşi ritm cu catargele.

„Zâna mea... bobocelul meu de trandafir, iartă-mă!” foşneau pânzele.

Privirea Baptistinei se înăspri. Nu, niciodată! Niciodată nu avea să îl poată ierta pe Floris pentru cruzimea lui... Într-o bună zi avea să i-o plătească... Avea să se răzbune...

— Braţul vostru, domnişoară. Cu permisiunea voastră, vom coborî în salon. Vântul se răceşte şi mă tem să nu vă îmbolnăviţi. Cred că suntem aşteptaţi la dejun în sufrageria care se află chiar sub noi. După aceea, dacă doriţi, vom străbate împreună *Frumoasa din Louisiana* de la pupă până la provă. În sfârşit, dacă-mi îngăduiţi să v-o spun, domnişoară, de aici înainte Frumoasa de pe acest vas... sunteţi dumneavoastră!

Nici că se putea compliment mai galant. Baptistine îşi spuse că acel marinar s-ar fi putut simţi în largul lui chiar şi la Versailles, unde asemenea măiestre întorsături de frază nu l-ar fi făcut de ruşine, dimpotrivă.

Un tangaj puternic veni la ţanc în ajutorul lui Le Gallic. Baptistine se clătină, îşi pierdu echilibrul pe scăriţa lunetei şi se agăţă de umărul ofiţerului care i-o luase înainte ca să-i deschidă drum. Le Gallic se întoarse de îndată ca s-o prindă. Aflat cu o treaptă mai jos decât ea, ochii lor se întâlniră la aceeaşi înălţime. Sub uniforma strânsă pe trup a ofiţerului, tânăra fată simţea pieptul larg şi braţele muşchiuloase.

,,Poate că nu se cade!” oftă Baptistine incapabilă să se împotrivească tangajului care o lipea de pieptul marinarului.

O gură sărată îi atinse buzele. Era plăcută, caldă şi umedă. Baptistine se simţea sfârşită, toropită, cu inima goală şi sufletul pustiu. În clipa aceea nu mai ştia cum o cheamă, nici unde anume se află.

— Sunt nespus de bucuros să vă salut, domnişoară Bourguignon! Ah! Le Gallic vă arată corabia noastră! Exclamă căpitanul Robineau la intrarea Baptistinei şi a secundului în sufragerie.

Baptistine era cam palidă. Le Gallic cam îmbujorat.

— Bună seara... căpitane... bâigui cu greu Baptistine care se simţea din ce în ce mai „ciudat”.

Georges-Albert, care se instalase de mult la masă, aruncă o privire perspicace tinerei sale prietene, apoi atacă filozofic o cană de cidru şi o bucată de pastramă deja râncedă. Rafinatul animăluţ se strâmbă îngreţoşat. Hrana acea nu-i spunea nimic. Cerul gurii sale, atât de delicate, era obişnuit cu bucate mai de soi. Era evident că Georges-Albert detesta marinăria, preferind bucătăria Elisei.

Le Gallic se grăbi să îi ofere Baptistinei un castronel de supă de fasole pregătită cu mult înainte de răsăritul soarelui de către şeful bucătar. Baptistine încercă să ronţăie şi un biscuit, dar se lăsă curând păgubaşă. Nu se simţea de loc în apele ei.

— Întrucât doamna Le Normant mi-a făcut onoarea să vă dea în grija mea, dacă aveţi nevoie de orice ar fi, domnişoară Bourguignon, nu pregetaţi să vă adresaţi lui Le Gallic. Secundul meu se află aici pentru a vă satisface cele mai mici dorinţe! continuă amabil căpitanul Robineau.

„Nici că se putea s-o nimerească mai bine!” mormăi Georges-Albert, lipăind foarte puţin elegant din

străchinuţa lui.

Baptistine zâmbi domnului Vieille, un bărbat foarte simpatic de vreo cincizeci de ani. În schimb, simţi o instinctivă aversiune pentru Gontrand d’Aubigny. Frumos ca o femeie, cavalerul îşi petrecea vremea admirându-se ca într-o oglindă în luciul cupei lui de metal. Îşi aranja peruca, ba o umfla, ba o netezea, verifica întruna dacă mâinile îi sunt îndeajuns de albe şi mătăsoase, îşi muşca buzele ca să pară mai roşii.

— Oare când vom ajunge la destinaţie, căpitane Robineau? întrebă domnul Vieille înmuindu-şi pâinea în supă.

— Ha! Ha! Ha! Nu există pasager care să nu îmi pună această întrebare după nici douăzeci de ceasuri petrecute la bord. Ruta noastră este imuabilă, domnule chirurg. Convoiul coboară prin golful Gascogne până în largul capului Finisterre![65] Apoi vom trece pe la vest de insulele Canare spre a ieşi în întâmpinarea alizeelor care vor împinge corăbiile noastre până la Fort-royal[66], înspre nord-est, unde vom face escală. De acolo vom urca în golful Mexic spre gurile Mississippi-ului, oprindu-ne la Noul Orléans. În total nouăzeci de zile. Iată-vă lămurit, domnule, spuse căpitanul Robineau cu un zâmbet şiret.

Baptistine nu se putu abţine să nu caşte. Se simţea din ce în ce mai rău. Îi era perfect egal pe unde vor trece. Stomacul i se întorcea dureros pe dos, refuzând orice fel de hrană.

— Într-o atât de agreabilă tovărăşie, călătoria ne va părea cu siguranţă scurtă, susură cavalerul d’Aubigny

[65] Promontoriu nord-vestic al Spaniei.
[66] În prezent, Fort-de-France.

fluturându-şi cochet manşetele şi aruncând o privire tandră înspre Le Gallic.

Baptistine crezu că nu văzuse bine. Se sufoca şi enervată se ridică de la masă. Bărbaţi săriră în picioare, salutând-o cu adâncă plecăciune. Le Gallic ceru din ochi permisiunea căpitanului său şi se luă după Baptistine, urmat îndeaproape de Georges-Albert care se îndopase destul. Ofiţerul o ajunse din urmă cât ai clipi.

— Chiar sub pupa unde ne găsim acum, se află Sfânta Barbă... Acolo stau depozitate armele mobile, puştile, topoarele şi măciucile, dimpreună cu butoaiele de pulbere. V-ar place să coborâţi, să vedeţi, domnişoară?

— Hâm... mai târziu... domnule Le Gallic, deocamdată... prefer să rămân la aer... bâigui Baptistine respirând cu nesaţ briza sărată şi răcoroasă.

Hula legăna ritmic *Frumoasa din Louisiana* şi celelalte corăbii care o încadrau. Sub tălpile Baptistinei puntea părea că se prăvale în gol suind apoi din nou pe creasta valurilor. Observând că mateloţii îşi vedeau liniştiţi de ale lor, fără să se sinchisească de acel balans, Baptistine, care era foarte curajoasă, nu suflă o vorbă lui Le Gallic şi continuă să viziteze vasul la braţul acestuia, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mateloţii spălau punţile cu apă de mare. Tânăra fată îşi ridică poalele fustei. Fiecare mişcare o plătea scump. Păşea anevoie, în capul pieptului i se pusese parcă o greutate, braţele îi erau de plumb şi simţea o apăsare pe inimă. Marinari cu plete lungi, legate pe ceafă, o salutau prietenos ridicându-şi bonetele ţuguiate trase până peste urechi. Recrutaţi din Brest, Lorient, Paimpol

sau Anvers, acei bărbaţi se purtau simplu şi amical, ca toţi oamenii mării. Purtau cămăşoaie largi, încreţite în jurul gâtului cu un şiret, şi pantaloni scurţi până la genunchi, care le dezgoleau picioarele păroase, desculţe, cu degetele noduroase. Neobişnuită cu acea semigoliciune pe care educaţia primită de la pension o interzicea, Baptistine se simţea un pic stânjenită. Unii dintre ofiţerii de cart purtau veste foarte decoltate, încinse la brâu cu eşarfe dungate din lână şi erau încălţaţi cu saboţi de lemn, semn distinctiv al rangului lor.

Baptistine fusese totdeauna convinsă că mateloţii trudeau ca într-un stup, de aceea i se părea că liota aceea de oameni de pe corăbii lenevea de-a dreptul. Surprinsă îi împărtăşi impresiile însoţitorului ei.

Le Gallic zâmbi:

— Într-adevăr, domnişoară, odată manevrele terminate, oamenii noştri nu mai au mare lucru de făcut, ceea ce uneori devine o adevărată problemă, pentru că se plictisesc şi încep să se gândească la năzbâtii! spuse ofiţerul care îi arăta Baptistinei catargul cel mare, pompele şi corpul de gardă unde câţiva soldaţi jucau zaruri.

— Dar... acum nu este furtună? întrebă timid Baptistine.

Le Gallic pufni în râs. Baptistine îl privi nedumerită, şi puţin vexată.

— Furtună!... Oh, nu! Vă rog să mă iertaţi, domnişoară! Deocamdată suntem împinşi din spate de un vânt uşor, cum nu se poate mai prielnic! Pe Dumnezeul meu, domnişoară, o furtună pe Atlantic poate să însemne valuri cât casa, înalte de o sută

cincizeci de picioare, şi hăuri care te împing în abis. La fiecare val gândeşti că ţi-a sunat ceasul... dar nu vreau să vă sperii... noi n-o să păţim aşa ceva...

Baptistine se înfioră. O luase dintr-odată cu frig, deşi soarele era deja fierbinte.

— Săriţi, hoţul, derbedeul, trădătorul! Vinul cel bun al căpitanului!...

Dinspre provă răzbăteau răcnete furioase.

Uluită, Baptistine îl văzu pe bucătar cum ţâşneşte din bucătărie cu ditamai cuţitoiul în mână, urmărindu-l pe... Georges-Albert. După prostul său obicei, acesta tocmai şterpelise un clondir.

Baptistine se aplecă să îşi certe prietenul şi să îl oblige să restituie bunul furat. Pe mateloţi, acel neaşteptat spectacol îi încânta. Unii dintre ei îşi scoaseră trabucele de sub bonete şi începură să pufăie. Ofensat, Georges-Albert se refugiase într-o tăcere ţâfnoasă.

Baptistine de-abia se mai târa pe urmele neobositului Le Gallic, care continua să îi descrie în cele mai mici detalii cabestanul, trinca, zburătorul, apoi rândunicile. Baptistine îşi dădu capul pe spate. Norii albi dansau în jurul catargului mic. Un grup de mateloţi aşezaţi lângă cabestan se despăducheau reciproc.

— Ţinteşte-Braţ, rânduieşte aceşti scripeţi la tine, în groapa cu lei![67] porunci sec Le Gallic, mândru că avea prilejul să îşi arate autoritatea în faţa Baptistinei.

Era însă inutil. Tânăra fată nu se mai simţea în stare să admire nimic. Le Gallic o trase înspre corpul de gardă şi prima baterie. Vreo zece mateloţi lustruiau

[67] Loc rezervat marinarilor de cart.

într-o doară „piesele”.

Baptistine se opri brusc. I se păruse că aude nişte gemete. Tânăra fată îl privi pe Le Gallic. Acesta părea să nu fi remarcat nimic. Foarte pătruns de rolul lui de ghid, nu omitea nimic, nici un singur amănunt. Împleticindu-se, Baptistine vizită magazia cu vele de schimb, magazia de pâine, dormitorul cu hamace al mateloţilor, şanţul cu cabluri. Totul mirosea a transpiraţie şi a gudron. Tânăra fată traversă pasarele şi coridoare. La fiece suiş sau coborâş Le Gallic se repezea să o ajute ridicând-o de mijloc.

Mâinile puternice ale ofiţerului o strângeau mai tare decât ar fi fost necesar, atingându-i în treacăt sânii. Dar Baptistine de-abia dacă se mai ţinea pe picioare. Pe măsură ce se afundau în măruntaiele *Frumoasei din Louisiana*, respira tot mai greu. Epuizată, se lăsă să cadă pe un tun al bateriei a doua.

— Gunoaielor!... Nemernicilor... Piaptănă-c... O să vi le tăiem...

De data asta, Baptistine era sigură că nu i se mai năzărise şi că nu-i vâjâiau urechile. De undeva de dedesubt răzbăteau lovituri puternice în pereţi şi răcnete furioase. Nu mai încăpea nici o îndoială: erau voci de femei. Foarte stânjenit de privirea întrebătoare a Baptistinei, Le Gallic se precipită să şoptească un ordin soldaţilor de planton.

— Dar domnule... ce... ce-i cu aceste zgomote?... murmură intrigată Baptistine.

— Oh, nu care cumva să vă speriaţi, domnişoară... transportăm un lot de prizoniere... un convoi de borfaşe pe care din nefericire l-am preluat de la alţii, dar... nu vă temeţi, domnişoară... tocmai am dat

poruncă fermă ca toate aceste hoaţe însemnate cu floarea de crin să nu fie în nici un caz scoase din cală, spre a nu jigni privirea unei domnişoare de rangul vostru! răspunse Le Gallic cutezând să sărute mâna Baptistinei.

Zbieretele se înteţeau. Baptistinei i se păru chiar că aude un şuierat de bici. Georges-Albert, care se luase pe urma soldaţilor, urcă înapoi din străfundurile calei. Cu ochii holbaţi de groază mormăia cuvinte fără şir, îşi lovea urechile, îşi smulgea părul de pe cap, îşi scotea şi îşi punea la loc micul tricorn, pe scurt, acel animăluţ superior părea să fie pradă celei mai vii emoţii. Voia să atragă atenţia Baptistinei, dar ea îl îndepărtă cu mâna

— Domnule Le Gallic... eu... gă... găsesc că e ruşinos!... dădu să protesteze Baptistine ridicându-se de jos tocmai în clipa când *Frumoasa din Louisiana* urca pe creasta unui val. Coca sui şi apoi coborî cu o încetineală de nesuportat. Cuvintele amuţiră pe buzele brusc golite de sânge ale tinerei fete. Cu obrazul ca de ceară, surâse absent şi se prăbuşi inertă, ca o păpuşă de cârpă, la pieptul marinarului. Georges-Albert scoase un strigăt de groază. Le Gallic o prinse în braţe şi urcă cu preţioasa-i povară înspre dunetă.

Capitolul XXVII

O mână nemaipomenită de blândă ştergea întruna fruntea Baptistinei cu un burete muiat în oţet. Tânăra fată iubea acele degete care o puneau în contact cu lumea exterioară şi se străduiau să o silească să înghită din timp în timp câte o linguriţă de rachiu ori de

supă. Numai că ea refuza totul – cel mai neînsemnat miros îi întorcea stomacul pe dos. Măcinată de febră, zăcea într-o stare de totală năuceală. Ameţită şi neputincioasă ca un prunc nou născut, aiura pe cuşeta ei îngustă şi nu îşi dorea decât să moară. Perdelele cabinei fiind trase, nu ştia dacă este zi sau noapte şi nici nu avea putere să deschidă pleoapele.

Ca printr-o ceaţă deasă, îşi amintea că „mâna” îi scosese toate veşmintele şi o frecase cu un lichid răcoritor, îi plăcea acea senzaţie, mormăia ceva de neînţeles printre dinţii încleştaţi şi se afundă iarăşi într-un somn adânc. Uneori creierul ei surexcitat delira. Se credea la Versailles cu regele şi refuza cu încăpăţânare supa lui de „picior de lemn”, ori era convinsă că se afla în camera ei de la Mortefontaine, unde o închisese Floris. Ţipa, plângea, blestema, încerca să muşte „mâna”, convinsă fiind că aparţinea fiinţei pe care o ura cel mai mult pe lume. Ochii verzi o urmăreau clipă de clipă în acel delir, oricât s-ar fi străduit să scape de ei.

„Favorită... Ludovic... Floris... Floris... de ce... nu... niciodată... să-l fac să sufere... să mă răzbun...”

Gura uscată şoptea vorbe fără şir şi trupul i se răsucea spre „mâna” blândă şi răcoroasă care lipea o lămâie de buzele ei înfierbântate. Apoi necunoscutul înger păzitor o întorcea pe o parte, îi punea pe tâmple prişniţe calmante cu ierburi fierte până ce Baptistine adormea zgâlţâită de frisoane, cu părul de pe ceafă ud leoarcă, cu trupul legănat de ritmul egal al hulei şi cu capul vuind de tropotul unui galop drăcesc.

* * *

„Mi-e foame... mi-e foame... mi-e foame...” se pomeni murmurând Baptistine.

Deschise ochii care n-o mai dureau. Lângă ea o mică veioză pâlpâia cu luciri trandafirii, semn că era noapte. Prin hubloul întredeschis se strecura o rază de lună. Baptistine se ridică în capul oaselor. Se simţea ciudat de bine, doar niţel cam obosită. Spre adânca ei mirare băgă de seamă că era complet goală sub cearşaf. Abia atunci îşi aminti că zăcuse pradă bolii.

— Georges-Albert... Georges-Albert... strigă ea încetişor.

În loc de răspuns se auzi un sforăit sonor. Georges-Albert dormea fericit pe o pernă, strângând la piept o sticlă de Malaga din care supsese şi ultima picătură. Micuţul maimuţoi, suferind pasă-mi-te de aceeaşi boală ca şi tânăra lui stăpână, găsise remediul potrivit lui.

Baptistine îşi cunoştea prietenul. Ştia prea bine că nu era chip să îl trezeşti după ce trăsese la măsea. Hotărâtă să se scoale din pat, dădu la o parte cearşafurile, dar în aceeaşi clipă se vârî înapoi în aşternut. Cineva tocmai întredeschidea uşa cabinei.

— Ah! ştiam eu că o să vă simţiţi mai bine, domnişoară, şopti Le Gallic. Marea s-a liniştit. V-am adus ceva de mâncare. V-a trecut, nu-i aşa?

— Da, mulţumesc, domnule, cred că m-am vindecat. Dar ce-am avut? întrebă Baptistine trăgându-şi pudic până sub bărbie cearşaful, ca să îşi ascundă pieptul gol.

Observându-i gestul, Le Gallic schiţă un surâs ironic.

„Ce tupeu îngrozitor au marinarii ăştia, de parcă totul le-ar fi îngăduit din clipa când păşeşti pe puntea blestematelor lor corăbii!” gândi Baptistine

nedreptăţindu-l evident pe bietul ofiţer şi îl privi de sus cu răceală, ridicându-şi indignată sprâncenele.

De fel impresionat, Le Gallic se aplecă să aşeze tava cu mâncare pe genunchii tinerei fete. Acesteia i se păru că mâinile marinarului întârzie mai mult decât s-ar fi cuvenit pe cearşaful ei.

— O nimica toată, domnişoară. O banală criză. Noi numim asta „febra corăbiilor”. Se întâmplă foarte des ca prima rafală de vânt mai puternică să le vină de hac persoanelor neobişnuite cu hula oceanică. O să vă căliţi domnişoară. Nu trebuie să vă fie ruşine, cu siguranţă ştiţi că însuşi Cicero a preferat moartea răului de mare, punându-se la dispoziţia ucigaşului său.

„După toate, toate, mai face şi pe nebunul cu erudiţia lui!” se enervă Baptistine care nu auzise în viaţa ei de acel necunoscut pe nume Cicero. Îl privi posomorâtă. Dinspre tavă o aromă îmbietoare urca spre nările ei. Îşi înmuie degetul în supă. Era într-adevăr delicioasă. Fără să mai acorde vreo atenţie musafirului ei şi fără să îl poftească să ia loc, se apucă să mănânce cu poftă. Le Gallic nu părea de fel stânjenit. Stătea drept în faţa ei, cu braţele încrucişate, masiv şi zâmbitor.

— V-am pus în farfurie pastrama de vacă cu măsline, două rodii şi acest vin de Malvoisié. Beţi câteva înghiţituri, domnişoară, este un remediu suveran! o sfătui el amabil, fără să se clintească din faţa ei.

Dacă Georges-Albert ar fi fost în stare să îl audă, n-ar fi putut decât să aplaude o atare recomandare.

— Am zăcut multă vreme, domnule? întrebă Baptistine cu gura plină.

— Trei zile şi trei nopţi, domnişoară!

— Ah, da? Cât e ceasul acum?

— E trecut de miezul nopţii, domnişoară. Vântul a scăzut, convoiul nostru se află „în pană”[68], şi m-am gândit pe dată că o să vă reveniţi!

Baptistine nici măcar nu catadicsi să răspundă cu un zâmbet amabil.

— Desigur că trebuie să îi mulţumesc chirurgului, domnul Vieille. Îi rămân îndatorată pentru cât de bine m-a îngrijit, spuse Baptistine într-o doară.

— Nu e cazul, domnişoară, domnul Vieille, domnul d’Aubigny şi Georges-Albert al vostru au fost încă mai bolnavi decât domnia voastră şi cum nu avem cameristă la bord, am avut onoarea să fiu sluga voastră şi să mă ocup de dumneavoastră între două carturi! spuse Le Gallic însoţindu-şi cuvintele cu o plecăciune adâncă.

Baptistine rămase cu gura căscată de uimire. Descoperea stupefiată două adevăruri: bretonul o dezbrăcase până la piele şi „mâna” tămăduitoare fusese tot a lui. Aşadar îi văzuse tot trupul! Poate chiar abuzase de el?

Le Gallic înfruntă semeţ privirea bănuitoare a Baptistinei.

— Asta-i prea de tot! Nu mai poţi avea încredere în nimeni în ziua de azi! protestă Baptistine, ferm hotărâtă să se poarte urât cu el.

— Un marinar în largul mării nu este niciodată un adevărat bărbat, domnişoară! Chiar dacă privirilor sale i se arată cea mai frumoasă privelişte de pe lume, va aştepta să ajungă în port spre a redeveni o fiinţă

[68] Fără vânt.

omenească, şi abia atunci va profita! rosti ironic Le Gallic întorcându-se pe călcâie cu intenţia de a se retrage.

Baptistine ştia că ar fi trebuit să se facă foc şi pară la auzul unei asemenea insolenţe, dar, ca de obicei, reacţionă imprevizibil. Privi o clipă umerii şi ceafa lui Le Gallic şi un hohot de râs zglobiu inundă cabina. Georges-Albert se foi pe pernuţa lui.

— Ssst! domnişoară, o să-i treziţi pe ceilalţi pasageri care dorm alături! şopti Le Gallic ducând un deget la buze.

Schiţă un pas înapoi, neştiind nici el prea bine cum să se comporte cu Baptistine. Era vizibil că atitudinea cochetei îl cam descumpănise. Baptistine era încântată.

„Seamănă leit cu Jéodard când îl certam!” îşi spuse ea privindu-i obrazul simpatic cu trăsături sincere, dintr-o bucată.

— Doamne, ce îngrozitor, l-am uitat! rosti Baptistine cu glas tare ducându-şi disperată mâna la frunte.

— Vă este iarăşi rău, domnişoară? murmură Le Gallic speriat, precipitându-se să îi ia platoul de pe genunchi.

Baptistine făcu ochii mari, luându-l ca martor pe Le Gallic:

— Cum de-am putut face una ca asta? Oh! Ce încurcătură! Când te gândeşti că bietul Jéodard încă mă mai aşteaptă! oftă Baptistine, sincer întristată, plesnind cearşaful cu palmele. Le Gallic clătină din cap. Febra blestemată o cuprindea din nou pe domnişoara Bourguignon. Baptistine nu pricepea nici în ruptul capului cum de, în graba ei de a fugi de rege şi mai ales de Floris, nu se gândise să caute adăpost la

logodnicul său care ar fi putut să o ajute, la nevoie chiar să o salveze.

Le Gallic îi puse mâna pe frunte. Baptistine nu mai avea febră. Îi luă pulsul care, poate tocmai din pricină că el o atinsese, bătea ceva mai repede decât s-ar fi cuvenit. Baptistine simţi că dorea nebuneşte ca „Mâna” care o îngrijise să îi mângâie drăgăstos trupul. Tulburat, tânărul ofiţer suflă în lumânare cu intenţia de a o lăsa pe Baptistine să poată adormi. În întuneric, fata zâmbi. Începea să înţeleagă ce înseamnă „răzbunarea femeiască”. În ciuda lipsei ei de experienţă, Baptistine înţelegea că singura armă la îndemâna sexului slab era propriul trup. Intuia că el avea să o răzbune, pedepsind fiinţa pe care o ura din răsputeri. Lăsă să-i scape un hohot de râs cristalin care se stinse într-un geamăt.

— Nu mă simt deloc bine, domnule Le Gallic, mai rămâneţi un pic! oftă Baptistine, amuzată de comedia pe care o juca.

Văzuse printre gene cum silueta lui Le Gallic acoperă raza de lună ce se strecura prin perdea. Se înfioră din cap până în picioare. Un val de fierbinţeală îi inunda trupul. Umbra lui Le Gallic se aplecă deasupra ei. Se aşeză blând pe marginea cuşetei. Încântată, Baptistine băgă de seamă că respira greu.

— Suferiţi, domnişoară? şopti el cu glas nesigur.

— Oh! da, mult! murmură Baptistine întrebându-se dintr-o dată dacă nu cumva exagerase, întrucât Le Gallic luă de pe masă o prişniţă cu ierburi umede şi le aplică din nou pe fruntea Baptistinei.

Mica scorpie îndepărtă pe nesimţite cearşafurile ca şi cum ar fi murit de cald. Voia să îl împingă pe Le Gallic

să părăsească rolul de infirmier de care onoarea părea că îl împiedică să se despartă. Baptistine îşi dorea să afle dacă ceea ce trăise în singura ei noapte cu Floris fusese o revelaţie efemeră sau era o senzaţie pe care putea să o regăsească în braţele oricărui bărbat nu prea urât. Simţea că doar aşa, amintirea pustiitoare a lui Floris şi ura împotriva lui aveau să se ostoiască. Simţea nevoia să distrugă, să calce totul în picioare.

Le Gallic îşi trecea mâna peste ceafa şi umerii Baptistinei. Mângâierea era blânda, liniştitoare. Degetele lui coborau de-a lungul spinării şi urcau lin înapoi, părând să şovăie în precipitarea lucrurilor. Lăudabila lui atitudine nu o mulţumea pe Baptistine care îşi înăbuşi fiorii de plăcere.

— Dragă... dragă domnule Le Gallic... mi-e ruşine... că, pe când zăceam în nesimţire... m-am... m-am aflat goală... sub ochii dumitale... ce grozăvie... Doamne... ce vei crede despre mine? şopti Baptistine hotărâtă să îl scoată din minţi.

Violenţa cu care Le Gallic renunţă să mai facă pe doctorul o luă prin surprindere. Mâna blândă zvârli cât colo aşternutul. Bărbatul se prăbuşi peste ea. Cuşeta era oricum prea strâmtă ca să încapă alături de ea. Nasturii şi broderiile uniformei lui îi intrau Baptistinei în carne.

— Vă doresc ca un nebun, de la Bordeaux. Goliciunea voastră m-a torturat în aceste ultime trei zile, dar vă jur că nu am profitat de slăbiciunea voastră! mugi Le Gallic.

Le Gallic era un amant atent şi agreabil. Cu gura lui cărnoasă şi fierbinte o săruta pe Baptistine, o muşca, râdea. Tânăra fată regăsea savoarea sărutului lor de

pe dunetă. Vibrând ca o coardă întinsă, răspundea partenerului său. Îi descheie tunica, apoi cămaşa şi îşi petrecu palmele peste pieptul lui muşchiulos. Le Gallic se afunda în pletele ei aurii, îi respira ca un nebun parfumul ameţitor. Deodată se ridică pe jumătate şi se descotorosi rapid de veşminte. Baptistine îl chema cu tot trupul...

A doua zi în zori, Baptistine se trezi singură. Patul devastat de uraganul amoros de peste noapte îi aminti de aventura ei. Încântată, îşi întinse leneş braţele. Decise în forul ei interior că adora să facă dragoste şi totuşi ceva o nemulţumea. Agreabilele clipe trăite nu semănau întru nimic cu fabulosul extaz revelat de Floris.

— Atunci era furtună! ridică din umeri Baptistine, spunându-şi că cel mai bine era să repete cât mai des experienţa. Îl trezi pe Georges-Albert care se smulse cu oarecare efort din toropeala lui, se îmbrăcă şi porni spre salon.

La bord, viaţa socială îşi relua cursul normal. Pasagerii luară din nou loc la masa căpitanului, ce-i drept cam palizi la faţă. Un vântuleţ inofensiv, de „domnişoară”, se ridicase iarăşi, fără ca cineva să îi mai acorde însă vreo atenţie. Se glumi mult pe seama faptului că „fugăriseră vulpea”[69] peste bord. Veselă ca un piţigoi, Baptistine observă că Gontrand d’Aubigny o privea cu un dispreţ posac, dar nu îi acordă nici o atenţie.

Convoiul defila majestuos prin faţa coastelor spaniole, apoi se depărtă lăsându-le în urmă. Se

[69] Expresie distinsă în veacul al XVII-lea; a vomita.

apropiau de zona alizeelor. Zilele se scurgeau în tihnă. Vremea era superbă. Baptistine se juca cu nonşalanţă de-a viaţa.

— V-ar place, domnişoară, să admiraţi prin lunetă această turmă de marsuini? îi propuse ceremonios Le Gallic.

— Cu plăcere, domnule... oh! ce amuzant, s-ar spune că ne urmăresc! exclamă Baptistine râzând.

— Într-adevăr, domnişoară. Aveţi vedere ageră. Marsuinul de Atlantic este unul din cei mai prietenoase animale! o aprobă ofiţerul, întorcându-i cu răceală spatele ca să dea nişte comenzi mateloţilor săi.

De faţă cu terţe persoane, Baptistine şi Le Gallic întreţineau raporturi extrem de ceremonioase. Jocul devenea cu atât mai aţâţător. Dormind ziua şi dezlănţuindu-se noaptea, Baptistine, rumenă în obraji şi strălucitoare, înflorea pe zi ce trece. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Le Gallic, care pălea văzând cu ochii. Bietul de el nu avea nici o clipă de odihnă.

De cum i se isprăvea veghea ceasurilor de cart, se strecura sub clar de lună în camera Baptistinei. Expert în materie, „cumpăra” somnul lui Georges-Albert cu vinul de Malaga al căpitanului. Cu oarecare îngrijorare şi remuşcare, vedea cum butoiul cu preţioasa licoare se goleşte vertiginos. Dar... dragostea era mai puternică.

Între Baptistine şi Le Gallic se stabilise o relaţie destul de ciudată. Nu ştiau mai nimic unul despre celălalt; de teamă să nu facă zgomot nu-şi vorbeau aproape niciodată, dar îi unea un soi de complicitate carnală. Baptistine gusta tot mai mult îmbrăţişările lor tăcute. Viaţa pe care o ducea la bord o încânta. Deşi

amintirea lui Floris îi frigea sufletul, o alunga pe dată cu furie refugiindu-se în braţele lui Le Gallic. Uneori acesta îi şoptea vorbe de dragoste sau îi murmura pătimaş numele.

— Baptistine... frumoasa mea... *Frumoasa din Louisiana*... tu eşti... dumneata eşti!...

Baptistine îi răspundea dăruindu-i trupul ei mătăsos cu firescul şi impetuozitatea unei tinere căprioare.

Peste zi, pe dunetă, comportarea respectuoasă a lui Le Gallic o făcea să uite că are un amant, dar noaptea Baptistine reîncepea să tremure de nerăbdare şi de dorinţă, gustând din plin prezentul.

La bord, distracţiile şi varietatea meniurilor lipseau cu desăvârşire. Baptistine şi Georges-Albert urmăreau cu tot mai încordată atenţie pescuitul „diavolului”[70]. Tânăra fată şi ceilalţi pasageri îşi lingeau buzele în vreme ce Ţinteşte-Braţ îşi înfigea cu abilitate harponul în monstrul marin. Uneori, căpitanul Robineau sau Le Gallic duceau flinta la ochi şi doborau cu un singur glonte bine ţintit câte un pescăruş rătăcit. Toată lumea îi felicita cu entuziasm. Dacă pasărea cădea în mare, jocul consta în a trimite o barcă spre a-l recupera înainte ca trupul să i se afunde de tot în apă. Baptistine râdea, paria laolaltă cu ceilalţi şi îi privea cu sufletul la gură pe mateloţii care vâsleau din răsputeri. Remarcase că Gontrand d’Aubigny se purta deosebit de atent cu Louison, un tânăr muss cu obrazul imberb de codană, nelăsând să-i scape nici un prilej de a-i oferi dulciuri, zaharicale şi de a-l copleşi cu mângâieri.

„La urma urmei, poate că l-am judecat greşit pe cavaler; se arătă mai bun la suflet decât pare la prima

[70] Peşte mare cu două coarne asemănător calcanului.

vedere!” mărturisi Baptistine, cuprinsă de remuşcări, confidentului său.

„Pe mine unul nu mă duce!” mormăi ironic Georges-Albert.

Ar fi vrut să o pună în gardă pe Baptistine... să îi dea cuvenitele explicaţii... dar aceasta era prea ocupată ca să aibă răbdare să îşi asculte prietenul.

Pe ocean se instalase o nouă acalmie. Pana de vânt părea să fie de lungă durată. Moleşită de căldura umedă, toată lumea căsca de plictiseală. Oare când aveau să ajungă la minunatele alizee dinspre nord-est? Convoiul staţiona în largul coastelor africane. De pe o corabie pe alta marinarii îşi făceau semne.

Printre oamenii mării, noutăţile circulă cât ai clipi, în convoi se răspândise vestea că la bordul *Frumoasei din Louisiana* se afla o superbă necunoscută, călătorind probabil sub nume de împrumut. Într-o dimineaţă Baptistine şi Georges-Albert fură invitaţi să dejuneze la bordul *Medeii*, iar în ziua următoare pe *Dromaderul*.

Un mic „traversier”[71] venea să îi ia. Mateloţii coborau pasagera pe o scândură de lemn agăţată de doi scripeţi, veritabilă escarpoletă mobilă. Baptistinei nu-i era de loc frică, dimpotrivă se distra grozav. În ochii mateloţilor citea o admiraţie mută. Pentru Georges-Albert, manevra era şi mai uşoară. Se lăsa pur şi simplu să lunece în lungul scripeţilor. Pe la apus de soare, tânăra fată se reîntorcea la Le Gallic cu obrajii înfierbântaţi, aţâţată de sutele de priviri masculine. În schimb, Georges-Albert moţăia de-a binelea, după o masă prea copioasă, stropită cu mai mult vin decât s-ar fi cuvenit.

[71] Mică ambarcaţiune de serviciu.

Într-o seară, suindu-se pe escarpoletă, Baptistine îşi agăţă fusta de un sabord. Un marinar coborî pe o frânghie pentru a i-o desprinde.

— Apă... fie-vă milă... aer... Aoleu mi-e rău... mi-e rău... nu mai pot... monştrilor... porcilor... câinilor!...

Balansată între cer şi mare, Baptistine păli. Îşi amintea de gemetele percepute în prima zi. Acum, după opt zile, aproape că nu se mai auzeau.

— Căpitane Robineau, ştiu că în fundul calei se află închise nişte femei. Consider că acest tratament este inuman şi foarte puţin demn de nişte creştini. Ar trebui să porunciţi să li se dea drumul pe punte! strigă tânăra fată de cum puse iarăşi piciorul la bordul Frumoasei.

Căpitanul Robineau o privi stupefiat. Nimeni pe lume nu îndrăznise încă să îi poruncească pe un asemenea ton. Georges-Albert îşi trase prietena de mânecă pentru a-i da de înţeles că mersese cam prea departe. Cutremurată, aceasta adresa acum amare reproşuri chirurgului.

— Cu atât mai mult cu cât sunt sigură că unele dintre ele sunt bolnave. Dumneata, domnule Vieille, te-ai dus să le vezi şi să le îngrijeşti?

— Păi, domnişoară... meseria mea este să vindec oameni cumsecade, nu candidate la spânzurătoare! protestă îngrozit chirurgul.

— Sigur, domnişoară Bourguignon, sunt nişte hoaţe, nişte specialiste ale şişului, nişte blasfemiatoare notorii! exclamă căpitanul.

,,Da, ca şi mama mea, borfaşa de pe Pont-Neuf!” gândi cu amărăciune Baptistine.

Le Gallic, care o observa cu atenţie, văzu cum ochii ei albaştri se întunecau dureros.

— Nu ştiu ce gândesc aceşti domni, reluă Baptistine cu glas apăsat, bătând din picior, dar în ce mă priveşte, refuz să continui călătoria câtă vreme aceste nefericite continuă să fie atât de neomenos tratate. Oare nu aveţi pic de simţire creştinească, pic de milă?

— Hâm! ce părere aveţi domnule d'Aubigny? Şi dumneata domnule Vieille? Acceptaţi să le scoatem pe punte câte un ceas pe zi? întrebă căpitanul, foarte plictisit de acea obrăznicătură care dispunea probabil de sprijin sus-pus, începând cu acela al bogatei doamne Le Normant.

— Puah! Toate acele femei, ce grozăvie! Dacă le aduceţi pe punte, o să mă încui la mine în cabină şi gata, spuse cavalerul mângâindu-şi graţios peruca pieptănată cu coadă, după moda englezească.

— Şi dumneata, domnule Vieille, nu vrei să intervii în favoarea acestor nenorocite? îl imploră Baptistine.

Chirurgul şovăi:

— Dacă printre ele se află şi bolnave... consimt să le dau nişte alifii, ca să se oblojească între ele... în tot cazul căpitane... ca să fiu pe placul domnişoarei Bourguignon, mă învoiesc să scoateţi amărâtele alea la aer curat! oftă domnul Vieille.

Baptistine îi aruncă o privire recunoscătoare. Le Gallic o contempla fascinat. De furie, Georges-Albert îşi smulse două fire de păr de pe nas.

— Prea bine, domnule Le Gallic, pot fi lăsate să se învârtească o oră pe zi în jurul catargului artimon. De fapt, aşa procedează vânzătorii de negri... şi dacă nişte animale ca ei au dreptul la aşa ceva, să o facem şi noi, adaogă căpitanul Robineau, după o scurtă şovăire.

* * *

Baptistine făcea plajă cu obrazul adăpostit de o bonetă elegantă, când deodată atmosfera fu străbătută de chiote şi ţipete piţigăiate.

— Mişcă, felie de vacă!

— Hei, vino să-mi vezi dosu’...

— Nu-mpingeţi...

— Las-o s’crape!...

— Oh! lăsaţi-mă, mi-i rău...

— Hi, io-te bărbaţi! Ce pleaşcă!

— Hei! Petrişor, o să mi-o plăteşti!

— Aer, Coapsă de Aur!

— Mişcă-ţi bucile, Néné!

Georges-Albert o tuli în spatele unui balot de unde să poată observa totul fără a fi văzut. Enervată de laşitatea prietenului ei, Baptistine ridică din umeri şi întoarse capul să-i privească pe soldaţii care împingeau dinspre provă cea mai jalnică turmă din câte se puteau imagina. În viaţa ei nu auzise proferându-se asemenea grozăvii.

— Sunteţi mulţumită, domnişoară? întrebă Le Gallic înclinându-se cu blândă ironie.

Baptistine nu îl auzise apropiindu-se. Îngrozită, vedea cum vreo douăzeci de creaturi, înlănţuite două câte două, răsăriseră ca din străfundurile iadului. Se apucă de nas. Zdrenţele mizerabilelor degajau un miros înspăimântător. Era limpede că nenorocitele nu se putuseră nici schimba nici apropia de vreo căldare cu apă. Părul, cenuşiu de murdărie, le era plin de viermi iar pielea lor plină de bube avea o culoare verzuie, nesănătoasă. Ochii deprinşi să vadă numai în întuneric clipeau dureros din pricina soarelui. Oripilată

dar fascinată, Baptistine urmărea jalnica procesiune vegheată de gardieni.

— Ha, ha! N-o să-mi zâşi nu, hei tu, roşcovanu’!

— Vrei să mă... frumosule!

— Mai tacă-ţi gura, Peştişor!

— Fetelor! Iote-o prinţesă!

— E-te, na! Ce aere îşi dă!

— Mironosiţa!

— Prefăcuta!

— Îi convine colo sus!

— Ia aer pe dunet’!

— Scârba!

— Dac’am pune mâna pă ea, cine ar?...

— He, h’e! D’apăi cum? Străina!

— Tacă-ţi fleanca, Tonton!

Baptistine roşi. Trăgând cu coada ochiului spre dunetă, femeile rânjeau şi o arătau cu degetul. Eleganţa Baptistinei le insulta propria mizerie. Câteva lovituri de bici se abătură peste capetele lor. Baptistine scoase un ţipăt înăbuşit, vrând să îi împiedice pe soldaţi să le maltrateze pe acele nenorocite.

O făptură deşirată, cu privire sălbatică şi plete încâlcite, ca de vrăjitoare, o ţintea pe Baptistine cu un aer de insinuant şi de pervers, încât tânăra fată se înfioră. Clănţănind din dinţi, Georges-Albert se făcu şi mai mititel printre parâme. Baptistine înfruntă câteva clipe ochii de fiară ai femeii, apoi se întoarse pe călcâie ca să intre în cabina de comandă a dunetei, ruşinată că fugea de ironiile borfaşelor.

— Ai vârât groaza’n ea, Străino!

— Ha, ha! ce-aş mai cresta-o pe mironosiţa asta! rosti un glas ascuţit.

Treptat, pasagerii se obişnuiră să le vadă pe prizoniere plimbându-se câte un ceas pe zi pe puntea de pe prova. Pasă-mi-te cuprins de remuşcări, domnul Vieille merse până într-acolo încât îngriji o lăuză care născuse un copil mort şi o altă nefericită căreia îi supura piciorul.

Baptistine avea grijă să nu dea ochii cu acele nefericite. Se mulţumi să le trimită rufărie de schimb, rochii, fuste, şaluri, jupoane de bumbac şi câteva obiecte de toaletă.

Într-o după amiază se stârni vântul. Baptistinei nu-i mai păsa de hulă. Se călise. În schimb regreta că nu mai poate merge în vizită pe celelalte vase. Manevrele deveneau mai complicate. Cu toate pânzele sus, convoiul profita de vânt. Depăşiră insulele Canare. Zăpuşeala începea să fie apăsătoare.

— Peste o zi sau două întâlnim alizeele din nord-est! afirma cu optimism căpitanul.

În aceeaşi noapte, Baptistine se odihnea în cuşeta ei, legănată de ruliu. Peste trupul gol îşi aşternuse un voal transparent de muselină. Clopotul tocmai sunase cartul de la miezul nopţii. Baptistine îl auzi pe Le Gallic intrând încetişor. Închise pe dată pleoapele, prefăcându-se că doarme. Era unul din jocurile lor tăcute. El trezea cu mângâieri gingaşe, apoi se dezbrăca şi o lua în braţe, cuprins de un soi de furie pătimaşă. Baptistine aşteptă câteva clipe, mirată că nu-l simte aşezându-se lângă ea. Deschise ochii de parcă abia atunci s-ar fi trezit. În picioare la capul patului, Le Gallic o privea oftând.

— Şovăiam dacă să te trezesc sau nu. În noaptea asta n-am să pot veni! murmură cu tristeţe tânărul

ofiţer apropiindu-se de ea.

Baptistine se stăpâni cu greu să nu pufnească în râs.

— Atunci ce cauţi aici? Dacă tot ai venit, nu te mai las să pleci, şopti ea.

— Nu, nu e timp pentru glume! Am trecut doar ca să-ţi spun că domnul căpitan se teme că o să dea grindina... Orice s-ar întâmpla, e mai bine să rămâi culcată, o sfătui Le Gallic.

Baptistine zâmbi. Negru de supărare, Le Gallic părea din cale afară de îngrijorat.

— Mulţumesc, eşti drăguţ, Le Gallic! spuse Baptistine.

— Nu, nu sunt de fel drăguţ... te iubesc, ca un imbecil! mormăi ofiţerul.

— Bine... dar... dădu să protesteze Baptistine, stupefiată.

— Da, ştiu... tu... tu nu-mi poţi oferi decât trupul tău minunat, pe când nebunul de mine... ar dori să-mi dai inima ta!

Baptistine făcu ochii mari, mirată că taciturnul Le Gallic se lansa în asemenea lungi declaraţii. Ei nici prin cap nu-i trecuse să se întrebe dacă îl iubeşte sau nu. Tânărul ofiţer se aplecă din nou spre ea şi lipindu-şi buzele de ale sale, o sărută cu furie. Smulse cearceaful de muselină care îi acoperea trupul şi îi admiră formele desăvârşite. Baptistine închise ochii, moleşită. Brusc, ofiţerul sări în picioare şi părăsi fără o vorbă cabina. Baptistine nu mai pricepea nimic. Atitudinea lui o jignise. Nemulţumită să se ştie părăsită cu atâta brutalitate, suspină adânc. În seara aceea tânjea mai mult ca niciodată după mângâierile lui, ceea ce n-o împiedică să adoarmă buştean, visând că femeia cu

ochii de flacără alerga după ea cu un pumnal în mână. „O să te spintec, prefăcuto!”. Glasul ei strident îi sfredelea urechile.

Coşmarul devenea de nesuportat. Prin somn, Baptistine scoase un ţipăt înspăimântat. Caravela pârâise fioros, cutremurându-se din încheieturi.

Baptistine se trezi de-a binelea. Şocul o azvârlise jos din pat.

Capitolul XXVIII

„Animale mai sunt şi idioţii ăştia de marinari! S-au izbit de o stâncă!” bombăni furios Georges-Albert, repezindu-se să vadă dacă Baptistine era teafără. Pe jumătate leşinată, tânăra fată zăcea pe podea. În ciuda primejdiei în care se aflau, Georges-Albert îşi acoperi pudic ochii cu lăbuţa, ruşinându-se să privească goliciunea stăpânei sale. Trebuie spus că micuţul maimuţoi se dovedea încă o dată infinit mai manierat decât multe dintre făpturile omeneşti cu care avusese de-a face de-a lungul vieţii lui. Ajutând-o să se ridice de jos pe Baptistine care se clătina ca beată, îi întinse o bluză decoltată şi o fustă. Corabia trepida de parcă ar fi dat în clocot deasupra unui cazan drăcesc. Baptistine şi Georges-Albert nu înţelegeau ce se petrece. Coca navei se cutremura sub şocul unor izbituri din ce în ce mai dese. Puntea răsună de tropăituri, de comenzile ofiţerilor şi de strigătele mateloţilor. Baptistine se întreba dacă tot acel vacarm era de natură să o liniştească ori, dimpotrivă, să o înspăimânte încă mai rău. Şi ea şi Georges-Albert se

agăţau unul de celălalt. Zguduiturile tot mai frecvente şi mai violente îi rostogoleau ca pe nişte alune, dintr-un perete al cabinei în celălalt.

„Pe onoarea mea, e ultima oară când mă mai prinde cineva pe o corabie!” bodogăni Georges-Albert.

Un zgomot straniu şi nemaiauzit până acum, creştea în intensitate, se stingea şi iar se amplifica. Baptistine şi maimuţoiul se agăţară de uşă. În clipa când tocmai izbuteau să o întredeschidă, hubloul cedă sub presiunea masei de apă care se năpusti cu furie în cabină.

— Rochiile mele! strigă Baptistine, repezindu-se să închidă hubloul.

Caravela se înclinase atât de ameninţător încât Baptistine se întrebă dacă avea să se mai poată redresa, apoi păru că rămâne suspendată în aer ca un dop. Se învârti ca un titirez sub cerul brăzdat de fulgere şi îşi reluă poziţia normală. La fiecare oscilaţie, o nouă jerbă de apă se revărsa în cabină. Deznădăjduită, Baptistine începu să plângă. Toată garderoba ei plutea în mijlocul încăperii. Ţesăturile scumpe începeau să îşi piardă apretul. Baptistinei i se părea că *Frumoasa din Louisiana* geme din rărunchi. Corabia se lupta cu disperare. Uzi leoarcă, tânăra fată şi Georges-Albert se căzneau inutil să închidă hubloul. Din minut în minut, un nou jet de apă îi izbea în obraz. Georges-Albert înţelese cel dintâi că singuri nu se puteau descurca. Îi făcu semn să îl urmeze în căutarea unor ajutoare. Cu chiu cu vai, izbutiră să iasă din cabină şi porniră cu paşi nesiguri spre dunetă. Înaintau ca vai de lume pe coridorul îngust, ţinându-se de pereţi. Prin uşa dată de perete a cabinei centrale îi

zăriră pe doctorul Vieille şi pe cavalerul d’Aubigny, cramponaţi de nişte cufere grele. Îi strigară ceva. Baptistine nu înţelese dacă o îmbărbătau sau o chemau lângă ei. Lăsându-se condusă de Georges-Albert, îşi văzu de drum. Ieşind pe dunetă, se agăţă de balustrada ei. Nori negri şi foarte joşi acopereau cerul. Vârfurile catargelor se pierdeau în pâcla lor ameninţătoare. O parte din mateloţi alergau de acolo-colo pe punte, alţii erau agăţaţi de vergi.

— Strângeţi vela mare!

— Coborâţi vela mică, arborele artimon... sub vânt!

Cu o voce de stentor, Le Gallic repeta comenzile căpitanului.

— Coborâţi vela mică, arborele artimon sub vânt!

Baptistine şi Georges-Albert se târâră pe burtă până la cabina timonei.

— Ce căutaţi aici? Pasagerii trebuie să stea în cabinele lor! răcni furios Le Gallic.

„Ce mitocan!” mârâi Georges-Albert, agăţându-se din mers de o cizmă a căpitanului Robineau.

— Vai, priviţi, acolo! zise Baptistine prinzându-se cu amândouă braţele de busolă. Creasta fremătătoare a unui val uriaş se îndrepta drept spre ei.

— Cârma bandă în vânt!

— Tribord bandă înapoi! porunci căpitanul.

Cârmaciul învârti fulgerător timona, încercând să evite potopul care se abătea şuierând asupra lor.

Le Gallic o înşfăcă de cot pe Baptistine cu intenţia de a o scoate din cabina de pilotaj. Tânăra i se împotrivi, fascinată de priveliştea furtunii. Abia acum pricepea de ce anume *Frumoasa din Louisiana* sălta pe valuri ca o nucă. Suprafaţa oceanului era calmă şi doar din loc în

loc se formau vârtejuri pe care timonierul se străduia să le evite, urmând îndeaproape comenzile căpitanului. Pe neaşteptate oceanul pornea să se umfle zvârlindu-şi spumele spre cer, până la înălţimi ameţitoare. Din ochiul vârtejului se întrupa o coloană de apă care se ridica într-o mişcare spiralată până ce stropii de mare se îngemănau cu norii.

— Două grade la stânga! răcni căpitanul.

Zadarnic însă. Baptistine zbură cât colo şi s-ar fi lovit drept în cârmă dacă Le Gallic n-ar fi prins-o din zbor. Corabia se izbise frontal de vârtejul călător.

— Ce-i asta? strigă Baptistine.

— Trombe! îi răcni în ureche Le Gallic.

Baptistine mai mult ghici decât auzi răspunsul lui.

— Păzea! avertiză căpitanul.

Cu o manevră dibace, cârmaciul evită în ultima clipă o coliziune cu *Medeea*. Nici *Albina* nu se descurca strălucit.

— Domnule Le Gallic, trebuie strâns papagalul.

Fără să dea drumul din braţe Baptistinei, secundul repetă cu glas de stentor comenzile căpitanului.

Cu un şuierat sinistru, şase trombe uriaşe se înălţau simultan izolând *Frumoasa din Louisiana* de restul convoiului. Priveliştea era cumplită, cutremurătoare. Trombele se deplasau cu viteză nebună pe orbita unei curbe perfecte, încercuind corăbiile care săltau ca nişte cuibuşoare de rafie. Baptistine admiră calmul cârmaciului. Acesta izbuti performanţa de a se strecura printre două coloane lichide, dar nimeri în plin într-o a treia. Corabia se cabră ca un cal nărăvaş. Deşi ar fi trebuit să se crape de ziuă, cerul arăta de parcă s-ar fi lăsat noaptea. Norii vineţii se lăsau tot mai jos.

— Acum să te ţii! mârâi căpitanul.

Pe suprafaţa oceanului începeau să se fugărească valuri uriaşe iscate de uraganul care de-abia atunci se dezlănţuia de-adevăratelea.

Baptistine scoase un ţipăt ascuţit. Georges-Albert îşi frecă scârbit urechile. Odată cu primii stropi de ploaie, asupra lor se prăvăleau roiuri de insecte care îi înţepau nemilos, în vreme ce valurile zvârleau pe punte sumedenie de peşti morţi.

— Vine furtuna, să ne adăpostim! spuse Le Gallic trăgând-o pe Baptistine spre dunetă. Georges-Albert îi urmă fără prea mult entuziasm. Fulgere dese brăzdau întunericul, însoţite de tunete asurzitoare. *Frumoasa din Louisiana* aluneca în hăul fără sfârşit dintre două valuri şi de fiecare dată se ridica din nou cu curaj, pe creasta următoare.

„O să pierim cu toţii, o să ne înecăm până la unul!” îşi spuse calm Baptistine.

— Marinari, ţineţi-vă bine! urlă Le Gallic, adăpostind-o pe Baptistine sub dunetă şi ţinând-o strâns la piept. Baptistine văzu un soi de perete translucid care rămase o clipă suspendat în aer, deasupra lor, după care se revărsă cu furie asupra caravelei. Le Gallic îşi încorda picioarele şi se prinse cu unul din braţe de sculpturile aurite de la pupă. Baptistine simţi să îşi pierde suflarea sub valul sărat care o strivea. Înghiţi apa rece şi scârboasă, se înecă, tuşi, scuipă, înghiţi iarăşi.

„Asta e, s-a isprăvit cu mine, Floris! O, Floris, ajutor!” strigă ea deodată. Îi revenise pofta de viaţă. Se zbătea, îşi ţinea respiraţia, nu vroia să moară.

Pe punte, mateloţii se agăţau de tot ce le ieşea în cale. Parâmele cedau sub presiunea apei. Cei mai puţin norocoşi erau măturaţi peste bord. *Frumoasa din Louisiana* ţinea din răsputeri piept furtunii. Aproape culcată pe o parte, se prăbuşea în gol şi iar ţâşnea spre cer. Ceva se învârtea într-o bulboană pe lângă capul lui Le Gallic. Ofiţerul îşi desprinse fulgerător braţul de basorelieful care îi salvase viaţa, ca să îl pescuiască pe Georges-Albert. Maimuţoiul era pe jumătate înecat. În aceeaşi clipă corabia se culcă pe cealaltă parte. Luaţi pe neaşteptate, Baptistine, Le Gallic şi maimuţoiul se rostogoliră pe puntea brusc golită de apa care se scurgea.

— Oh, iubitul meu, iubitul meu! hohotea Baptistine.

Udă leoarcă, se ghemuise la pieptul bărbatului.

El o ţinea în braţe. Sigur că da, chiar el. Ochii lui verzi, mai verzi decât marea, o salvaseră de la pieire. Buzele Baptistinei începură să tremure.

— Gata, am scăpat, fetiţa mea, dacă valul ăsta uriaş nu ne-a sfărâmat corabia, nu mai avem a ne teme, restul e floare la ureche! spuse Le Gallic depărtând-o uşor pe Baptistine de la pieptul lui.

Tânăra fată îşi ridică mirată privirile spre el.

— Te iubesc... Ah, pe dumneata vreau să te iubesc! strigă ea exasperată.

Le Gallic îi sărută trist buzele.

339

— Taci, frumoasă din Louisiana... taci, te rog! murmură el, trăgând-o de mână spre camera ei.

Acolo situaţia se înfăţişa mai mult decât jalnic.

Georges-Albert îşi frânse disperat mâinile. Praful se alesese de rezerva lui de vin de Malaga. După ce închise hubloul, Le Gallic chemă doi marinari şi le porunci să o ajute pe Baptistine să salveze ce se mai putea salva.

Caravela se luptă cu furtuna două zile şi două nopţi încheiate. Sleiţi de puteri, mateloţii de-abia se mai ţineau pe picioare. Prea scurte clipe de acalmie alternau cu rafale dezlănţuite. Ocupat până peste cap, Le Gallic nu mai avea răgaz să se ocupe de Baptistine.

Spre sfârşitul celei de-a doua nopţi, Baptistine îşi dădu seama că furtuna începea să se potolească. Spre revărsat de zori, urcă pe punte împreună cu ceilalţi doi pasageri. După cât de posomorâţi erau căpitanul şi Le Gallic, Baptistine înţelese că situaţia nu era de loc veselă. Arborele artimon era frânt în două, ca să poată fi reparat trebuia dat jos. Scota[72] ruptă a velei mari spânzura jalnic. Zburătorul mare atârna cu vârful în apă. Velele ferfeniţite fluturau jalnic, ca nişte cârpe. Totul trebuia refăcut şi, mai ales, era nevoie de pânze noi. Numai că, şi abia atunci Baptistine se îngrozi de-a binelea, cât vedeai cu ochii, în jurul lor, oceanul era pustiu. Nici urmă de convoi. Zadarnic scruta căpitanul zărea cu binoclul lui. Purtată în derivă de curenţi şi de furtună, *Frumoasa din Louisiana* se pierduse de restul corăbiilor.

— Oare pe unde se aflăm, căpitane? întrebă în şoaptă Le Gallic.

— Cred că pe la sud-est de insulele Capului-Verde!

— Drace! Aşa departe? Asta ar însemna că suntem în dreptul Guineii.

[72] Parâmă folosită la manevrarea velei.

— Da, şi pe-aici mişună droaie de piraţi şi de traficanţi de carne vie. Să cârpăcim degrabă, cum om putea, stricăciunile şi s-o ştergem de-aici. Îndreptându-ne spre nord-est, cu ajutorul lui Dumnezeu poate avem norocul să regăsim restul convoiului, dacă nu cumva or fi naufragiat cu toţii!

Aşadar, avariată şi ca vai de capul ei, *Frumoasa din Louisiana* rămăsese singură. Baptistine care nu pierduse nici o silabă din discuţia celor doi, ridică din umeri. „Treaba lor, să se descurce, ce să le fac, dacă nu s-au priceput să rămână la un loc cu ceilalţi!”

Lăsându-i în plata Domnului, se retrase în cabina-salon cu gândul să îmbuce ceva împreună cu domnii Vieille şi d’Aubigny. Se lăsă însă păgubaşă.. Mâncarea era infectă. Toate alimentele se îmbibaseră cu apă de mare. Baptistine ar fi dat orice să se poată spăla cu apă dulce. Din păcate, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Puţinele rezerve de apă trebuiau păstrate cu sfinţenie pentru băut, întrucât nu se ştia când şi unde aveau să facă escală.

În străfundurile caravelei deţinutele făceau un tărăboi îngrozitor. Baptistine nu se mai încumeta să pună o vorbă bună în favoarea lor. Pe punte mateloţii munceau într-un ritm infernal, reparând de zor stricăciunile.

— Ştii ceva, Georges-Albert, am început să mă cam satur de călătoritul pe mare, credeam că e cu totul altceva! mărturisi Baptistine.

Maimuţoiul dădu aprobator din cap. Era de aceeaşi părere.

Dimineaţa se scurse pe nesimţite. Baptistine se aşezase pe acoperişul dunetei ca să îşi usuce la soare

rochiile şi părul năclăit de sare. Îşi scutura toaletele şi le aerisea cu nonşalanţă, de parcă s-ar fi aflat pe peluza ei de acasă, la Mortefontaine. O preocupa un singur lucru: să îşi salveze mătăsurile şi pânzeturile.

În cabina de dedesubt Le Gallic distribuia comenzi în stânga şi în dreapta.

— Linişte, marinari! Călăfătuiţi pelardourile!

— Bosco, ia şase oameni şi puneţi la loc scripeţii şi scotele...

Auzind acel glas calm şi viril, Baptistine se înfiora de plăcere.

„E foarte chipeş, e foarte cumsecade, pe el vreau să îl iubesc!” îşi spuse ea.

Zâmbi şi, cu obişnuita ei versatilitate, hotărî că la urma urmei o furtună nu era un capăt de ţară şi că nimic nu o împiedica să îşi petreacă noaptea următoare în braţele marinarului.

Pe la amiază, înainte ca marinarul de cart să dea alarma, lui Georges-Albert care moţăia tolănit pe jupoanele Baptistinei, i se păru că zăreşte un punct negru la orizont.

„Aş merita să fiu numit mare amiral al flotei, de vreme ce tot nu s-a gândit să mă facă mareşal!” se umflă în pene adorabilul animăluţ, a cărui principală calitate nu era în nici un caz modestia. Băgându-şi două degete în gură, şuieră scurt, ca să atragă atenţia prietenei sale. Aceasta întoarse capul spre el. Undele line scânteiau orbitor în bătaia razelor de soare. Mijindu-şi pleoapele, Baptistine îşi ocroti ochii cu palma şi se aplecă vesel spre uşa dunetei.

— Priveşte, domnule Le Galic, nu mai trebuie să fii îngrijorat, se apropie un vas care o să ne vină în ajutor!

spuse ea, fixându-l cu celebra ei privire irezistibilă.

Ofiţerul se cufundă ameţit în irişii mai albaştri şi mai inocenţi decât ai unui înger şi de-abia după aceea se decise cu greu să se smulgă vrăjii lor ca să-şi potrivească ocheanul.

— Căpitane, ne urmăreşte o goeletă! Arborează pavilion francez! strigă Le Gallic.

Încântată de perspectiva unor noi invitaţii mondene, Baptistine întoarse capul în direcţia ambarcaţiunii care se apropia vertiginos şi îşi flutură batista în semn de bun-venit.

— Dă-te repede jos, domnişoară, încă nu ştim cu cine avem de a face! o sfătui prudent Le Gallic.

— Ei şi dumneata acum, domnule Le Gallic, doar singur ai spus că e un vas francez! protestă Baptistine, bosumflându-se drăgălaş.

Pânzele purpurii ale goeletei alunecau ca o flacără pe albastrul oceanului. Baptistine le privea fascinată. Ambarcaţiunea înainta ca un lup spre prada imobilizată în capcană. Pe punte începea să se desluşească foiala unor siluete. Un bărbat uriaş, cu trăsăturile adăpostite de soare, sau poate anume disimulate sub o pălărie cu boruri largi, îşi domnia echipajul de pe dunetă. Cu picioarele răscrăcărate, se uita prin binoclu drept la Baptistine. Cuprinsă de o bruscă presimţire, tânăra fată se înfioră.

Capitolul XXIX

— Fiecare la postul său! Tot echipajul ascultă comanda! Alarmă de luptă! tună glasul căpitanului.

În aceeaşi clipă, o trâmbă de apă se înălţă la câţiva metri de pupa corăbiei. Baptistine şi Georges-Albert se ghemuiră instinctiv. Cu totala nedumerire a unei persoane cu mintea întreagă care se vede confruntată pentru prima dată în viaţa ei cu nişte nebuni, tânăra fată căuta explicaţia acelui nou fenomen.

O a doua ghiulea însoţită de un norişor alb şuieră şi se prăbuşi la un metru de pupă.

— Mii de draci! încă n-aţi coborât de acolo? răcni Le Gallic urcându-se dintr-un salt pe acoperişul dunetei.

— Şi-au pierdut minţile sau ce-i cu ei? Cum să tragă în noi un francez? întrebă Baptistine, mai mult decât indignată.

„Galionul ăsta e francez cum sunt eu popă!” mârâi în sinea lui Georges-Albert.

Maimuţoiul era prea bine crescut ca să îşi permită să facă cu glas tare o asemenea afirmaţie, chiar dacă avea dreptate.

— Eşti nebună de legat! Zăvoreşte-te în salon laolaltă cu ceilalţi pasageri şi nu te mai clinti de acolo!

— Vai de mine, rochiile mele! Lasă-mă să-mi strâng rochiile! protestă Baptistine, furioasă că noua trombă de apă îi udase toaletele.

Fără să ia în seamă ţipetele ei, Le Gallic şi Georges-Albert o târâră în interiorul dunetei.

— Linişte copii, linişte! Să nu ne pierdem cu firea. Linişte! Să nu mai aud musca! se auzi de pe punte glasul căpitanului.

„Linişte! Asta-i tot ce se pricep să spună marinarii ăştia!” bombăni enervată Baptistine îndreptându-se spre salon, în vreme ce o a treia ghiulea se prăbuşea în ocean, razant cu tribordul Frumoasei. S-ar fi zis că

deocamdată autorii atacului îşi propuneau doar să intimideze echipajul caravelei.

— Suntem atacaţi. *Frumoasa* n-are cum să fugă din calea inamicului. Tunarii la posturi! Muşii să presare puntea cu sare, ca să nu ia foc! Artificieri, aprindeţi fitilele! Domnule Le Gallic, deschideţi Sfânta Barbă şi împărţiţi oamenilor arme! Puneţi-vă câte o brasardă albă!

În salon, Baptistine trepida de emoţie. Toate acele comenzi dictate pe un ton atât de calm îi îngheţau sângele în vine.

Domnul Vieille tremura ca o frunză în vânt, de-abia izbutind să îşi pregătească trusa medicală. Baptistine azvârli o privire ironică înspre Gontrand d’Aubigny, convinsă că şi acesta dârdâia ca o muiere. Nu mică îi fu mirarea să constate că acesta îşi isprăvise tacticos toaleta şi îşi lustruia flegmatic sabia.

Baptistine şi Georges-Albert se apropiară cu precauţie de fereastra salonului, ascunzându-se pe după oblon. Goeleta îşi încetinise simţitor avansul. Bărbatul înalt, cu pălărie trasă pe ochi, continua să domine corabia. Gesticula energic, părând să împartă comenzi precise. Goeleta se apropia pe nesimţite de *Frumoasa*, străduindu-se să o abordeze pe la pupa ori pe la prova, ca să nu poată fi atinsă de bateriile de tunuri dispuse lateral. Manevra semăna cu aceea a câinelui de vânătoare care amuşină urmă vânatului.

— Căpitane... Căpitane!... Pulberea! S-a zis cu noi! S-a udat toată în timpul furtunii! răcni conetabilul, de undeva din pântecele *Frumoasei*.

Baptistine îşi încleştă mâna de lăbuţa lui Georges-Albert. O tăcere de moarte se aşternu după acel urlet

disperat.

— Domnule Le Gallic, cheamă tot echipajul pe punte! Să vă ajute Dumnezeu, copii! strigă căpitanul Robineau.

Baptistine ciuli urechea. Un murmur straniu răzbătea de pe punte. Glasuri înăbuşite îi răspundeau din cală, de pe catarge, de pe vergi şi de pe parâmele pe care marinarii se căţărau... ca maimuţele, fie-ne iertată comparaţia de către Georges-Albert.

Baptistine oftă şi se aşeză, resemnată, pe o canapea. Ca nişte adevăraţi bretoni, în acel ceas crucial, mateloţii îşi făceau rugăciunea de pe urmă.

Deţinutele începuseră să se agite şi ele. Îngrozite, neînţelegând prea bine ce se petrecea, băteau cu pumnii în pereţi, vociferau şi blestemau. Baptistinei îi era milă de ele, dar îşi dădea seama că deocamdată nu le putea ajuta cu nimic. Deodată în pragul salonului se ivi Le Gallic. Livid la faţă, avea braţele încărcate cu săbii, toporişti şi suliţe pe care le înmână celor doi pasageri.

— Măiculiţa mea, dar ce să fac eu cu astea? în viaţa mea n-am pus mâna pe aşa ceva! se văicări domnul Vieille, uitându-se cu groază la maldărul de arme albe.

— Nu-i nimic, domnule chirurg... nu strică să le aveţi la îndemână, ca la nevoie să vă puteţi apăra... până atunci însă fiţi pregătiţi să ne pansaţi răniţii.

— Da... da... O să ne ajute şi domnişoara, răspunse doctorul.

— În orice caz, poţi conta pe mine, domnule Le Gallic. Eu unul mă voi lupta cot la cot cu oamenii dumitale, interveni cu glas ferm Gontrand d’Aubigny.

— Şi eu! Şi eu! se grăbi să îşi ofere serviciile

Baptistine căreia ideea de a se vedea folosită pe post de soră de caritate nu îi surâdea câtuşi de puţin.

— Domnişoară, te rog foarte mult, să nu te clinteşti de aici. E un ordin, ai înţeles? Poftim şi un pistol gata încărcat... ascunde-l cu grijă, e unul din singurele căruia nu i s-a umezit pulberea... Dacă totul se isprăveşte cu bine, nu vei avea nevoie să te slujeşti de el... murmură Le Gallic. Apoi se întoarse pe călcâie şi porni spre uşa salonului, urmat îndeaproape de cavalerul d'Aubigny.

— Le Gallic... Le Gallic... nu mă părăsi... Cum... cum te cheamă? strigă Baptistine căreia dintr-o dată i se pusese un nod în gât.

Ofiţerul se întoarse spre ea şi o privi mirat. Apoi înţelese şi zâmbi trist.

— Yann. Yann Le Gallic...

— Oh, Yann... Nu mă părăsi... Te iubesc... gemu Baptistine luând-o la fugă pe urmele ofiţerului, fără să-i pese de doctorul Vieille, căruia de uimire îi scăpă din mână trusa cu instrumente.

„Bleg mai e şi doctorul ăsta!" îşi spuse Georges-Albert, profund dezamăgit.

Cei de pe goeletă începeau să tragă cu puştile, ochindu-i pe marinarii cocoţaţi pe catargele caravelei. Se auziră câteva urlete de durere, urmate de blesteme neputincioase şi de bufnituri surde. Îngrozită, Baptistine îşi dădu seama că nenorociţii atinşi de gloanţe se prăbuşiră din înaltul gabiilor zdrobindu-se de punte. Tânăra fată se agăţă de gâtul ofiţerului. Acesta o împinse brutal la o parte ca să o oblige să se pitească sub balustradă. În aceeaşi clipă *Frumoasa* trosni fioros. Prova goeletei o izbise în flancul dinspre

pupă. Baptistine se clătină. Le Gallic, care pusese un genunchi în podea, o strânse febril la piept.

— Îţi mulţumesc pentru tot, dragostea mea... nădăjduiesc pentru tine să îl regăseşti pe fericitul căruia i-ai dăruit inima ta, chiar dacă încă nu eşti conştientă de asta, şopti Le Gallic sărutând-o cu atâta violenţă încât li se ciocniră dinţii.

— Nu... ce vrei să spui... nu înţeleg... nu pleca, nu mă lăsa, Le Gallic... Yann, nu mă lăsa... hohoti Baptistine începând să vorbească fără şir.

Dar de acum Le Gallic era departe. Balustradele şi coca reverberau sunetul metalic al cârligelor care se înfigeau în carnea lemnoasă a caravelei ca braţele nemiloase ale unei caracatiţe. Pe frânghiile astfel întinse între cele două vase, furnicarul piraţilor se revărsa în valuri succesive la bordul Frumoasei. Vacarmul era infernal. Flibustrierii se iveau de unde nici nu gândeai, escaladau balustradele, picau de sus de pe vergi, făceau salturi acrobatice, se rostogoleau şi cădeau în picioare pe covertă şi pe punţi. De pe dunetă, căpitanul Robineau îşi îmbărbăta mateloţii cu vorbe pe care Baptistine nu le desluşea. În schimb îl zări pe Le Gallic îndrumându-şi oamenii spre vălmaşul luptei corp la corp. Baptistine îşi umezi buzele uscate. În gură simţea un gust sălciu de cenuşă şi sânge. Yann Le Gallic se duela cu energia disperării. Cavalerul d’Aubigny se apropia pas cu pas de el. Spre uimirea Baptistinei, cavalerul se bătea ca un leu, ţinând piept de unul singur unui întreg şir de inamici care răcneau fioros. Baptistine se târî pe burtă înapoi spre salon.

— Sfinte Vasile, apără-ne!

Doctorul se ruga în genunchi.

— Bărbaţii sunt toţi nişte nebuni şi nişte idioţi, m-am săturat de ei până peste cap. Hai să plecăm, Georges-Albert! strigă Baptistine, luându-şi în braţe maimuţica.

„Uşor de zis, dar unde să te duci de-aici, din mijlocul oceanului?” rânji batjocoritor Georges-Albert.

Baptistine nu-i luă în seamă ironia. Îşi dorea un singur lucru: să scape de acel măcel imbecil pe care nu-l pricepea şi care nici n-o privea în nici un fel.

Cei doi prieteni ieşiră din nou pe pasarela de la pupă. Un fum gros cotropea puntea. La început bucuroasă că vălătucii o ascundeau privirilor piraţilor, Baptistine se întrebă cu groază dacă nu cumva se declanşase un incendiu la bord. Neştiind încotro să o apuce, porni de-a buşilea spre duneta de unde putea vedea totul, fără să fie văzută. La toate nivelele *Frumoasei*, bătălia era în toi.

— Mă întreb cum de se recunosc între ei! murmură Baptistine privind acel vălmăşag inform de trupuri.

Georges-Albert zâmbi cu un aer superior şi îi arătă cu degetele brasarda albă a mateloţilor de pe *Frumoasa*. Fumul, provenit de la muschetele şi pistoalele inamicilor, făcea irespirabilă atmosfera. Totuşi Baptistine respiră uşurată. Orice era preferabil unui incendiu la bord. Auzise atâtea orori despre pasageri care să scape de furia focului, se aruncaseră în ocean unde pieriseră sfâşiaţi de tot soiul de monştri marini. Ca să nu mai spunem că, asemeni tuturor domnişoarelor de familie bună, Baptistine nu ştia să înoate.

* * *

Vântul începea să risipească fumul. Baptistine şi

Georges-Albert nu ştiau ce să facă. Micul maimuţoi ar fi vrut grozav să ia şi el parte la păruiala generală, dar nu îşi putea îngădui să îşi părăsească prietena.

— *Verdomme, donder of!*[73]

La auzul acelui glas, Baptistine întoarse capul spre goeletă şi încremeni, ca o vrăbiuţă la vederea unui şarpe. La doar câţiva metri de ea, pe duneta celeilalte corăbii, uriaşul cu pălărie, pe care îl zărise deja, răcnea ceva. Braţul lui noduros arăta în direcţia ei. Pălăria o avea trasă în continuare pe ochi, dar Baptistine simţea că ochii lui de lup o sfredeleau nemilos. Întreaga lui făptură inspira groaza.

Deodată Baptistine scoase un urlet disperat. Două mâini scârboase, pline de sânge, o înşfăcaseră pe la spate. Unul din piraţii de pe goeletă se agăţase ca un cimpanzeu de funie şi, făcându-şi vânt, îi sărise drept în spinare. Tânăra fată se zbătea izbind cu pumnii în pieptul păros al ticălosului care mârâia ca un ţap, muşcându-l şi zgâriindu-l cu furie. Individul se căznea să pună laba pe ea să o poată lua cu el pe goeletă, ca pradă de război. Baptistinei i se păru că aude cum şeful lui râde în hohote. Georges-Albert se năpusti în gâtul flibustierului şi îşi înfipse cu deliciu dinţişorii ascuţiţi în jugulara acestuia, cu intenţia de a i-o sfâşia. Sub imperiul durerii, bărbatul dădu drumul Baptistinei, se clătină pe picioare, îşi pipăi gâtul care sângera din belşug şi înjură de mama focului, într-o limbă necunoscută.

Baptistine se lăsă moale pe punte.

— *Rotzack*![74] mârâi piratul.

---

[73] Proasto, fugi de acolo!

[74] Ticălosule!

În cădere, tânăra fată simţi un obiect contondent în buzunarul de la fustă. Uitase cu desăvârşire de el. Aşteptă o clipă. Piratul se aruncă din nou asupra ei. Baptistine scoase fulgerător pistolul pe care îl avea de la Le Gallic şi cu incredibil sânge rece apăsă pe trăgaci. Marinarul se prăbuşi inert la picioarele ei, ca o cârpă mototolită. O pată roşie se lăţea pe pântecele lui.

„Ei drăcie, ea şi cu stăpânul meu parc-ar fi plămădiţi din acelaşi aluat!” îşi spuse Georges-Albert, în culmea admiraţiei.

Stupefiată, Baptistine se plecă înspre agresorul ei. Acesta o privea cu ochi mari, sticloşi. Baptistinei i se întoarse stomacul pe dos. Englezul pe care îl ucisese la Fontenoy se aflase la oarecare distanţă de ea. Copleşită de jale, contemplă cu milă pe bărbatul ce agoniza la picioarele ei. Trupul piratului zvâcni o ultimă dată. Se sfârşise. Georges-Albert o trase de mână pe Baptistine şi amândoi o luară la goană spre salon. Trecând pe dinaintea cabinei lui Gontrand d’Aubigny, Baptistine îşi aminti de înţeleptul sfat pe care i-l dăduse Floris la Fontenoy. Floris! La amintirea lui scoase un geamăt surd. Se repezi în cabină şi închise uşa în urma ei... Dezbrăcându-se într-o clipită de rochie şi de jupon, se îmbrăcă cu un pantalon trei sferturi, cu o cămaşă şi tunică de-ale cavalerului, îşi legă părul la spate, îşi înfundă pe cap un tricorn şi ieşind din nou pe coridor porni spre pupă. Zăngănitul de arme îi aminti însă că nu era prudent să se suie pe punte unde mateloţii de pe cele două corăbii se luptau crâncen. Baptistine şi Georges-Albert se priviră perplecşi. Tânăra fată se aşeză o clipă ca să-şi ordoneze gândurile care i se cam încâlceau. Ia să vedem... Va să

zică... Sigur că da, când Le Gallic îi arătase corabia, văzuse o scăriţă laterală ce cobora drept spre Sfânta Barbă. Georges-Albert şi prietena lui se năpustiră în jos pe trepte spre nivelul intermediar al *Frumoasei*. Soldaţii se înghesuiau la uşa depozitului cu arme. Un zdrahon îi zvârli Baptistinei un topor pe care acesta fu cât pe ce să şi-l scape pe picior. Georges-Albert îi făcu semn că acea zonă era cam prea agitată. Baptistine azvârli cât colo toporişca. Cei doi prieteni traversară o pasarelă şi porniră să caute o altă scară care să îi ducă spre un colţişor mai calm. Deasupra lor se auzea un tropăit inform. Baptistine simţi cum i se prelinge ceva pe nas şi pe bărbie, îşi trecu degetele peste obraz şi privi în sus. Din planşeul îmbibat cu sânge se prelingeau picături cleioase. Baptistine şi Georges-Albert o luară iar la fugă spre prova. O scară de frânghie ducea spre prima baterie. Pe puntea inferioară nu se zărea nici ţipenie de om. Înfiorată, Baptistine văzu câţiva şobolani care alergau înnebuniţi de frică. Tânăra îşi descărcă furia, izbind cu piciorul în tunurile acelea inutile a căror neputinţă o obliga acum să se ascundă. Georges-Albert şuieră scurt. Descoperise capacul de la trapă. Se strecură înăuntru. Simţindu-se în sfârşit în siguranţă, Baptistine se aşeză să îşi tragă sufletul.

— Mă întreb de ce ne-or fi atacat indivizii ăştia şi cine o fi uriaşul de pe goeletă? murmură ea.

Ceva o neliniştea. Ciuli urechea. Zăngănitul armelor se auzea ca o părere. În schimb, de undeva de dedesubtul lor răzbăteau la intervale regulate nişte lovituri surde.

— Prizonierele! exclamă Baptistine sărind în picioare.

Uitase cu desăvârşire de ele. Georges-Albert încerca să protesteze şi o apucă de mânecă spre a nu o lăsa să iasă din ascunzătoare.

— N-ai nici un haz şi chiar nu e momentul să te maimuţăreşti! îl repezi Baptistine.

„Am oroare de acest gen de comparaţii. Aşa-mi trebuie dacă vreau cu tot dinadinsul să nu o las să facă tâmpenii. Poftim, n-are decât, de-acum o las!” bodogăni Georges-Albert, din cale-afară de vexat.

Baptistine se orienta pe întuneric. Porni spre magazia de pâine care duhnea a mucegai, se întoarse înapoi şi se angajă pe un coridor scund şi slab luminat printr-un hublou minuscul. Georges-Albert se ţinea după ea, cu o expresie demnă şi dezaprobatoare. Baptistine coborî încă o scară, uimită de adâncimea corăbiei. Pe măsură ce se afunda în pântecele ei, constata că aerul devenea tot mai irespirabil şi umezeala tot mai greu de suportat. Acolo, stăpâni absoluţi ai vasului păreau a fi şobolanii. Paradoxal însă, Baptistine respira mai în voie. Cu cât se depărta de locul încleştări armate, cu atât mai liniştită se simţea. Dinspre fundul calei se auzeau distinct ţipete şi zgomote. Baptistine îşi croi drum printre două butoaie. Unul dintre ele, desprins probabil de la locul lui în timpul furtunii, se rostogolea înainte şi înapoi. Baptistine şi Georges-Albert săriră în lături pentru a nu fi zdrobiţi de el. Tânăra scoase un ţipăt: o duzină de rozătoare gigantice împărţeau frăţeşte un poloboc cu măsline. Ferindu-se din calea lor, Baptistine se izbi de o uşă cu zăbrele de fier. De dincolo de ea se auzeau un vacarm de nedescris. Femeile gemeau, băteau cu pumnii în pereţii de lemn.

— Ajutor!
— Ticăloşilor!
— Ne lasă să crăpăm aici!
— Mi-e sete!
— Mi-e foame!
— Ah, scârnăviile!
— Ah, nemernicii!

Baptistine privi în jur. Pe o masă şchioapă, câteva pocale şi o pereche de zaruri murdare dovedeau că acolo trebuie să fi fost locul de odihnă al paznicilor care îşi părăsiseră corabia ca să se alăture soldaţilor de pe punte.

— Curaj, doamnelor, curaj! Aşteptaţi să găsesc cheia şi vă eliberez pe dată! strigă Baptistine prin uşă.

Femeile începură să vocifereze şi mai dihai.

— Cin’ dracu’ eşti?
— Da’ hai odată!
— Balegă!
— Gunoi!
— Pui de lele!
— Da’ ce se întâmplă?
— Nu le-ar hi ruşine! răcneau prizonierele.

Enervată, Baptistine ridică din umeri.

— În loc să urlaţi ca nebunele, mai bine ascultaţi-mă şi răspundeţi-mi. Dacă vreţi să vă eliberez, spuneţi-mi unde se află cheile.

Ca prin minune, în cală se aşternu liniştea.

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, fetelor! se auzi deodată o voce autoritară, cu un puternic accent străin.

Baptistine tresări. Îngrozit, Georges-Albert o apucă din nou de mână, cu gândul să o ia de acolo.

— Mi se pare că se află după butoiul cel mare... Dar... dumneata cine eşti. După glas pari a fi o femeie?

— Da, sunt singura femeie de pe corabie, în afară de voi, desigur! răspunse Baptistine căutând pe pipăite cheile.

— Ia'n auzi!

— Târfo!

— Prinţesă car' se lăfăia la soare!

— Mda, pe cin' nouă ne putrezea pielea icişa!

— Las' că vezi tu pe dracu'!

— Nemernico!

— Târâtură!

Ţipetele şi bufniturile în uşă se înteţiră.

— Ei bine, dacă mă mai insultaţi o singură dată, vă las aici. Halal purtare! le ameninţă calm Baptistine, zdrăngănind şiragul de chei.

— Gura, idioatelor! Nu, doamnă, nu faceţi una ca aceasta! Noi vă iubim, doar că fetele şi-au cam pierdut răbdarea... de când s-a isprăvit furtuna, nu li s-a mai adus nici de mâncare, nici de băut. Deschideţi-ne, vom fi foarte blânde... reluă vocea străinei, pe un ton mieros.

— Să ştii că eu una nu am nimic cu voi. Dimpotrivă. M-am şi certat cu căpitanul din pricina voastră. De altfel eu am fost aceea care a insistat să fiţi scoase la plimbare şi tot eu v-am trimis haine...

— Mulţumim, doamnă... Sunteţi bună... Dar... ce se petrece acolo sus?

— Am fost atacaţi de o goeletă. Toţi marinarii se luptă pe punte, de aceea am venit să vă eliberez... răspunse Baptistine, încercând pe rând cheile, să vadă care anume se potrivea.

Georges-Albert chiţăi disperat. Uşa se deschidea cu un scârţâit prelung.

— Bună ziua, doamnelor! spuse amabil Baptistine.

— Noroc, Prinţeso!

Baptistine nu mai apucă să se dea înapoi. Un miros pestilenţial de excremente stătute o izbi în faţă deodată cu o duzină de tentacule imunde, slinoase şi negre de murdărie. Baptistine se simţi aspirată în cală de o puzderie de braţe care o izbeau, o ciupeau, o trăgeau de păr. Cele douăzeci de furii dezlănţuite îşi revărsau întreaga ură asupra eliberatoarei.

— Staţi... de ce... eu nu v-am făcut nimic... Aj... aj... ajutor.. Georges-Albert! urla Baptistine apărându-se cu disperare.

— N-ai făcut nimic, al? Atunci ţine!

— Scoate-i ochii!

— Dezbrac-o!

— Ia hai să-i însemnăm obrazul de doamnă!

— Şi dosul, ha, ha!

— Ia să nu mai facă pe nebuna!

— Să nu mai fie aşa mândră!

— Aoleu, măiculiţă. Au! M-o muşcat de ţâţe!

— Văleu, mi-a ciuruit buca!

— Văleu!

Georges-Albert profita de învălmăşeala generală ca să zgârie, să muşte, să smulgă fâşii de carne buboasă şi smocuri de păr încâlcit. Fetele răcneau, urlau, chirăiau, dar nu dădeau drumul victimei lor.

Cu obrazul învineţit, cu sânii însângeraţi, Baptistine se prăbuşi în murdăria infectă de pe fundul corăbiei, strivită, martirizată de gorgonele asterizate.

Capitolul XXX

— În lături, râmelor!

Pe spinarea femeilor ploua cu lovituri de bici, punctate de înjurături. Baptistine încercă să se ridice şi să vorbească, dar epuizată, se prăbuşi într-un şănţuleţ plin cu urină şi excremente. Auzea cu satisfacţie urletele torţionarelor sale care îi dăduseră drumul şi se trăgeau la o parte.

— Hai, gagicilor, potoliţi-vă şi suiţi pe punte!

Bărbaţii îmbrânceau femeile pe întuneric, izbindu-le cu paturile puştilor. Năucită de bătaia încasată, Baptistine simţi că Georges-Albert o ajută să se pună pe picioare. Hainele îi erau impregnate cu materii fecale. Clătinându-se pe picioare, înainta ca o oaie bolnavă în mijlocul turmei. Deodată, luă seama, nu fără oarecare mirare, că două dintre fete, cuprinse poate de remuşcări, o susţineau ridicând-o de coate. Baptistine se strădui să le distingă trăsăturile. Prima era o matahală cu obraz rotund ca o lună şi ciupit de vărsat, pe când cealaltă, slăbuţă ca o scovergă şi mai scundă decât Baptistine, privea cu un ochi la slănină şi cu celălalt la făină.

— Ştii, dă fapt inima’ nu s’o gândit să-ţi facă f’un rău, şopti grăsana.

— Da, frumoasa mea, pă ochii mei, am glumit şi noi acolo! Ne-om jucat, d’apăi cum, să ne treacă vremea! se scuză strabnica, dezvelindu-şi într-un zâmbet strâmb gura ştirbă în care nu mai avea decât doi dinţi.

Baptistine le privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor, încă năucită de „jocul” care fusese la un pas de a o

trimite pe lumea cealaltă.

— Ei, neamule, şine-o luat potul ăl mare, hei? întrebă o fată din capul coloanei.

— Gura, putorilor! Daţi-i drumul înainte! mârâi unul din bărbaţii care le escortau. Răspunsul era cel puţin nepoliticos. Cele două creaturi de lângă Baptistine începură să tremure. Tânăra fată înţelesese brusc că amabilitatea lor se datora spaimei de represalii. Se gândeau probabil că în cazul în care mateloţii de pe *Frumoasa* ieşiseră victorioşi, căpitanul Robineau avea să le pedepsească. În ciuda întunericului, Baptistine se strădui să desluşească trăsăturile marinarilor. Parcă nu recunoştea nici unul, deşi erau îmbrăcaţi la fel cu cei de pe *Frumoasa*. Dintr-o dată, Baptistinei i se făcu milă de tovarăşele ei. Grozăvia locului unde cu atâta cruzime fuseseră azvârlite toate acele femei explica multe.

— Nu ştiu ce v-a apucat, dar nu vă fie frică, n-o să păţiţi nimic din pricina mea, o să spun că am căzut şi m-am lovit în timpul luptei! şopti cu mărinimie Baptistine.

De uimire, cele două femei uitară să mai înainteze. O ploaie de ghionţi se abătu asupra lor, împingându-le să urce pe puntea superioară.

— Bate laba cu Tonton, frumoaso! spuse grăsana întinzându-şi spre Baptistine braţele slăninoase.

— Aşa te cheamă? Tonton[75]? se miră Baptistine în vreme ce strângea cu încredere crescândă mâna grăsanei al cărei elan de prietenie părea sincer.

— Mda, Jeanne Lefevre, zisă Tonton, şi urâta asta e Toinette Genet, zisă Codoaşa. Îţi face rost de orice,

[75] Uncheşul

auzi? Dacă vrei gagic, te serveşte chiar şi aici, pricepi frumoaso?

— Da, da, desigur! şopti Baptistine deşi nu pricepea absolut nimic, zâmbind Codoaşei care surâse modest, cu un ochi la slănină şi altul la făină.

— Şi ţie, prinţeso, cum îţi zice? Cum eşti botezată?

— Mă numesc Baptistine Bourguignon şi sunt nepoata lui Cartouche! se trezi Baptistine că răspunde prompt şi cu glas sonor.

Auzind-o, cele două borfaşe călcară în gol, gata să cadă de pe scara pe care tocmai suiau spre puntea superioară.

— Urcă, ce stai! Şi tu! Gura netrebnicelor! răcniră marinarii şfichiuindu-le cu biciul.

„Am să mă plâng căpitanului Robineau” îşi spuse Baptistine.

— Hei, ce gogoşi ne torni, frumoaso! Tu, nepoata Lui? Să-ţi sară ochii? Nepoata lu’ Cartouche? De-adevăratelea? Ala marele?

— Întocmai cum aţi auzit. N-a existat decât un singur Cartouche şi acela a fost unchiul meu! confirmă Baptistine cu aerul cel mai firesc din lume.

Codoaşa şi Tonton se priviră îngrozite.

— Oh, „escuzele” noastre pentru chelfăneală. Păcatele mele, de un’să ne trăznească p’n diblă! Oh, la, la! se lamenta Tonton, sincer dezolată.

— Hei, Bébé! Şi tu, Petecel! Chemaţi-o pe Străina şi trimiteţi vorbă spre Coapsă de Aur şi Croşeta: am mardit-o pe nepoata lu’ Cartouche, Regele golanilor, domnu’ nost’ tras pe roată în Place de Greve. Aoleu, păcatele mele, da’ proast-am fost! se smiorcăia Codoaşa.

Baptistine nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Fetele şuşoteau şi o priveau, intimidate cu coada ochiului zâmbind pâşav, cerşindu-i fără vorbe iertarea.

Doar Străina o măsura cu o expresie glacială. Baptistine întoarse capul. Se simţea atrasă de femeia aceea înaltă şi slabă, cu ochi de tăciune şi în acelaşi timp nutrea pentru ea o instinctivă antipatie.

Mateloţii mânau de la spate femeile, ca pe o turmă de capre. Bodogăneau întruna, dar Baptistine observă că mai mult se prefăceau că le lovesc. Deodată se produse o busculadă. Baptistine îşi pierdu echilibrul pe scara tambuchiului şi se agăţă în ultima clipă de braţul din ce în ce mai servilei Tonton. Rotindu-şi îngrozit ochişorii, Georges-Albert încercă să-i şoptească ceva la ureche. Baptistine nu pricepu nimic. Erau împinse spre dunetă. Baptistine privi în sus. Pe cerul de un albastru intens nu se zărea nici un nor şi puntea era scăldată de razele aurii ale soarelui. Tânăra fată respira adânc. Totul părea calm. Prizonierele o înconjurară pe Baptistine. Aceasta zâmbi gândindu-se la cum avea să reacţioneze Le Gallic, văzând-o în mijlocul noilor sale „prietene”.

— Wateen bliksemse rot zoi![76] tună un glas gutural.

Baptistine se prinse cu braţele de unul din catargele mici şi se sui cu un picior pe un scripete de întins parâmele, ca să poată privi peste capul tovarăşelor ei de nenorocire. Tresări fără să-şi poată stăpâni un geamăt surd. În faţa ei se înălţa, uriaş, înspăimântător, colosul cu pălărie neagră de fetru. Dominând duneta *Frumoasei*, cu pălăria veche şi demodată, ca a ţăranilor din ţările septentrionale, cu borurile ridicate

[76] Ce încurcătură a dracului!

şmechereşte pe o singură parte, gigantul purta un costum negru pus peste o cămaşă de aceeaşi culoare, împodobită cu un jabou de dantelă. O pană mică şi roşie, înfiptă în pălărie, tremura ca o pasăre speriată, adăugând o binevenită pată de culoare la vestimentaţia lui austeră. Bărbatul nu purta perucă şi părul blond cenuşiu, presărat din belşug cu fire albe, îi era prins pe ceafă într-o cataramă bătută cu diamante. Baptistine observă că bumbii de la tunica lui străluceau ca nişte picături de sânge. Cu cât îl cerceta mai atent, cu atât i se strângea inima şi spaima îi cuprindea pieptul ca într-o menghină. Ceva în fizionomia acelui om o îngrozea. Şi dintr-o dată îşi dădu seama că avea faţa tăiată pe din două şi lipită la mijloc. Închise ochii. Oare visa? într-un târziu îi redeschise. O cicatrice veche şi sângerie cobora de la rădăcina părului până la omuleţ, de parcă o mână dibace ar fi cusut obrazul despicat în două.

Bărbatul părea să contemple cu indiferenţă spectacolul punţilor, descoperit abia acum cu înfiorare de Baptistine. La picioarele catargului cel mare zăceau stivuite zeci de cadavre. Baptistine se întrebă pe bună dreptate de ce piraţii se osteniseră să „alinieze” leşurile, dar înţelese imediat. Fiecare mort era buzunărit metodic de doi marinari, goi până la brâu, care predau banii şi obiectele de preţ descoperite, precum şi hainele ce meritau păstrate, unui al treilea îmbrăcat într-un superb costum de catifea trandafirie cu pasmanterii verzi.

Baptistine nici măcar nu se miră să-l vadă atât de bizar înveşmântat. De-abia acum realiza grozăvia situaţiei. Goeleta abandonată se legăna pe valuri, în

coasta Frumoasei. Baptistine făcu ochii mari constatând că nu mai arbora culorile Franţei ci drapelul negru cu cap de mort, de care auzise vorbindu-se până şi la pension.

— Piraţii... am căzut în mâinile piraţilor! exclamă cu glas pierit tânăra fată.

Tonton şi Codoaşa ridicară din umeri. „Ăştia sau ăilalţi, pentru noi tot un drac!”

— Le Gallic... Le Gallic... Yann... Yann!... urlă deodată Baptistine fericită să-l descopere pe secund, alături de căpitanul Robineau, printre puţinii supravieţuitori grupaţi la buza dunetei. Cu capul în piept şi privirile plecate, ruşinaţi şi disperaţi, aşteptau să afle ce soartă îi aşteaptă. După toate probabilităţile, aveau de ales între a fi puşi în ştreang ori a fi azvârliţi peste bord.

Auzindu-i glasul, Le Gallic îşi ridică cu tristeţe ochii spre grupul femeilor, încercând zadarnic să o zărească printre ele. Din păcate, silueta delicată a Baptistinei era ascunsă privirilor lui de planturoasele Tonton, Néné şi Coapsă de Aur. Nevăzând-o, îşi imaginã că îl înşelase auzul şi, abătut, îşi propti iarăşi bărbia în piept. În schimb, Baptistine îl vedea foarte bine. Lângă el, marinarul Visse-Bras era orbit de sângele care i se scurgea din arcada deschisă. Domnul Vieille tremura ca lovit de friguri şi se crampona de Gontrand d’Aubigny, deşi mai bine ar fi făcut să îi acorde îngrijirile medicale de rigoare pentru că braţul drept al acestuia atârna inert, ceea ce nu-l împiedica să-şi aranjeze cochet buclele cu degetele de la cealaltă mână.

— Cine a cutezat să strige? tună colosul de pe dunetă, într-o franceză colorată de un uşor accent

străin, imposibil de identificat, coborându-şi dispreţuitor privirea spre turma puşcăriaşelor care tăceau muc. Agăţat de o parâmă, Georges-Albert făcu semn Baptistinei să se ascundă. Aceasta coborî de pe scripete şi se făcu mică printre borfaşe. Cooperante, Codoaşa, Tonton şi Néné o înconjurară pe dată. Singură Străina nu se clinti. Observând animăluţul din preajma tinerei fete se încruntă, sub imperiul unei subite revelaţii. Dacă Baptistine i-ar fi văzut în acea clipă ochii, cu siguranţă că expresia de hienă cu care se uita la ea şi la Georges-Albert ar fi îngrozit-o infinit mai mult decât privirea piratului. Acesta îşi împinse pălăria pe ceafă şi părăsind duneta coborî calm pe punte îndreptându-se spre prizoniere. În drum se opri să vorbească cu oamenii săi. Pentru toţi găsea câte un cuvânt de felicitare adresându-se fiecăruia pe limba lui. Pe cei răniţi îi îmbărbăta şi la tot pasul poruncea câte ceva pe franţuzeşte, limbă care pentru echipajul lui, ca şi la înaltele curţi ale Europei, părea a fi principalul instrument de comunicare internaţională.

— Avem o pradă pe cinste. Meritaţi să vă odihniţi şi fiecare va avea partea ce i se cuvine.

Fericiţi, piraţii de pe goeletă râdeau cu gura până la urechi, continuând să-şi vadă disciplinat de corvezile lor marinăreşti. Unii spălau de zor puntea, curăţind-o de sângele închegat, alţii reparau catargele şi coseau velele sfâşiate.

— Muşcă-Fund, transbordează-i pe negri pe corabia asta, împreună cu toată marfa. Abandonăm goeleta! se adresă uriaşul straniului flibustier îmbrăcat în costum trandafiriu, care supraveghea sortarea bunurilor capturate.

— Prea bine, domnule Fokker, răspunse Muşcă-Fund cu un glas blând şi melodios, în contrast cu sonorităţile guturale emise de colosul cu pălărie.

Un murmur înspăimântat se înălţă din grupul supravieţuitorilor de pe *Frumoasa*.

Baptistine ciuli urechile.

— Fokker... e Fokker...

— D'apăi n'auzâşi? I-o zis „domnule Fokker"!

— Piratul! Olandezi!

— Fokker Diavolul!

— Îşi merită porecla!

— E un demon!

Piratul îşi mângâie rubinele părând să asculte cu oarecare satisfacţie acea rumoare înfricoşată.

— Ce laşi, ce curci plouate! Ah, de ce nu sunt eu bărbat! Le-aş arăta eu domnului Fokker şi caraghiosului ăsta de Muşcă-Fund! mârâi Baptistine printre dinţi, tremurând de furie.

— Până una alta văd că te ascunzi, fricoaso! îi şuieră cineva la ureche.

Baptistine sări ca arsă şi se întoarse să vadă cine îndrăznise să o insulte. Străina o sfida privind-o de sus. Baptistine vru să-i răspundă dar nu mai avu vreme.

— Şase, fetelor, vine! şopti Tonton speriată.

— Mda, tre' să facem impresie! le sfătui Codoaşa.

Puşcăriaşele zâmbeau slugarnic. Unele chiar schiţau câte o reverenţă stângace. Fokker Diavolul rânji, înşfacă un bici din mâna unui pirat de-al lui şi se apropie agale de grupul deportatelor.

— Muşcă-Fund, aţi găsit femeia care l-a ucis pe dunetă pe Droost? mârâi el plesnindu-şi ostentativ cu coada biciului palma înmănuşată în negru.

— Nu... nu, monsinior Fokker, nu încă. Piet şi Carapezzi sunt în căutarea ei. S-o fi ascuns prin vreun cotlon pentru că după cât se vede, nu se află în lotul ăsta infect! răspunse Muşcă-Fund, urmându-şi şeful. Ţinându-se de nas, secundul alinie dezgustat fetele. În alte împrejurări, Baptistine ar fi pufnit în râs. Fără să ştie nici ea de ce, Muşcă-Fund o făcea să se gândească la cavalerul d'Aubigny.

Fokker Diavolul începu să cerceteze cu atenţie femeile, una după alta. Le ridica în sus de bărbie cu vârful biciului, le silea să deschidă gura şi să îşi arate dantura, le pipăia sânii şi şoldurile. Baptistine constată că se comporta de parcă ar fi inspectat nişte animale, cum făceau în târg ţăranii, o dată pe an, la Mortefontaine.

„Pe onoarea mea de gentilom, am încurcat-o", gândi Georges-Albert cu ochii la Fokker.

Acesta se apucase să inspecteze cel de-al treilea şir de femei, unde se afla şi Baptistine. Aceasta nu se mai obosea să se ascundă. Furios, Georges-Albert îşi spuse că măcar ar fi putut să îşi disimuleze o parte din obraz sub pletele ude. Aşa, ţi-ai găsit! Dimpotrivă, Baptistine şi le dădu pe spate şi dreaptă, băţoasă şi cu nasul în vânt, se pregătea să îl înfrunte trufaş pe învingător.

— Află de la mine, frumoaso, când schimbi stăpânul e mai sănătos să te faci una cu pământul! o sfătui Tonton, vorbind din proprie experienţă.

Baptistine ridică din umeri. Enervată că Străina n-o slăbea din ochi, îşi înălţă fruntea ca să-l privească drept în faţă pe Fokker. Acesta era cu un cap mai înalt decât ea. Tânăra fată se uita fascinată la cicatricea care îi împărţea obrazul în două, ca într-un desen făcut

de o mână de pictor stângaci. Piratul o fixa la rândul lui. Baptistine observă abia atunci că n-avea irişii de aceeaşi culoare. Unul era albastru şi celălalt căprui. Nemulţumit, Fokker întoarse capul spre unul din adjuncţii săi:

— *Stommeling!*[77] Ce caută puştiul ăsta printre femei? mârâi el indicând-o pe Baptistine cu vârful biciului.

„Uf! Poate că scăpăm!” strănută Georges-Albert care se ascunsese sub fustele rău mirositoare ale Codoaşei.

Maimuţoiului îi venise inima la loc constatând că Fokker Diavolul n-o recunoscuse pe Baptistine, aşa deghizată în bărbat cum era.

— Nu... nu ştiu, domnule Fokker! Gurstrom, du-l la „Sfânta Barbă” la un loc cu prizonierii! porunci încetişor Muşcă-Fund, adresându-se unui colos cu trăsături de nordic.

Baptistine se înfioră. Bărbatul în veşmânt trandafiriu avea ceva straniu.

— Parcă mă căutai, Fokker? Eu l-am ucis pe nemernicul acela pe dunetă! strigă Baptistine, împotrivindu-se din toate puterile lui Gurstrom care o înşfăcase cu labele lui de urs şi încerca să o târască după el.

Baptistine observă cu satisfacţie că toată lumea rămăsese cu gura căscată. Catargul cel mare de s-ar fi prăbuşit în capul piraţilor, al flibustierilor şi al prizonierilor acestora, nu ar fi produs o impresie mai puternică.

— Să mor io dacă nu i-o pus în tur pe toţi! murmură admirativ Coapsă de Aur.

„O să mă ucidă. Ei şi?” gândi Baptistine văzând că

[77] Dobitocule.

Fokker îşi ridică biciul şi închise ochii, pregătită să primească lovitura de graţie. Nesimţind însă decât o gâdilătură în dreptul sânilor, redeschise mirată pleoapele... Cu vârful biciului, Fokker îi dădea calm, la o parte zdrenţele bluzei, dezgolind-o până la brâu. Baptistine roşi şi îşi acoperi instinctiv cu palmele sânii rotunzi şi pietroşi.

— Ha, ha, Muşcă-Fund! Ai să mori şi n-ai să înveţi să deosebeşti o femeie de un bărbat! răcni pe neaşteptate Fokker, slobozind un homeric hohot de râs, imitat de întreg echipajul său.

Muşcă-Fund păli şi se întoarse cu spatele.

— Va să zică tu l-ai omorât pe credinciosul meu Groot, îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, drăcoaico, eu unul nu te-aş fi recunoscut aşa deghizată. Prea bine, rămâi printre otrepele astea, aici e locul tău, rânji Fokker plesnind-o răutăcios peste mâini ca să o oblige să nu-şi mai acopere sânii.

— Îţi interzic să mă tutuieşti, Fokker! Şi mai du-te dracului! explodă Baptistine scoasă din fire, uitând cu desăvârşire că era pe jumătate goală.

Îngrozit, Georges-Albert îşi trase înapoi peste cap fustele Codoaşei. „A înnebunit de tot! Aoleu, e lată rău!” se închină maimuţoiul ridicându-şi privirea spre cer spre a-l lua martor la câte avea de îndurat din partea stăpânilor săi.

Georges-Albert era însă o fiinţă extrem de rafinată. Dând cu ochii de imaginea de iad ce i se înfăţişa, îşi tamponă cu lăbuţa fruntea brusc transpirată şi evadă cât ai clipi din acea peşteră drăcească. Decât să înfrunte privelişte a posteriorului Codoaşei mai bine încăpea pe mâna lui Fokker.

— Prindeţi animalul! răcni Muşcă-Fund care simţea nevoia să-şi verse paraponul pe cineva.

Urmărit de doi flibustieri care înjurau birjăreşte Georges-Albert o tuli spre pupă.

„Oamenii ştia n-au pic de educaţie! Se vede cât de colo că nu-s din lumea noastră!” mormăi maimuţoiul agăţându-se de cablul ancorei. Să nu uităm că tot frecventând atâtea capete încoronate, Georges-Albert ajunsese la convingerea că şi în vinele lui curge sânge albastru. Fokker Diavolul suferea de o similară grandomanie.

— Mi se spune „domnul” Fokker! o corectă sec piratul pe Baptistine.

— Ei, poftim! Atunci de ce nu Majestate? Eşti o scârnăvie. De-abia aştept ziua când ai să atârni spânzurat de catargul de colo! izbucni Baptistine pe care începea să o lase nervii.

— Închideţi-o la un loc cu celelalte! Dar înainte de asta meriţi o lecţie! rânji Fokker Diavolul, făcând un semn marinarului scandinav.

Acesta o înşfacă pe Baptistine şi o întoarse ca pe o clătită cu popoul în sus. Tânăra fată auzi şuieratul biciului dar aproape că nu simţi nici o durere. Parcă ar fi ciupit-o cineva. Era chiar plăcut, se sili ea să se autoconvingă, îmbătată de orgoliul de a-i fi ţinut piept de una singură acelei bestii. Îl ura de moarte pe Fokker.

Loviturile de bici se succedau regulat. Într-un târziu Fokker Diavolul se opri şi bombăni plictisit:

— Asta vă aşteaptă şi pe voi dacă nu vă ţineţi gura. Aţi băgat la cap, fetelor?

— Da, da, domnule Fokker! răspunseră în cor

borfaşele.

Singură Străina tăcea. Fără să-şi ia ochii de la spinarea Baptistinei, vărgată de dungi din care se scurgeau broboanele mărunte de sânge, îşi plimba alene vârful limbii peste buzele uscate.

Pe neaşteptate se auzi un răcnet înăbuşit şi un bărbat se năpusti asupra lui Fokker. Le Gallic asistase neputincios la întreaga scenă. Prizonierii erau păziţi cu străşnicie de piraţi, dar vigilenţa lor slăbise când Fokker începuse s-o croiască cu biciul pe Baptistine. Doar nu asistau în fiece zi la un asemenea spectacol. Întinzându-şi care mai de care gâturile ca să vadă mai bine, uitaseră să mai stea cu ochii pe ostaticii lor.

Profitând de ocazie, Le Gallic înşfăcase pe furiş o furcă. Fokker Diavolul nu se feri îndeajuns de rapid şi arma i se înfipse în umăr. Uriaşul şi-o smulse din rană cu un urlet de durere şi învârtind-o pe deasupra capului îl izbi din toate puterile cu mânerul ei pe Le Gallic. Atins la cap, acesta se prăbuşi. Atacul şi riposta se petrecuseră atât de fulgerător încât cei dimprejur nu apucaseră să schiţeze nici un gest.

— Le Gallic... Le Gallic... Oh... Yann, Yann! ţipă Baptistine, smulgându-se din strânsoarea braţelor lui Gurstrom ca să îngenuncheze lângă trupul ofiţerului breton. Rănit la frunte, acesta gemu nedesluşit.

— Te... iubesc! i se păru că aude Baptistine.

Le Gallic îşi pierdu cunoştinţa. Hohotind disperat, tânăra fată se agăţă de piraţii care îl ridicau ca pe un sac. Trăia un cumplit coşmar. Nu era adevărat. Alţi piraţi o târâră cu de-a sila spre tambuchiul prin care deportatele începeau să coboare înapoi în cală. În treacăt Baptistine dădu cu ochii de doctorul Vieille, de

căpitanul Robineau şi de Gontrand d’Aubigny. Cuprinşi de o neputincioasă disperare, cei trei bărbaţi o priviră trecând pe dinaintea lor. Nu se putea aştepta la nici un ajutor de la ei.

— Hei, Néné, iote ce vecini avem! şopti Tonton.

— Harapi! Numai asta ne mai lipsea! rânji Codoaşa.

Baptistine vedea totul ca prin ceaţă. Întoarse capul spre pasarelă. Nişte ciudate fiinţe negre cărau cu spinarea lăzi şi cufere, transbordându-le grăbiţi de pe goeletă pe corabie. La început, Baptistine crezu că era vorba de bărbaţi cu chipul acoperit de măşti negre şi cu trupul mulat în haine de mătase lucioasă. Deportatele se înghesuiau care mai de care să se uite la acele stranii „arătări”. Baptistine descoperi cu mirare că acei cărăuşi erau aproape complet despuiaţi. Pielea lor lucind de sudoare avea culoarea mătăsii negre. Baptistine căscă ochii mari. Nu văzuse în viaţa ei un harap. Doar la pension o auzise pe maica Marie-Marthe vorbindu-i de acele „fiinţe inferioare”.

„Da, negrii ăştia despuiaţi sunt într-adevăr ca nişte animale”, îşi spuse Baptistine, fără să îşi dea seama că nici ea nu era cu mult mai îmbrăcată decât ei.

Negrii se uitară cu indiferenţă la femeile care căscau gura la ei şi îşi văzură de treabă. Unul singur se opri o clipă. Fără să se teamă de biciul supraveghetorilor, îşi puse mâinile în şolduri. Era un flăcău înalt şi zdravăn, îi zâmbi larg Baptistine, adresându-i un mic gest de încurajare. Tânăra fată încremeni, stupefiată.

— Daţi-drumul, ce v-aţi oprit? mârâi un corsar împingând deportatele spre o scară, trântind uşa în urma lor.

Capitolul XXXI

Baptistine se aşeză la întâmplare într-un colţ. Nu-i mai trebuia nimic. În schimb deportatele îşi admirau cu încântare noua închisoare, infinit mai confortabilă decât cala.

„Sfânta Barbă” se afla chiar sub pupă. Trebuia să-şi plece capul ca să nu se izbească de tija timonei, dar dincolo de acest mic inconvenient, încăperea golită de arme era destul de spaţioasă şi avea hublouri mici pe unde pătrundeau aerul şi lumina.

Baptistinei i se făcu milă de nenorocitele care, confruntate cu acel lux nesperat, scoteau exclamaţii de bucurie, înghesuindu-se să privească oceanul.

— Hei, Frumoaso, uite-ţi frăţioru’!

— Oh, mititelu’ de el!

— Tii, da frumuşel îi!

— Hi, hi, ce năsuc cârn şi obraznic!

— Ce ochişori! Ce caraghios îşi roteşte ochişorii!

— Au! M-a ciupit de obraz, nărodu’!

— D’ăştia-mi eşti, frumuşelule! chicoteau vesel Tonton, Codoaşa şi Coapsă de Aur, strângându-l care mai de care în braţe pe Georges-Albert.

Maimuţoiul asistase neputincios la flagelarea prietenei sale. După ce piraţii renunţaseră să-l mai urmărească, se furişase până la pupă şi de acolo coborâse prudent, agăţându-se de frânghiile care atârnau peste bordul corăbiei, până la un hublou pe

unde tocmai intenţiona să se strecoare înăuntru când se pomeni înşfăcat de două braţe slăninoase.

„Gura păcătosului adevăr grăieşte! La urma urmei sunt femei de treabă. Doar că ar trebui să se mai spele din când în când!” îşi bombă el ţanţoş pieptul, măgulit de complimentele deportatelor. Se vede treaba că Fokker Diavolul avea aceleaşi principii de igienă ca şi maimuţoiul, căci pe uşă îşi făcură apariţia mai mulţi piraţi înarmaţi cu un hârdău, cu căldări, hamace, rogojini, un maldăr de rochii mototolite de-ale Baptistinei, găsite fără îndoială pe dunetă şi un castron cu terci asupra căruia Baptistine, leşinată de foame, se năpusti cot la cot cu tovarăşele sale.

— He, he, fetelor, Fokker ăsta nu cu biciul trebuia să ne înalţe în sus de bărbie.

— Te cred, dacă ridica trestia, se schimba chestia!

— Ha, ha, că bine zici, Coapsă de Aur!

— Nu-i aşa, frumoaso?

Baptistine pufni în râs, fără să înţeleagă prea bine chicotelile deşucheate ale fetelor, dar pofta lor de viaţă era contagioasă. Singură Străina tăcea cu ochii pierduţi în zare.

— Ia zi, Frumoaso, măi ce i-ai mai luat piuitu’ lu’ piratu’ lu’ peşte! se prăpădea de râs Coapsă de Aur.

— E îndrăzneaţă puştoaica! observă Néné.

— Mda, nimic de zis, e d’a noastră! o aprobă Codoaşa.

— D’apăi cum? Nu’i nepoata lu’ Cartouche? replică Coapsă de Aur.

— Măiculiţă, te-o mardit al dracu’! Doare, ai? o întrebă afectuos Tonton.

— Doare! recunoscu Baptistine.

— Aracan de ea, mititica! Gata, bagă c... în hârdău, te vindecăm noi acuşica! Leapădă izmenele astea puturoase! porunci autoritar Tonton, însoţindu-şi vorbele de un gest imperios.

— De... de ce îmi scoţi pantalonaşii? întrebă Baptistine uşor stânjenită.

— Las' Frumoaso, nu eşti prima pe care o vedem în c... gol! o bătu prietenos pe umăr Codoaşa, ajutând-o să intre în hârdău.

Goală ca o statuie a Evei, Baptistine zâmbi intimidată. Dintr-odată se simţea foarte mândră de prietenia borfaşelor.

— Phii, da' albă-i, măiculiţă mea!

— Şi trasă prin inel!

— D'apăi cum, e-o doamnă!

— Auzi, da' n-ai zis unde mangleai?

— Cum unde? La Versailles! răspunse calm Baptistine.

Borfaşele o priviră admirativ.

— D'apăi de! Acolo tre' să ştii să te porţi! explică Codoaşa.

— Au! se strâmbă de durere Baptistine.

Apa sărată pe care fetele o scoteau din ocean cu găleţile legate de frânghii groase îi frigea rănile de pe spate.

— Biata de tine! Tre' să rabzi! Toarnă-ţi şi-n cap, ai părul plin de c!... o sfătui blând Codoaşa.

Între timp, Tonton începu să facă prezentările, ca o adevărată doamnă din lumea bună.

— Ea-i Croşeta! Cum nu-i place careva, hâc, i-a şi luat piuitul. Io-te ce lăboaie are! Te strânge de gât de n-apuci să zici miau. Pe Coapsă de Aur o ştii. De

gheaţă să fii şi nici sfinţii din cer nu-i rezistă! Dă din târtiţă ca nimeni pe lume. Dacă vrei te învaţă... Asta e Néné, aoleu, am murit de râs cu ea când s-a apucat să-l gâdile la păsărică pe judecător. Cică o avea mică de tot şi cu un neg în vârf, ori Néné nu s-a priceput...

— Mai tacă-ţi fleanca, Tonton! o repezi Néné, vexată.

— Bine, bine, am glumit să-şi mai uite de durere Frumoasa, mie una mi se fâlfâie... Aşa, pe Codoaşa o ştii. Ah, asta e Bănuţ. Când rămâi fără biştari, o chemi şi-ţi scoate din pământ nişte pistoli falşi de toată frumuseţea. O mie de ani nu-i deosebeşti de cei adevăraţi... Şi dacă vrei s-adormi un duşman, tot pe ea s-o chemi, e mare meşteră-n otrăvuri!

Baptistine zâmbea, strângea mâini, clipea zăpăcită, incapabilă să ţină minte toate „specializările” noilor sale prietene. Tonton îi întinse mâna ca să o ajute să iasă din hârdău. Coapsă de Aur scoase dintr-un tiv de la jupon o unsoare tămăduitoare pe care izbutise să o ascundă la controlul temnicerilor. Baptistine îşi lăsă bărbia în piept şi strânse din dinţi în timp ce borfaşa îi ungea spinarea.

— Auzi, Frumoaso, ori ai tu pielea tăbăcită, ori Fokker ăsta mai mult te-o mângâiat. Dacă dădea de-adevăratelea, îţi făcea praf spinarea.

— Adică, ce-aţi fi vrut? Nu v-ajunge ce-am păţit? protestă Baptistine indignată că i se minimaliza supliciul.

— Ei, haide, nu t’supăra! interveni Néné conciliantă.

— Noi, borfaşele, ştim că mardeala poate fi blândă ori...nemiloasă! îi replică Tonton.

— D’apăi da, io una zic că te-o caftit blând! încuviinţă Coapsă de Aur.

„Da, da, fetele au dreptate, hâm... ciudat!” îşi spuse Georges-Albert cercetând cu atenţie pielea doar pe alocuri plesnită.

— Străino, hârdăul e liber! strigă Tonton.

Baptistine întoarse capul. Străina îi privea trupul cu o insistenţă enervantă. Baptistine apucă instinctiv un jupon de pe marginea hârdăului şi îşi acoperi pieptul. Străina zâmbi mieros.

— Bună ziua, v-am admirat pentru cum l-aţi înfruntat pe Fokker... sunteţi foarte curajoasă... şi asta îmi place!

— Ăăă... mulţumesc! îngăimă Baptistine.

Străina o călca pe nervi. Fără să înţeleagă prea bine de ce, se temea de ea. Străina se dezbrăcă cu mişcări lente şi intră la rândul ei în hârdău. Avea pielea mată, sâni mici şi rotunzi, şolduri înguste şi stomac plat şi muşchiulos de băiat. Cu toată nevinovăţia ei, Baptistine intuia că are în faţă o fiinţă rea şi perversă. Coapsă de Aur se repezi să o spele cu gesturi echivoce. Stânjenită, Baptistine îşi întoarse privirile spre Tonton al cărei chip rotund ca o lună îi inspira tot mai multă încredere.

— Se zice că Străina ar fi fost o doamnă foarte sus pusă în Polonia sau în Rusia, nu se ştie prea bine. Ea nu suflă o vorbă despre trecutul ei, murmură Tonton, înainte de a relua cu glas sonor prezentările. Asta e Petecel. N-are pereche în descusutul buzunarelor cu şişul. Şi nici în mânuitul stiletului! Îl înfige pe lângă coasta a şasea, drept în inimă! Are precizie de artistă, Petecel a noastră! Aia mai grasă ca mine, care tocmai îşi leapădă hanţele, hei tu, fă-te-ncoa, e Peştişor. Taie gâtiţa cu briciul, harşt, de n-apuci să bagi de seamă c-

ai ajuns pe lumea’ailaltă. Are pe dracu-n trup, iau foc şi pietrele lângă ea! Uite-o şi pe ultima, Bébé. Dac-ai rămas grea, cu ea lepezi într-o clipă, are mâini de aur!

Baptistine ameţise de tot. Zâmbi prietenos. Şi Peştişor şi Bébé i se păreau nemaipomenit de drăguţe, ca toate celelalte de altfel, cu excepţia Străinei. Mai toate erau încă tinere. Cele mai vârstnice aveau cel mult treizeci şi cinci de ani, dar nu le-ai fi dat nici douăzeci şi cinci, în pofida traiului de mizerie sau poate tocmai datorită lui, cu care fuseseră obişnuite.

Baptistine se îmbrăcă cu unul din jupoanele ei şi cu o bluziţă subţire, în timp ce tovarăşele ei de prizonierat îşi împărţeau fericite resturile garderobei sale de odinioară. Se cuibări împreună cu Georges-Albert pe o rogojină şi închise ochii. Deasupra lor piraţii ciocăneau de zor. Se auzeau strigăte ritmate întrerupte de porunci scurte. Marinarii înălţau pânzele. *Frumoasa din Louisiana* începu să freamete şi se puse lin în mişcare. Fetele se repeziră la hublouri.

— E-te-te! Nu le-a luat gâtul! Ce l-o fi apucat pe Fokker? exclamă Tonton, nedumerită.

Ridicându-se pe vârfuri, Baptistine apucă să vadă cum goeleta fără catarge şi fără pânze rămânea în urmă. Îi făcu cu mâna căpitanului Robineau pe care Fokker îl părăsise la un loc cu mateloţii lui, în mijlocul oceanului, fără alt mijloc de navigare decât lopeţile. Doctorul Vieille era aplecat deasupra unui bărbat întins cât era de lung pe punte.

— Dumnezeule... chirurgul şi Le Gallic... Le Gallic.. asta înseamnă că trăieşte! murmură Baptistine.

„Dar nu-l văd nicăieri pe înfumuratul ăla de Gontrand d’Aubigny!” îi dădu de înţeles maimuţoiul.

Baptistine ridică îndurerată din umeri. Se trânti înapoi pe rogojină şi adormi buştean, cu toată cotcodăceala din jurul ei.

Se trezi pe neaşteptate în toiul nopţii. Auzind un zgomot uşor, deschise ochii, îngrozită, convinsă că era vorba de un şobolan. Sări în sus, cu gândul să-i ceară ajutor lui Georges-Albert. Acesta sforăia de zor. Zgomotul fu urmat de o şoaptă. Pe bună dreptate, Baptistine îşi spuse că şobolanii nu vorbesc şi se întinse din nou pe rogojină, căscând cu poftă deşi dormise destul de mult. Corabia se clătina uşor sub razele de lună. La bord toată lumea dormea dusă.

— Psst! Te-ai trezit?

Baptistine înţelese că şoapta îi era adresată ei. Cum între timp ochii i se obişnuiseră cu întunericul, o văzu pe Străina care se îndrepta de-a buşilea spre ea. Baptistine îşi strânse pleoapele şi se prefăcu că doarme, observând-o cu curiozitate printre gene. Străina se aplecă deasupra ei. Crispată, Baptistine îi simţi în obraz răsuflarea ei fierbinte.

— Te-am văzut mişcându-te, de ce nu-mi răspunzi? murmură Străina mângâindu-i uşor umărul şi braţul.

Panicată, Baptistine se strădui să respire cât mai liniştit, ca şi cum ar fi dormit adânc.

— Eşti foarte frumoasă! îi susură la ureche glasul metalic al femeii.

Încremenită, Baptistine simţi că Străina îşi plimba mâna pe trupul ei, coborând spre glezne. Scârbită, bombăni ca şi cum ar fi visat ceva şi, dând din picioare, se întoarse pe partea cealaltă, ghemuindu-se cu spatele la ea. Străina ricană şi, spre uşurarea ei, se îndreptă spre Coapsă de Aur care dormea mai încolo şi

începu să şopocăie nedesluşit.

Baptistine se pomeni vorbind de una singură pe întuneric.

— Floris... Floris... te urăsc!

Enervată, se foi pe rogojină. Îşi luase lumea în cap ca să scape de el, şi, acum, poftim, îi rostea numele! Totuşi nu se putea împiedica să nu se gândească la el. I se părea că ochii lui verzi ca smaraldul o ţinteau ameninţător.

„Tot ce mi se întâmplă e numai din pricina lui!” bombăni în sinea ei Baptistine, căznindu-se să îşi alunge din minte imaginea lui şi să o înlocuiască cu cea a lui Jéodard, a lui Ernaudan şi a bietului Le Gallic. Inutil. Totul se amesteca şi, pe deasupra tuturor, apărea triumfător chipul lui Floris.

Baptistine oftă.

— Eşti grozav de seducătoare când dormi! exclamă ironic Străina, pe când se târa înapoi spre culcuşul ei.

În noaptea aceea Baptistine nu mai izbuti să închidă ochii.

Capitolul XXXII

Trecură câteva zile. Baptistine se obişnuia cu noua ei viaţă de prizonieră. Se destindea în mijlocul tovarăşelor sale de călătorie, deprinzând a le cunoaşte mai îndeaproape. Borfaşele o apreciau la rându-le, dezvăluindu-i toate tainele profesiei lor. O învăţau limbajul lor, îi ofereau cu bunăvoinţă lecţii de buzunăreală, îi mimau mânuitul şişului sau al briciului, îi explicau cum să lovească, să strângă de gât şi, la

nevoie, chiar să ucidă.

— Da’ tu, Frumoaso, tu cum îi curăţai de bişatari pe gagii de la curte, ai? o întrebă Petecel, dornică să-şi îmbogăţească repertoriul.

Pentru odată, luată pe nepregătite, Baptistine rămase fără replică.

— Ei, las-o baltă, Petecel, n-o vezi? Ce-i proastă ca noi, să ne vânză pontu’? strigă Bébé dezamăgită.

— Ah, nu... nici vorbă de aşa ceva... doar sunteţi prietenele mele numai că... numai că... am mai multe metode... şi nu ştiam cu care să încep... de fapt preferata mea şi cea mai eficace este... în capelă... ăăă... mă strecuram în mulţimea de curteni şi... hop, prefăcându-mă că îngenunchez ca să mă rog, le pipăiam buzunarele, îmi strecuram binişor mâna înăuntru şi, hop, mă alegeam cu o pungă de galbeni sau cu o tabacheră de aur. Uite-aşa! încheie Baptistine, încântată de imaginaţia ei.

Străina îi aruncă o privire ironică.

— Ha, ha... sângele apă nu se face! Nepoata lui Cartouche ne taie pe toate! clătinară cu admiraţie din cap celelalte fete care „operaseră” cel mult în pădurea Saint-Germain sau pe ulicioarele de lângă Pont-Neuf.

Rugată să-şi „arate talentele”, le făcu pe dată o demonstraţie, secondată de Georges-Albert. Cu distincţia şi cu morga lui înnăscute, acesta juca rolul păgubaşului de neam mare.

Fie ploaie, fie vânt, piraţii îşi sileau prizonierele să se plimbe câte două ceasuri pe zi împrejurul catargului central. Cu această ocazie, Baptistine observă că Gontrand d’Aubigny rămăsese la bord unde se bucura

de un soi de semilibertate. De cele mai multe ori îl vedea stând la palavre cu Muşcă-Fund. Piratul îşi schimba în fiecare zi culoarea costumului, părând să posede o nesfârşită colecţie, de toate culorile şi de toate nuanţele, brodate, plisate sau broşate.

— Iote şi fetiţele! rânjeau Tonton şi Codoaşa, trăgând cu coada ochiului spre elegantul flibustier şi spre fostul pasager.

— Nu-mi explic această bruscă prietenie! se miră cu nevinovăţie Baptistine.

— Ha, ha, mâncate'aş mă faci să crap de râs! hohoti Codoaşa.

Tonton îi ţinu isonul, fără alte comentarii. Baptistine zâmbi prietenelor sale. Chiar dacă nu le pricepea ilaritatea, chiar dacă de cele mai multe ori făceau glume în doi peri care ei îi scăpau, Tonton şi Codoaşa rămâneau preferatele sale.

Pe Fokker Diavolul nu mai avusese ocazia să îl întâlnească. Piratul părea să se fi instalat ca un adevărat amiral, în salonul de la pupă, şi nu catadicsea să iasă pe punte, savurând luxul corăbiei de linie cu care de bună seamă că nu era obişnuit.

Piraţii îşi vedeau de treburi. Cu femeile se purtau politicos, refuzând însă orice intimitate. Zadarnic îşi lăuda Codoaşa prietenele, cu aluzii străvezii, zadarnic le enumera calităţile, secretele şi specializările. Flibustierii parcă nici n-ar fi auzit-o. Codoaşa nu mai ştia ce să creadă. În jos era însăşi reputaţia ei. Imperturbabili, piraţii o lăsau să vorbească, dar nu ofereau nici un aconto, cât de mic, pentru o întâlnire cât de discretă.

— Să fie asta o corabie de castraţi, ori de

domnişoare? se smiorcăia Codoaşa, în pragul lingoarei.

În schimb, dacă vreuneia din fete i se întâmplă să alunece şi să cadă pe punte, piraţii săreau ca arşi să o ridice şi să se asigure că nu s-a lovit. Când prizonierele îşi ieşeau din fire, cântau prea tare ori când oceanul era agitat, se porneau să bată cu pumnii în uşă, bicele începeau să şuiere, dar nu le atingeau trupurile. Aiurite, fetele nu mai pricepeau nimic.

Tonton şi Coapsă de Aur puseseră la bătaie toate rezervele lor de şiretenie pentru a afla spre ce port se îndreptau, dar mateloţii rămâneau mai tăcuţi decât peştii. O vreme Baptistine socoti că nu ştiau nici ei nimic, singurii la curent cu destinaţia finală fiind probabil Fokker Diavolul şi Muşcă-Fund. Şi totuşi în adâncul sufletului ei, ceva îi spunea că se înşeală. *Frumoasa din Louisiana* înainta rapid, cu pânzele umflate de un vânt constant. „Poate că am dat de vestitele alizee şi traversăm oceanul” nădăjduia Baptistine.

Deseori tânăra fată tresări la auzul unei triste melopee ce urca spre ea din adâncurile calei. Înfiorate de mila bieţilor negri care le luaseră locul în beznă, borfaşele îi compătimeau din inimă. Îi zăreau zilnic, tot mai cenuşii la chip, murdari şi sfârşiţi de oboseală, învârtindu-se în jurul arborelui artimon, ori înghesuindu-se să se spele, când Muşcă-Fund se afla în toane mai bune şi le făcea acest hatâr. În schimb nu păreau de fel flămânzi. S-ar fi zis că Fokker Diavolul ţinea cu tot dinadinsul ca toată lumea să fie bine hrănită cu terci şi pastramă de vacă. Harapul cel înalt îi zâmbea întotdeauna Baptistinei care îşi luă obiceiul de a-i răspunde. Descurcăreţ nevoie mare, părea să aibă

un total ascendent asupra tovarăşilor săi de nefericire. Odată strecură în mâna Baptistinei un mango găsit probabil în cambuză. Ca toţi ceilalţi pasageri, tânăra fată suferea grozav de lipsa alimentelor proaspete. Cu toate astea, împărţi frăţeşte fructul cu Georges-Albert, Tonton şi Codoaşa, degustând pe îndelete şi cu deliciu fiece bucăţică.

— Cum chemat la tini? o întrebă în şoaptă negrul, a doua zi de dimineaţă.

Baptistine încremeni uluită. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că noua ei cunoştinţă vorbea franţuzeşte.

— Baptistine, murmură ea.

— Noi îi spunem *Frumoasa*, suflete! pufni în râs Tonton.

Harapul îi aruncă o privire ciudată, apoi zâmbi Baptistinei.

— Eu sunt Jeannot! spuse el mândru, bombându-şi muşchii braţelor.

— Hei, ajunge! Negro, nu e voie să vorbeşti cu fetele! mârâi Carapezzi plesnindu-l în plin cu biciul.

Jeannot sări în lături, strâmbându-se de durere.

— *Rotzac!*[78] Ai înnebunit? E cel mai frumos din toţi. Strici preţul *Stommeling!*[79] bodogăni Piet Olandezul.

Răsfăţat de atâtea femei, lui Georges-Albert îi mai venise inima la loc. Se plimba în legea lui pe corabie, îi făcea să râdă pe corsari cu giumbuşlucurile lui, îşi vâra năsucul peste tot, prin toate cotloanele. Nimănui nu-i trecea prin cap să se ferească de el. Micul bufon avea acces până şi pe masa de lucru a lui Fokker Diavolul, pe care poznele lui îl înveseleau.

[78] Idiotule!
[79] Cretinule!

Georges-Albert asculta ce se vorbea, memora şi apoi repeta totul, cuvânt cu cuvânt stăpânei sale, în limbajul lui atât de expresiv.

— Vă place să vă izolaţi, domnişoară!

Baptistine tresări. Străina se strecurase pe nesimţite în spatele ei. Era ceasul plimbării. Aşezată pe un balot, Baptistine privea absentă cerul şi oceanul abia încreţit de o briză uşoară. Enervată de acea intruziune care o smulgea din visare, se stăpâni şi nu lăsă să i se vadă pe chip nemulţumirea. Îşi căută din ochi prietenele. Acestea se plimbau conştiincios, sporovăind între ele şi îi interpelau din când în când, cu familiaritate, pe corsari.

— Hei, Piet... frumosul meu... nu ştiam că olandezii sunt de gheaţă! glumea Tonton râzând provocator.

— Auzi, Néné, tu ce-ai zice de... Gurstrom, ai? Phii, ce flăcău fain!

— Ia zi, Carapezzi... ce mă-sa pe gheaţă f... face Domnu’ Fokker? Ne plictisim, zău aşa!

Bărbaţii pufneau în râs. Baptistine dădu să se ridice de jos ca să-şi reia plimbarea. Străina o apucă de braţ.

— Nu... nu pleca, nu-ţi fie teamă de mine... nu vreau decât să stăm de vorbă, murmură Străina cu un zâmbet ce se voia liniştitor.

Baptistine simţi că i se pune un nod în gât.

— Priveşte-le, continuă Străina, arătând cu capul în direcţia deţinutelor. Sunt fete bune, desigur, dar până la venirea dumitale mă simţeam atât de izolată moral... dintre toate dumneata eşti singura fiinţă rafinată. Noi două aparţinem unei alte lumi... nu, nu-i nevoie să-mi spui nimic... se vede de la o poştă... ai

încheieturi atât de delicate... uneori noaptea, te privesc cum dormi... celelalte sunt nişte biete ţărănci.

— Eu le iubesc aşa cum sunt... protestă Baptistine crispată, văzând că Străina îşi aşează, ca din greşeală, mâna pe genunchiul ei.

— Foarte bine faci... şi eu nutresc o mare afecţiune pentru aceste nenorocite, dar ca şi dumneata am... fost obişnuită... cu altceva. E greu să te simţi părăsită... exilată la capătul lumii, când te ştii mai nevinovată decât pruncul nou-născut... oftă Străina.

— Da, desigur... o aprobă Baptistine, care nu voia să se lase trasă de limbă.

Creatura zâmbi trist. Baptistinei i se părea că se joacă cu ea precum pisica cu şoarecele.

— Dacă nu sunt indiscretă, care îţi este numele adevărat? o întrebă pe nepusă masă Străina.

— Mă cheamă Baptistine de Bourguignon, răspunse impasibil tânăra fată, privind-o calm în ochi.

— Ce ciudat... aveam impresia că te cunosc de undeva sau că... avem cunoştinţe comune... înseamnă că m-am înşelat... Nu, Bourguignon nu-mi spune nimic... Dar... maimuţoiul ăsta de unde-l ai? întrebă ea agresiv, sfredelind-o cu privirea în vreme ce o cuprindea cu amândouă mâinile pe după mijloc.

— Oh... l-am găsit... afirmă senin Baptistine care simţea instinctiv că acelei femei nu era bine să-i mărturisească nimic.

— La Versailles... buzunărindu-i pe nobili! zâmbi insinuant Străina mângâindu-i abia simţit şoldurile.

Baptistine se fâstâci. Totuşi, hotărâtă să nu se dea bătută, contracara atacul.

— Dar numele dumitale care este? o întrebă ea

smulgându-se din strânsoare.

Străina îşi trase mâinile ca arsă. Surprinsă de acel neaşteptat atac, o privi admirativ.

— Numele meu este... este... Julia de Mengden... Odinioară am fost o persoană foarte sus pusă... odinioară... e mult de atunci... trei bărbaţi mi-au înşelat în chip mârşav încrederea... unul a cutezat să nu mă iubească... celălalt era complicele lui... într-o zi tot le dau eu de urmă şi... mă răzbun... or să plătească cu viaţa! şuieră Străina pândind efectul cuvintelor ei. Cum însă Baptistine habar nu avea de identitatea şi de trecutul Juliei de Mengden, nici nu clipi.

— Şi al treilea bărbat ce v-a făcut? se interesă ea politicos.

— După ce s-a slujit de mine, ca să îşi atingă propriile ţeluri, m-a exilat. O să plătească şi el pentru ticăloşia lui! îţi mărturisesc toate astea pentru că îmi eşti simpatică, dar, te implor, să nu sufli o vorbă altcuiva! mârâia Julia de Mengden, destul de dezamăgită de lipsa de reacţie a Baptistinei la auzul numelui său.

— Oh, nu te teme şi mai ales nu regreta că ai avut încredere să îmi dezvălui această taină, voi şti să o păstrez numai pentru mine! promise Baptistine ridicându-şi privirile limpezi spre malefica Străină.

Oricât s-ar fi străduit, aceasta nu putea desluşi nimic în azurul inocent al ochilor ei.

— Eşti atât de frumoasă... de fină... mă gândesc numai la tine... sufleţelule! murmură Julia de Mengden, sărutându-i în treacăt vârful urechii.

Baptistine se uită disperată de jur împrejur. Se înăbuşea şi căuta din ochi pe cineva care să îi sară în

ajutor. Ascunsă pe după catargul cel mare, Coapsă de Aur îi arunca priviri furibunde.

— Ah, Coapsă de Aur de ce nu vii să te aşezi în locul meu? Străina are chef de vorbă iar eu aş prefera să îmi dezmorţesc picioarele! o chemă Baptistine şi rezistând atracţiei malefice exercitată asupra ei de Julia de Mengden, se îndreptă înspre borfaşă.

— Văd c’ s’ dă la tine, Frumoaso! şopti Coapsă de Aur. neştiind ce să mai creadă.

— Nici pomeneală, du-te şi stai cu ea.

— Cinstit, nu-i bai? Atunci dau fuga... eşti grozavă! zâmbi borfaşa.

— Fugi, Frumoasa mea... aşa, fugi, dar lasă... am eu ac de cojocul tău! rânji Julia de Mengden rezemându-se de parâme fără să catadicsească să îşi întoarcă măcar capul spre Coapsă de Aur care se apropia de ea cu un aer milog.

Baptistine se rezemă de parapet. Se deprinsese să iubească acea imensitate sinilie care le înconjura cât vedeai cu ochii.

— Nu te-ncrede în Străină, fereşte-te de ea, Frumoaso! şopti Tonton pe un ton matern.

— Da, da, e o ticăloasă fără pereche! Nasul meu nu mă înşeală, neam! o aprobă Peştişor care trăgea întotdeauna cu urechea la ce se vorbea în preajma ei.

— O vrut să n’ se suie ‘n cap la toate... Vaca... pin’ să vii tu în cala cu c... de-abia răzbirăm să-i ţinem piept... adaugă Bébé, venind lângă ele.

— Aşa-i, târfa asta ne-o pus s’te caftim! Bombăni Bébé.

— Eu una, fetelor, zic c’ i-o pus gând rău Frumoasei! Ochi’n patru, ce mai! mârâi Codoaşa, uitându-se mai

cruciş ca oricând.

— Vă iubesc nespus! Sunteţi nemaipomenit de drăguţe! exclamă afectuos Baptistine.

Puţin deprinse cu asemenea manifestări de prietenie, borfaşele o înghiontiră care mai de care, cocoşând-o de tot.

— Ia-n te uită, pe un’ şi-a mai plimbat năsucu’ ticălosu’ ăsta? exclamă Tonton dând cu ochii de Georges-Albert care tocmai sărea de pe dunetă pe punte şi de acolo direct pe umărul Baptistinei. Maimuţoiul părea din cale afară de agitat.

— Gata cu plimbarea! Valea, păduchioaselor! urlă Muşcă-Fund.

Corsarii plesniră din bice împingând fetele spre Sfânta Barbă. Baptistine se întoarse şi făcu pe furiş un semn prietenos lui Jeannot. Acesta însă tocmai spăla puntea, cu spatele la ea. Decepţionată, Baptistine se întoarse la închisoare, pregătindu-se sufleteşte să-şi petreacă restul zilei cu tovarăşele ei. Se tolăni pe paie alături de Georges-Albert în aşteptarea amiezii când urma să li se aducă mizerabilul lor terci.

— Dar ce l-a apucat pe zăpăcitul ăsta? rânji Coapsă de Aur, uitându-se cu mirare la Georges-Albert.

Acesta se strâmbă îngrozitor. Ridica braţele, clipea, o trăgea pe Baptistine de păr.

— Ptiu, drace, al zice că vorbeşte; nebunu’! spuse Bébé prăpădindu-se de râs.

„Ce idioată! Doar asta şi fac!” se burzului Georges-Albert.

— Vrei să-mi spui ceva, Georges-Albert? întrebă Baptistine.

Maimuţoiul dădu afirmativ din cap.

— Ai surprins vreo conversaţie când erai pe dunetă? continuă să îl chestioneze Baptistine.

Georges-Albert arătă cu degetul mare în jos.

— Ah! Te aflai înăuntrul?

— Da! clipi Georges-Albert.

— În sufragerie?

— Acolo... acolo! aprobă Georges-Albert.

Fetele se uitau cu gura căscată la Baptistine şi la prietenul ei. Tonton îşi veni cea dintâi în fire.

— Ia zi, frumosule, era şi Fokker Diavolul pe acolo? întrebă borfaşa.

— Da! da! continuă Georges-Albert, cu ochişorii strălucind de bucurie, fericit că era atât de bine înţeles.

— O hi ciripit ceva Fokkeru'? întrebă Peştişor.

— Îhî! D'apăi cum? Aoleu, mie nu-mi miroase a bine!

— Ah! E vorba despre noi toate, nu-i aşa, Georges-Albert? întrebă Baptistine.

— Da!

— Despre tăti! Eşi sigur? bodogăni Coapsă de Aur.

Georges-Albert arătă spre cală.

— O să naufragiem? exclamă Baptistine care păstrase o amintire destul de neplăcută trombelor de apă şi furtunii.

— Nu, nu şi nu! se enervă Georges-Albert ridicând din umeri.

— Te pomeni c'o hi vorba de tunuri? îşi dădu cu părerea Bănuţ.

— Nu... nu!

— Aha, atunci ceva ce se află în cală? se lumină Baptistine.

— Da!

— Oh! Negroteii? întrebă Tonton.

— Ei, iaca, ce-avem noi cu harapii? pufni dispreţuitor Croşeta.

Georges-Albert întinse pumnişorii ca şi cum cineva i-ar fi încătuşat lăbuţele. Apoi făcu aceiaşi lucru cu mâinile Baptistinei, şi înălţându-se pe vârfuri se bătu în piept, scoţând din buzunare nişte pistoli imaginari pe care îi dădu lui Tonton.

— Ce... ce Doamne iartă-mă vra să zâcă aiasta? mormăi borfaşa.

— Explică-ne mai clar, micuţul meu Georges-Albert! îl imploră Baptistine.

— Nici acum n-aţi priceput, dobitoacelor? Doar e simplu ca bună ziua! Monseniorul Fokker vrea să ne vândă ca pe negri! rânji Străina cu glas şuierător.

Fetele încremeniră, cutremurate de acea revelaţie. Abia acum înţelegeau de ce piratul nu o vătămase pe Baptistine când o biciuise. Cu toatele erau tratate ca o marfă.

— Ei, da asta nu se poa'! Doar ne judecară odat' şi ne osândiră la deportare, cu gându'că poa' acolo-şa om hi şi noi bune la şeva! Ne-or promis să fim libere! protestă cu indignare Petecel.

— Du-te şi povesteşte-i asta lui Fokker Diavolul, păsărica mea! o repezi Tonton sceptică.

Disperate, prizonierele se prăbuşiră hohotind pe rogojinile lor. Sclave... urmau să devină sclave...

— D'apăi cum, nu suntem nici dobitoace de jug şi nici negri, ce Dumnezeu, suspină Coapsă de Aur.

— Vrei să ştii ceva, eu una cred că bieţii de ei nu se deosebesc cu nimic de noi! murmură Baptistine, după o uşoară ezitare.

De când Jeannot îi adresase cuvântul, prejudecăţile

începuseră să i se clatine. Negrul acela înalt îi inspira încredere.

— Oh! D’apăi tu, Frumoaso, ai întotdeauna nişte idei aiurea! oftă Bébé.

— Şi un’ dracu’ vra să ne vânză, Fokkeru‘? Întrebă Tonton care găsea întotdeauna cuvântul potrivit la timpul potrivit.

Georges-Albert se repezi la un vas plin cu apă, îşi înmuie degetele în el şi începu să deseneze nişte litere pe podeaua de scânduri putrede.

— Eh! dijaba, puişoru’ neichii, noi nu ştim carte! se smiorcăi Peştişor.

— Ba... ra... ta... r... ia... silabisi intrigată Baptistine.

— Nenorocitelor! Vite umflate! Proastelor! Este ascunzătoarea piraţilor din golful Mexic! rânji Julia de Mengden.

Baptistine se cutremură. Pentru prima dată, îi era frică.

BARATARIA... acel nume straniu se imprima cu litere de foc în mintea ei.

Capitolul XXXIII

— Muşcă-Fund mi-a zis că vrei să-mi propui o afacere? mormăi piratul olandez.

— Da, monsignore Fokker! spuse Baptistine călcându-şi pe inimă şi acordând acest „titlu” flibustierului. Acesta o privea cu aerul său obosit.

— Sper pentru tine să fie ceva interesant, altminteri te pun în fiare! Fokker Diavolul nu se lasă deranjat pentru fleacuri! tună piratul, răsturnându-se pe spate

în fotoliul său.

Baptistine privi în jurul ei cu multă curiozitate. Nu pusese niciodată piciorul în cabina căpitanului Robineau unde Fokker îşi instalase cartierul general. Baptistine oftă. De când fusese închisă la Sfânta-Barbă aproape că uitase ce-nseamnă luxul. Printre mobilele şi lambriurile din palisandru, tânăra fată se simţi dintr-odată murdară şi îngălată... Două fotolii confortabile, un cufăr imens, un pat adevărat precum şi două comode şi o masă completau zestrea acestui „palat”. Baptistine se zări într-o oglindă şi întoarse furioasă capul într-o parte, jignită că trebuie să se arate în acel hal fără hal dinaintea privirilor ironice ale piratului.

— Monsignore se zvoneşte că intenţionaţi să ne vindeţi în Barataria? îi spuse Baptistine pe şleau, aranjându-şi maşinal pletele bogate, îmbâcsite de apa mării.

— *Godverdomme*[80], îl voi spânzura pe cel care te-a prevenit! Iar tu vei fi biciuită de moarte! urlă Fokker Diavolul ridicându-se brusc şi întinzând spre ea un pumn ameninţător.

— Mă rog, numai că atunci nu veţi mai şti ce anume vreau să vă propun, monsignore! replică Baptistine.

— Ai dreptate... Vorbeşte! mârâi Fokker încrucişându-şi braţele peste tunica-i neagră.

Rubinele de la butoniere străluceau malefic. Întors cu spatele la fereastră, statura lui impozantă întuneca lumina zilei. Ca să îl privească, Baptistine trebuia să îşi dea capul pe spate fără să îi poată însă desluşi expresia chipului care rămânea ascuns în penumbră.

— Cam cât credeţi că puteţi obţine pe noi,

[80] La naiba, fir-ar

monsignore? întrebă Baptistine.

— Asta depinde, de ceilalţi căpitani din Barataria, dar dacă la rândul lor au pus laba pe o pradă bună, vă voi vinde scump, chiar şi pe cele urâte sau infirme. Flibustierii s-au săturat de băştinaşe şi sălbatece, vor femei albe! Am avut într-adevăr mare noroc, mormăi piratul, vizibil satisfăcut de el însuşi, dar şi tu ai noroc că m-am învoit, să te ascult, aşadar ce vrei de la mine, şmecheriţo?

— Sunt în posesia unei plantaţii din Louisiana, a unei agenţii comerciale în Noul Orléans şi a unei scrisori de credit de 10.000 de livre. Vi le ofer pe toate în schimbul libertăţii mele şi a tovarăşelor mele! propuse Baptistine.

— Nu ţi-e teamă de mine? mormăi piratul cu glas răguşit, schiţând un pas spre ea.

— De loc! replică Baptistine stăpânindu-şi tremurul care o cuprindea. Nu mai văzuse nicicând un bărbat cu asemenea statură.

„Este chiar mai înalt decât Floris” gândi Baptistine, tulburată şi imediat furioasă împotriva ei însăşi că se gândise la fiinţa detestată. Alungă brusc acea amintire care nu-i da pace.

Uriaşul o cercetă cu de-amănuntul, fixând-o cu ochii lui ciacâri, care accentuau impresia că avea două feţe diferite, câte una de fiecare parte a hidoasei sale cicatrice.

— Toată lumea tremură în faţa lui Fokker Diavolul, de ce tu nu... *Verdikkeme*[81]? bodogăni uriaşul.

— Monsignore, nu mi-aţi răspuns ce părere aveţi de propunerea mea? îi tăie obraznic vorba tânăra fată.

[81] Afurisit, afurisită

— Nu mă interesează... spuse piratul plimbându-şi degetele înmănuşate peste cicatrice.

— Oh! Monsignore Fokker, nu veţi mai avea niciodată ocazia să faceţi un schimb atât de bun, gândiţi-vă, cu foarte puţină cheltuială vă ofer şansa de a deveni proprietar...

Baptistine se opri brusc. Mănuşa piratului o prinsese de gât întinzând spre ea o mână lungă ca o trompă de elefant.

— Păi sunt deja! rânji Fokker.

Baptistine îşi înghiţi cu greu saliva. Nu era momentul să îşi piardă cumpătul.

— Ascultaţi-mă, monsignore, vă las răgaz să chibzuiţi la propunerea mea... sunt încredinţată că gândindu-vă la ea, o veţi găsi avantajoasă! adăugă Baptistine schiţând o mică reverenţă care îi îngădui să alunece ca un tipar printre mâinile lui Fokker Diavolul.

— L-ai ucis pe bietul meu Groot pe dunetă, apoi m-ai sfidat, *Verdomme*, cum nimeni nu a îndrăznit să o facă şi după toate astea îmi mai şi propui un troc păgubaş... ha, ha, ha! hohoti Fokker întinzându-şi, spre ea braţul lung ca o pârghie.

Baptistine tocmai pusese mâna pe clanţă. Fokker o apucă de păr cu blândeţe şi o trase molcom spre el, cu un gest cât se poate de firesc.

— Stai aici! Fokker Diavolul nu te-a autorizat să părăseşti încăperea! Cine te crezi de vrei să faci întotdeauna totul după capul tău, micuţă *Slommeling*? tună piratul, zguduind-o fără răutate.

— Nu... nu, desigur, monsignore... dar pentru că este foarte ocupată, nu intenţionez să o deranjez mai mult pe Înălţimea Voastră şi mă voi reîntoarce la tovarăşele

mele care mă aşteaptă... spuse tânăra fată, ceva mai puţin sigură pe ea.

— Nici nu au altceva mai bun de făcut! Nu eu te-am chemat, *verdikkeme*! Avem de discutat! declară majestuos piratul împingând-o pe Baptistine spre un fotoliu.

Fokker îşi scoase calm mănuşile.

„O să mă sugrume! Trebuia să îl fi adus cu mine pe Georges-Albert ca să mă apere!” îşi spuse tânăra fată îngrozită şi hipnotizată de degetele enorme ale uriaşului.

Fokker se duse spre uşă şi închise calm zăvorul.

Probabil că tânăra fată făcuse o mutră tare caraghioasă pentru că gâtlejul uriaşului slobozi un homeric hohot de râs, care se auzi cu siguranţă până în cală. Baptistine începea să înţeleagă că venise să se zvârle în gura lupului.

— Ha! Ha! Ha! Nu te teme!... Fokker Diavolul n-a violat niciodată o fată... drept cine mă iei? Ţine... să ciocnim... nu-mi place să beau de unul singur! rânji uriaşul umplând două pocale.

Oarecum mai liniştită, Baptistine se mulţumi să îşi înmoaie cu eleganţă buzele în vin.

— Am zis să bei!... porunci Fokker dând peste cap băutura.

„Mai bine să nu-l contrazic!” îşi spuse Baptistine imitându-l. Simţi pe limbă gustul de strugure al vinului de Malvoisié, îşi aminti de Le Gallic. Între timp Fokker îi umpluse iarăşi cana. Baptistine îşi simţi sufletul cuprins de remuşcări.

Piratul se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Vă mulţumesc, monsignore, pentru acest vin

excelent! zâmbi Baptistine îndreptându-se spre uşă.

— Stai jos! rosti calm piratul, apucând-o de volanul sfâşiat al juponului.

Baptistine căută din priviri celălalt fotoliu dar, fără să îşi dea seama bine cum, se pomeni aşezată pe genunchiul drept al piratului, care o ţinea prizonieră între picioarele lui, ca într-o menghină.

— Na! porunci simplu Fokker întinzându-i iarăşi pocalul cu vin.

„E îngrozitor ce mi se întâmplă, trebuie să inventez ceva şi să o şterg de aici!” îşi spuse Baptistine, mai tulburată decât şi-ar fi dorit, de căldura acelei coapse masculine. Pe măsură ce golea al treilea pocal simţea cum întreaga încăpere începe să se învârtă cu ea. Cicatricea fascinantă a flibustierului şerpuia de la frunte spre bărbie.

— Ştii, meseria de pirat nu e totdeauna uşoară... mda, cu toţi puii ăştia de *schoft*[82]. Fokker Diavolul nu e aşa de crud cum se spune, numai că trebuie să îşi apere reputaţia... vezi, pe tine te-aş fi putut ucide... dar am pus biciul pe spinarea ta doar atât cât să îmi impresionez oamenii şi prizonierii. Şi amărâţilor ălora aş fi putut să le sucesc gâtul, dar era mai diplomatic să-i părăsesc în voia valurilor cu câte o vâslă în mână. De cum vor ajunge în primul port, vor exagera de o mie de ori cele văzute, sporindu-mi renumele... dar câteodată Fokker Diavolul se simte foarte singur... adaugă el plângându-şi de milă, pe măsură ce golea carafa.

Baptistine făcuse ochii mari. Nu se gândise niciodată că problema putea fi privită şi din acel unghi şi

[82] Nemernici.

necazurile flibustierului aproape că o înduioşau.

— Ţii la băutură şi nu vorbeşti prea mult! mormăi Fokker punând-o înapoi pe Baptistine pe picioare, apoi porni împleticindu-se să ia o altă carafă din dulapul din perete.

„Acum e momentul!” gândi tânăra fată când piratul se afla cu spatele la ea şi tiptil se îndreptă spre uşă. Trase cu precauţie zăvorul. Fokker nu se clintise. Baptistine deschise binişor uşa. Deodată scoase un ţipăt. Şfichiul unui bici lung, din piele, şuieră prin aer şi se încolăci pe după mijlocul ei, fără să-i producă nici o durere.

— Dă-mi drumul, brută, îţi poruncesc! strigă Baptistine cu glas strident.

Fokker Diavolul închise uşa cu o lovitură de cizmă.

— Vreau să plec! Mi-ajunge! Ajutor! Am venit să îţi propun un târg atâta tot, lasă biciul ăla murdar! tropăi Baptistine trăgând cu furie de curea ca să scape.

— Ce schimb, frumoaso, eu cunosc un singur schimb: cel dintre un bărbat şi o femeie! spuse piratul trăgând scurt de bici.

— Nu eşti decât un făr-de-lege, te dispreţuiesc! Nu eşti bărbat! urlă Baptistine scoasă din minţi.

Trăgea cu toate puterile de curea ca să se elibereze, încercând în acelaşi timp să se agate de uşă.

Fokker râdea din toată inima. Baptistine observă cu sporită groază că, în ciuda cicatricei sale şi a ochilor lui caraghioşi, piratul nu era lipsit de farmec. Tânăra fată scoase un geamăt înăbuşit. Piratul o ţinea în lesă ca pe un căţeluş. Nu se grăbea să o apropie de el, savurând plăcerea de a o vedea cu părul răvăşit, rebelă şi totuşi fremătândă.

Baptistine făcu o nouă tentativă de a se elibera, dar se poticni şi se prăvăli peste pieptul piratului. Fără să-i pese că ea îl izbea cu pumnii şi cu picioarele, acesta o cuprinse cu amândouă mâinile pe după şolduri, o ridică în aer ca pe un fulg şi o propti de masă. În braţele colosului Baptistine nu cântărea nici cât un fir de pai. Fokker strecură mânerul biciului într-un sertar, pe care îl propti cu coapsa, fără să-i pese de ţipatele fetei.

— Dar... nu ai dreptul! Ce înseamnă asta? strigă Baptistine.

— Mi-ai propus o afacere... eşti frumoasă... caraghioaso... şi ai norocul să îi placi lui Fokker Diavolul, tună piratul lipindu-şi trupul masiv de al tinerei fete.

— Lasă-mă... dă-mi drumul! gâfâi Baptistine care se străduia să îşi recapete sângele rece.

Cu forţa unui taur, Fokker Diavolul o îndoi puţin spre spate. Suflarea bărbatului devenea scurtă. Fără să se grăbească, îşi plimba mâinile pe trupul Baptistinei, mângâind-o cu o blândeţe de care aceasta nu l-ar fi crezut capabil. Degetele piratului urcau spre gât apoi coborau spre mijlocelul zvelt. Baptistine încă mai încerca să se apere.

— Îţi place asta *Godverdomme*, să nu zici că nu... îţi lipsea asta, ticăloasă mică! ricană Fokker ridicându-i fusta.

Baptistinei îi venea să urle. Ar fi dorit să îi reziste, să îi arunce în obraz întreg dispreţul ei. Degetele bărbatului o frigeau, îi aprindeau flăcări în trup. Oglinda îi întorcea imaginea ei, goală, în braţele unui individ căruia nu îi vedea decât umerii.

„Are dreptate, sunt o târfă, dar dacă m-ar vedea

Floris, aş fi pe deplin răzbunată!” gândi ea cu satisfacţie.

Uitând de toate şi de tot se lăsă în voia lui.

— Ai să rămâi aici! propuse simplu Fokker ceva mai târziu.

— Bine dar... trebuie să mă reîntorc la tovarăşele mele! protestă Baptistine.

— Nu îţi interzic să le vezi! mormăi piratul plesnind-o cu afectuoasă recunoştinţă peste frumoasa ei crupă.

„De fapt, l-am judecat greşit, este chiar foarte drăguţ!” îşi spuse tânăra fată. Perplexă îşi privea amantul care se spală.

— Da, îmi placi, zăpăcită mică, te potriveşti cu mine mai mult decât oricare altă femeie şi... cred că nici eu nu îţi displac prea tare! adăugă Fokker Diavolul cu un rânjet infatuat.

— Oh! Nu vreau să îţi faci iluzii în privinţa mea... de fapt m-ai violat! protestă Baptistine îmbufnată, în vreme ce – cam târziu – se străduia să îşi acopere sânii cu resturile bluzei.

— *Verdomme*! Atunci înseamnă că vocabularul olandez nu acordă acelaşi înţeles cuvântului viol! Tu, prinţeso, eşti cea care l-a posedat pe Fokker Diavolul! răspunse piratul într-un hohot nestăvilit de râs pe când îşi turna alcool pe piept şi pe obraz.

Baptistine zâmbi. Dintr-odată îi revenise întreaga bună dispoziţie!

* * *

Alizeele împingeau constant *Frumoasa din Louisiana* în direcţia golfului Mexic, spre destinul ei. Uneori la orizont se ivea câte o pânză. Prudent, Fokker fugea din

calea ei, nedorind să îşi primejduiască preţioasa încărcătură. Baptistine îşi reluă, firesc locul ei de mare doamnă, pe dunetă. Trăia cu Fokker Diavolul într-o desăvârşită armonie, împărţind cu el bucatele la orele de masă, camera pe parcursul zilei şi aşternutul în fiecare noapte. Bandiţii nu îndrăzneau să cârtească împotriva căpitanului lor, întrucât acesta le declarase sus şi tare că avea să o răscumpere pe Baptistine la preţul cel mai ridicat, urmând să le ofere întreaga sumă spre a o împărţi frăţeşte între ei. Aşa se şi cuvenea. Câtă vreme nu pierdeau nimic, piraţilor puţin le păsa de amorurile căpeteniei lor.

— Eşti tare, Frumoaso!

— Ai dat-o gata pe Coapsă de Aur!

— Eşti mai tare ca Peştişor! se extaziau fetele în culmea admiraţiei, văzând-o că reapare în mijlocul lor cu dulciuri, cadouri şi explicaţii.

Crezuseră că piratul o ucisese pe tânăra lor tovarăşă de nefericire şi acum nu se mai săturau să audă păţania, ce-i drept uşor modificată, din gura Baptistinei care roşea încurcată, în timp ce istorisea totul, cu lux de amănunte, unele reale, unele inventate.

Georges-Albert prefera să îşi păstreze părerile pentru el. Neaşteptata ascensiune a prietenei sale îi convenea în unele privinţe, începând cu vinul de Malaga, dar îl neliniştea în altele. Stimabilul personaj se întreba cât de morală era acea afacere.

Triumfătoare, Baptistine venea zilnic să facă o plimbare cu prietenele ei, fără să ia în seamă privirile duşmănoase pe care i le arunca Străina. Julia de Mengden îi purta pică de când tânăra fată îi respinsese avansurile şi le acceptase pe cele ale piratului. Acesta

devenea pe zi ce trece mai blând şi mai atent, împlinindu-i Baptistinei cele mai mici dorinţe. Cu mirare, tânăra descoperea încântată că uriaşul ei era de fapt un mare sentimental pe care îl putea manevra după bunul său plac.

— *Godverdomme*, a murit un negro azi dimineaţă! bombăni Fokker urcând pe dunetă. Pierd 200 de piaştri!

— Tu eşti de vină, răspunse Baptistine într-o doară.

— Cum aşa? îi hrănesc şi în plus animalele astea se plimbă pe punte o dată pe zi. Să ştii că nu mulţi proprietari de negri se poartă aşa de bine cu ei ca Fokker Diavolul! protestă mânios piratul.

Baptistine pufni în râs.

— Ei bine! Proprietarii de negri nu sunt prea deştepţi, în cap cu tine. Dacă negrii arată rău, îi vei vinde prost. Ia să te văd şi pe tine stând cât e ziulica de lungă în fundul calei. Să ştii că nu e de loc vesel! La sosire n-ar da nimeni pe tine nici o ceapă degerată. Dacă vrei să faci mai mulţi bani, ocupă-te ca lumea de ei! replică senin Baptistine.

— Doar n-oi fi vrând acuma ca Fokker Diavolul să-i legene şi pe ei în fiece seară, drăcoaico, în loc să o facă cu tine! râse piratul, ciupind-o de mijloc.

— Zău că n-ai pic de minte! Mută-i, de pildă, lângă prima baterie. Ar avea aer şi lumină, asta le lipseşte cel mai mult.

— *Verdikkemme*! Şi dacă ne pomenim că trebuie să ne luptăm?

— Îi pui să coboare...

— Mda... ai răspuns la toate... Haide nu te supăra, ştiu că ai dreptate. Eşti o adevărată femeie de afaceri,

prinţeso.. E mai bine ca viermii ăştia să fie în formă. O să ni se dea mai mult pe ei, în Noul Orléans! spuse piratul plescăind din buze.

— Îi vei vinde chiar tu, Fokker? se miră Baptistine.

— Da, mititico!

— Şi nu rişti să fii arestat? murmură Baptistine.

— Ha, ha! Golful Barataria este inexpugnabil. Nimeni nu poate ajunge până acolo venind dinspre mare. Ancorez acolo corabia mea şi apoi pornesc spre Noul Orléans pe un drum secret, prin mlaştini, cu o barcă cu opt vâslaşi.. Fokker traversează micul şi marele lac Barataria apoi o nesfârşită pădure virgină. Nimeni nu îndrăzneşte să se aventureze pe acolo şi nimeni în afară de indieni nu ştie că lacurile comunică între ele. Odată ajunşi la Noul Orléans, nimeni nu va îndrăzni să se atingă pe Fokker Diavolul şi de nici unul din căpitanii din Barataria!

— Cum este Louisiana? întrebă fascinantă, Baptistine.

— Imensă, mititico, mare cât... de zece ori... de douăzeci de ori... Franţa şi Olanda... Nu i se ştie capătul... Dar, până în Arcadia[83], zisă şi Noua Scoţie, se poate urca cu piroga pe Mississippi şi Missouri fără să părăseşti Louisiana... am făcut asta când eram mai tânăr!... murmură Fokker visător.

— Ah! Şi Noul Orléans seamănă cu Parisul? se interesă Baptistine curioasă.

— Ai să vezi! Te voi lua cu mine, prinţesă, ca să îi cedăm pe negri celui care va da mai mult!

— Fokker, chiar crezi că avem dreptul să vindem fiinţe omeneşti? întrebă Baptistine cu un glăscior abia

[83] Canada

auzit.

— Ascultă, prinţesă, negrii nu sunt fiinţe omeneşti şi la urma urmei procedez şi eu întocmai ca prea-cinstiţii neguţători din La Rochelle sau din Bordeaux care îşi cumpără patentele de traficanţi de negri cu binecuvântarea preoţilor şi a regelui tău. Haide, nu face mutra asta, mititico... o să îi scoatem la aer proaspăt, ca pe nişte alteţe, pe harapii tăi. Acum eşti mulţumită? Cât despre prietenele tale, vor fi cumpărate de nişte flibustieri, băieţi-buni, care le vor face foarte fericite... hai... prinţeso... vino! bodogăni blând Fokker îndoind-o de mijloc pe Baptistine.

Uriaşul o manevra ca pe o comoară, iar ea se juca cu el ghemuindu-se pe genunchii lui, ca o pisicuţă.

— Ai avut capul despicat în două, Fokker? zâmbi Baptistine trecându-şi lacom degetele peste formidabila lui cicatrice.

— Aproape, prinţesă... dar asta înainte să mă apuc de piraterie.

— Cum ai devenit Fokker Diavolul?

— Din întâmplare, prinţesă... în urma unei răzmeriţe! murmură uriaşul închizându-i gura cu un sărut.

Nu-i plăcea să vorbească de trecutul lui.

Baptistine se lăsă în voia destinului. Crezând că dăduse totul uitării, se simţea pe deplin fericită. Prezenţa lui Muşcă-Fund şi a lui Gontrand d’Aubigny care părea că se înţeleg de minune nu o deranja cu nimic pe Baptistine. Unele zgomote provenite din fosta ei cameră îi dăduseră de înţeles că secundul şi cavalerul se dedau la acelaşi gen de jocuri ca şi Străina cu Coapsă de Aur. Baptistine medita la asta o dimineaţă întreagă. Învăţa să cunoască viaţa.

— Ne aplopiem de ţălm, nu mai e mult, don’şoală Batitine! şopti Jeannot în aceeaşi zi.

— De unde ştii? zâmbi tânăra fată.

— Jeannot ştie... Uiti... apa făcut mai velde. Soaie mai cald. Frumoşi peştişori loz, vin sple noi şi... apoi peşti mali înhăţ la cei micuţi... Jeannot foalte bun camalad cu cei de lângă tunuli mali. Vede tot datolită acum la tini. Da, don’şoală Baptistine, foalte culând ajungem la ţărm.

Negrul părea mai vesel ca oricând. Prietenii lui îşi recăpătaseră şi ei pofta de viaţă. Îşi pierduseră culoarea nesănătoasă, cenuşie. De când fuseseră mutaţi lângă prima baterie pielea lor redevenise lucioasă ca abanosul.

— Prietenii tăi nu vorbesc franceza! Cum se face că tu o ştii? îl întrebă intrigată Baptistine pe Jeannot.

— Sclav fost, don’şoală! spuse Jeannot umflându-şi bustul superb şi muşchiulos.

— Aici?... Adică, vreau să spun, în Louisiana?

— Da, don’şoală... Jeannot fugit la tala lui la Africa, pe colabie male... el ascuns nouăzeci zile lungi. Jeannot îndlăgostit fost... eh... aşa e viaţa! Dacă pe Jeannot lecunoscut la Noul Orléans, Jeannot bătut de moalte, puşcat don’şoală Batitine! suspină uriaşul negru clătinând din cap.

— Dar este îngrozitor, ce-mi spui. Stai să ne gândim... Nu vreau să fii recunoscut. Cum să facem? Trebuie să existe un mijloc... Ai părinţi? întrebă brusc Baptistine.

— Da, don’şoală... Mam bun tat’ bun... suloli... zâne... ţoii plecat, despăiţit, sclavi!...

— Doamne ce tristeţe... Şi ai o credinţă? murmură

Baptistine cu lacrimi în ochi.

— Ca tini, don’şoală, Bun Dumnezeu acolo sus, vede tot la Jeannot! zâmbi băiatul sărutând o medalie ieftină pe care o purta la gât, singurul bun care îi mai rămăsese pe acel pământ.

După conversaţia avută cu Jeannot, Baptistine cădea din ce în ce mai des pe gânduri.

„Scoală-te, frumoasă leneşă” mormăi Georges-Albert într-o dimineaţă.

Baptistine întinse un picior. Fokker Diavolul se ridicase deja din pat. Tânăra fată se întinse cu voluptate pregătindu-se să adoarmă la loc.

Georges-Albert declanşa marea ofensivă a trezirii: ţopăieli ritmate, gângurit şi giugiuleli drăgăstoase.

Resemnată, Baptistine se scula. Îl cunoştea pe Georges-Albert şi ştia că din clipa când acesta îşi punea ceva în cap, era inutil să i te împotriveşti.

— Oh! Doamne, Georges-Albert... nu se poate! exclamă deodată Baptistine împingând oblonul ca să privească prin hublou. Corabia de-abia dacă se mai legăna.

„De când mă omor să ţi-o spun!” se strâmbă maimuţica. Surescitată, tânăra fată se repezi pe punte, zâmbind veselă. Aici domnea o vânzoleală de nedescris. Piraţii strângeau pânzele. În picioare pe dunetă, Fokker Diavolul împărţea comenzi.

„Pământ... pământ... bine c-a dat Dumnezeu!”... mormăi Georges-Albert mai nerăbdător să debarce cum nici Cristofor Columb nu fusese după un asemenea periplu.

Baptistinei îi pierise graiul. De emoţie îşi înfipsese unghiile în lăbuţa maimuţicii, cât pe ce să i-o

zdrobească.

Două insule plate şi nisipoase barau aproape în întregime golful unduios al Barataríei. În spatele unei trecători înguste, aparent imposibil de traversat de către o corabie de mare tonaj, tânăra fată zări o stranie pădure de copaci dezgoliţi. Erau catargele flotei piraţilor.

Stoluri de becaţe zburătoare pe deasupra valurilor leneşe. Puii de pelicani se cufundau lacom, până la umeri, în ciocurile larg deschise ale mamelor lor.

— Louisiana! zâmbi Baptistine respirând cu nesaţ parfumul îmbătător de iasomie adus de adierea zefirului.

— Infern sau paradis? Trădatoareo! rânji în spatele ei Străina, care izbutise să se strecoare pe punte.

Baptistine ridică din umeri. O corăbioară călăuză, cu pânză neagră, ieşea în întâmpinarea lor.

Capitolul XXXIV

— Stăpânu' Mazulo,
La el în bilo'
Pălea un bloscoi
Căzut în butoi.
Bum, dum,
Dansează Caliba
Bum, dum,
Dansează în cel,

Ah, soaltă amală,
De doi, am să piel,
Bum, dum,
Badabum.

Baptistine împreună cu Georges-Albert sui în barca cu opt vâslaşi a lui Fokker Diavolul. Negrii ramau de zor în ritmul tristei lor melopei. Restul ambarcaţiunilor îi urmau la mică distanţă. Muşcă-Fund şi Gontrand d'Aubigny se aflau în cea din urmă barcă.

Frumoasa din Louisiana aruncase ancora la adăpost, între cele două insuliţe din spatele îngustei trecători. Pe insula cea mare se zăreau câteva bordeie acoperite cu stuf. În pragul lor, flibustierii îmbrăcaţi în zdrenţe colorate se adăposteau de soare încă fierbinte. Galvanizaţi de apariţia lui Fokker, care stătea în picioare, ca un amiral în fruntea flotei şi a „capturii" sale, săriră brusc în picioare.

— Ei! Mons'gnore Fokker! Frumuseţea asta de pradă ai adus-o pentru fraţii de pe coastră?

— *Stommeling! Verdomme!* Ce târfe frumoase!

— Vino să-mi vezi coliba, Fräulein, tu, a mai grasă...

— Tacă-ţi fleanca... *Lamme Leendert!*[84]

— *Huresohn*[85], le vinzi scump, Fokker Diavole?

— Ticălosul, e bogat acum!

— Da, pe blonda de lângă tine n-o putem cumpăra?

— Hei, frumoşilor, ia priviţi ce are Coapsă de Aur aici! spuneau fetele ridicându-i acesteia din urmă fustele şi râzând cu poftă. Bandiţii alergau pe nisipul cald. Râdeau, scoteau exclamaţii în toate limbile,

[84] Picior de lemn.
[85] Pui de târfă.

făceau gesturi obscene la adresa prizonierilor. De fel supărate, dimpotrivă, acestea le răspundeau la fel de verde.

După cum prevăzuse Fokker, preţurile suiau cu repeziciune. Pe Insula cea Mare[86] bărbaţii nu mai văzuseră cam de multişor femeie cu pielea albă.

Impasibil, Fokker Diavolul dădu ordin scurt. Vâslaşii ocoliră insula, evitară un recif şi se îndreptară spre un port în miniatură amenajat chiar între stânci. Aici doar bărcile puteau trage la ţărm.

Baptistine şi Georges-Albert săriră cu agilitate pe chei şi încremeniră uluiţi. Insula era o tabără fortificată, infinit mai bine organizată decât cea a lui Maurice de Saxa de la Fontenoy. Bronzaţi, cu pielea tăbăcită de vântul sărat al mării, piraţii trudeau la debarcarea tunurilor şi a armelor. Bastioane bine ascunse privirii păzeau trecătoarea.

Baptistine, pe care Fokker Diavolul o trăgea după el spre coliba lui, urmărit în aclamaţiile flibustierilor, întorcea capul la fiecare pas. Piraţii le dădeau târcoale, se îmbulzeau în spatele lor, parte din ei trenţăroşi sau pe jumătate dezbrăcaţi, parte eleganţi ca nişte prinţi. Unii purtau cercei de diamant sau smarald, coliere, paruri şi brăţări pe care nu le-ar fi dispreţuit nici reginele. Câţiva n-aveau un ochi, un braţ sau un picior. Un nenorocit de olog, cu urechile retezate, cârpea nişte vele. Privind-o pe Baptistine scoase un soi de lătrat de neînţeles. Îngrozită, tânăra fată observă că nenorocitul deschisese o gură hidoasă fără limbă. Baptistine păşea anevoie pe uscat. Dezobişnuită, i se părea întruna că simte corabia clătinându-i-se sub

[86] Cea mai importantă insulă din Barataria.

tălpi. Oamenii lui Fokker Diavolul încuiară cu grijă prizonierele într-o cabană mare, punându-le la dispoziţie tot ce le trebuia ca să se spele şi să-şi facă nevoile şi înarmaţi până-n dinţi se puseră de caraulă în jurul cabanei. Păreau să nu aibă de fel încredere în ceilalţi bandiţi de care se temeau încă mai abitir decât de borfaşele capturate. Baptistine locuia alături împreună cu Georges-Albert în coliba foarte confortabilă a lui Fokker. Deşi în principiu se bucura de toată libertatea, nu cuteza să scoată nasul afară. De altfel, trei bandiţi de al lui Fokker o păzeau şi pe ea, cu muschetele încărcate, gata să tragă la nevoie asupra celorlalţi flibustieri. Acea atmosferă încărcată o călca pe nervi.

— Hei, Frumoaso! cum te simţi? îi strigă Tonton printr-o crăpătură dintre scânduri.

— Nu ştiu! răspunse sincer Baptistine care, după ce se spălase, se întinsese pe pat, în vreme ce Georges-Albert plecase să „viziteze” insula.

Din depărtare se auzea melopeea negrilor. Flibustierii îi înghesuiră ca pe nişte vite în mijlocul unui soi de staul. Istovită, şi cu nervii la pământ, Baptistine adormi buştean fără să îl mai aştepte pe Fokker.

— Diseară mă însor cu tine! declară majestuos piratul, ivindu-se în pragul uşii, a doua zi dimineaţă.

— Dar ce maniere sunt astea? Asta-i bună! Şi în primul rând de ce m-ai lăsat singură toată noaptea? Unde ai plecat? replică Baptistine îmbufnată, evitând să-i răspundă.

— He! He! Prinţesă! cum s-ar zice, nu te mai poţi lipsi de Fokker al tău? spuse râzând uriaşul. Am avut treabă, mititico, şi încă n-am isprăvit. Descărcatul unei

corăbii nu-i o glumă! Haide, fă-te frumoasă pentru căsătoria noastră! repetă Fokker Diavolul, plesnind-o uşor peste crupă.

— Păi... aveţi un preot, aici în Barataria? bolborosi uluită tânăra fată.

Orice şi-ar fi putut închipui, numai că într-o bună zi piratul va deveni soţul ei, nu.

— Ha, ha, ha! Ai un haz nebun, mă faci să mor de râs, nu alta, prinţesă! Trimit după tine la ora mesei! adăugă hohotind gros, piratul. Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă să se alăture oamenilor lui.

— Oricine ai fi, te iau, nu-ţi cer nici un fel de socoteală despre trecut, răspunzi doar pentru viitor! spuse Fokker Diavolul cu glas de stentor, ţinându-şi „logodnica” de mână dinaintea consiliului său de căpitani.

Unul dintre ei o ţintea pe Baptistine cu ochii lui saşii. Îi întinse o puşcă lui Fokker. Tânăra fată tresări. Deschise gura să spună ceva... dar fu fulgerată de privirile tuturor: nevasta unui corsar nu avea voie să vorbească în timpul ceremoniei.

— Dacă îmi vei greşi, ea nu va greşi! adăugă Fokker Diavolul lovind crosa armei cu un gest ameninţător şi „biblic”.

— Trăiască mirii! strigară corsarii ridicându-şi pocalele cu vin.

Concisă, formula căsătoriei nu lăsa loc nici unei neînţelegeri.

Baptistine se întoarse la locul ei în aclamaţiile tovarăşelor sale, aşezate mai la o parte. Baptistine de zâmbi drăgălaş, apoi îşi privi soţul. Acesta se făcea în faţa celorlalţi căpitani.

„În orice caz, a mers mai repede ca la biserică!” gândi cu insolenţă tânăra fără minte, căutând din ochi aprobarea lui Georges-Albert.

Prietenului ei puţin îi păsa de problemă: tolănit sub un arbust spinos savura o halbă de Malaga. Soarele sta să asfinţească. Corsarii cinau în jurul unor focuri de tabără. Doar căpitanii stăteau aşezaţi la o masă. Oamenii lor îi serveau şi apoi se aşezau la oarecare distanţă, cât mai departe de femei. Instalată lângă „soţul” ei, la „masa regală”, Baptistine constata că pirateria care nu respecta nimic pe pământ dovedea un neaşteptat cult al ierarhiei.

— Iar acum, prieteni, vom trece la licitarea acestor frumuseţi venite de la Paris şi la căsătoria lor cu fericiţii fraţi care le vor fi cumpărat cu un preţ bun! strigă Fokker Diavolul, bine dispus, în vreme ce ataca o porţie de rechin prăjit.

Muşcă-Fund le făcu semn femeilor să se ridice în picioare.

— Bine zis, monsignore Fokker! îl aclamară oamenii care se apropiau de masa căpitanilor, târându-şi cizmele de nisip.

— Numai, că tu, Fokker, ţi-ai şi adjudecat-o pe cea mai frumoasă! rânji cu voce tare căpitanul care îi înmânase puşca pentru „căsătorie”.

Se lăsă o linişte de moarte. Baptistinei i se păru că o boare îngheţată trece pe deasupra asistenţei.

— Vorbeşti prea mult Picior de Lemn! O să-mi plătesc femeia la cel mai mare preţ. Oamenii mei ştiu asta şi le voi înmâna întreaga sumă! strigă Fokker Diavolul sărind în picioare cu ochii turbaţi de mânie.

— Drept ar fi fost să o pui la licitaţie împreună cu

celelalte, ca fiecare dintre căpitani să aibă şansa de a o cumpăra! şuieră Picior de Lemn care nu înceta să o fixeze pe Baptistine.

Aceasta îşi plecă ochii şi îi întoarse spatele. Individul o dezgusta ca un şarpe veninos pe care ar fi vrut să îl strivească sub călcâi.

— Cunoşti legea, Picior de Lemn. Acum această femeie este a mea. Suntem căsătoriţi în toată legea. Pentru ea, le ofer oamenilor mei douăzeci de mii de piaştri, *Verdomme*, cred că nimeni nu mai are ceva de spus! tună uriaşul.

Un murmur aprobator îi însoţi vorbele.

— Eu aş fi dat patruzeci de mii de piaştri pentru această frumuseţe! declară Picior de Lemn cu pumnalul pe care îl azvârli ca din greşeală pe masă.

— *Godverdomme schoft*[87]! Ofer şaizeci de mii de piaştri pentru nevasta mea! Hai? Asta îţi închide botul nemernic de şobolan împuţit! răcni Fokker măturând de pe masă, cu un gest furios, resturile de rechin.

— Ce? Ce se întâmplă iarăşi? sări în sus Georges-Albert care se pomenise cu resturile de mâncare pe nas.

Din ce în ce mai interesaţi de cearta dintre cei doi căpitani, corsarii făcuseră pe nesimţite cerc în jurul lor.

— Eşti un zgârcit Fokker, eu propun o sută de mii de piaştri! rânji Picior de Lemn, strecurându-şi o mână sub masă în vreme ce cu cealaltă mână se juca cu pumnalul.

— Şacal putred, cer dreptate fraţilor de pe coastă! urlă Fokker Diavolul trăgând sabia din teacă pentru a-l provoca pe Picior de Lemn.

---

[87] Ticălosul dracului!

— Păzea! Strigă Baptistine care văzuse gestul înaintea lui Fokker. Se auzi o împuşcătură. O pată roşie mai mare decât rubinele de pe tunica lui se lăţea pe pieptul lui Fokker care scăpă sabia din mâna rămasă fără vlagă.

— Oh! nu... nu... Fokker... Fokker!... urlă tânăra fată repezindu-se să-şi ajute „soţul”.

— Monsignore... monsignore Fokker... răcni Muşcă-Fund, ţâşnind spre căpitanul său.

Picior de Lemn făcu un semn discret oamenilor săi. Doi dintre ei crăpară dintr-o lovitură capul secundului. Creierii acestuia se împrăştiară în zdrenţe sângerânde.

— Aooh! urlă cu glas strident Gontrand d’Aubigny aruncându-se peste trupul încă fremătând al lui Muşcă-Fund.

Nici unul dintre oamenii lui Fokker nu îndrăznea să se mişte. Hohotind, Baptistine încerca să îl susţină pe corsar, ajutată de Georges-Albert. Uriaşul se prăvăli pe spate, în nisip. O spumă roşiatică îi mustea pe buze.

— Fokker... Fokker... nu mă părăsi... gemu tânăra fată, aplecându-se deasupra lui.

— Te iu... Prinţesă... Fugi... crezu că aude Baptistine. Uriaşul îi zâmbea cu ochii larg deschişi.

— Acuma da, conform legii, o cumpăr pe văduva lui tună Picior de Lemn.

Nimeni nu ridică vocea ca să îl contrazică. Năucă, Baptistine se simţi smulsă de lângă Fokker. Totul se petrecuse atât de repede, încât aproape că nu putea înţelege cum de trădătorul izbutise să îl ucidă pe Fokker, uriaşul.

„Pedepsită... m-a ajuns pedeapsa divină...” aiura Baptistine amintindu-şi cu remuşcare de Le Gallic. Cât

de uşor îl uitase în braţele lui Fokker!

— Blestemată... sunt blestemată... nu e bine... sunt un monstru! gemea tânăra fată.

Vag, ca prin ceaţă, abia dacă auzea încurajările prietenelor sale.

— Poftim cei o sută de mii de piaştri! Sunt de aur, nu de hârtie, ha, ha! tună Picior de Lemn trăgând-o cu brutalitate de braţ pe Baptistine în timp ce unul din oamenii lui punea pe masă un sac zornăitor.

Bandiţii lui Fokker se apropiară să numere banii. Cu începere din acea clipă Baptistine pierdu cu desăvârşire noţiunea timpului. Incapabilă să reacţioneze, căzuse într-un fel de transă.

— Oricine ai fi, te iau, nu-ţi cer socoteală de trecut, răspunzi doar de viitor... dacă îmi vei greşi... ea nu va greşi! scârţâia vocea lui Picior de Lemn care îşi ţinea fudul „soţia” pe după mijloc.

Baptistine pricepea ca prin vis că se căsătorise pentru a doua oară în aceeaşi seară.

La urechi îi parveneau ca de pe altă lume ecourile licitării femeilor deportate. În tabăra piraţilor alcoolul curgea în valuri. Disperată, Baptistine căută ajutor împrejurul ei. Georges-Albert parcă intrase în pământ. Picior de Lemn răcnea tot soiul de obscenităţi sufocând-o cu răsuflarea lui care duhnea a vin. Tânăra fată ştia că mai bine moare decât să se lase mângâiată de oribilul căpitan. De câte ori acesta îşi apropia obrazul de al ei, i se întorcea stomacul pe dos.

La căderea nopţii, beţia se generalizase.

De acum rosteau telegrafica formulă a căsătoriei, „mirii” beţi morţi, îşi trăgeau noile neveste în câte un tufiş din imediata vecinătate. Unii dintre ei nu se jenau

să profite pe loc de soţiile proaspăt cumpărate, spre deliciul camarazilor lor, încântaţi de spectacol. Cei cu spirit mai dezvoltat al afacerilor le „închiriau” contra unei sume de bani negociabile, celor care nu avuseseră posibilitatea să ţină piept licitaţiei.

— Acum e rândul tău, văduvă Fokker, te-am plătit destul de scump! mormăi Picior de Lemn, îmbrâncind-o pe Baptistine spre coliba lui.

— Ajutor! Ajutaţi-mă... Nu... nu vreau! urlă tânăra fată îngrozită, ştiind ce o aştepta.

Un pumn de fier se abătu asupra ei. Picior de Lemn o pălmui cu furie. Bruta era atât de violentă, încât de furie şi de durere, năucită în bătaie, Baptistinei îi dădură lacrimile.

„Cred că mi-a spart nasul!” îşi spuse ea resemnată, văzând că din nări îi ţâşnise un şuvoi de sânge. Când simţi că îi mulase cerbicia, Picior de Lemn o înşfacă de păr şi începu să o târască spre colibă în aclamaţiile ciracilor lui care de-abia se mai ţineau pe picioare.

— Las’ că te dresez eu! mormăi Picior de Lemn trântind uşa în urma lor.

Baptistine încercă să se eschiveze. Obrazul lucios al banditului se aplecă deasupra ei în vreme ce îi răsucea răutăcios braţul la spate.

Mânată de un reflex salvator, Baptistine îl izbi cu genunchiul la locul potrivit. Bărbatul se frânse în două.

— Vacă nemernică! Vezi tu pe dracu’! urlă piratul năpustindu-se din nou asupra ei.

Picior de Lemn gâfâia ca un bivol. Baptistine îl scuipă în obraz urlând dezgustată. Crezuse că orice trup de bărbat îi poate trezi simţurile. Bruta aceea puhavă şi vâscoasă îi făcea însă scârbă. Individul era mai

puternic decât ea. O frânse la pământ, desfăcându-i cu sadism pulpele. Baptistine se zbătea cu groaza morţii în suflet. Pe neaşteptate, capul banditului îi căzu moale pe umăr. Baptistine, ameţită, împinse într-o parte matahala inertă. O umbră îi întinse mâna.

— Veni lepidi, don’şoală!

— Jeannot? întrebă Baptistine holbându-se neîncrezător.

Negrul îi zâmbi în întuneric. Baptistine nu îi vedea decât dinţii albi.

— Polcu’ ticălos, adolmit pentlu buca’de vleme! şopti satisfăcut Jeannot ajutându-şi prietena să se ridice de jos. Obrazul Baptistinei împietri.

— Omoară-l! Omoară-l! şopti tânăra uitându-se cu ură la Picior de Lemn.

Georges-Albert întredeschise încetişor uşa şi le făcu semn: calea era liberă.

— Nu-i vleme de omolât bestie! Vini, Piinţes Micuţ! şopti Jeannot trăgând-o pe tânăra fată pe urmele lui Georges-Albert.

Cei trei prieteni se târâră cu grijă până în spatele colibei. Văzând şi alte umbre negre care se furişau spre port, Baptistine înţelesese că Georges-Albert dăduse fuga şi îi eliberase pe Jeannot şi pe ceilalţi negri ca să vină în ajutorul ei. Bandiţii erau prea beţi ca să observe siluetele care se târau prin nisip. Marea insulă Barataria nu mai era păzită decât de o bandă de beţivi.

— Unde mergem, Jeannot? murmură Baptistine venindu-şi în fire de cum dădu cu ochii de bărcile ancorate în port.

— La Noul Orléans, se poate ulca plin mlaştini,

Don’şoală Micuţ!

— Da, ştiu, pe drumul secret al piraţilor. Mi-a vorbit Fokker de el! şopti Baptistine.

Neştiind ce hotărâre să ia, îngenunche în spatele unei stânci ca să reflecteze. Georges-Albert o trase de mână. Trebuiau să se grăbească. Riscau să fie văzuţi de pe plajă. Ceilalţi negri se tupilau în bărcile lor.

— Nu fiică de nimic cu Jeannot! spuse negrul, interpretând greşit ezitarea Baptistinei.

— Nu de asta-i vorba! Mă gândesc că pe tine te vor aresta imediat împreună cu ceilalţi. Veţi fi iarăşi sclavi!...

Jeannot ridică braţele spre cer în semn de neputinţă şi resemnare în faţa destinului.

— Spune-mi, ai putea trece o corabie prin strâmtoare? întrebă Baptistine străfulgerată de o idee genială, în noaptea înstelată ochii ei străluceau ireal.

— Da... cled că da... ştiu ţin câlmă dleaptă şi plieteni la mini cunosc pânze... afirmă mândru Jeannot.

— Bine, atunci haide să le căutăm pe prietenele mele, nu vreau să le părăsesc... hotărî Baptistine.

— Eşti sigulă? întrebă Jeannot scărpinându-se în ceafă.

— Da... da... fugi după ele! Şi tu Georges-Albert, du-te! Acuma ştiu ce am de făcut... Trebuie să pun mâna pe actele plantaţiei mele. Cred că se află încă pe corabie... Când vom ajunge la Noul Orléans veţi fi liberi Jeannot! afirmă Baptistine surescitată. Dar mai înainte vreau să mă răzbun pe toţi aceşti nemernici.

Zefirul luă cu sine ultimele ei cuvinte. Jeannot n-o mai auzi. Se strecura deja ca o panteră tăcută spre locul beţiei. Cei mai mulţi corsari sforăiau, trăsniţi de

aburii alcoolului. „Miresele” lor zăceau epuizate pe plajă ori în colibe. Secondat de Georges-Albert, Jeannot trecea ca o umbră de la una la alta.

— Plinţes Micuţ aştept’ la polt mic... vino lepede... polcii dolm, clocesc băutula...

Fără să mai piardă vremea să întrebe ceva, borfaşele se strecurau pe furiş spre port. Acolo Baptistine le dezvălui în câteva cuvinte intenţiile ei. Nici un glas nu se împotrivi. Făptura ei plăpândă degaja o asemenea autoritate încât borfaşele o ascultau fără să crâcnească. Străina ajunse cea din urmă. Pusă la curent cu întreg planul, şovăi...

— Prea bine, rămâi, probabil că ţi se potriveşte anturajul, spuse dispreţuitor Baptistine, întorcându-i spatele ca să urce în barcă.

— Ei, şi tu, Frumoaso, cum să o lăsăm aici, e de-a noast’... protestă Tonton al cărei gabarit aproape scufunda barca.

— Gura, Tonton... dă-i drumul! tună Baptistine.

Găsise cea mai bună formulă de a se adresa deportatelor. Acestea nu mai spuneau nici pâs. Spăşită, Străina sări la rândul ei în barcă. Negrii dezlegară fără zgomot frânghiile.

— Luaţi-mă şi pe mine... lăsaţi-mă să vin şi eu cu voi! şopti un glas. Era cavalerul d’Aubigny. Baptistine uitase cu desăvârşire de el. Îi făcu semn să se suie în ultima ambarcaţiune. Luna tocmai se ascundea după un nor.

„Diavolul este cu noi!” rânji Georges-Albert izbutind fără voia lui un reuşit joc de cuvinte.

Zgomotul imperceptibil al vâslelor opintindu-se în furcheţi era înghiţit de suprafaţa apei abia încreţită.

Înaintea lor, la aproximativ trei sute de metri, neagră, ameninţătoare, se legăna flota piraţilor. Baptistine se aplecă spre Jeannot. Băiatul vâslea de zor. Muşchii zdraveni dansau pe spinarea lui lată. Tânăra fată şopti câteva cuvinte la urechea salvatorului ei.

— Tii, ca bine zici, Plinţes Micuţ. Jeannot făcut tleaba cu buni tovalăşi la el! se învoi acesta.

— Nu... merg şi eu cu tine! hotărî Baptistine.

„Şi eu!” bombăni Georges-Albert.

Încremeniţi de spaimă, în bărcile lor, fugarii lunecau ca nişte fantome, pe undele liniştite.

Capitolul XXXV

— Hei! Beţivilor! Treziţi-vă! Porcilor! Scularea! N-auziţi? Corăbiile au pornit în derivă! urlă un glas împleticit.

Cocârjaţi de loviturile de cizmă primite în coaste, corsarii se ridicau de jos gemând. Îşi trăgeau pe ei nădragii şi priveau năuci fenomenul.

Corăbiile slobozite din ancore eşuau lamentabil pe fundul golfului şi pe plajele insulelor. Una câte una se înclina şi se prăbuşea pe o parte, ca nişte păsări mari, bolnave. Un vas împotmolit de-a latul trecătoarei bloca accesul oricui ar fi vrut să intre sau să iasă din port.

— Căţelele!

— Negrii!

— Muierile!

— Drace!

— *Schoft!*

— Sabie şi cuţit!

— Prindeţi-le!

— Ea e... priviţi... acolo!... urlă Picior de Lemn ieşind cu paşi nesiguri din colibă şi arătând furios cu braţul înspre un spectru care aluneca liniştit prin trecătoarea dintre cele două promontorii.

Împinsă de curent, *Frumoasa din Louisiana* se depărta impetuos spre larg.

Baptistine pufni în râs înţelegând stupefacţia flibustierilor din Marea Insulă. Tremura cuprinsă de un soi de euforie. Chiar dacă urmau să fie prinşi sau omorâţi, oricum împreună cu Jeannot şi Georges-Albert izbutise o lovitură de maestru. Flota piraţilor şi trecătoare deveniseră inutilizabile pentru o bună bucată de vreme. Baptistine simţea sub tălpi puntea solidă a „corăbiei” sale. Sângele lui Cartouche clocotea în vinele ei.

Ici-colo, pe promontoriul dinspre nord-vest începeau să se aprindă torţe. Baptistine scrută prin lunetă canalul încercând să ghicească ce noi primejdii îi pândeau.

— Atenţie, o stâncă la babord! strigă tânăra fată.

— Bun Dumnezeu cale eşti sus! Ajută la bietu’ Jeannot! Ascultă bini la Jeannot, bun Dumnezeu! se ruga cu voce tare bietul negru învârtind timona.

„Misericordie, fie ca Atot-Puternicul să nu fie surd!” clănţănea din dinţi Georges-Albert. Înspăimântat de moarte îşi înfundă tricornul pe cap şi închise ochii, preferând să nu vadă recifele spumegânde.

Fie că Jeannot era un excelent cârmaci, fie că se afla în graţiile personale ale Domnului, oricum evita cu abilitate stâncile.

— Hei! Trag asupra noast’, idioţii! strigară într-un

glas borfaşele.

— Gura... fetelor! mai bine ajutaţi-i pe bărbaţi! urlă Baptistine exasperată de văicăreala lor.

Bubuituri asurzitoare cutremurară liniştea nopţii. Ploua cu ghiulele. Bandiţii ţineau cu tot dinadinsul să îi împiedice pe fugari să ajungă în golful Mexic, chit că riscau să îşi sabordeze propria captură. Ghiulelele plescăiau în apă.

Calmate de tonul poruncitor al Baptistinei, borfaşele se repeziră să dea o mână de ajutor negrilor care înălţau velele. Nu era de loc treabă uşoară. Prea puţini la număr, nu izbuteau să execute manevrele reclamate de imensitatea catargului.

Beţi de libertate, foştii sclavi se căţărau agil pe gabii. Înainte de a cădea în sclavie, majoritatea acelor oameni cu suflet simplu şi cinstit fuseseră pescari pe coastele ţărilor lor. Lipsa lor de cunoştinţe era compensată de instinctul marinăresc şi de cel al conservării, care face minuni.

Doar Străina rămânea ostentativ aşezată pe un maldăr de parâme. Rânjea dispreţuitor sfidând-o făţiş pe Baptistine. Dimpotrivă, spre marea surprindere a tinerei fete, cavalerul d’Aubigny trudea cot la cot cu ceilalţi, ba chiar de multe ori dădea câte un sfat preţios.

„Calităţile lui de marinar s-au dezvoltat în patul lui Muşcă-Fund!” îşi spuse ironic Baptistine, văzând cum cavalerul înălţa vela mare, secondat de doi negri vânjoşi.

— Aah! strigă Georges-Albert arătând un vârtej periculos.

— La dreapta, Jeannot! porunci Baptistine.

Tânăra fată aplecă instinctiv capul. Un nou val de ghiulele trecu şuierând pe lângă ei prăbuşindu-se în ocean la câteva braseuri de provă. Caravela fremăta.

Tânăra fată îl zări pe cavaler care le făcea semn borfaşelor şi negrilor că se pot ridica din nou în picioare. Toţi erau uzi leoarcă, dar nimeni nu fusese rănit.

„Dar eu?... Doamne, Dumnezeule, eu cum sunt? Cu ce drept îl judec!” gândi Baptistine cuprinsă de remuşcări.

Simţea o greutate pe inimă. O sudoare rece îi umezea fruntea, scurgându-i-se pe spinare şi între omoplaţi. Îl privi pe Jeannot. Acesta, aproape culcat deasupra timonei, ca în spinarea unui cal nărăvaş, îşi mormăia de zor rugăciunea. Mai avea de trecut un ultim obstacol.

— Atenţie, Jeannot, curentul, la stânga! şopti Baptistine, cu fălcile încleştate de emoţie.

Puse mâna pe braţul prietenului său. Acesta zâmbi. Ca prin farmec, Baptistinei îi pieri spaima. Era sigură că aveau să reuşească. Corabia tocmai trecea la o zvârlitură de praştie de promontoriu. Baptistine zărea siluetele corsarilor care se foiau haotic. Ghicea sau poate chiar auzea comenzile furibunde ale lui Picior de Lemn.

— Foc! Foc! Sconcşilor!

Ghiulelele şuierau, trecând razant cu pupa. Din fericire, încă beţi turtă, piraţii ţinteaţi greşit.

Baptistine ţâşni pe dunetă. Ţintă vie, se oferea privirii lor.

— VOM REVENI ÎN BARATARIA! strigă ea dezlănţuită, fluturându-şi batjocoritor mâna.

„Da, da, aşa că... păziţi-vă fundurile!...” mormăi Georges-Albert, dansând obraznic pe punte.

O grindină de focuri de muschetă se descarcă asupra lor. Gloanţele ricoşau în jurul Baptistinei, treceau pe lângă pletele-i fluturate de vânt şi se izbeau de basorelieful pupei. Baptistine izbucni în râs. Se simţea de neînvins. Briza tonică îi umflă plămânii ca pe nişte pânze de corabie.

„Au! Au! Dobitocii n-au nici un fel de educaţie, iau bun tot ce le spui!” mormăi Georges-Albert frecându-şi posteriorul zgâriat de un glonţ.

Un urlet de furie neputincioasă răspunse Baptistinei. Umbra ameninţătoare a lui Picior de Lemn se profila deasupra stâncilor. Rămăsese cu buzele umflate. Preţioasa pradă îi scăpase printre degete.

Corabia îşi urma impetuos calea. Depăşind peninsula dinspre nord-vest se avânta acum spre larg, în briza răcoroasă a zorilor.

Abia tulburată de fâşâitul pânzelor şi de ţipetele pelicanilor, tăcerea majestuoasă a oceanului îi copleşi dintr-odată pe fugari. Se priviră aiuriţi nevenindu-le să creadă că izbândiseră.

— Uraa! uraa pentru Frumoasa! răcni pe neaşteptate Tonton, sărind de gâtul Baptistinei şi sărutând-o zgomotos pe amândoi obrajii.

Ieşirea ei avu darul de a destinde brusc atmosfera.

— Ptiu, le’o făcurăm puilor ăia de căţea! rânji Codoaşa.

— Poat’ crapă şi scăparăm lumea de’o belea! îşi dădu cu părerea Coapsă de Aur.

— Câini nenorociţi! scuipă Néné.

— Hei! S’trăiască Frumoasa noast’!

— Ura şi petit’ Jeannot!

— Mare pişicher, negroteiul! chicoteau entuziasmate fetele.

În culmea fericirii, o felicitau pe Baptistine, o sărutau şi îl înghionteau zdravăn în spinare pe îndemânatecul „pilot” care le trecuse cu bine prin strâmtoare.

— Mulţumit la Plinţes Micuţ! surâdea Jeannot primind toate acele dovezi de entuziasm cu obişnuita lui modestie.

Holbând ochii, flăcăul se mira mai tare decât toţi de nesperata lui performanţă. Camarazii lui dansau şi cântau pe limba lor, bătând din palme şi bâţâindu-se frenetic. Cavalerul d’Aubigny manifesta o satisfacţie mai nuanţată, de mare şi rafinat senior. Nu se dădea în lături să îi frecventeze pe corsari, în acelaşi timp însă, când voia, ştia să păstreze distanţele.

Baptistine râdea, plângea, se înăbuşea de bucurie. Îl luă de gât pe Jeannot şi îl sărută frenetic.

„Şi cu mine cum rămâne? Cu mine, singurul rănit în luptă? Pe mine mă uitaţi, ca de-obicei!” protestă Georges-Albert ţopăind în mijlocul grupului cu intenţia de a le arăta tuturor urmele tragice înscrise pe poponeţul lui.

— Ei, şi acum, doamnă, după ce v-a izbutit mica lovitură de maestru, ne puteţi spune ce ne vom face în mijlocul oceanului? rânji răutăcios Julia de Mengden.

Aşezată pe un colac de salvare cu picioarele încrucişate şi cu juponul ostentativ ridicat deasupra genunchilor, Străina se legăna înainte şi înapoi dominând asistenţa cu o privire autoritară.

— Auzi? Mai tacă-ţi fleanca, Străino! o sfătui cu înţelepciune Tonton.

Un murmur aprobator se ridică din rândul fetelor.

Baptistine le făcu semn cu mâna să-şi înceteze comentariile şi schiţă câţiva paşi în direcţia blestematei fiinţe.

— Doamnă, dacă nu vă simţiţi bine în tovărăşia noastră trebuia să fi rămas în compania acelor bărbaţi galanţi! o ironiza Baptistine cu mâinile în şold, privind-o de sus.

— Numai când mă uit la dumneata, mi se face greaţă! şuieră printre dinţi Străina.

— Serios? Atunci aruncaţi-vă în apă! pufni în râs Baptistine, imitată de corul borfaşelor.

— Am să fac ce am să poftesc! tună cealaltă, pălind de furie.

— Nici pomeneală! Drept cine te crezi? În timpul evadării te-am văzut şezând cu braţele încrucişate pe când toate celelalte dădeau o mână de ajutor. Eşti singura care n-a făcut nimic! îi reproşa Baptistine fără să îşi piardă cumpătul.

— O femeie ca mine nu acceptă ordine de la o puştoaică tâmpită şi de la un negrotei cretin! mârâi Străina, scuturându-şi pletele ca o fiară.

Baptistine îşi aminti fulgerător de scena de la pension când pentru a apăra onoarea Jeanne-Antoinettei, o luase la bătaie pe micuţa Fondandege. Deşi trecuseră ani de atunci, reacţiile ei rămăseseră la fel de nestăpânite. Ţâşni ca o pisică turbată spre Străină şi o apucă pe picioare înainte ca Julia de Mengden să apuce să îi ghicească intenţiile. Dezechilibrată, scorpia căzu pe spate, dar suplă ca un şarpe se ghemui şi, împinsă ca de un resort, sări drept în picioare apucând-o de gât pe Baptistine şi înfigându-

i cu toată puterea unghiile în carotidă. Baptistine izbuti să se elibereze din strânsoarea ucigaşă şi o înşfacă de plete. Căzură una peste alta pe punte, cărându-şi pumni, zgâriind, muşcând, izbindu-se cu pumnii în cap şi peste sâni, într-o luptă corp la corp, pe viaţă şi pe moarte.

— Plinţes Micuţ! Plinţes Micuţ! zbieră Jeannot disperat repezindu-se să le despartă pe cele două combatante.

— Nu, Ciocolată, lasă-le! porunci Tonton, cu autoritate de senator roman.

— Păi dac’ a bătlână o lasă latâ? protestă africanul, îngrozit.

— Neamule, asta-i legea noastră, a borfaşelor! mârâi Codoaşa, mijindu-şi un ochi ca să vadă mai bine.

— Bine zis! Gagicilor, care din două dă borşu’ ăleilalte, aia ni-i şefa, clar? strigă Croşeta care deschidea rareori gura în schimb avea grijă ca totul să fie bine rostuit, inclusiv asasinatele... specialitatea ei!

Bravii negri, care nu pricepeau o boabă din spusele femeilor, clătinau dezaprobator din cap, strângându-se în jurul lui Jeannot pe care îl socoteau un soi de căpetenie a lor. Impasibil, cavalerul d’Aubigny urmărea trânta muierilor. Un rictus dezgustat îi strâmba obrazul. Tăvălindu-se cu furie, cele două femei îşi dezgoleau feminitatea. Julia de Mengden era mai înaltă, mai solidă şi mai puternică, în schimb Baptistine avea avantajul tinereţii, al curajului şi al iuţelii. Parând abil loviturile adversarei, se bătea din simpla dorinţă de a-i da în public o usturătoare lecţie. Deodată însă scoase un urlet de durere. Străina o apucase cu răutate de un sân şi i-l răsucea cu sadică ură, de ai fi

zis că vrea să i-l rupă. Baptistine îi vedea ochii demenţi, ucigaşi, cu pupilele dilatate. Disperată o izbi cu şoldul. Pricepuse că inamica ei îşi pusese în gând să o omoare. Străina se rostogoli pe o parte. Baptistine dădu să se ridice, dar schimbând brusc tactica, cealaltă o înşfacă de cap şi petrecându-şi cotul pe după gâtul ei, o strânse ca într-o menghină. Baptistine simţea că se înăbuşă. Trupul i se zbătea spasmodic. Străina îşi întindea degetele lungi şi coroiate spre orbitele ei, cu intenţia de a-i scoate ochii. Între timp, aidoma unei caracatiţe, o târa inextricabil spre balustradă. Era evident că ţintea să o arunce peste bord şi să se descotorosească de ea prin înec. Baptistine ştia că dacă apuca să cadă în ocean, era pierdută şi încerca din răsputeri să i se împotrivească. Se agăţa de parâme, se prindea cu braţele de scripeţi, străduindu-se să întârzie cât mai mult apropierea de marginea corăbiei, îşi implânta unghiile în burta muşchiuloasă, ca de bărbat, a adversarei sale.

De disperare că nu îşi poate ajuta stăpâna, Georges-Albert îşi smulgea furios părul din nas, storcându-şi creierii să găsească o modalitate de a interveni, fără să dea de bănuit celor din jur. Deodată chipul i se lumina, îi venise o idee genială. Se caţără cu agilitate pe o gabie. Baptistine rezista cu disperare Străinei, care se căznea să o azvârle peste bord. Lăsată pe spate peste balustradă, se agăţa de pletele nemernicei care o împingea puţin câte puţin spre undele înspumate. Cu ultimele fărâme de energie, Baptistine zvâcni în sus şi o muşcă de mână pe Străină. Aceasta mugi de durere şi o izbi cu genunchiul în burtă. Baptistine se cocârjă instinctiv. Cu un răget victorios, Străina o înşfăcă de

subţiori cu intenţia de a o rostogoli peste bord, dar în aceeaşi clipă un jet călduţ o plesni peste ochi. Descumpănită, Străina îşi ridică instinctiv privirea în sus.

— *Huresohn*, urlă blestemata creatură.

Cum nu dispunea de nici un alt mijloc de a ajuta pe Baptistine, Georges-Albert apelase cu infinită satisfacţie la singura lui armă naturală, uşurându-se în capul Străinei.

Profitând de acel scurt moment de neatenţie al adversarei, Baptistine se smulse din strânsoarea ei, apucă de jos un maldăr de parâme făcute colac şi i-l azvârli fulgerător în obraz. Străina crezuse că Baptistine se afla la capătul puterilor. Luată prin surprindere de rapiditatea contraatacului, îşi pierdu echilibrul şi se încurcă în frânghii. Rolurile se inversau. Baptistine se aruncă asupra ticăloasei, o pălmui cu sete de-o făcu să-i zornăie creierii, o trânti la pământ şi începu să izbească în ea cu picioarele ca într-un clopot. Stânjenită de povara parâmelor, furioasă şi neputincioasă, Străina făcea spume la gură. Baptistine avea obrazul zdrobit şi din nas i se prelingea o şuviţă de sânge. Proptindu-şi genunchiul în pieptul adversarei sale, o înşfăcă brutal de plete şi îi dădu capul pe spate.

— Ei?... Cine?... Cine comandă aici? şuieră Baptistine.

— Rhaaa!... Te urăsc! mârâi Străina tresăltând spasmodic sub şoldurile tinerei fete care se aşezase călare peste ea.

Julia de Mengden aruncă o privire veninoasă spre grupul borfaşelor, ca şi cum le-ar fi învinuit că nu o ajutau, în timp ce cu mâinile pipăia puntea, în căutarea unei arme.

— Păzea! strigară într-un glas borfaşele.

Baptistine se feri în lături. Între degetele Străinei lucea lama unui stilet. Baptistine îşi spuse că numai Coapsă de Aur i-o putuse strecura, pe nevăzute. Lovitura se pierdu în gol. Dacă nu s-ar fi dat la o parte, Baptistine ar fi primit stiletul drept în frunte.

Suplă ca o trestie, Baptistine se ridică de jos, îşi luă vânt şi sări cu amândouă picioarele drept pe braţul Străinei. Osul se frânse cu un trosnet sec. Nemernica scoase un urlet de durere. Baptistine se aplecă spre ea, îngenunche şi cu vârful stiletului mângâie abia simţit gâtul învinsei. Străina îşi înghiţi gemetele de durere şi tăcu. Privind-o cu ochi dispreţuitori, refuza să îi implore mila. Ştia că dacă s-ar fi aflat în locul Baptistinei, nu s-ar fi codit să îi implânte cuţitul în carotidă. Cele două duşmance se înfruntară o clipă din priviri. Gâfâind, Baptistine şovăia. În sufletul ei se dădea o luptă aprigă, întoarse capul spre tovarăşele ei şi spre grupul negrilor care se apropiaseră pe nesimţite de cele două femei.

— Ţi-e de ajuns, gata pe ziua de azi! hotărî Baptistine ridicându-se în picioare.

Cu un gest romantic, azvârli stiletul în ocean încercând să îşi stăpânească tremurul nervos.

— Îi facem vânt şi ei în baltă? propuse îndatoritor Codoaşa.

— Nu, şi-a primit lecţia! Îngrijiţi-o! răspunse cu mărinimie Baptistine, cu toate că ea însăşi se afla la un pas de leşin.

— Deacu’ tu ne eşti căpetenie, Frumoaso! tună Tonton, în culmea fericirii.

— D’apăi da, te-om urma pân’ la capătu’ lumii!

— Trăiască prinţesa noast’! aclamară vesel borfaşele.

— Da, da, Plinţes Micuţ, facem tot ce porunceşti la noi. Avem încledele la tini! încuviinţă Jeannot.

Baptistine nu-şi dorea nimic altceva decât să se întindă la orizontală. Din păcate, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Noua ei calitate de şefă nu îi îngăduia să leşine ori să se arate slabă de înger.

— Ia zi, Frumoaso, cu harapii ş’faşem? De’amu’s sclavii noştri? strigă Néné.

— D’apăi sigur, cum altfel? exclamară celelalte borfaşe.

— Ha, ha, o s’fim servite ca nişt’ cocoane!

O pală de aer sărat răcori obrazul Baptistinei.

Împingându-şi spre spate buclele rebele, tânăra fată sări pe dunetă, ca să poată fi văzută şi auzită de toată lumea.

— Ar trebui să vă fie ruşine! Ce eraţi cu toatele până mai adineauri? Nişte prizoniere, nişte exilate pe care nimeni nu dădea doi bani. Priviţi-vă umerii însemnaţi cu floarea de crin. Societatea vă respinge ca şi pe ei. Voi sunteţi însemnate cu câte o floare de crin, ei cu câte un număr. Şi eu am fugit de undeva. Împreună ne vom croi un alt destin. Împreună vom lupta şi NIMENI nu va mai fi SCLAV! strigă Baptistine, mirată de propria-i elocinţă.

„Asta zic şi eu discurs!” o aprobă Georges-Albert, sărindu-i în braţe.

Însângerată, cu pletele bălaie fluturând în vânt, Baptistine Bourguignon se preschimba într-o femeie de temut, dârză, autoritară şi dreaptă.

Cavalerul d’Aubigny o privea cu un amestec de spaimă şi de admiraţie.

— Tlăiască Plinţes Micuţ! ovaţionară Jeannot şi prietenii săi.

Ruşinate, borfaşele lăsară nasul în pământ.

— D’apăi... mda... nu t’ mânia pi noi, Frumoaso, z’şeam şi noi aşa... vorbe d’şagă! mormăi Bănuţ.

— Ş’amu, Frumoaso, ia zi tu, că eşti şcolită, ce dracu’ facem? întrebă Tonton, posomorâtă.

Delta nisipoasă a Mississippi-ului se pierdea în zare.

Baptistine nu avea de unde şti că tocmai în acea clipă un convoi de nave franceze se angaja pe cursul giganticului fluviu, suind agale spre Noul Orléans.

Rezemat de bastingaj, un bărbat cu ochi verzi nu îşi putea desprinde privirea de linia orizontului.

Baptistine zâmbi.

— Ne răzbunăm... uităm... şi... TRĂIM!

Un apus purpuriu împroşca cerul cu pete ca de sânge.

Frumoasa din Louisiana îşi urma destinul.

Sfârşitul volumului III – Frumoasa din Louisiana
Urmează volumul IV – Amanţii de pe Mississippi

CICLUL FLORIS

1. Floris, dragostea mea (Floris, mon amour)
2. Floris, Cavalerul de Petersburg (Le cavalier de Pétersbourg)
3. Frumoasa din Louisiana (La belle de la Louisiane)
4. Amanţii de pe Mississippi (Les amants du Mississippi)

CUPRINSUL

Partea întâi - PRIMĂVARA BAPTISTINEI
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII

Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X

Partea a doua - INIMI REBELE
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul XXI
Capitolul XXII
Capitolul XXIII
Capitolul XXIV
Capitolul XXV

Partea a treia - ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI
Capitolul XXVI
Capitolul XXVII
Capitolul XXVIII
Capitolul XXIX
Capitolul XXX
Capitolul XXXI
Capitolul XXXII
Capitolul XXXIII
Capitolul XXXIV
Capitolul XXXV